

CANAVAR ÜÇLEMESİ I. KİTAP

RİNA KENT

CANAVARIMIN KANI

Ben intikam peşindeydim. O ise dünyayı yönetecek bir gücün.

Kirill ve ben, geceyle gündüz kadar farklıydık.
Aynı karede, hatta evrende olmamalıydık.
Ancak olup olabilecek en garip şartlar altında tanıştık.
O benim ordudaki üstüm,
beni katliamla tanıştıracak olan adamdı.
Cazibesi ve mükemmelliği beni cezbetmemeliydi.
Sis perdesinin ardında manipülatör,
duygusuz bir canavar gizleniyordu.
Üstelik o canavar, neden erkek gibi davrandığım da
dahil tüm sırlarımı açığa çıkarabilirdi.
Beni geri dönüşü olmayan bir noktaya çekebilirdi.

YAZAR HAKKINDA

Rina henüz beş yaşındayken adı sanı duyulmamış bir filmdeki kötü adama âşık olup adam öldürüldüğünde hüngür hüngür ağlamıştı. Aile üyeleri Rina'nın bunun "adil" olmadığını haykırışını şaşkınlıkla izlemişti.

O zamandan beri, büyüleyici bir şekilde anti-kahramanların, kötü adamların ve toplumun dışladığı kişilerin en sevdiği karakterler olduğunu farkındaydı.

Büyüdükçe, Rina canlı bir hayal gücü ve hikâye anlatma yeteneği geliştirdi. Böylece ahlaki açıdan gri erkeklerin sözcüsü olmak ve onlara hak ettikleri sonu vermek için çalışmaya başladı.

Her şey canavarlarla ilgili hikâyelerle başlayıp ardından söz konusu canavarları sevecek ve kabul edecek kadar cesur kadınlarla ilgili hikâyelere dönüştü.

CANAVARIMIN KANI

RINA KENT

XOXO

Rina

Duzenleme
Ny.ozlem

CANAVARIMIN KANI RINA KENT.

Çeviren: Sude İlter Kahramanoğlu

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu arkadaşım,
Kitaplarımı daha önce okumadıysan bilmiyor olabilirsin
ama ben üzücü ve rahatsız edici karanlık hikâyeler
yazıyorum. Kitaplarım ve karakterlerim
herkesin kaldırabileceği türden değildir.
Canavarımın Kanı bir üçlemenin ilk kitabıdır, bağımsız
değildir.

Canavar Üçlemesi:

Canavarımın Kanı

Canavarımın Yalanları

Canavarımın Kalbi

Çalma Listesi

Blood in The Water – Joanna Jones as The Dame
Find You – The Phantoms
The Darker The Weather // The Better Man – Missio
Villian – Halflives
Darkside – Oshins & Hael
Love You More – Llynks
Born For This – The Score
Gone Away – Five Finger Death Punch
Unsteady – X Ambassadors
Dark Things – ADONA
Tether Me – Galleaux
Guardian – Aether Realm
Animals – Architects
Private Eyes – Lenachka
Beautiful Crime – Tamer

BÖLÜM BİR

Sasha

Burada olmak istememiştim.

Belki daha doğru ifade şuydu: Burada olmamalıydım.

Kadınları hiçbir zaman kabul etmemiş, büyük ihtimalle de hiçbir zaman kabul etmeyecek bu kuruluşa gizlice girmiştim. İronik olan; burası benim için en güvenli ve yıllardır yanımda taşıdığım hayali saatli bombanın ötesinde, hayatta kalabileceğim tek yerd.

Kaslarım ağrıyor, her hareketimle inliyordum. Hâlsizdim, yorgundum ve asker botlarının ağırlığı bedenimi yere çekiyordu. İleriye doğru attığım her adım bir mücadeleye dönüşürken aldığım her nefes boğuk ve hırıltılıydı. Kulaklarımda bir uğultu yankılanırken nefesimi düzenleyebilmek için tuvaletlerin dışındaki duvara yaslandım. Kasvetli, gri renkli koridorun parlak floresan ışıkları altında ellerimi kaldırdım. Işık, yaralarımın vahşi bir boyut katarak daha kırmızı görünmelerine sebep oluyordu. Kan görmek bana korkunç anılarımı anımsatıyordu. Bir havuz. Silah sesleri. Çığlıklar.

Her biri kafamın içinde cızırdayıp alçalıyor, rahatsız edici bir ses kulaklarımı doldurana kadar düzensiz bir ritimle yükseliyordu. Ellerim titriyordu ve bedenim o kadar hareketsizleşmişti ki bir heykel sanılabılırdim.

Bitti.

Nefes al.

Nefes almak zorundasın.

Bu dizeleri kaç kez tekrarladığımın bir önemi yoktu. Beynim çoktan onunla benim geçmişte yaşamamız gerektiğine, kurtaramadığımız cesetlerle arkamızda bıraktığımız ruhlar arasında ezilmemize karar vermişti.

“Kim varmış burada?”

Rusça konuşan kendine özgü ses, beni gerçekdışı deneyimimden silkelediğinde doğrulup titreyen ellerimi iki yanıma bıraktım. Koridor, sarımsı lekeler ve askeri bir kurumdan çok hapishaneye ait olan karanlık duvarlarıyla tekrar odağıma oturdu. Aşırı parlak ışıklar ortamı göz kamaştırıcı hatta rahatsız edici hâle getiriyordu.

Gözlerim az önce konuşan adama kaydı. Matvey. Birliğimdeki ciddi anlamda toksik tavırlı, baş belası bir askerdi.

Şansa bakın ki ona eşlik eden dört asker de iki yanında durmuş; yüzlerinde belirgin bir tiksinti, aşağılayıcı bir umursamazlıkla bana bakıyorlardı.

Hepsi benim iki katımdı; kaba yüz hatları, sert bakışları vardı. Üzerlerindeki tişörtlerle kargo pantolonları muhtemelen hâlâ içinde olduğum askeri kıyafetlerden çok daha rahattı.

On sekiz ay önce orduya katıldığım günden beri alışkanlık hâline getirdiğim gibi duşa girebilmek için onların bitirmesini bekliyordum.

Korkuyor olmama rağmen omuzlarımı arkamdaki duvara çarpana kadar dikleştirdim. İrkilmemi bastırırken doğruca Matvey'in yüzüne bakıyordum. Küçük gruplarının liderinin o olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

"Zayıf Aleksander, değil mi bu?" diye kaba ve sinir bozucu sesiyle alay ettiğinde dört arkadaşı kıs kıs güldüler, sanki dünyanın en komik şakasıymış gibi birbirlerinin omuzlarına vurdular.

İlk düşüncem Matvey'in hayalarına dizimi geçirip diğerlerine çığlıklar atmak oldu. Ne yazık ki bu, ölüm belgemi imzalamaktan farksız olurdu. Şu anki gücümle kendimi sadece bir tanesine karşı savunabilirdim. Beşiyle baş etmeye çalışsam şansımı zorlamış olurdum, hatta hastanelik olmama ya da doğrudan bir tabutun içine tıklmama da neden olabilirdim.

Ayrıca tamamıyla farklı hayat hikâyelerine sahiptik. Buradaki çoğu adamın zorlu, ağır koşullar içeren hayatları vardı. Sadece belirli bir gelir sağladığı olduğu için orduya katılmışlardı. Bazıları gerçek yaşlarını bile gizliyordu. Burada olmasalardı, büyük ihtimalle çetelere katılırlardı.

Sesimi bir erkek sesi gibi kalınlaştırıp, başımı dik tutarak Matvey'i atlatmaya çalıştım. "İzninizle."

Matvey beni taklit ederek, "İzninizle," diye dalga geçerken iri bedeniyle yolumu kesti. "Ne kadar da asil ve terbiyeli bir veletsin. Bacaklarının arasında bir gram bile taşak olup olmadığını merak ediyorum."

Diğerleri kahkahalara boğulduğunda sakın kalmaya çalıştım. Ensemden aevlenerek kulaklarıma yayılan sıcaklığı kontrol edemiyordum.

Yerimde kalmaya devam edip, ona ters ters bakarak, "Bırak geçeyim, Matvey," dedim net bir ses tonuyla.

“Ah, işte bu korkutucu. *Bırak geçeyim, bırak geçeyim.*” Sinir bozucu sesi boğazımın düğümlenmesine ve midemin bulanmasına sebep oluyordu. “Kendi iyiliğin için fazla gerginsin, Aleksander. Biraz rahatlamaya ne dersin?”

Omzumu tuttuğu anda kaskatı kesildim. Kaçış modum, her şeyimi kaybettiğim gün olduğu gibi uzuvlarımın arasındaydım.

“Siktir. Sadece kız gibi görünmüyorsun, aynı zamanda kız gibi de hissettiriyorsun.”

Kıyafetlerimiz tenlerimizin direkt temas etmesini engelse de omzumu yokluyor olması, kaçma ihtiyacımı güçlendiriyordu.

“Kamptaki en zayıf, küçük şey olmana şaşmamalı.” Matvey’in eli, fiziksel üstünlüğünü ve isterse zarar verebileceğini kanıtlamak istercesine omzumu sıktı. “Ordunun zayıflar için olmadığını sana söyleyen olmadı mı?”

“Ben zayıf değilim,” diye aptal suratına doğru homurdanırken, dizimi hayalarına geçirmemek için direndim.

Diğerleri kıs kıs gülmeye, arka planda alay etmeye devam ediyordu fakat ben Matvey’den başka birine odaklanamıyordum. Dudaklarına hastalıklı bir gülümseme yayılırken yüz hatları rahatsız edici bir şekilde gerilmişti.

“Kulağa zayıf birinin söyleyeceği bir şey gibi geliyor.”

“Belki de taşak ağırlığını kontrol etmeliyiz, değil mi Matvey?” dedi ekibinden biri.

Durumun tehlike boyutu ani bir sel gibi üzerime çöktü. Kendimi Matvey’in elinden kurtarmak adına ileri atıldım ancak beni öyle kolayca duvara yasladı ki gözlerime dolan yaşları hissedebiliyordum.

Ben zayıftım.

Ne kadar uzun süre bir köle gibi fiziksel aktivitelerde

çalıştığımın ya da kaslarımı geliştirmeyi denediğimin bir önemi yoktu. İşin aslı, ben bu adamların gücüne sahip değildim. Erkek olmaları bir yana, benden daha uzun süredir ordudaydılar.

“Ah, ağlıyor musun, velet?” Matvey beni sarstı. “Gelip seni alması için anneni çağırmamı ister misin? Ah, pardon, senin annen yoktu değil mi? Ya da bir baban. Zavallı Aleksander adam olmaya çalışıyor-”

Omuzlarından tutup dizimi hayalarına o kadar sert geçirdim ki diyecek bir şey bulamadı.

Anlaşılan, ifadelerinin üzerindeki kontrolünü de kaybetmişti çünkü yüzü bir süreliğine donuk bir hâl aldı. Muhtemelen az önce olanlara inanamadıkları için diğerleri de donup kalmıştı.

Tutuşu gevşer gevşemez bu şansı kullanarak kendimi ondan kurtardım ve o acı içinde inlerken kolunun altından geçip kaçtım.

“Seni kahrolası... Sikeyim... Seni öldüreceğim!” diye bağırdı arkamdan. Çoktan çıkışa koşmaya başlamıştım. Yüzbaşmayı veya başka askerleri bulursam güvende olacaktım.

Kendime not: Matvey ya da takıldığı heriflerle yalnız kalma. Asla.

Kaslarım yorgunluktan çılgılık atıyor, botlar kaçışımı zorlaştırıyordu ama yine de koşmayı bırakmadım. Eskiden de olduğu gibi hayatta kalmamın ne kadar hızlı ve ne kadar uzağa koştuğuma bağlı olduğunu biliyordum.

Tam çıkışa ulaşmak üzereyken enseme yapışan bir tutuşla geri çekilip arkaya savruldum ve eski bir kilim gibi yere çarptım. Sarsıntı iliklerime kadar işlerken, inleyerek kolumun acıyan kısmını kavradım. Pekâlâ, lanet olsun. Ya burkulmuştu ya da kırılmıştı.

Üzerime bir gölge düştüğü için buna odaklanacak zamanım olmamıştı. Başımı yavaşça kaldırdığımda çok kızgın bir Matvey’le karşılaştım, adamları da arkasındaydı.

“İşte şimdi boku yedin, küçük pislik.” Bana doğru uzandığında ben kaçamadan ceketimi vahşice kavrayıp beni yerden kaldırdı. Ceketimin üst kısmı yırtıldı, neredeyse göğüs bandajımı gözler önüne serebilecek bir yırtıktı. Tırnaklarımı ellerine geçirip ceketimin tutabildiğim kısmını tutarak önümü kapamaya çalıştım.

İlk defa tişörtümün üstüne askeri kıyafetlerimi giydiğim için mutluydum, böylece ceketim yırtılsa bile tamamen çıplak olmayacaktım. Yine de bu, bandajı sorgulamasına sebep olurdu.

Boynumu saran avuç içi, nefesimi kesecek kadar baskı uyguluyordu. Ciğerlerime yok denecek kadar az hava girerken hırıldadım.

Diğer askerler alayla gülerken bacaklarım havayı tekme liyordu. Matvey sırtımı duvara çarpıp pantolonuma uzandı.

“Şu minicik taşakları görelim.”

Çırpındım, tırmalayıp çığlık attım fakat dudaklarımdan sadece rahatsız edici bir ses çıktı.

Matvey’in adamlarından her biri bir uzvumu tutup beni duvara iyice yapıştırarak hareket etmemi engelledi. Matvey yüzümdeki dehşet ifadesini gördüğünde sırttı ve tüm dikkatini pantolonuma vermek için yavaşça boynumu bıraktı.

Lütfen, dur, kelimeleri dilimin ucuna gelse de söylersem işi daha ileri götüreceklerinden şüphem yoktu. Yalvarışlarımdan etkilenip gerçekten zayıf olduğumu kanıtlamak isteyeceklerdi. Son umutlarım da solarak ölmeye başladığında boğuk bir sesle, “Sikeyim seni,” diye hırladım.

Matvey yanıt olarak genişçe sırttı. “Ama yüksek ihtimalle götten vermeyi seven sensin, ibne.”

Bağnaz bir pislik olduğu için gözlerini oymak istiyordum. Hayır, buna ihtiyacım vardı. Matvey, bu mekândaki yanlış olan toksik maskülenitenin her bir parçasına sahipti. Erkeklerin duygularını göstermeyen birer maço olmaları gerektiğine inanıyordu, aksi takdirde onları insanlık dışı olarak etiketliyordu. Onun aptal, bilgisiz mantığına göre eşcinsel olmak bir zayıflıktı. Buraya geldiğimden beri arkadaşlarıyla birlikte bana yapıştırdığı etiket de buydu.

Ne bir erkek ne de eşcinseldim, yine de Matvey’in bu ayrımcılığa maruz bıraktığı herkes adına incinmiş hissediyordum.

Erkeklerin dünyasında kadın olmak da bir o kadar kötüydü.

Tam olarak bu yüzden saçlarımı kesip erkek kılığında orduya katılmışımdı. Amcam buraya kabul edilebileyim diye birkaç yetkiliye, fiziksel kontrolü atlatabilmem için de bir başka görevliye rüşvet vererek bana yardımcı olmuştu.

Cinsiyetim ortaya çıkarsa öldürülürdüm. Bu kadar netti. Bütün bu insanlar arasında, Matvey bu bilgiyi keşfederse mahvolurdum.

Kendimi kurtarmak için son bir çaresizlikle tüm bedenimi hareket ettirmem, sadece beni daha sıkı tutmalarına sebep oldu. Matvey pantolonumun kemerini çözerken terlediğimi hissedebiliyordum. Hiperventilasyon* yavaş ama keskin adımlarla içimdeki tüm umudu yiyip bitiriyordu.

Yirmi yıllık hayatımda ikinci kez kendimi bu kadar çaresiz, parçalanmış ve kapana sıkışmış hissediyordum.

* Gerekenden daha hızlı veya daha derin nefes alma durumudur. Genellikle panik atakla birlikte gelen bayılma vb. semptomlara yol açar. -ç.n.

İlki ailemin çoğunu kaybettiğim, hayatımı kurtarmak zorunda kaldığım zamandı.

Güncel olaylar zinciri beynimde canlanmaya başladı. Matvey kadın olduğumu öğrenecekti, adamlarıyla beraber bana saldıracak ve sonra da beni üstümüze ihbar edecekler veya sırrımı saklama karşılığında cinsel taleplerde bulunacaklardı.

Şantaj boyun eğmek ya da benim için en güvenli yerden atılmak... Lanet olsun, askeri bir kuruma yalan söylediğim için hapse bile atılabilirdim.

Matvey imayla dudaklarını yalayarak, “Sen söz dinleyen küçük bir pisliksin, değil mi? Bahse varım, sikik bir itaatkâr falansındır,” dedi.

“Kırık sikin aksini gösteriyor.” Ona ters ters baktım. “Sanırım bu seni itaatkâr olan yapıyor, orospu çocuğu.”

Hissetmeden önce duymuştum. Yumruğu yüzümle buluştuğu an başım yana doğru uçtu. Duvara kan sıçrarken dudaklarım şişmiş, burnum anında tıkanmıştı. Yine de bir manyak gibi güldüm. Sesim o kadar güçlü ve asiydi ki hepsi durmuş bana bakıyordu. “Çok maço ve iri ama aynı zamanda çok küçük. Belki de asıl *senin* aletini görmeliyizdir, Matvey.”

“Seni siktiğimin-” Yumruğunu tekrar kaldırdığında gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

Bilerek alay edip onu kışkırtıyordum. Eğer beni dövme-ye odaklanırsa var olmayan hayalarımı görmek aklındaki son şey olurdu.

“Burada neler oluyor?”

Gürleyerek hükmeden ses karşısında herkes durdu. San-ki yeni gelen kişi bize doğru adım atarken tüm dünya bir anlığına durmuş gibiydi. Yavaş yavaş azalan dikkatim, onu gördüğümde tekrar artmaya başladı.

Uzun boylu ve kaslıydı fakat etrafımı saran askerler gibi iri yarı değildi. Çevik bir casusa ya da Özel Kuvvetler mensubuna uyacak türden fiziksel bir profile sahipti. Hatta siyah, uzun kollu gömleğiyle kargo pantolonuna bakılırsa muhtemelen bir özel harekâtçıydı. Onların kendi kampları vardı fakat bu dönemde özel eğitimler için bizim misafirimiz oluyorlardı.

Bakışlarım yüzünü bulduğunda yüz hatları karşısında resmen afallamıştım. Karanlık, keskin ve en önemlisi de boştu... Sanki kendisini fiziksel dünyaya yansıtan ama aslında var olmayan bir varlığa bakıyor gibiydim.

Tıraşlı yüzüyle mistik bir şekilde yakışıklıydı. Beni en çok etkileyen şey, dış görünüşünün içinde gizlenen hiçbir şeyi ele vermemesiydi.

En kötüsü de tuhaf bir şekilde tanıdık görünüyor oluşuydu. Varlığı, çözülmemiş duyguların ve dokunulmamış anıların ardına gizlenmiş bir karşılaşma gibi hissettiriyordu.

Onu daha önce nerede görmüştüm?

Askerler beni bıraktığında yer çekiminin etkisiyle aşağı çekildim. Matvey denen pislik, hepsi sıraya girip selam vermeden önce yakın arkadaşmışız gibi beni omzumdan tuttu. “Yüzbaşı.”

Yüzbaşı mıydı? Ayrıca nasıl oluyordu da bu salaklar onu tanırken ben tanı mıyordum?

Siyah botlar tam önümde durup gözlerini bana dikti. Hareketsiz hâlde dururken acemi gibi hissedip onu selamladım.

Kendine gel, kızım. Askeri kurallar söz konusunda olduğunda genelde en disiplinli olan bendim. Yüzbaşı bize paralel yürürken çoğu üst rütbelinin selamlandıktan sonra yaptığıının aksine rahat komutunu vermemişti. Bu yüzden hepimiz aynı pozisyonda kalarak önümüze bakmaya devam

ettik. Öyle kaskatı duruyordum ki eklemlerimdeki acıyı hissedebiliyordum. Tabii, bunun patlak dudağım ve tıkalı burnumla da ilgisi olabilirdi.

Yüzbaşının hareketleri telaşsızdı. Hatta her birinin karşısında durup yüzünü incelerken, düzenli bir ritimle hareket ediyordu. Sıra bana gelmeden önce yanımdakinin kaskatı kesildiğini hissettim. Ben bakışlarımı uzak bir noktaya sabitlemişken o başını eğip açık mavi gözleriyle bana baktı. Gözleri buz gibiydi, o kadar açık bir renkti ki kutup kurtlarından farksızdı.

Onlara bakmak sinir bozucu olmakla kalmıyor, aynı zamanda benliğimin bu bakışlar altında titrediğini hissediyordum.

Bu da neydi böyle?

Sersemliğimden sıyrılıp önüme bakmaya çalıştım. Anah-tar kelime, *çalıştım*. Bu kadar yakındayken varlığını görmezden gelmek imkânsızdı. Her nefesimde onu solumak zorunda kalıyordum.

Taze, temiz kokuyordu ve bu durum eğitim kampında sık rastlanan bir şey değildi.

“İkinci ve son kez soruyorum. Burada ne oldu?”

Kontrollü sözleri tenimin üzerinde gezinirken kelimelerdeki emir göğsümde titremiştii. Onun Rusçası bu heriflerinkinden, hatta ordudaki herkesten farklıydı. Burada herkes günlük konuşma tarzıyla konuşurdu fakat onun kelimeleri yüksek tıbiyeliydi, neredeyse benim yetiştirilme şeklime benziyordu.

Dudaklarım titrerken içimdekileri dökmek istiyordum ancak Matvey bir adım öne çıkarak, “Sadece şakalaşıyorduk, efendim,” dedi.

Şakalaşıyormuş, kıçım.

Selam pozisyonumu bozmuş olmalıydım çünkü Yüzbaşı alanıma iyice yaklaşmıştı. Bu yaklaşmayla beraber hemen duruşumu toparladım.

Tanrım.

Tam yüzümün önünde olduğunu unutmuşum.

Hayır, unutmamıştım. Bunu yapmak imkânsız olurdu. Sadece Matvey'in küstahlığı beni şaşırtmıştı.

"Şakalaşmalarınız burun ve dudakların kanamasını mı kapsıyor, asker?" Matvey'e soruyor olsa da hâlâ bana bakıyordu.

Matvey, tıpkı bir serseri gibi kendinden emin, "Bazen evet, efendim," diye cevap verdi.

"Pekâlâ." Yüzbaşı bir adım geri çekildiğinde, ben daha düzgün bir nefes alamadan yumruğunu kaldırdı ve Matvey'in yüzüne öyle sert indirdi ki yumruğun gücüyle asker geriye savruldu.

Yüzbaşı elini indirip kayıtsızca yanına sarkıttı. "Öyleyse seninle şakalaştığımı varsayalım, asker. Ayrıca bu kurumun, bu tür şakalara müsamaha göstermediğini size öğretmesi adına beşinizi de itaatsizlikten amirinize bildireceğim."

Yüzbaşı arkasını dönüp dikkatimi alamadığım uzun ve emin adımlarla yanımızdan ayrıldı. Matvey burnunu tutarak küfrederken, arkadaşları kanamayı durdurmak için üstüne titriyorlardı. Öfkelerinin sonuçlarına katlanmak ya da tekrar kapana kısılmak istemediğim için yanlarında beklemedim. Üzerine çok düşünmeme izin vermeden yüzbaşının peşinden gittim.

Belki, bir ihtimal, sonunda bana zayıf olmamayı öğretecek birini bulmuştum.

BÖLÜM İKİ

Sasha

Harekete geçmeden önce genel olarak çok düşünen, pratik bir insan olduğuma inanmak istesem de olası sonuçları veya insanların tepkilerini düşünmeden, tamamen içgüdüle-rimle hareket ettiğim zamanlar da oluyordu.

Bu da o zamanlardan biriydi.

Botların verdiği acıyı, kanla tıkanmış burnumu ve şişmiş dudaklarımın sebep olduğu genel ağrıyı görmezden geldiğim için adımlarım hızlıydı.

Gizemli yüzbaşının uzun adımlarına yetişmek için koşar adım peşindeydim. Bazı insanların belli bir sebepten dolayı karşımıza çıktığı söylenirdi. Sanırım... Hayır, onun bu nedenle hayatıma girdiğinden emindim.

O bir çeşit mucizeydi ve hayatta bir kez gerçekleşebilecek bir şey olduğuna emindim. Eğer bu şansı iyi değerlendiremezsem bana bir yenisi tanınmayacaktı.

Sırtı giderek biraz daha uzaklaşıyor, yanıp sönen floresan ışıklarıyla aydınlanan iç karartıcı koridorda gözden kayboluyordu.

Onun ne kadar kararlı yürüdüğünü görmezden gelemiyordum. Bu yürümek değildi. Kesinlikle emin adımlarla ilerliyordu, üstelik görev başında olmasa bile bir yüzbaşı gibi görünüyordu. Tam köşeyi dönmek üzereyken, onu ve şansımı kaçırma ihtimaliyle aklım hızla harekete geçti.

Tüm gücümle, “Yüzbaşı!” diye haykırdım.

Beni duyduğuna dair hiçbir belirti göstermediğinde, bir an onu elimden kaçırdığımı düşündüm. Tüm gücüm yeterli gelmemişti.

Hızlı bir hareketle arkasını dönünce olduğum yerde donup kaldım. Az öncesine göre epeyce uzaktaydı fakat şimdi onu daha net görebiliyordum. Bu kez delici bakışlarına çekilmekten başka bir seçeneğim de yoktu.

Vahşi gözlerinin acımasız sertliği beni olduğum yere mıhladığı an anladım.

Bir insan silahı gibi görünüyordu.*

Son derece etkili ve soğukkanlı olduğunu anlamam için onu iş başında görmeme gerek yoktu. Daha önce beni kurtarmış olsa da hakkında yanlış düşüncelere kapılmamalıydım. Üst düzey biri olduğunu göz önüne alırsak, benim durumumdaki herkes için bunu yapardı.

Bu bir görevdi. Ne eksik ne de fazlaydı.

Tüm bedenimi baştan aşağı süzerken, keskin bir onaylamama ifadesiyle gözleri kısıldı.

“Üstlerini selamlamamak gibi bir alışkanlığın mı var, asker?” Yine o net, derin sesi.

Barındırdığı üstü kapalı otoriteyle ses tonunun giderek alçalması beni bir çeşit transa sokmuştu. Mükemmel kalın-

*Askeri güçler tarafından savaş amacıyla silaha dönüştürülen kişiler için kullanılan terim. -e.n.

lıktaki kaşlarından birini kaldırdığında doğrularak, “Efendim, hayır, efendim,” dedim.

Aramızda uzun bir sessizlik olduğunda çekip gideceğini, bu kez onu takip etmememi söyleyeceğini sandım fakat sessizliği böldü. “Adın ne asker?”

“Er Lipovsky, efendim.”

“Tam adın.”

İçimi ürperti sardı. Beni rapor etmek için adımlı soruyor olabiliyordu ama yine de, “Er Aleksander Abramovic Lipovsky, efendim,” diyerek şüphelerimi bastırmaya çalıştım.

Uzun bir sessizlik anı daha yaşandı. Geçen birkaç saniye saatler gibi hissettirdi. Her ne kadar kendimi tutmaya çabalarsam da omurgamdan aşağı süzülen tere engel olamıyordum.

Bana doğru yaklaşırken ağır botlarının sesi havada yankılanıyor, kulaklarımı tırmalıyordu. Bir kol boyu kadar önümde durduğunda nefes almakta güçlük çektim.

Sessizlik her zaman bu kadar katlanılmaz mıydı, yoksa sadece onun etrafındayken mi böyleydi?

O otoriter sesiyle konuşmasına hazır değildim. Biraz önce bana daha yakın olmasının bir önemi yoktu. Onun varlığında alışılması imkânsız bir yoğunluk vardı.

“Neden beni takip ediyorsun, Er Lipovsky?”

“Etmiyor-”

“Etmiyor muydun?” Ses tonunda bir şeyler değişmişti. Çok belirgin değildi fakat sesindeki emir tonunun arttığını hissedebiliyordum ve bu sırtımın gerilmesine sebep oluyordu.

Güçlü kişilerin karşısında boyun eğen biri değildim fakat daha önce hiçbir üstüme bu şekilde davranmamış ve böyle hissetmemiştim. Ancak bu yüzbaşı, daha önce hiç karşılaşmadığım yeni bir kategorideydi.

“Etmiyordum, efendim,” dedim normalde kullandığım erkek ses tonundan daha hafif bir tonda. Başını yana eğdiğinde ve neredeyse sınırları zorlayacak kadar yakından beni incelediğinde duraksadım.

“Pekâlâ, öyleyse neden karşımda olduğunu açıklar mısın?”

Sabrı tükeniyordu. Bunu yüzünden okumama gerek yoktu, özellikle sesinde bu kadar yüksek ve net bir şekilde duyabiliyorken. Eğer şansımı değerlendiremezsem, bu an onun hafızasında sadece meçhul bir karşılaşma olarak kalacaktı.

“Yalan söyledim, efendim.”

“Yalan mı söyledin?” Sesinde eğlendiğini andıran bir tını vardı. Hayır, tam olarak eğleniyor gibi değildi, daha çok “Öyle mi yaptın?” der gibiydi.

“Evet. Sizi takip ettim fakat sadece bir şey istemek için yaptım bunu, efendim.”

“Benden herhangi bir şey isteyecek pozisyonda değilsin.”

“Biliyorum ve eğer kabul etmezseniz anlarım ama sormadığım için pişman olmaktansa reddedilmeyi tercih ederim, efendim.”

“Ne istiyorsun?”

Peşinden koşmaya başladığımdan beri ilk kez tam anlamıyla gözlerine baktım. Bana dik dik bakan bu yoğun bakışlar karşısında mecazi anlamda ayaklarım yerden kesildiğinde, neredeyse amacımdan sapıyordum.

Neredeyse.

Buna rağmen, nefesimi düzenlemek için birkaç saniye bekledim. Kendimi burada neyin tehlikede olduğunu hatırlamaya zorladım. Bu sadece benimle ilgili değildi.

Ailemin geri kalanı da tehlikedeydi.

Onlar zayıftı, saklanıyorlardı ve benim dışımda onları koruyacak kimse yoktu.

Net ve kararlı bir sesle, “Lütfen beni eğitin, efendim,” dedim.

“Eğitmek mi?” diye tekrarladı. Sesi kulağa sakın gelse de altında korkutucu bir şey vardı, bu da dolaylı olarak kendi sözlerimden şüphe etmeme sebep olmuştu.

Yine de sakinliğimi korumayı başarak, “Evet, efendim,” dedim.

“Neden?”

Ne ifadesi ne tavrı değişmişti fakat bu görüldüğü kadar iyi bir anlam taşıyor olabilir. Özellikle de benimle hedefim arasında dimdik duran, oldukça sağlam bir duvardan farksız görüldüğü için. Sorusu mantıklıydı ama cevabını bulmak o kadar kolay değildi.

Yalakalıktan hoşlanan biri olduğundan şüpheliydim; hatta güçlü olduğunuzu düşündüğüm için, desem bunun saçmalık olduğunu söyleyebilirdi. Onu bir görevde hiç görmemiş-tim, adını bile bilmiyordum.

Özel operasyonlarda yer almak ve potansiyel olarak aile üyelerime yardımcı olacak bir güce sahip olmak istediğimi söylesem, onları açık açık satmaktan farksız olurdu.

Bu yüzden derin bir nefes alıp en kısa yolu seçtim. “Çünkü zayıf biri olmak istemiyorum, efendim.”

“Zayıf biri olmak istemiyorsun, ilginç.” Genellikle bu son kelime merak taşırdı ama yüzbaşı taşıymıyordu. Merak yerine karanlık tonlar ve karamsar bir mizah taşıyordu.

Bu en iyi ihtimalle bile tuhaf bir birleşimdi.

“Bunun saldırıya uğramış burnun ve ağzınla bir alakası var mı?” Çenesini uzatarak yüzümü işaret etti.

Nedense bu sorusu beni dış görünüşüm ve birkaç dakika önce gördüğü zayıflığım konusunda utandırmıştı. Keşke sadece aşağılanma hissimi gizleyebilmek adına bir çukur kazıp kendimi içine gömebilseydim.

Ancak dediğim gibi bu sadece benimle ilgili değildi. O yüzden yavaşça başımı sallayarak onayladım.

“Bir sesin var; kullan onu, Lipovsky.”

Bu adam... bir diktatör müydü? Geri adım atmak için çok geç değildi, değil mi? İnceleyen bakışları altında, “Evet, efendim,” dedim.

“Meslektaşların tarafından köşeye sıkıştırılıp dövüldün ve biraz sarsıldın. Bu yüzden yardım istemeye karar verdin. Gördüğüm kadarıyla buraya uygun değilsin. Eşyalarını toplayıp gitmen herkes için daha iyi olur.”

İlk başta içimi şaşkınlık kaplasa da ardından yerini keskin bir öfkeye bıraktı.

“Saygısızlık etmek istemem fakat hayatım ya da koşullarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz; dolayısıyla benden gitmemi isteyemezsiniz, *efendim*.”

Efendim kelimesini söyleyiş şeklimi kaçırmamıştı ve bana öyle sert bakmıştı ki alev alıp cehennem çukurlarında yanacağımı düşündüm.

“Hayır, isteyemem. Ancak istifa edeceğin gün için koşulların uygun hâle gelmesini bekleyebilirim.”

“Burada olacak kadar güçlüyüm.”

Karın bölgeme doğru uzanmasıyla geri çekilmek üzereydim ki kaval kemiğime botuyla vurdu. Çok sert değildi fakat keskin ve hızlıydı. Ayaklarım yerden kaydığında yere sertçe yapışmadan önce ellerimle kendimi tutabildim. Başımı kaldırdığımda bakışları üzerimdeydi.

“Daha doğru düzgün bir vücut dengen bile yok ama güçten mi bahsediyorsun? Vazgeç, asker.”

Aşağılanma duygusu tenimin altına işlerken ironinin acı tadı ağzıma doluyordu. Böyle bir durumla ilk kez karşılaşmıyordum.

Vazgeç, Sasha.

Herkes bana bunu söylüyor, söylemeye devam ediyordu. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak zayıftım. Gelgitlere karşı ne kadar savaşırsam o kadar dibe batıyordum. Bu mantığa göre hareket etseydim; durumun üstesinden gelecek gücü kendimde asla bulamaz, elimden alman kontrolü geri kazanamazdım.

Yüzbaşı yavaşça arkasını dönerken sanki sinir bozucu bir sinekmişim gibi beni yanından uzaklaştırıyordu.

Kelimenin bizi çevreleyen duvarlardan sekmesine neden olacak kadar sert bir sesle, “Hayır,” dedim.

Yüzbaşının bana günümü göstermeye karar verdiği o anı tam olarak gördüm. Tekrar. Durdu ve bana baktı.

Etkileyici fiziği, kaslarındaki her kabarıklık beni bir kez daha şaşırttı. Şimdiye kadar tanıştığım ölüm makinesine en yakın insanın o olduğunu fark etmiştim. Kollarını kavuşturmuş hâlde bana bakıyordu fakat bu kez farklıydı.

Yüzünde küçümseme yoktu, bu iyi bir şey olması gerekirken... değildi. Can yakıcı bir meydan okuma hissi vardı. Bana biraz önce vazgeçmemi söylemiş olabilirdi ama şimdi beni buna zorlamaya hazır görünüyordu.

“Hayır mı?” diye yavaş ve telaşsızca tekrar ettiğinde, bunun bir gözdağı verme şekli olduğuna emindim.

Bu adam her şeyin kendi istediği şekilde yapılmasına alışkındı, muhtemelen herhangi bir karşı duruş onun gözünde cezalandırılabilir bir şeydi.

“Hayır, efendim,” diye cevap verince gözlerinden bir gölge geçtiğine yemin edebilirdim. Yakalayamayacak ya da doğru düzgün inceleyemeyecek kadar kısa sürmüştü.

“Basit bir hareket sonrası ayakta kalamadığın için hâlâ dizlerinin üzerindesin ve bana hayır demeye cesaret mi ediyorsun?”

Bu bir soruydu fakat retorik* gibi hissettirmişti. Kelimeleri tüylerimi diken diken edecek kadar küçümseyiciydi.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda omzuma hafifçe dokunarak beni geri itti. Şu an o kadar yakmımdaydı ki tıraş losyonunun, duş jelinin ya da böyle temiz kokan her neyse, onun kokusunu alıyordum.

“Sana kalkman için izin verdim mi?”

“Hayır, efendim.” Yutkunma sesim etrafımdaki sessizlikte yankılandı.

Kendimi hiçbir çıkış yolu olmadan öylece donmuş gibi hissederken bile buz gibi korkutucu gözlerine bakıyordum. Evet, gözleri korkutucuydu fakat ordudan ayrılırsam başıma geleceklerden daha korkutucu bir şey yoktu.

En önemlisi de ailemin başına geleceklerdi.

“Şu anda güçlü olmayabilirim ama olmak istiyorum.” İçimden taşan duyguları kontrol edemeyerek sert bir sesle konuştum. “Çok çalışacağım. Bana bir şans verirsiniz sahip olduğunuz en disiplinli asker olacağım.”

“Sana bir şans vereyim.” Bu kez bir soru değildi. Sadece bir tekrardı. “Senden çok daha yetenekli askerler varken neden seni seçeyim?”

“Bunun için bir cevabım yok, efendim. Ancak asla vazgeçmeyeceğimi biliyorum.”

* Bir çeşit söz söyleme sanatıdır. -ç.n.

Kaşlarını kaldırmış, yine anlam veremediğim o tuhaf ifadeyle bakıyordu.

Kolaylıkla ve sanki her şey ortadaymışçasına, “Önce kendini kanıtla,” dedi.

“Bunu nasıl yapacağım?” diye sorarken yüzümden şaşkınlığım okunuyor olmalıydı.

“Bu kısmı kendin çözmek zorundasın.” Geri adım atarken bana bir kez daha sertçe baktı. “Bakalım, sende bir adamın yerini alabilecek yetenek var mı, Lipovsky.”

Döndü ve gitti.

Son sözlerini duyduğumda kaşlarım çatılmıştı. Başka bir adamın yeri dememişti. Bir adamın yeri demişti. Neden bu şekilde ifade ettiğini merak ediyordum.

Diğer yandan, her şeyimi elimden alan katliamdan sonra sonunda hayatımın kontrolünü yeniden ele geçirme şansına sahip olduğum için bu önemli değildi.

BÖLÜM ÜÇ

Kirill

Askeri yatağın sert yüzeyine oturduğumda soğuk ter bedenimi kapladı. Sağır edici sessizlik etrafımı sararken yaktan fırladım fakat ayaklarım zeminde hiç ses çıkarmadı.

Kâbusumdan kalan görüntüler görüşümü bulanıklaştırıyor, zihnimin karanlık köşelerinde ağır çekimde oynuyordu.

Hayatımdan çıkardığım herkes, her şey fiziksel olmasa da hayaletler ve gölgeler şeklinde yavaş yavaş varlığımla buluşuyordu.

Tenimin üzerindeki kesiklerle izlere baktım. Buraya gelmeden önce neler olduğunu bana durmadan hatırlatıyorlardı.

Her şeyden kaçmamın tek sebebini...

Geri dönüp her şeye hükmetmeye duyduğum o iğrenç ihtiyacın nedeni de buydu. Her bir parçasına...

Eğer lider olursam kimse beni kontrol edemezdi. Kimse taleplerimi reddedemez ya da bana emir veremezdi. Aslına bakarsak tam tersi olurdu.

Ancak ne burası ne de şu an için böyle bir şey söz konusuydu.

Üzerime bir pantolonla tişört geçirip odadan çıkarak boş eğitim kampına girdim. Askerlere gece dışarı çıkma izni verilmişti, bu sebeple hepsi sarhoş olmak ve fırsatları varken birkaç kadın bulmak için siktir olup gitmişlerdi. Buna genellikle özentî gölgeler gibi beni takip eden kendi adamlarım da dahildi.

Böylesi çok daha iyiydi. Boş karanlık, bana koşmam ve kendimi fiziksel sınırlarıma kadar zorlayabilmem için ihtiyacım olan yalnızlığı sunuyordu. Bu yeniden şarj olmanın, önceki kâbustaki kanlı olayları silmenin net bir yoluydu.

Kâbustan ziyade anılarımı...

Gökyüzünün ortasındaki parlak ay ışığına rağmen hava buz gibiydi. Soğuk hava her geçen dakika iliklerime kadar işliyordu fakat ben her zaman dondurucu havada teselli buluyordum.

Zorlu hava koşulları, onlara alışmamı ve kendimi ekosistemin bir parçası olarak görmemi sağlıyordu.

Ben yoluma çıkan her şeyi ezip geçmekten çekinmeyen bir yıkımdım. Seçeneklerim sınırsız olduğu için yaptığım her şey doğal bir felaket olarak değerlendirilirdi. Bu şekilde olmayı ben seçmemiştim fakat böyleydin, bununla savaşmak yerine kabullenmiştim. Tamamen.

Hiç sorgulamadan.

Ya böyle olacaktım ya da daha büyük ve tehlikeli bir oyunda, istemeden verilen bir kayıp * olacaktım.

Yolun diğer ucundan gelen bir inleme sesiyle durdum. Çok tanıdık gelen ses bir kez daha “Ah,” diye inlediğinde ses çıkarmadan, gizlice sese doğru yöneldim. Gece benim

* Collateral damage ifadesi, savaş sırasında savaşla ilgisi olmadığı hâlde zarar gören veya ölen sivil kayıplar için kullanılır. -ç.n.

kamuflajım, sessizlikse örtümdü. Sesin kaynağına ulaştığımda zeminde şınav çeken karanlık bir figürle karşılaştım.

Sadece, tamamen karanlık değildi.

Tişörtün altından görünen kolları gecenin karanlığında bembeyaz, yüzüyse harcadığı efordan dolayı kıpkırmızıydı. Hareketleri öğretilenlerden uzak ve uyumsuzdu. Uzuvarları kontrolsüzce titriyordu.

“109, 110, 111, 112...” Fısıldadığı her sayıyla giderek zayıf düşüyordu. Zayıf düştükçe de temposu, nefes alışları ve sabırsızlığı karmaşık bir enerji oluşturan dek keskin bir şekilde yükseliyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, bacaklarımı çaprazlayarak bir sütuna yaslandım. “Her şeyi yanlış yapıyorsun.”

Lipovsky bana bakmak için başını kaldırdığında tökezleyip yana doğru düştü, sonunda çelimsiz kasları onu bırakmıştı.

Bir anlığına, sanki yoluna çıkan sapkın bir kurtarıcıymışım gibi yerdeki duruşunu bozmadan bana baktı. Bunu bir hafta önce, var olmayan becerileriyle onu takımıma almamı istediği –yalvardığı– zaman da yapmıştı.

Bu oldukça cesur bir hareketti. Üstelik selam bile vermeden hâlâ bana baktığını düşünürsek oldukça küstah, küçük bir pislikti.

Ya ölmek istiyordu ya da daha önce onu ikna etmeye çalıştığım gibi orduda olmamalıydı.

Bakışlarım yüzündendi veya çok düşük bir ihtimalle de olsa nihayet küstahlığının farkına varmıştı çünkü büyük bir güçlkle ayağa kalkıp beni selamladı. “Yüzbaşı.”

Üzerine oturmayan kargo pantolonu ve önüyle arkası ıslanmış, bol tişörtüyle son derece rahatsız görünüyordu.

“Eğer kendini kanıtlama yöntemin buysa, vazgeçebilirsin. Adamlarım 200’ü gözlerini bile kırpmadan, ritimlerini bozmadan yapıyorlar. Uzuvarları titremiyor, inleyip sızlanmıyor ya da bir amatör gibi görünmüyorlar.”

Lipovsky, ifadesini düzeltmeyi akıl etmeden önce gözleri irileşti, bir an için telaşa kapılmış gibi göründü.

“Önceki rekorlarıma kıyasla kendimi geliştiriyorum ve başarılarımla da sadece kendiminkilerle kıyaslıyorum, efendim.”

Gülsem mi, yoksa kafasına mı vursam bilemiyordum. Özel harekâтта geçirdiğim yıllar boyunca birçok insanla tanışmıştım ancak üstlerine bile cevap verme gibi çileden çıkarıcı bir alışkanlığı olan tek kişi oydu.

“Bu asla gelişemeyeceğini söylemenin en aptalca yolu. Kendini geçmek bir başarı ölçütü değildir ve kendini sadece kendinle kıyaslarsan, sen farkına bile varmadan dünya yanından geçip gider.” Doğrudum. “Yere yat, asker.”

Gözleri bir süre yüzümü incelerken büyük ihtimalle duyduklarının doğruluğunu tartıyordu.

“Yere. Yat,” diye tekrarlardım. “Yaptığın şeye devam et.”

İtiraz etmek üzereydi. Toprak ve ormanın tuhaf bir karışımı olan derin ela gözlerinde bunu görebiliyordum. Burası kışın dondurucu derecede soğuk olduğundan, gözleri sanki farklı bir evrenin alternatif bir zamanında geleneksel olmayan yöntemlerle sıkışıp kalmış gibi görünüyordu.

Dilinin ucuna bana karşı çıkacak cümleler gelse de kendini koruma zihniyetiyle sınav çekmek için bedenini yavaşça yere bıraktı.

“Bir,” dediğimde ilk sınavını çekti. “İki.”

“Kaç tane çekmeliyim?”

“Ben saymayı bırakana dek. Üç.” Pozisyonunu korusa da sırtında hafif bir bükülme oluşmuştu.

“Dört. Beş. Altı.”

“Efendim, konuşabilir miyim?”

“Zaten konuşuyorsun.”

Yere dik dik bakıyordu. Bunu görüyordum çünkü en başından orduya kabul edilmemesi gereken ince, kemikli vücudunun tamamını görebileceğim bir noktada duruyordum.

“Sınırım 120, efendim ve ben onu çoktan geçtim. Altı gündür günde on tane ekliyorum, bu yüzden daha fazla devam edemem.” Her kelimedede geriliyor, kıcı yukarı kıvrılıyordu.

Botumu sırtına bastırıp düz durması için aşağı doğru ittim. “Ekibime katılma arzun daha fazlasını yapıp yapamayacağın konusunda belirleyici faktör olmalı. Yedi.”

Tekrar eğilmeden önce birkaç saniye ağır ağır soluklanırken inleyip homurdandı. Sayışım hızlanmıştı. Botlarımı sırtında tutuyordum fakat yalpalamaya başladığında kıcına bastırdım. Bu hareketimle yüzü iyice kızardığında sadece kafasını karıştırmak için ayağımı orada tuttum. Ancak sırtını yavaşça kaldırıp dikkatimi oraya çekecek kadar akıllıydı. Botlarımı omurgasına dayadığımda kıcını tekrar yukarı kaldırmadı. Bir kez bile.

Yine de çökmenin eşiğindeydi.

İyi. Belli ki kendini uzuvlarını hissetmeyecek kadar hiç zorlamamıştı ve bu tam olarak yaptığım şeyin nedeniydi. Sınırların sadece zihinde var edildiğini, insanın kendi kendine oluşturduğu bir kafes görevi görebileceğini fark etmesi gerekiyordu.

Artık yirmi sekiz yaşındaydım, bunu anlayabiliyordum.

Ancak uzun zaman önce, ondan daha genç ve babamın oyunlarıyla uğraşmak zorundayken ben de bu çocuk kadar bihaberdim.

“Efendim, artık dayanamıyorum.” Sesi ve vücudu titriyordu.

“Otuz beş.”

“Efendim...”

“Otuz altı.”

“Ben-”

“Otuz yedi.”

“Daha fazla yapamı-” Sesi boğulurken birdenbire gevşeyerek yere yığıldı.

Az önce o... bayılmış mıydı?

Ter kaplı yüzüne dokunup elimi geri çektim. O gün, askerlerin onu köşeye sıkıştırdığını gördüğümde duyduğum sözleri hatırladım.

Kız gibi.

Cılız.

Bahse girerim götten veriyordur.

İbne.

Genelde böyle sahnelerden uzak dururdum ve onu kurtarıldığımdan beri bu pisliğin ne kadar ısrarcı bir hâle geldiğini düşününce, kesinlikle onu kendi hâline bırakmış olmam gerekirdi. Ancak yapmamıştım.

Nedenini merak ediyordum. Muhtemelen yüzündeki çaresizlikle ve ne kadar acımasızlaşsalar da o dayağı yemeye hazır olmasıyla ilgiliydi.

Yine o askerlerin sözlerini düşünüyordum. Spesifik olarak *kız gibi* kısmını.

Teni o kadar yumuşaktı ki parmaklarımın altında tereyağı gibi kayıyordu ve bu... sikeyim, berbattı.

Kadınsı oluşundan dolayı berbat değildi, onun kadar narin birinin orduya katılmaya kararlı oluşu yüzündendi. Burası benim gibi vahşilerle dışlanmışlar içindi. Sadece öldürmeyi bilen, bunu özgürce ve haklı bir gerekçeyle yapabilmek adına ruhsata ihtiyaç duyanlar içindi.

Burası yetimler, yoksullar, genellikle de geri dönecek bir yeri olmayan erkekler için bir yuvaydı. Buradakiler, reddedildikleri toplumu koruyanların ta kendisiydi.

Lipovsky'nin bir kadın olduğundan yüzde doksan dokuz emindim. Ona erkek olarak hitap etmemin tek sebebi, dışarıya karşı göstermeyi tercih ettiği cinsiyetti. Göze batmamak için de oldukça çaba sarf ediyordu.

Hırıltılı bir şekilde solumaya başlamış, nefesi düzensiz bir ritme dönüşmüştü. Onu tişörtünden tutup sırtüstü çevirdim.

Botlarım, belinin iki yanındayken parlak ay ışığı altında yüzünü görünce bir kez daha duraksadım. Narindi, ince yüz hatları, küçük bir burnu ve ağzı, yumuşak yüz kıvrımları vardı.

Bunları gören bir tek ben miydim gerçekten?

Tam onu bırakmak üzereydim ki göğsünde, büyük boy tişörtünün hemen altında gergin bir şey hissettim. Başının yere düşmesine izin verip oraya doğru elimi uzattım.

Küçük bir el bileğimi kavrayarak beni durdurdu. Lipovsky'nin gözleri karanlıkta parlarken vahşi ve yaralı bir hayvanı andırıyordu. Her an hırlayıp tıslamaya başlayacağından neredeyse emindim.

Güçsüz bir kedi yavrusu gibi.

Başını olumsuz anlamda salladı, bu beni uyarmak için miydi, yoksa yalvarmak için miydi bilmiyordum. Bu küçük pislik bana dokunacak kadar cesurdu.

Bileğimi elinden kurtarıp ayağa kalktım fakat pozisyonumu bozmadım. Dik dik ona bakıyordum. “Bayıldığının farkında mısın, Gün Işığı?”

Boynunda kırmızı bir ton belirdi. Siktir. Soluk tenine sıçrayıp kulaklarını tamamen kaplayana kadar yayılmıştı.

O... kızarıyor muydu?

Sanki bu bir tür amatör eğitimiymiş ve istediği zaman bırakabilirmiş gibi, “Size daha fazla yapamayacağımı söylemiştim, efendim,” diye ilan eder gibi konuştu.

“Bir daha söyle.” Sesim soğuk, neredeyse ölümcül bir hâl almıştı, biraz bile kibar bir yanı yoktu. Yüzündeki kırmızılıklar kaybolurken yorgun bakışları gözlerimdeydi. “Dilini mi yuttun?”

Dudaklarını büzdü ama konuşup kaçınılmaz olan bir disiplin cezası almaktan alıkoyacak kadar kendine hâkimdi.

“Bu antrenmanı her gün yapmaya devam edeceksin, ayrıca bir kas geliştirme rutini ekleyeceksin. Her gece ve her sabah. Eğer herhangi birini kaçırdığını görürsem, orduya veda edebilirsin çünkü atılmanı sağlayabilirim ve bunu yaparım, asker.”

Yüz hatlarını saf bir panik dalgası kapladığında zayıf, hatta endişeli bir sesle, “Ben... ayrılamam,” dedi.

“Nedenmiş?”

“Yapamam. Dışarısı benim için güvenli değil.”

“Bu seviyede kalırsan burası da senin için güvenli olmaz.”

Ayağa kalktığında çaresizlik onu bir aura gibi sarmıştı. “Lütfen, efendim. Beni ordudan attırmayın.”

“Yalvarman oldukça anlamsız. Bu yüzden boş işlerle uğraşmak yerine sana söyleneni yapmaya ne dersin?”

Yaklaşıp gözleri gümüş ışığın altında parlarken botlarının ucunu avuçlarıyla tuttu. Bunun çaresizlik mi, son bir çırpınış mı, yoksa ikisi arasında bir şey mi olduğundan emin değildim.

“Efendim, ben-”

“Yüzbaşı.”

Sessizliğin içinde yeni bir varlık belirirken Lipovsky’nin sözleri boğazına dizildi. Kim olduğunu bilmek için arkama bakmama gerek yoktu.

Sert bir sesle, “Bir kelime,” diye ısrar etti.

Uzun zamandır yol arkadaşım ve çocukluğumuzdan beri korumam olan, benim için hayatını bir tepside sunabilecek olan adamı görebilmek için başımı çevirdim.

Viktor.

Devasa bir vücudu vardı, ihtiyacı olandan daha çok kasa sahipti ve ordudan önce de orduda da sağ kolumdu.

Sırf ben askere yazıldığım için askere yazıldığını söylemeye bile gerek yoktu. Aslında birliğimdeki adamların çoğu, Viktor ile aynı sinir bozucu düzeyde ısrarcı bir sadakate sahipti.

Rahatsız edici davranışlarının bir parçası da atmosferi okumadan araya girmektir. Buna canlı bir örnek olarak Viktor’un, Lipovsky’nin itiraf etmek üzere olduğu şeyi nasıl böldüğü gösterilebilirdi.

Lipovsky demin olduğu yere doğru çekilip ayağa kalktı. Viktor’a tuhaf bir şekilde bakıyordu, sanki onu daha önce görmüş gibiydi.

Eğer birinin yüzünde rahatsızlık gözlemlenebilseydi, Lipovsky'ninki dalgalar hâlinde yayıyordu.

Bu manzara izlemeye değerdı fakat Viktor'un onunla ilgilenmesine ya da daha kötüsü, onu boktan bir listeye almasına izin verecek kadar değildi.

Viktor yanıma gelmeden önce askere son bir kez baktı. Şüphe, kuşku ve sözlükteki diğer tüm eş anlamlı kelimelerle, "O kimdi?" diye sordu.

"Endişelenmen gereken biri değil." Güvensiz oluşu onun hem en güçlü hem en zayıf noktasıydı. "Kampta ne işin var? Senin içiyor olman ya da diğerlerinin suyunu çıkartmadığından emin olman gerekmiyor mu?"

"Çok geç. O aptallar perişan hâlde."

"Hiç şaşırmadım. Senin diktatörlük saltanatından kurtulmayı kutluyorlardır, Vitök."

"Seninkinden kurtulmayı kutluyor olmasınlar, Yüzbaşı?"

Söylediği şey öylesine bir gerçekmiş gibi rahat ve umursamaz şekilde önüne bakmaya devam etti.

"Yaşamaktan yorulmuş olmalısın." Her zamanki kasyetli tonumda konuşuyordum ama bu Viktor'u zerre kadar etkilemiyordu.

"Yaşamaktan bahsetmişken." Önüme geçip durduğunda beni de aynısını yapmaya zorladı. "Baban Amerika'ya dönmeni talep ediyor. Görünüşe göre işler pek iyi gitmiyormuş."

"Ne zaman gitti ki?"

"Bunun bir emir olduğunu söyledi."

Çenemi sıktım. Sözde evimi ve babamı hatırladığımda ağzıma sikik, acı bir tat doluyordu.

O kan çukuruna dönmek için çok erkendi. Burada kan

olmadığından değildi fakat burada benim şartlarım ve benim yöntemlerim vardı.

Kaşlarını çatmış, gözlerinden o her zamanki hesaplama geçerken, “Dur tahmin edeyim, onu yine görmezden geleceksin,” dedi Viktor.

“Doğru tahmin. Kendini tebrik edebilirsin.”

“Hayır, Kirill. Bu işin peşini bırakmayacaktır.”

“Bana burada bir bok yapamaz.”

“Ama-”

“Tartışma bitmiştir, Viktor.” Yanından geçip gittim. “Bilirlerinin başı belaya girmeden adamları geri getirelim.”

Hayatımda önemi olan tek insanlar adamlarımdı. Diğer herkes, ailem de dahil, önemsizdi.

BÖLÜM DÖRT

Sasha

Dört hafta bulanık geçti. İlk başta bu düzen dayanılmaz şekilde yorucuydu, beni fiziksel kabiliyetimin sınırına sürüklemişti. Defalarca kusmuş ve bayılmışım. Ayrılmayı düşünsem de orduyu bırakmam söz konusu değildi.

Amcamın da sürekli vurgulayıp durduğu üzere, buradan çıkarsam bulunup öldürülmem an meselesi olurdu. Daha da kötüsü, başladıkları katliamı bitirebilmeleri adına aileme ulaşmak için beni kullanabilirlerdi.

İşin iyi tarafı, dayanıklılığım zamanla artmıştı ve çökme ihtiyacı hissetmeden saatlerce devam edebiliyordum. Yüzbaşı beni yakalayıp bu mücadeleye soktuğunda asla bu kadar ileri gidebileceğimi düşünmemiştim fakat bana söylediği gibi, bu sadece aklımın bir oyunuydu. Kuralları öğrendiğimde her şey daha kolay olacaktı.

Kirill Morozov. Yüzbaşının adıydı.

Bunu kas gücümü artırmak için kendime fiziksel işken-
ce yaparak geçirdiğim sırada öğrenmişim. Bu süreç çok

sayıda kol, bacak ve karın çalışmalarıyla dolu tırmanma gerektiren dik bir tepe gibiydi. Beni güçlü birine çevirmek gibi bir amacı yoktu çünkü dediğine göre en büyük avantajım hızım ve iyi nişan almamdı. Yine de sınırlarımın ötesine geçebilmem için her türlü yöntemi deniyordu.

Uzun zaman önce, güçlü ve kararlı bir kız olduğum için kendimle gurur duyardım. Babamla, amcalarımla, erkek kardeşimle ve kuzenlerimle güreşmeye alışkındım. Koşmak, tahta kılıçlarla oynamak veya ağaçlara tırmanmak benim günlük aktivitelerimdi.

Yırtılmış, lekeli elbiselerim; kirli yüzüm ve dağınık saçlarımla eve her döndüğümde zavallı annem kalp krizi geçirirdi. Beni yıkayıp temizlerken uzun uzun nasihatler verirdi. O zamanlar aynaya baktığımda görüntümü severdim. Dantelli elbiselerime ve güneşi yansıtan uzun sarı saçlarıma bayılırdım. Saçlarımla oynar, kuzenlerimin üzerinde bir prenses gibi saltanat sürerdim.

Erkeksi tavırlarıma rağmen annemin beni bu kadar güzel göstermesini severdim. Kardeşimle kuzenlerim ne zaman yaramaz bir maceraya atılsalar, onlara katılmaktan kendimi alıkoyamazdım.

Eğer şu anda antrenman yaparken beni görselerdi, “Yapabileceğinin en iyisi bu mu, Sashenka?” diye takılırlardı.

Metal çubuktan aşağı atlayıp yere indiğimde omuzlarım çöktü. Ellerimi yumruk yapmış, ayaklarıma bakıyordum. Artık bana Sashenka demeyeceklerini ya da benimle dalga geçemeyeceklerini bilmek kalbimi boğucu bir duman bulutuyla dolduruyordu.

Ağlama isteğime direnerek elimi göğsüme koydum. Ne

kadar çok bastırırsam o kadar çok klostrofobik hissediyordum. Korkunç görüntüler zihnime sızıyordu.

Neredeyse kuzenlerimin bedenlerinin ağırlığını üzerimde hissediyordum. *Pat, pat, pat* sesleri havada yankılanıyordu. Dehşet dolu çığlıklar, metalik kan kokusu ve üzerimdeki ağırlıkları...

O kadar ağırlardı ki beni eziyorlardı. Nefes alamıyor ya da konuşamıyordum. Yapamı...

Bir çift büyük bot önümde durduğunda dikkatimi dağıttığı için şükrederek doğruldum. Bu anıların beni neden şimdi eskisinden daha çok etkilediğini bilmiyordum. Bir süre hiçbir şey olmamıştı fakat son zamanlarda intikam almak istemesine geri dönmüşlerdi.

Huysuz ve sevimsiz bir ses, “Sabah toplantısının vakti geldi,” diye seslendi.

Teğmen Viktor. Yüzbaşı Kirill’in sağ koluydu ama daha çok sabit fikirli bir gölge gibiydi. Yüzbaşının ilerleyişimi gözlemlemek için burada olmadığı her an Viktor ortaya çıkıyor, en az görüldüğü kadar isteksizce beni izliyordu.

Yüzbaşının bana arkadaşlık etmesini tercih ederdim. Hayır, arkadaşlığını değil. Bana arkadaşlık etmek için burada değildi. Sadece eğer seçebilseydim, onun varlığını, gözetimini ve detaylara gösterdiği özeni tercih ederdim. Bazen sanki ne kadar geliştiğimi, zayıf ve güçlü yönlerimi benden daha iyi biliyormuş gibi hissediyordum.

Viktor sebepsiz yere sert davranıyordu ve o geceki ilk karşılaşmamızdan beri benden hoşlandığını düşünmüyordum. Yüzbaşının neden burada olmadığını sormak yerine, “Evet, efendim,” dedim.

Viktor bana ters ters bakıp sorduğum için ayakkabısının

altındaki topraktan bile daha değersiz hissetmeme sebep olacak, ardından ya beni kovacak ya da görmezden gelecekti.

Koridorda yürümeye başladığında onu takip ettim. Botlarım kaslarımdaki yorgunluğa rağmen bana ağırlık yapmıyor veya ağır hissettirmiyordu çünkü resmi antrenmanlara ek olarak, sabah akşam antrenman yapmaya başlamıştım.

Normalde üstlerim bunu yapmama izin vermezdi fakat sanırım Yüzbaşı Kirill bu yönetmeliği aşmanın bir yolunu bulmuştu. Maratona benzeyen bu tempoya başladığımdan beri kimse beni rahatsız etmemişti.

Koridora geçmeden önce Viktor'a yol verdim. Bir tepsi alıp boş olan tek yere oturdum, ne yazık ki oturduğum yer Matvey ve arkadaşlarına yakındı.

Beş çift göz bana bakıyordu. Toplum içinde yapabilecekleri tek şey buydu. O günden sonra Yüzbaşı Kirill, onları bizim yüzbaşı aracılığıyla cezalandırmıştı. Matvey'in eline fırsat geçse başlatacağı işi bitireceğinden ve incinen gururunun intikamını alacağından hiç şüphem yoktu. Tekrar aynı duruma düşmemek için dikkat ediyordum.

Daha güçlüydüm fakat beşini birden alt edecek kadar değildim. Matvey'i bile tek başına alt etmek beni zorlardı.

Tadı tuzu olmayan yiyeceklerle karnımı doyurdum. Eskiden bu adamlardan oldukça az yerdim ama şimdi benim de onlardan farkım yoktu. İyi tarafından bakarsak, bu dayanıklılığımı artırdığım anlamına geliyordu.

Hepsi onun sayesindeydi...

Özel harekâtçıların masasını görebilmek için başımı kaldırdım. Viktor masanın başında oturuyordu, onun kasvetli yapısına rağmen diğer adamlardan genel anlamda bir neşe

yayıliyordu. Her biri siyahlara bürünmüştü, bu nedenle bizim yeşil üniformalarımızın arasında göze batıyorlardı.

Bazılarının yüzü Victor'un ki kadar sertti. Bazıları genç, birkaçı arkadaş canlısı fakat hepsi ciddi ve sadık görünüyordu.

Onlar hakkında pek çok şey duymuştum. Bu adamların çoğu, Kirill'i Amerika'dan buraya takip etmişti. Çoğu Rus'tu ve Rusya'da doğmuştu fakat Yüzbaşının kendisi de dahil olmak üzere birkaçı Amerika'da doğmuştu. Hepsinin hâlâ Rus vatandaşlığı vardı, istedikleri takdirde Rus ordusunda hizmet etme hakkına sahiplerdi.

Geri kalanları, kendi safına katılmaya layık olduğunu düşündüğü profesyonel eğitimli askerlerden seçmişti. İçlerinden biri, muhtemelen benim yaşlarımda daha genç biri, yüksek sesle güldüğünde Matvey dilini şaklatıp fısıldadı. "Kendilerini bir şey sanan bir avuç yetkili pislik."

Gözlerimi ona çevirsem de kibarca yemeğime odaklanmayı tercih ettim.

Bir numaralı haydut, "Gerçek Rus bile değiller," diye katıldı.

"Böyle asimile olmuş Amerika yalakçısı orospu çocuklarının Özel Harekât'a layık olduğunu nasıl düşünüyorlar, aklım almıyor," dedi iki numaralı haydut, yemeği boğazına takılmadan hemen önce.

Güzel. Umarım ölür.

"Hiç bunun, ne bileyim, yetenek gibi bir şey olabileceğini düşündün mü?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Ayrıca dilimizi bu kadar kusursuzca konuşabiliyorlarken nasıl senden daha az Rus oluyorlar?"

"Kapa çeneni, Lipovsky," diye hırladı Matvey. "Yüzbaşı tarafından bir kez kurtarıldın diye birden döne mi oldun?"

Homurdandım ama bir şey söylemedim. Özel harekâtçılara duyduğu kıskançlık ortadaydı ve fedailerini dahil olmak üzere herkes bunu görebiliyordu.

“Söyleyecek bir şeyin mi var, ibne?” Sesi sertleşmiş, öfkesi alevlenmişti.

Kontrolümü kaybetmemeye çalışarak, “Yok bir şey. Sadece belki de bu öfken, özel operasyonlara başvurup iki kez üst üste reddedilmenden kaynaklanıyordur diye düşünüyordum.”

“Seni lanet-” Bana doğru uzandığında eğilip tüm dikkatimi yemeğe verdim.

Arkadaşlarından biri onu omzundan tutarak oturttu ve insanların bize bakmasıyla ilgili bir şeyler fısıldadı. Matvey her an patlayacakmış gibi koyu bir kırmızıya bürünürken ona tatlı tatlı gülümsedim.

Üç numaralı haydut konuyu değiştirmeye çalışarak, “Yakında kamplarına dönüyorlar,” dedi. “Kurtuluyoruz.”

Vücudum kaskatı kesildi.

Gidiyorlar mıydı?

Gözlerimi masalarına çevirdiğimde sanki onlara bakacağımı biliyormuş gibi Viktor bakışlarımı sevimsiz bakışlarıyla karşıladı. Ne o ne Yüzbaşı gideceklerini bana söylemişti.

Göğsüm garip bir hisle sıkıştığında, ellerimi oraya götürmek istesem de herkesin içinde yapmadım. Kaşığımı masaya bıraktım, aniden iştahım kaçmıştı.

Bu antrenman temposuna tek başıma devam edemeyeceğimden dolayı değildi. Zamanla Matvey’e meydan okuyacak ve onu yenecek kadar güçlü olabilirdim fakat... Yüzbaşı etrafta olmadığına bir şeyler farklıydı.

Evet, sert ve affetmeyen, anlam veremediğim şekilde dengemi bozabilen biriydi ancak bunlar beni güçlenebilmem için nasıl zorluyor oluşunun yanında önemsiz kalıyordu. Ailemden başka kimsenin yapmadığı şeyi yapmış, zamanını ve öğretme kabiliyetini benim için harcamıştı.

Şimdiyse gidiyordu, ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Keşke o siyah masada olabilseydim. Onun gibi bir yüzbaşına sahip oldukları için çok şanslıydılar. Bizimkisi şahsi olarak bizi sikine bile takmıyordu. Tek umursadığı genel antrenmanlardan alınan sonuçlardı. Ne zaman arkada kalsam bana sanki başının belasıymışım gibi bakıyordu.

Konuşmalar kesildi, herkes ayağa kalkıp üstleri selamladı. Bizim ve özel harekâtçıların yüzbaşları, binbaşıyla kor generali takip ederek içeri girince ben de aynısını yaptım. Kirill'e çekilmekten kendimi alamıyordum. Topluluğun en uzunuydu. Ayrıca gözden kaçırılması imkânsız bir mistik havaya sahipti.

Diğer üst düzey mevkilerin gerisinde olsa da kararlı duruşu farkı kapatıyordu, üstelik anlamadığım bir şekilde buradaki en güçlü figür gibi hissettiriyordu.

Ve en otoriteri.

Hepsi kürsüye çıkıp tüm salonu izlemeye başladığında, “Rahat,” dedi yüzbaşımız.

Ellerin toplu olarak indirilmesi odada yankılandı, ardından sağır edici bir sessizlik etrafımızı sardı.

Yüzbaşımız, yarı sıkıntılı bir sesle, “Hepinizin bildiği gibi özel harekâtçılar birimi ortak eğitim için bizimle birlikteydi, ancak eğitim bugün sona erdi,” diye duyurdu. “Bilindiği üzere, birim iki gün içinde kampımızdan ayrılacak fakat

bilmediğiniz bir şey vardı, o da Yüzbaşı Morozov'un bir ön keşif görevi için burada olduğuydu. Her birinizi yakından inceledi. Dosyalarınızı, kalıplarınızı, güçlü ve zayıf yanlarınızı, zihinsel yeteneklerinizi gözlemledi. Birliğine katılacak en iyi beş askerimizi seçti. Eğer adınız söylenirse, bir adım öne çıkın." Yan tarafına bir bakış attı. "Yüzbaşı."

Sanki bir pipetten nefes almaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Kalbim, onun öne doğru attığı her adımda senkronize şekilde daha sert ve daha hızlı atıyordu.

Eğer özel harekâtçılara seçilirim, birimin bir parçası olarak temel askeri kurumlardan daha iyi korunacaktım. Üst düzey yetkililere yakın olmak, ailemin katledilmesiyle ilgili bilgi edinmek için de kesin bir yoldu.

Belki amcam ve ben bunun arkasındaki sorumluları bulabilirsek intikamımızı daha çabuk alabilir, böylece yeni bir hayata başlayabilirdik.

Belki, bir ihtimal, bu hayatta sonsuza kadar sıkışıp kalmazdık.

Yüzbaşı Kirill ilk ismi söyledi, birliğimizin en iyisi olan iri bir adamdı. Yakın dövüşte o kadar iyiydi ki Matvey bile ona yaklaşamazdı.

Bu adamı seçmesindeki sebebi görebiliyordum fakat yine de omuzlarımın hafifçe çökmesini engelleyememiştim.

İkinci ismi söyledi. Üçüncü ve dördüncüyü de söyledi. Hepsi kendi birimlerindeki en iyi askerlerdi. Adımın söylenmediği her seferinde kalbim dibe vuruyordu. Ancak umudumu kaybetmemiştim. Yüzbaşı Kirill, beni birliğine katmayı düşünmüyor olsaydı bana bu denli özel ilgi göstermezdi.

Bana gösterdiği özeni seçtiklerine göstermediğine emindim.

Ama... ya gösterdiyse? Belki de bu yüzden birkaç seferinde Viktor'u göndermişti. Belki de zamanını bu adamlar gibi daha iyi adaylar için harcamayı tercih etmişti.

Yüzbaşı Kirill'in gözleri, bana dikilmeden önce duygusuz bir şekilde kalabalığın arasında gezindi. Bir saniye ya da sadece bir saniyenin kırıntısı kadar süren bir bakıştı ancak nefesimi kesmek için yeterliydi.

Tekrar askerlere odaklanıp, "Vasily Korosov," dedi.

Bahsi geçen adam bir adım öne çıktı ve kalbim yavaş, acı dolu bir biçimde büzüşerek öldü.

"Teşekkürler, Yüzbaşı." Korgeneral komutayı devralmak üzereydi ama ben kendimden geçmiş durumdaydım.

Başaramamıştım.

Yine.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir türlü başaramıyordum. Tek yaptığım kaybetmekti, kimseyi koruyamıyordum. Kendimi bile.

Bu kaybediş, beni beklediğimden daha derin etkilemişti çünkü daha önce hiç çalışmadığım kadar çok çalışmıştım. Fiziksel, zihinsel ve duygusal tüm sınırlarımı zorlamıştım. Kendimi o kadar zorlamıştım ki bedenimi sürekli sarsan kramplarım vardı.

Geçen hafta izin günümde göğüs bandajlarımı çıkarıp bu konu için bir doktora görünmüştüm. Doktor, vücudumdaki testosteron hormonunun çok yüksek olduğunu, bunun da hormonal döngümü bozduğunu söylemişti. Bana iğneden hapa geçmemin daha iyi olacağını belirtmişti. Bu da tekrar regl olacağım anlamına geliyordu, bu yüzden reddetmiştim.

Bunlara rağmen, zamanla alıştığım hızda çalışmaya

devam ederek zihnimin benim için tasarladığı kafesin ötesine geçmiştim.

İki yüzlü Yüzbaşı Kirill, atış becerilerimin doğuştan gelen bir kabiliyet olduğunu bile söylemişti. Ayrıca gelişen fizik grafiğimi gördüğünde başıyla onaylamıştı. Yine de onun biriminde yerim yoktu.

Onu boğmak istiyordum.

Öylece çekip gidebilirdi. Neden bana umut verip sonra da beni ortada bırakmayı seçmişti ki?

Yüzbaşı Kirill, diğer üstleri şaşırtarak, “Bir şey daha var,” dedi. “Sadece beş kişi seçileceğini söylediğimi biliyorum ama buraya geldiğimden beri en çok gelişme gösteren ve özel harekât ekibine katılmak için doğru zihniyete sahip olduğunu kanıtlayan bir asker daha var. Aleksander Lipovsky, bir adım öne çık.”

İlk gördüğüm şey, Matvey’in sudan çıkmış balığı andıran ağzı bir karış açık ifadesi oldu. Gördüğüm bir sonraki şeyse bulanıklaşan görüşümdü fakat muazzam minnettarlık ve zafer gözyaşlarımı tuttum.

Nasıl attığımı bilmediğim o bir adımı atarak öne çıktım ve selam verdim. Ellerim titremediği için ya da bağıra bağıra ağlamadığım için şükreliyordum.

Yüzbaşı Kirill bakışlarıma karşılık verse de buz gibi gözlerinin ardında onay yoktu. O gerçekten, kalbinin yerinde taş olan soğuk bir adamdı.

Korgeneral bizi tebrik edip bir sürü şey söylerken, Yüzbaşına bakmaktan kendimi alamıyordum.

Yeni yüzbaşım.

Sert ve affetmeyen biri olduğunu biliyordum. İnsanları

kendi bedenlerinde rahatsız etme eğilimi olduğunu biliyordum. Karanlık işlerle uğraşan bir aileden geldiği söyleniyordu. Orduya katılması bile bir muammaydı ve olağandışı koşullar kokuyordu.

Ancak gücümü geliştirmeme yardımcı olduğu müddetçe bunları unutmaya hazırdım.

Gelecekte beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu fakat kesin olan bir şey vardı.

Ailemi katledenlerin kanını dökebilecek kadar güçlü olacaktım.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM BEŞ

Sasha

“Özel harekâta mı katıldın?”

Başımı sallayıp birkaç çakıl taşını tekmeledim ve yavaşça, neredeyse utanarak başımı kaldırıp Albert amcama baktım. Rahmetli babamdan daha yaşlıydı; gür kaşları, yuvarlak bir yüzü, büyük burnu ve sivri kulakları vardı. Kuzenlerim ve ben gençlik yıllarımızda ona şişman elf derdik.

Albert amca sadece güler, hatta babam ve diğer amcalarımdan bizi azarlamamalarını isterdi. Ailenin arabulucusu, hesap tutucusu; üçüncü –dengesiz– amcam ve asabi babam arasındaki köprüyü koruyan barıştı. Artık ailemizden kalan diğer iki üyeyi korumak için sadece o ve ben vardık. Tek umudum bir gün erkek kardeşimi bulabilmemizdi.

Küçük eller yüzüme doğru uzanıp havayı yakalamayı çalıştı. “Sasha! Sasha!”

En küçük kuzenim Mike’ı, amcamın kollarından aldım. Dört yaşındaydı ve amcamın çocuklarından hayatta kalan tek kişiydi. Hayatta kalan tek kuzenim oydu. Mike, katliam

anında annesi tarafından dolaba saklanabilecek kadar şanslıydı. Bu fedakârlığın bedeli annesinin yaşamı olmuştu ama en azından Mike akan kana tanık olmamıştı. O esnada birkaç aylık olduğu için annesini de hatırlamıyordu.

Onun ılık saçan gözlerinde parlayan masumiyeti korumak için hayatımı verirdim. Gözleri, güzel ve saf olan her şeyi ifade ediyordu. Ona her baktığımda büyük kardeşleriyle birlikte attığımız kahkahaları, maceralarımızı ve yaptığımız yaramazlıkları hatırlıyordum.

Onları yaklaşık dört yıl önce kaybettiğim o güne kadar ne kadar ayrıcalıklı olduğumuzu fark etmemiştim. Mike'ın sarı saçları uzamış, gürleşmiş ve neredeyse küçük yüzünü yutacak hâle gelmişti. "Saçını kestirmen gerek, Mishka."

Kıkırdadı ve yanağıma dokundu. "Erkek, Sasha."

"Öyle miyim?" Erkeksi sesimi kullandığımda bana daha sıkı sarılırken kıkırdamaya başlamıştı.

"Öylesin!"

"Küçük ayım artık o kadar büyüdü ki sesimin neye benzediğini bile biliyor."

"Evet! Babushka* büyük bir oğlan olacağımı ve sana yardım edeceğimi söylüyor."

"Edecek misin?"

Dört yaşındaki bir çocuğa göre oldukça olgun bir tavırla gözlerini devirdi. "Tabii ki! Bunu kendi başına yapamazsın, Sasha. Sen *Superman* değilsin."

"Sen öyle misin?"

"Olacağım. Ayrıca Babushka'nın her gece ağlamasını da engelleyeceğim."

Kalbim sıkıştığında Albert amcanın tepkisini görmek için başımı kaldırdım. Buluşmak için sözleştiğimiz eski,

* Rusça, "Büyükanne" anlamında kullanılmıştır. -ç.n.

terk edilmiş deponun duvarına yaslanmıştı. Buraya gelmem otostopla birkaç saatimi almıştı ama Saint Petersburg'un kalbinden kimsenin beni takip edemeyeceği ya da yerimi tespit edemeyeceği kadar uzaktaydı.

İletişimimiz amcamın kullandığı şifreli telefonla benim kullandığım kullan-at telefon üzerinden gerçekleşiyordu. Onunki gibi bir tane alabilirdim ama orduda el konulma ihtimali, riske atmak istediğimden çok daha yüksekti.

Buz gibi acımasız kış havası duvarlardaki çatlaklardan içeri sızarken, küçük kulübede kederli bir sessizlik hüküm sürüyordu. Sert rüzgâr, şiddetli bir ahenkle eserek ıslık çalıyordu.

Dört yıl önce ailemizi, itibarımızı ve işimizi kaybetmiştik. Saklanmak zorunda kalmış, sürekli Rusya'nın bir köşesinden diğerine taşınmıştık. İki yıl önce, düşmanlarımız tarafından gönderilen paralı askerler tarafından bulunmuştuk. Hâlâ hayatta olduğumu öğrendiklerinde, amcam olmasaydı neredeyse beni öldürmeyi başaracaklardı.

Babam ailenin lideri olduğu için hayatta kalan tek vâris bendim. Bağlantılarını toplayabilecek, işimizi en baştan yeniden kurabilecek tek kişi bendim. Amcam ve Babushka, hâlâ hayatta olduğum duyulursa bunun tehlikeli olacağını söyleyerek sahte bir ölüm düzenlemişlerdi. O zamandan beri sahte bir isim ve sahte bir geçmişle erkek olarak yaşamak zorunda bırakılmıştım.

Bu olaydan birkaç ay sonra, suikast emrini kimin verdiğini bulmak için orduya katılmıştım. Amcamın hâlâ bazı bağlantıları vardı ve ağımızı yeniden kurmaya çalışıyordu fakat soyadımız Rusya'da kara listeye alınmışken bu çok zordu.

“Babushka hakkında duyduğum şey, doğru mu?” diye amcama sordum.

“Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey senin rütbe atlamış olman.”

“Rütbem yükseldikçe daha iyi olacağını söylememiş miydin?”

Duvarдан güçlükle çekilip bir zamanlar babamın abime yaptığı gibi omzumu sıkarken ciddiyetle başını salladı. Bu anı midemi bulandırmış, nefes alışım derinleşip keskinleşmişti.

“Seninle gurur duyuyorum, Sasha.” Albert amcanın sesi göğüs kafesimin boşluğunda yankılandı. “Sende bir savaşçı ruhu olduğunu biliyordum.”

“Ailemiz için her şeyi yaparım,” dediğimde söylediğim her kelimedede ciddiydim. Her şeyimizi elimizden alan ilk saldırıyı durdurmak için çok genç ve zayıftım.

Bu sefer farklı olacaktı.

Bu sefer daha farklı olabilmesi için şansım vardı.

“Biliyorum.” Beni bırakmadan önce omzumu bir kez daha sıvazladı. “Bana dikkatli olacağına ve cinsiyetini ya da kimliğini açığa vurmayaacağına dair söz ver. Sadece başka biri olduğunda güvendesin, Sasha.”

Başımı sallayarak onayladım.

“Gerçek cinsiyetini ifşa etmeye meyilli hiç kimseye yaklaşma.”

Yine başımı salladım.

“Kendini yalnız hissettiğini biliyorum fakat eğer arkadaş edinecek olursan ve onlar senin gerçekte kim olduğunu anlarılarsa hiçbirimiz güvende olmayız. Ben kolayca ortadan kaybolabilirim ama büyükannenle Mike varken yap-

mam. Beni yavaşlatırlar, hepimiz eninde sonunda tehlikeye gireriz.”

“Böyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum.”

Son birkaç yılın stresi itibarımızı kaybettiğimizden beri yüzünü gölgeliyordu. Durup gözlerinin köşelerindeki çizgilere baktığımda, her şey olup bittiğinden beri on yıl, hatta daha fazla yaşlanmış gibi görüldüğünü fark ettim.

Askere alındığım günden beri takip edilmemek için ziyaret etmekten kaçınıyordum. Amcam ise ailevi meseleler—Babushka’nın sağlığıyla öfkesi, Mike’ın ihtiyaçları, geçimi ve onları iyi saklayıp gözetmek için almak zorunda olduğu diğer tüm önlemler—yüzünden zincirlenmiş durumdaydı.

O olmasaydı ne yapardım hiçbir fikrim yoktu.

Mike’ın paltomun fermuarıyla oynamasına izin verirken, “Anton hakkında bir şey bulabildin mi?” diye fısıldamak için biraz daha eğildim.

Başını iki yana sallamadan önce yüz hatlarını bir hüznün ifadesi kapladı. “Üzgünüm, Sasha.”

Kalbim sıkışsa da gülümsemek için kendimi zorladım. “Onu bulacağımıza eminim. Belki ülkeyi ya da kıtayı terk etmiştir. Belki de arandığımızı bildiği için saklanıyordur.”

“En kötüsünü de hesaba katmanı öneririm.”

Başımı sertçe sağa sola salladım. “Hayır. Cesedini bulamadık, bu da bir yerlerde hayatta olduğu anlamına geliyor. Bunu biliyorum.”

Kardeşim beni yalnız bırakmazdı. Ölmüş olsaydı cesedini bulurduk ama bulamamıştık. Kaçtığına ve Albert amca ile benim gibi intikam almak için zaman kolladığına adım gibi emindim. Belki de ağır yaralanmıştı ve tedavi olması gerekmişti. Sebep ne olursa olsun, Anton’un dışarıda bir yerde ol-

duğunu biliyordum. Bir yerlerdeydi. Benden beş yaş büyüktü, dolayısıyla şu an yirmi beş yaşındaydı. Muhtemelen dördümüz gibi hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Bazen bizi nasıl böyle terk edebildiğini düşündüğümde içim parçalanıyordu. Neredeyse dört yıl olmuştu ve amcamın kıdemli irtibatları onun izini bile bulamamıştı.

Anton yaralanmış olsa bile iyileşmesi yıllarını almazdı, değil mi?

Mike'ın gevezelikleri ve neşeli sesleri dışında, depoyu başka bir kederli sessizlik bulutu kapladı. Saçlarını okşarken onun parlak enerjisinden açgözlülükle besleniyordum. Bir zamanlar onun gibi olduğuma inanmak zordu; kaygısız, neşeli ve arka planda gelişen felaketten tamamen habersiz. O zamanlar sanki sonsuzluk kadar önceymiş gibi geliyordu.

Amcam, “Artık özel harekâtçı olduğun için buluşmalarımızı sınırlandırmamız gerekecek,” dedi.

Parmaklarım Mike'ın saçlarının arasında öylece donup kaldığında, babası tavrımdaki değişikliği fark etmiş olmalıydı ki, “Güvenli değil,” diye açıkladı.

“En azından seni ve Mike'ı arada bir görebilirim, değil mi?”

“Hayır, Sasha. Sözde ölü aile fertlerinle buluşmak için üstün ayrılman sadece dikkat çekmene neden olur. İhtiyacımız olan son şey bu.”

Çenem titriyordu, aniden gelen bu ağlama isteğinden nefret ediyordum. Dört yıldır tenimin altında nabız gibi atan yara, içimi kemirerek ortaya saçılıyordu. Yeniden o kanın ortasındaymışım gibi hissettiriyordu. Ailemden kalanları yeniden kaybediyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Birkaç ayda bir mesela?” Şansımı o kadar zayıf bir sesle denemiştım ki duymasına şaşırımıştım.

Amcam yine kafasını iki yana sallayıp, “Özel Harekât’tayken olmaz. Onların daha katı kuralları ve daha güçlü istihbaratları var. Hâlâ adli hekime rüşvet verip sana bazı ayrıcalıklar tanıyabildiğimiz için mutluyum ama geri kalan her şey, yakınına bile yaklaşmamamız gereken karanlık bir deniz.”

“Öyleyse sizi ne zaman görebileceğim?”

“Bir yıl ya da birkaç yıl içinde. Ordu içerisinde vur emrini veren kişiyi bulup bulamamana bağlı.”

Göğsümdeki acı giderek şiddetleniyordu. “O bir komutandı, değil mi? Birkaç kez rütbe atlamadığım sürece ona yaklaşmam mümkün değil. Bu da on yıllar değilse bile yıllar alacaktır.”

“Zaman buna değmez mi?”

“Mesele zaman değil, mesele sizi bir daha görememek.”

“Yapılacak küçük bir fedakârlık.”

“Babushka aileden uzaklaşacağımı biliyor mu?”

“O önerdi bunu.”

“Ah.” Ayaklarım sarsılıyordu, ayakta kalabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Hiçbir zaman büyükanemin en sevdiği torunu olmamıştım fakat o beni severdi. Kendi katı ve biraz da ataerkil tarzıyla.

Erkekleri yeğlemesi bir sır değildi. Kızlar bir yükümlülüktü, ailelerine felaket ve onursuzluk getirebilecek bir araçtı. Tıpkı uzaklaşmış teyzemin kaçarak evlendiğinde yaptığı gibi.

Babushka’nın, tamamı öldürülen dört erkek kuzenim tarafından kurtarılmamdan dolayı beni sevmediğini hep hissetmişim. Gözleri bana onlar yerine benim ölmemi di-

lediğini söylerdi. Ancak Albert amcayla bu konuyu konuştuğumda, çok fazla düşündüğümü söylemişti. Zaten kendisi anlaşmazlıkları önleme konusunda uzmandı. Elbette onunla benim aramda bir köprü kurmaya çalışacaktı. Aynı babam ve üçüncü amcamla yaptığı gibi.

“Sen hâlâ içimizden birisin. Dünya seni farklı bir isim, cinsiyet ve görünümde tanımış olsa bile, ben seni her zaman Sashenka’m olarak hatırlayacağım.”

“Amca...”

“Adını yüksek sesle söyle ki asla unutmayasın.”

Dudaklarım titriyordu. O kadar uzun zaman olmuştu ki dilimde yabancı bir his bırakmıştı. “Aleksandra Ivanova.”

“Sasha! Sasha!” Mike kollarımda tezahürat yaparken ona gülümsedim.

Amcam oğlunu götürmeye kalktığında, Mike ortalığı ayağa kaldırarak gitmeyi reddetti. Hatta babasıyla artık konuşmadığını bile belirtti.

Alnından öpüp altın telli saçlarını düzeltirken, “Tekrar buluşacağız, Mishka,” dedim.

“İyi ama ne zaman?”

“Büyüdüğün, güçlendiğin ve *Superman* olduğun zaman.”

“Tamam!” diyerek sırtıttığında gözlerinde sevimli bir masumiyet parladı.

Onun büyümesine şahit olamayacak ya da yakın gelecekte o sevimli kahkahalarını duyamayacak olmanın düşüncesi içimi derin bir çaresizlikle doldurmuştu. Bu sefer fazla itiraz etmeden babasının kollarına teslim oldu. Yanağını öpüp bırakana kadar paltosunu biraz daha sıkı tuttum.

“Acil bir şey olursa bana her zamanki kodu gönder,” dedi Albert amca.

“Peki sizin açınızdan acil bir durum olursa sen bana nasıl ulaşacaksın?”

“Sana ulaşacak kadar arkadaşım var. Endişelenme.”

Albert amca kendisinin ve Mike’ın kapüşonlarını çekip dondurucu havaya çıktığında, derin bir nefes verdim. Kuzenim beni görebildiği sürece el sallayıp öpücükler atmaya devam etti. Gözden kayboldukları anda yere yığıldım, dizlerimi göğsüme çekip sonunda gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Amcam ve kuzenimle vedalaştıktan sonra içimi felç edici bir yalnızlık duygusu kaplamıştı. O kadar kötü hissediyordum ki nefes almak da düşünmek de zor geliyordu. Sorularla muhatap olmamak için üsse hemen geri dönmemiştim. Şu anda bıçak sırtındaydım, dolayısıyla baskı altında kolayca kırılabilirdim.

Normalde izin günümde kas güçlendirici egzersizler yapardım fakat bugün biraz ara vermiştim çünkü amcamla Mike’ı göreceğim için çok heyecanlıydım. Rütbem yükseldiğinden beri kendimi daha başarılı hissediyordum.

Bu yükselişin bir lütuftan çok bir lanet olduğu ortaya çıkmıştı.

Özel Harekât’a katılalı bir hafta olmuştu ve önceki birliğime göre daha yoğun olmasına rağmen kendimi zorlamayı, zihinsel kafesimi yavaş yavaş kaldırmayı öğrenmiştim. Ancak belli bir tempoda rahat ettiğim anda, Yüzbaşı Kirill bunu tamamen alaşağı ediyordu. Üstelik bu yetmezmiş gibi bir de Viktor’u sorumlu amir olarak görevlendirmişti ki o da sert ve boyun eğmez bir kayadan farksızdı.

Diğer askerler ona, yöntemlerine alışkın olduklarından

uyum sağlaması gereken tek kişi bendim. Ancak yeni gelenler bile benden daha iyi uyum sağlamışlardı.

Birkaç saat boyunca, karlı sokaklarda dalgın bir şekilde dolaştım. Dondurucu soğuk neredeyse gözyaşlarımı bile donduruyordu ama yine de yürüdüm ve yürüdüm. Ayaklarım bir dükkânın vitrinindeki güzel bir dantel elbisenin önünde durdu. Krem rengi elbiseye zarif bir yorum katmış, danteller de güzel bir kadınsı dokunuş eklemişti.

Kalbim sıkıştı. Hiç tekrar elbise giyebileceğim bir gün olacak mıydı?

İçimden başımı iki yana salladım. Fırsatım olsaydı bile, artık bir elbisenin içinde nasıl hareket edeceğimi biliyor olur muydum?

Bir elbise giymeyeli yıllar olmuştu.

İsteksizce dükkândan uzaklaşıp insan selinin içinde kayboldum. Sakinleşip duygularımı daha iyi kontrol edebildiğimde üsse geri döndüm. İçeri girerken sırtım dik ve adımlarım genişti. Garip bir şekilde bu, bana şu anki durumumda çaresizce ihtiyacım olan özgüveni vermişti.

Yatakhaneye adımımı attığım anda önümde büyük botlar belirdi. Başımı kaldırmadan önce kime ait olduklarını biliyordum, selam vermeden önce duruşumu daha da dikleştirdim.

“Nereye kayboldun, Lipovsky?” Viktor’un kaba sesi sessizliğin içinde yükseldi.

“Yürüyüşe çıkmıştım.” Teknik olarak bu doğrudu, yani yalan değildi.

“Yürüyüş yapmak idmandan daha mı önemli, asker?”

“Hayır ama bugün izin günümdü.”

“Ne dedin sen?”

Omurgam gerildi, bu şekilde cevap vermemem gerektiğini ve sıçıp batırmış olabileceğimi fark ettim. Üstelik yalan söylemiyordum, izin günlerimde antrenman için uygun olmam da beklenmemeliydi fakat Viktor gibi katı biri bunu anlamazdı. Kendine özgü görüşleri ve fikirleri vardı, adam yerinden oynatılamaz bir dağ gibiydi.

Bazı yönleriyle Babushka'yı andırıyordu.

“Çaylağı rahat bırak, Viktor.” Arkamdan başka bir ses duydum, ardından sesin sahibi yanımda bitti.

Aramıza yeni katılan birliğin bir başka üyesiydi. Benden birkaç yaş büyük gösteriyordu, vücudu duvar gibi sağlamdı. Keskin ve tuhaf bir şekilde hoş yüz hatlarına sahipti.

“Sen.” Viktor onu eliyle işaret etti. “Bu işe burnunu sokma, Maksim.”

“Mümkün değil. Zavallı adama eziyet ediyorsun.” Maksim beni omzumdan kavrayıp resmen arka tarafa sürükledi.

Viktor'dan yayılan ölümcül enerjiyi hissettiğimde bile itiraz etmedim.

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?” Dışarı çıktığımızda fısıldadım. Soğuk tenime iğneler gibi saplanırken bir anda burnum akmaya başladı. İçeride sıcacık bir ortamda kalmayı tercih ederdim ama Maksim'in bu isteğimi dikkate alacağından şüpheliydim. İnsanı maceraya sürükleyen tiplere benziyordu.

“Boş ver! Bunu bilmiyor olabilirsin ama Viktor, baş belası olmayı bırakması için ara sıra tırmanman ya da üzerinden atlaman gereken bir dağ gibidir. Özellikle de izin günü gibi bir mazeretimiz olduğunda... Yüce İsa, ne kadar da ufak tefeksin, çaylak.”

Kaskatı kesildim fakat kendimi tekrar gevşemeye zorladım. “Benim adım, Aleksander.”

“Ben de Maksim. Geçen hafta gergin ve yalnız olduğunu fark ettim, biz burada böyle boktan davranışlarda bulunmıyoruz.” Çenesini öne doğru eğdi. “Biraz eğlenmeye ne dersin?”

Bir futbol sahasının önünde duruyorduk.

Askerler on bir kişilik iki takıma ayrılmıştı. Yüzlerindeki konsantrasyon ve küçümseme, sanki savaş meydanındalarmış gibi parıldıyordu. Düpedüz bir savaş söz konusuydu. Sadece birbirlerine çalım atıp vurmakla kalmıyorlar, aynı zamanda halı sahada resmen birbirlerinin üzerine basıyorlardı.

Maksim, acımasız oyunu biraz olsun umursamadan bir atağın ortasına girip topu çaldı. Ardından birkaç öfkeli oyuncunun elinden kurnazca kurtuldu.

“Sen ve sen. Dışarı.” İki askeri işaret etti. “Lipovsky ve ben oyuna gireceğiz.”

Adım geçtiğinde neredeyse herkesin dikkati bana yönelmişti. Bu adamlardan Matvey ve serserilerinden çektiğim kadar çekmiyor olabilirdim fakat onlar da bana ısınmış değillerdi. Beni kendilerinden uzak tutuyor, yemek masasında benimle neredeyse hiç muhatap olmuyorlardı.

Hatta benimle konuşan ilk kişi Maksim olmuştu.

Tatsız enerjiyi fark ederek, “Önemli değil,” dedim. “İzleyebilirim.”

“Saçmalama.” Maksim hâlâ topu tutuyordu, beni nefesimi kesen yarı boğucu bir tutuşla sürükleyerek alıp getirdi, erkeklerin birbirlerine genellikle sert davrandıklarını öğrenmiştim.

Teoride sürüklenmeye karşı koyabilirdim ama gerçekte yapamazdım. Ayrıca belki, bir ihtimal, istemiyordum da. Annemin karşı çıkmalarına rağmen çocukluğumda kuzenlerim ve erkek kardeşimle sürekli futbol oynardım. Kalbimde özel bir yeri olan oyunlardan biriydi.

“Topu geri ver, orospu çocuğu!” diye bağırdı biri uzaktan.

“Bu, Yuri,” dedi Maksim. “Bu birimdeki gerçek orospu çocuğu odur. Sakın onun yanında uyuma, Aleksander, yoksa can çekişerek ölürsün. Geberen bir domuz gibi horlar.”

Bazı askerler kahkaha atıp hepsine ters ters bakan Yuri’yi işaret ediyordu.

“Hazır mısınız, sürtükler?” Maksim sahanın ortasında durup topu –şaşırmadım– orta saha yerine bizim takıma doğru attı.

Görünüşe göre bu maçta bir düzen falan yoktu. Defansta mı, orta sahada mı, yoksa hücumda mı oynamam gerektiğinden emin değildim. Anlaşılan herkes aynı anda tüm noktalarda oynuyordu.

Yirmi iki askerin tamamı, top neredeyse oradaydı.

Ne kadar darbe yapılırsa yapılsın, faul sayılmıyordu. Kartlar mı? Unutun gitsin. Adil bir oyun? İmkânı yok. Aksine, hakem takımları kızdırıyor ve gol atamadıkları için onlara isimler takıyordu.

Bunun bir kaos olduğunu söylemek bile yetersiz kalırdı.

Bu bildiğimiz futbol yerine savaş futbolu olarak adlandırılmalıydı.

Ayrıca topu diğer takımın daha agresif oyuncularına kaptırtıp duruyorduk. Üstelik daha iri cüsselilerdi, bu da top için onlarla mücadele etmeyi bırakın, onlara bakmayı bile sinir bozucu kılıyordu.

Anlamsız ataklarımızdan birinde geride durup Maksim’e de aynısını yapmasını söyledim.

Ellerini kaldırarak, “Ama bütün eğlenceyi kaçıracağız!” diye haykırdı.

Gözümü toptan ayırmadan, “Güven bana,” dedim. “Ben

sağ kanatta olacağım, sen de solu al. Top kimdeyse diğeri ileri koşacak, anladın mı?”

“Pekâlâ, tamam. Bu plan için aksiyonu kaçırmaya değse iyi olur.”

“Öyle olacak,” dedim kendimden emin bir şekilde.

Beklediğim gibi diğer takımdan biri topu aldı ve bize doğru koşmaya başladı. Tabii ki herkes onu bir sürü gibi takip ediyordu. Maksim topa sahip olanı gafil avlayıp topu çaldı.

“Lipovsky!” diye bağırdığında ben çoktan kaleye doğru koşmaya başlamıştım. Topu attığı anda yakalamak için oradaydım.

Diğer takım bana doğru dehşet saçan bir hızla koşuyordu. En iyi atışı yapmak için beklemek yerine körlemesine vurdum.

Birkaç vücut bana çarptığında ayaklarım neredeyse yerden kesilir gibi olsa da kesilmedi. Bana çarpanlar takım arkadaşlarımdı, beni tutmuş bağıra bağıra tezahürat yapıyorlardı.

Gol atmıştım.

Vay canına. *Gol* atmıştım.

Maksim beni omuzlarımdan sarsıp kafamı kolunun arasına sıkıştırdı. “Buraya uyum sağlayacağını biliyordum, Aleksander.”

Albert amcayla Mike’a veda ettiğimden beri ilk kez gülüyordum.

“Bana Sasha diyebilirsin,” dedim.

“Sen de bana Maks de.” Omzumdan tutup diğerlerine döndü. “Takıma bir golcü kazandırdığım için fedakârlıkları kabul etmeye hazırım.”

Bu sözler üzerine ona çıkıştıklarında Maksim onlara isimler taktı, ardından birbirlerini terslemeye başladılar. Bazı askerler sırtıma vururken diğerleri aramıza hoş geldin diyordu, hatta diğer takımın üyeleri bana başparmaklarıyla selam bile vermişti.

Bu onlarla aramızdaki buzları erittiğim anlamına mı geliyordu?

Sonunda... buraya ait miydim?

Bakışlarım buz gibi bir bakışla çarpışınca gülümsemem dağıldı. Bazen sanki Kuzey Kutup Okyanusu'nun bir parçasına bakıyor gibi hissediyordum.

Yüzbaşı Kirill.

Geçtiğimiz hafta boyunca çoğunlukla varlığımı görmezden gelmişti. O uzaktan emirler verirken Viktor bireysel eğitimimi denetliyordu. Bir an için belki de maçı izliyordur diye düşünsem de kollarım kavuşturmuş, bakışlarını üzerime dikmişti.

Ürkütücü bir bakıştı.

Kalbim neredeyse göğüs kafesimden dışarı fırlayacaktı. Sanırım benimle ilgili bir sorun vardı. Yoksa neden bana bakarken derimi yüzüyormuş ve her bir sırrımı ortaya döküyormuş gibi hissediyordum ki?

Nedense bunları gerçekten yapabileceğini düşünüyordum.

Tam o sırada durumun gerçekliği yüzüme vurdu. Yüzbaşı Kirill beni güçlendiriyor olabilirdi fakat aynı zamanda tehlikeliydi. Amacımı gizleyemezsem beni canlı canlı yutacak türden bir tehlikeydi.

BÖLÜM ALTI

Kirill

İstihbarat çavuşumun gönderdiği raporları okuyor ve her ayrıntıyı büyük bir ilgiyle inceliyordum. En başarılı birlik olmamızın nedeni, onları kıyaslanamaz olarak görsem de en iyi adamlara sahip olmam değildi. Güç ya da silahtan da kaynaklanmıyordu.

Şimdiye kadar elde ettiğimiz tüm başarılar sadece stratejiye dayanıyordu. Eğer bizi bir adım önde tutacak doğru planı yaparsam sayılar, saldırı veya tehlike seviyesi hiçbir şey ifade etmezdi.

Babamın Amerika'dan ayrılmamı istememesinin nedenlerinden biri de buydu. Ailem çocukluğumdan beri benim planlarıma çok bağlıydı. Babam, yaptığı her şeyi benim taktiklerimden esinlenerek ya da benim talimatlarımla yapıyordu. Söylemeye gerek bile yoktu ama birkaç yıl önce askere giderek altın yumurtlayan kazını elinden aldığımdan beri acı içindeydi.

Viktor, açıkça belirtmeme rağmen bana evdeki durumlar hakkında raporlar vermeyi seviyordu. Bahanesiyse benim

de haberdar olmam gerektiğiydi çünkü bilgi güç demekti ve Viktor'un casuslarına göre sik kafalı erkek kardeşim, babam emekli olduktan sonra kendisini ailenin reisi ilan edip bu güce sinsice el koymuştu.

Tabii ki bu süreç annemin yardımıyla yürütülüyordu. Ya da daha doğrusu Yulia'nın. Evet, o beni doğuran kadındı, babamın sperm bağışlayan kişi olmasıyla aynıydı ancak ikisi de kimsenin ebeveyni olmamalıydı.

Neyse, konudan saptım. *Sadece biraz.*

Tekrar önümdeki istihbarat raporuna odaklandım ve bir kez daha okudum. Yarınki görev mükemmel olmak zorundaydı. Hiçbir başarısızlığı ya da kaybı kabul etmeyecektim. Aslında planım o kadar sağlamdı ki adamlarımla birlikte bize verilen sürenin yarısında tamamlayabilecektik.

Tek yapmamız gereken isyancıların dağlardaki yuvalarının yakınına inmekti. İki takıma ayrılıp onları her iki taraftan da temizleyecektik. Keskin nişancılarım yarım kalan işleri bitirecekti, sonrasında her şey tarihe karışacaktı.

Hangi açıdan bakarsam bakayım, görev o kadar kolaydı ki bu aşağılayıcıydı. Ancak bir şeylerin ters gitme olasılığını da küçümsemiyordum. Kapı açılmadan önce tıklatıldı, Viktor eşikte bir duvar gibi belirdi. Onu hayatım boyunca tanımıştım fakat bu durum suratsız, soğukkanlı ve bakması kesinlikle sıkıcı bir adam olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Hazırlar,” diye duyurdu.

“Rollerini paylaştırdın mı?”

Başıyla onayladı.

“Pekâlâ.” Sandalyemi itip istihbarat raporunu yaktım. Zaten ezbere biliyordum, bu yüzden fiziksel bir kopyaya gerek yoktu.

Viktor'la koridorda sessizce yürümeye başladık. Söyleyecek bir şeyleri olduğunu görebiliyordum, her zaman olurdu, yıllardır başımın belası rolünü oynuyordu fakat neyse ki bu gece düşüncelerini kendine saklamayı tercih etmişti.

Söyleyeceği her şeyin eve dönmek, gücü geri almak ve kardeşimle anneme hadlerini bildirmekle ilgili olacağından yüzde bir milyon emin olduğum için böylesi daha iyiydi.

Viktor'un bilmediği şey, her şeyin kendi zamanı içinde gerçekleşmesi gerektiği idi.

Adamlarım uzun bir eğitim gününün ardından akşam yemeği yiyordu. Onlara yapacak o kadar çok şey vermiştim ki doğru düzgün yemek yiyemeyecek ya da oturamayacak kadar yorulmalarına şaşırırmazdım. Ancak yine de yarın hata yapmalarına izin veremezdim.

Gideceğimiz yolu ezberlemek zorundaydılar. Biri hata yaparsa sadece kendi hayatını değil, takım arkadaşlarının hayatını da riske atmış olurdu. Bu gece onlara biraz esneklik göstermeye hazır...

Girişte durdum.

Her görevden önce karşılaştığım kasvetli ve biraz da dikkatli atmosfer yerine salonda tam tersi bir hava hâkimdi.

Tabak çanaklar etrafa saçılmış, içecekler her yere dökülmüş, köşede bir çeşit yemek yeme yarışması yapılıyordu. Kahkahalar, küfürlerle boş sataşmalar mekânı ağzına kadar dolduruyordu. Ancak en önemlisi, ortamın rahat oluşuydu.

Maksim ve Rulan, düşmanımın bile duymasını istemeyeceğim o berbat sesleriyle şarkı söylüyorlardı. O sırada insan hakları ihlallerinin ortasında daha yumuşak bir ses duyuldu.

Gözlerim adamlarımın arasındaki ufak tefek, narin aske-re takıldı ki bu Lipovsky'den başkası değildi.

Elbette.

Tüm bunların ortasında olmasına neden şaşırmadım ki?

Diğerleri el çırparak bağılıyor ya da bardaklarını masaya vurarak şarkıya ritim tutuyordu. Yuri, Lipovsky'nin daha hoş olan sesini gölgeledikleri için Maksim ve Rulan'a sıkık çenelerini kapatmaları için haykırıyor, onlar da daha yüksek sesle şarkı söylüyorlardı.

Benim dikkatim Lipovsky'nin üzerindeydi.

Onu birime getirmek iyi düşünülmüş bir karar değildi. Evet, gelişme göstermişti ve ondaki potansiyeli görebiliyordum ama buna değmeyecek kadar çok iş gerektiriyordu. Kaslarını ne kadar güçlendirirse güçlendirsın, fiziksel olarak hâlâ en zayıf olan oydu. Aynı zamanda en çok ters bakışa maruz kalan ve ustaca sıyrılma tekniklerine sahip olan da oydu.

Bir aydır birliğimin bir üyesiydi ve aynı süre boyunca benimle yalnız kalmaktan incelikle kaçınmayı başarmıştı. Her zaman bir grup içinde kalmak, Maksim'in aptalca maskaralıklarına ve Yuri'nin fiziksel rutinine katılmak gibi incelikli şeylerdi.

B Takımı'nın aylar sonra ilk kez futbol maçını kazanmasına yardım ettiği günden beri hepsi onun tarafına geçmişti. Birliğe alışmış ve sadece bir asker olarak değil, aynı zamanda topluluğun gerçek bir üyesi olarak da grubun içine zorlanmadan karışmıştı.

Bir sağlık görevlimiz olmasına rağmen yaralananların yaralarını bizzat o temizliyor, hatta küçük bir tıbbi kiti de hazır tutuyordu. Sikikler, onu sağlık görevlisine tercih ediyordu çünkü anlaşılan o ki daha nazikti.

Onlar askerdi, nezaketi ne sikime önemsiyorlardı ki?

Söylemeye gerek bile yoktu, Lipovsky kötü bir etki yaratıyordu. Onu önceki birliğinde çürümeye bıraksaydım adamlarımdaki bu sinir bozucu değişimden kaçınabilirdim.

“Onu askeriye geri göndermek için çok mu geç?” Viktor düşüncelerimi dile getirmişti.

Ya da benim düşüncelerim olduğunu düşündüğü şeyleri.

Lipovsky’yi yanıma almak, gözümü kırpmadan tekrarlayabileceğim bir kaos anıydı. Evet, sinir bozucu küçük bir pislikti ama disiplinliydi, takımla iyi uyum sağlıyordu. Aynı zamanda mükemmel bir keskin nişancıydı, sadece saha aksiyonu eksikti.

Saldırgan ya da bencil değildi. Bonus puan olarak arkadaşlarının iyiliğini gerçekten umursuyordu.

Yuri onunla arkadaş olduğu anda Lipovsky’nin ne kadar etkileyici olabileceğini anlamıştım. Maksim herkesi tanırdı ve tüm orduyla arkadaştı.

Ancak Yuri, Maksim’in ve şimdi de yeni gelen arkadaşının dışında kendini hiç güvende hissetmezdi. Birkaç yıl önce yaşadığı bir olay sonrası geçirdiği estetik ameliyatın ardından iyice içine kapanmıştı. Ta ki Maksim onu bu bunalımdan kurtarmayı üstlenene kadar. Farkında olmadan Lipovsky de bu konuda yardımcı oluyordu.

Yuri elimdeki etkili bir stratejistti. Keyfi yerinde olduğunda ondan en iyi sonuçları alacağıma dair şüphem yoktu.

Viktor’a, “İşe yarar biri,” dedim.

Bana şeytanın meyvesi veya azgın bir fahişeymişim gibi bakarken yüzünü kaplayan tiksinti haritasını gizleme zahmetine girmedim. “Diğerlerinin yaptığı aktiviteleri yapmak için iki kat daha fazla zaman harcayan sikik bir zavallı.”

“Artık sadece bir buçuk katı harcıyor. İki değil.”

“Yine de gerekenden fazla.”

“Sen de bir dağ olarak doğmadın, Viktor. Gelişmek zaman alır.”

Gözlerini kıstı. “Bilmesem, o sümüklü piçi savunduğunu söyledim.”

“Lanet olsun ki savunmuyorum. Ancak birinin şeytanın avukatlığını yapması gerekiyor.”

Gerçek şuydu ki plan ve stratejilerdeki değişiklikten ne kadar hoşlanmasam da birimi o etraftayken olduğu gibi tercih ederdim, bu kabullenmemin biraz zaman aldığı tuhaf bir itiraftı.

Ben öne çıkınca Viktor da beni takip etti. Bizi gören askerler doğrulup selam verdiklerinde tüm gürültü kesildi.

Viktor onlara ‘rahat’ işareti verdiğinde hemen itaat ettiler. Bakışlarım, hâlâ Maksim ve Rulan’ın arasında duran Lipovsky’ye kaydı. Yüzü kızarmıştı ve o kadar yumuşaktı ki ordu da olması suç sayılmalıydı.

Dikkatin yine dağılıyor.

Gözlerimi diğer adamlarımda gezdirdim. “Hepinizin bildiği gibi yarın görev için yola çıkıyoruz. Viktor rolleri çoktan paylaştırdı ve gideceğimiz yolu uykunuzda bile tanıyabileceğiniz kadar çok kez çalıştık. Bu gecedan itibaren isimleriniz dahil her şeyi unutmanızı ve sadece planı hatırlamanızı istiyorum. Her zamanki gibi hepinizin tek parça hâlinde geri dönmesine ihtiyacım olacak. Eğer ölürseniz, sizi gebertirim.”

Bazıları kıs kıs gülerken, diğerleri kahkahalarını bastırarak başlarını salladı fakat Viktor’un sert bir bakışı onları tekrar ciddi bir ruh hâline sokmaya yetmişti.

Pisliğin tekiydi. Buna hiç şüphe yoktu. Yararlı bir pislikti ama yine de bir pislikti.

“Yarın sabah planın üzerinden tekrar geçeceğiz,” diye devam ettim. “Gidebilirsiniz.”

Tekrar selam vermelerinin ardından gitmek için döndüm. Viktor geride kalıp muhtemelen eğlenmeye cüret ettikleri için yaşlı bir cadı gibi başlarının etini yiyecekti.

Koridora çıktığımda yalnız olmadığımı fark ettim. Arkama bakmadan kim olduğunu anlayabiliyordum. Birliğimdeki tek kişi, gizlemeye çalışmadığı hafif ayak seslerine sahipti.

“Ne istiyorsun, Lipovsky?” Arkamı dönerken sordum.

Aniden durup ağır ağır yutkundu. Gömleğinin üst kısmı buruşmuş, açık teninin altından görünen kıl kadar ince damarları ortaya çıkmıştı.

Hazırlıksız yakalandığı her hâlimden belli olan Lipovsky, ayaklarının üzerinde doğrularak etrafını inceleyip nihayet bana bakmadan önce derin bir nefes aldı. Hiçbir şey söylemeden heykel gibi durduğunda, “Bütün gün bekleyemem,” dedim.

“Siz... Viktor bana yedek rolünü verdi.”

“Yani?”

“Neden ön saflarda olamıyorum?”

“Çünkü çok dayanıksızsın. Böylesine önemli ve hassas bir konuda sana güvenemem.”

“Keskin nişancılıkta ilk beşteyim.”

“Saha tecrüben olmadığında bunun hiçbir anlamı yok.”

Gözleri, ilk gördüğümde onu hem fark etmeme hem de ayakkabılarımın altında ezmek istememe neden olan o çileden çıkarıcı meydan okumayla parlıyordu. “Eğer bana bu rolü vermezseniz nasıl deneyim elde edebilirim... efendim?”

Küçük pislik, protokole uygun ve düzgün davranma küstahlığında bulunuyordu. Onu yok etmek, kendi isteğiyle ayrılmasını sağlayacak kadar ruhunu parçalamak çok kolay olurdu.

Ancak bu ne gerekli ne de eğlenceliydi.

Bir adım öne çıktım. “Bir soruya cevap verirsen bunu değerlendirebilirim.”

Doğruldu, merakla bakan renkli gözleri parlak bir yeşile büründü. “Evet, efendim.”

“Neden benden kaçıyorsun?”

Omuzları öyle hızlı kamburlaştı ki başka bir durumda olsaydı komik olduğunu düşünürdüm. “Ben... kaçmıyordum.”

“İyi geceler, asker.”

“Hayır, bekleyin.” Göğsü neredeyse benimkine çarpacak şekilde önüme atladı.

Ona doğru bakarken teninin yumuşak tonlarının kokusunu alabiliyordum, lanet olası küçük bir şaka gibiydi.

“Yolumu mu kesiyorsun, Lipovsky?”

Geri sıçradı, göğsü hızla inip kalkıyordu. “Hayır, efendim. Ben sadece... dürüst olabilir miyim?”

“Ne zaman olmadın ki?”

Gözlerini bir, iki saniye benimkilerle buluşturduktan sonra aşağı doğru kaydırıp mırıldandı.

“Beni rahatsız ediyorsunuz, işte bu yüzden.”

Vay canına, şuna da bakın...

Onu boğazından tutup en yakın duvara fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum ama yine de kafamda canlandırdığım senaryoların hiçbirisi hoş değildi. Özellikle de benim gözetimim altında olması gereken biri için.

Bu yüzden yanından geçip gittim.

“Size cevap verdim. Bana bir şans verecek misiniz?”

“Hayır.”

“Ama dediniz ki-”

“Değerlendirebileceğimi söyledim. Değerlendirdim ve

reddetmeye karar verdim.” Koridorda gözden kaybolurken küstah askerin arkamdan dik dik baktığını hissedebiliyordum.

Güzel. İleride onu daha fazla rahatsız edecektim.

Öyle ki benliğinden nefret edecek ve yoluma çıktığına pişman olacaktı.

Görev günü herkes yüksek alarm düzeyindeydi.

Ancak bu bir hatanın olmasını bekliyormuş gibi hissettiren, boğucu türden bir alarm değildi. Ekibim odaklanmış durumdaydı ve dikkatlerini işlerine verecek eğitim seviyesine sahipti.

Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar çabuk buradan ayrılacaktık.

Tam ofisimden çıkmak üzereydim ki biri kapıdan içeri daldı. Kafasını ezmeyi ve cesedini yeni yatağım olarak kullanmayı düşünmeden önce söz konusu adam görüş alanıma girdi. Yuvarlak göbeği varlığından önce geliyordu ve adamın kendisinden daha fazla karaktere sahipti. En azından göbeği istikrarlıydı ki bu onun için söylenemezdi.

Kendine güvenen gururlu havası, sivri yüz hatlarının her birini kaplıyordu. Koyu renk gözleri saf kötülükle parlıyor, düz ve kalkık burnu onu bir Tanrı kadar kibirli gösteriyordu.

Adamdan bana geçen tek fiziksel özellik de buydu. Çoğunlukla anneme benziyordum ve bu konuda onunla ortak bir umursamazlığımız vardı.

Viktor onun arkasındaki eşikte belirdi, yüzünde ender görülen bir özür dileme ifadesi vardı.

Roman Morozov’la aynı kıtayı, evreni ya da zaman dilimini paylaşmamamız gerektiğini en iyi o biliyordu. Aslında

onu görev günümde görmek; rüyamda kuzgunları, kargaları ve yılanları kafatasımı yerken görmekten farksızdı.

Üstelik batıl inançlarım bile yoktu.

Buraya nasıl geldiğini sormak gereksizdi. Babam bazı politikacıları cebine, bazı askeri liderleri de hizmetine sokabilecek türden bir güce sahipti. Onu kızdıran tek şey, henüz beni terhis ettirecek kadar gücü olmamasıydı.

Viktor'a bir göz attığımda başıyla onaylayıp dışarı çıktı.

Babamın kokuşmuş yüzüne bakmak istemediğimden ve ortadan kaybolması için dua etme seçeneğim olmadığından, silahlarımı kontrol etmekle meşgul olmaya karar verdim.

Tüfeğimi yavaşça parçalarına ayırdım ve bunu yaparken acele etmedim. "Bu sevimsiz ziyareti neye borçluyum?"

Muhtemelen karnını buraya taşımak için harcadığı çabadan dolayı, "Sen her zaman küstah, küçük bir pisliktin," diye homurdandı.

"En iyisinden öğrendiğimi söyleyebilirim."

Ona bakmasam da bakışlarındaki sıcaklığın ensemeye vurduğunu hissedebiliyordum. Gerçek yüzünü göstermek için hiç vakit kaybetmemişti.

Ayakta durma mücadelesini kaybetmiş olacaktı ki bana doğru yürüyüp ağırlığını sandalyemin üzerine bıraktı. Masanın başında dikildiğim yerin tam karşısına.

Yüzü boynuna göre çok büyük, elleri çok şişmandı. Damarları patlamak üzereydi ve o kadar çok terliyordu ki Rusya'nın kışı bile onu bu durumdan kurtaramıyordu.

"Seni bir yıldır görmedim, böyle mi karşılanıyorum?" Sözlerini o kibirli ses tonuyla vurguluyordu. Bu, beni 'cezalandırmaya' karar verdiğinde kullandığı ses tonuydu.

Beni yola getirmek için kullandığı.

Onun için nasıl uygun bir ‘vâris’ olacağımı öğrenmemi sağlamak için.

“Beni bir yıldır görmedin ve hâlâ neden bir tür karşılama töreni beklediğini merak ediyorum.” Başımı kaldırdım. “Benim bilmediğim bir kraliyet unvanı mı kazandın?”

“Seni lanet olası-” Elini masadan kaldırdı. Yaşlı piçin kurtulmakta zorlandığı bir alışkanlıktı.

Bana vurması için ona meydan okuyarak doğrudan eline baktım.

Sadece dokun bana, Roman. Sikeyim, sana meydan okuyorum.

Onu iki gözünün ortasından vuracağımı çok iyi bildiği için elini indirdi. Bana son vurduğunda, on beş yaşındayken, söylemiştim. Bir daha yaparsa onu öldüreceğimi, cesedini parçalayacağımı ve güneş görmeyen bir yere gömeceğimi söylemiştim.

Bunu ciddiye almıştı. Ayrıca ben ondan çok daha kuvvetliydim. On tanesiyle birden başa çıkabilirdim.

Roman Morozov bir zamanlar tanıdığım en güçlü adamdı. Şimdiyse eski benliğinin gölgesinden başka bir şey değildi. Vücudu koca bir hastaneyi utandıracak kadar hastalıkla boğuşan, yaşlı ve şişman bir soytarıydı.

Doksanlı yılların *B* filmlerinden* çalınmış gibi görünen çirkin gri kravatını düzeltti. “Telefonlarıma ya da mesajlarıma cevap vermiyorsun. Neden?”

“Sana nedenini söyledim.” Şarjörü yerine yerleştirdim. “Aslında nedenini dört yıl önce ayrıldığımda söylemiştim.”

“Bu saçmalığı kabul etmeyeceğim. En büyük oğlum olarak imparatorluğu devralmak ve Morozov ailesine liderlik etmek senin görevin.”

* Düşük bütçeli ve ticari amaçla çekilmiş sinema filmi türüdür. –e.n.

“Bu büyük bir onur,” dedim elimden gelen en alaycı ifadeyle. “Ama ben pas geçmek zorundayım. Bırak Konstantin yapsın.”

“Konstantin, bırak ailemi, bir Japon balığının güvenliğini bile emanet etmeyeceğim pervasız bir orospu çocuğu.”

“Onu sen yarattın, icabına da sen bak. Benim sorunum olmadığı gibi benim konuşacağım bir şey de değil.”

“Kirill.” İki elini masaya vurup, doğrularak ayağa kalktı. Bu hareketin bir çeşit gözdağı olması gerekirdi. Ancak daha çok ölmek üzere olan bir adamın yardım istemek için son yalvarışına benziyordu.

“Evet?”

“Sen gittiğinden beri Bratva’da durum değişti. Pozisyonum artık güvencede değil, hatta yerime yeni birinin geçebileceğine dair imalar bile var.”

“Bilgi için teşekkürler. Takacağım bir sik bulduğumda ararım.”

Yüz hatlarının üzerine koyu bir gölge çöktü ve bu gölge çürümüş bir çaresizlik duygusuyla harmanlanmıştı.

Uzun zaman önce ben onun dünyasını kararttığımda ve aynısını o da benimkine yaptığında, onu böyle görmek uğruna sol taşığımı verirdim.

Umutsuz, çaresiz hâldeydi. Sırf ona ve imparatorluğuna hizmetlerimle fayda sağlayayım diye, sevgili gururunu ayaklarımın dibine dökmenin eşiğindeydi. Şimdiyse zavallı olduğu bilgisi dışında bir şey kazandırmıyordu.

“Bu siktiğimin deliliğini bırakıp eve dönmen için ne yapmalıyım?”

“Bir şey yapmanın zamanı çoktan geçti. Ve sen, sevgili babacığım, artık hayatımda söz sahibi değilsin.”

“Ya da belki sen böyle düşünüyorsun.”

Kafamın içine girmesine izin vermeyerek gözlerinin içine baktım. Bunu bir ömür boyu yeterince yapmıştı. Tehdidi geçerli olsa bile, artık bu güce sahip olmasına izin vermeyecektim.

“Bitirdin mi? Çünkü eğer bitirdiyse...” Başparmağımla omzumun üzerinden arkamı işaret ettim. “Kapı tam şurada.”

“Sana son bir şans. Kendi isteğinle geri dönecek misin?”

“Elbette. Cenazen için bana haber ver.”

Yüzü kırmızının koyu bir tonuna bürünürken ne ifadem ne tavrım değişmişti.

Babam öne doğru eğilip hırladı. “Buna pişman olacaksın. Bu aptallığa tahammül ederdim ama sabrımın da bir sınırı var, Kirill. Savaş alanında adamlara liderlik etmek, başkalarının savaşlarında savaşmak ve ödül olarak hiçbir şey almamak için uygun değilsin. Sen benim vârisimsin. Morozov İmparatorluğu’nu yönetmek ve büyütmek için yaratıldın. İstedikğin kadar savaş ama sen her zaman benim oğlum olacaksın. Her zaman *benim* gibi olacaksın.”

Üst dudağım bir hırıltıyla havaya kalkarken neredeyse onu tekrar kafamın içine aldığımı fark ettim. Yaşadığım sürece bu asla yapılmaması gereken bir hataydı.

“Evde görüşürüz, oğlum.” Kapıdan çıkmadan önce hafifçe omzuma vurup sıktı.

En yakın nesneyi kavradım ama duvara fırlatmadan önce kendimi durdurdum. *Bana ulaşamayacaktı. Özgürlüğümü çoktan kazanmıştım ve hiçbir şey onu elimden alamayacaktı.*

Hiçbir şey.

Viktor babam gittikten sonra, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Tüfeği omzuma attım. “Olacak. Hadi şu işi bitirelim.”

BÖLÜM YEDİ

Sasha

Nefes alamıyordum.

Ayaklarım hareket etmeyi reddederken kalbim öyle yoğun bir ritimle çarpıyordu ki göğüs kafesimden çıkıp ayaklarımın dibine düşmediğine şaşırıyordum.

Adamın yüzüne baktıkça görünmez eller boğazımı daha sert kavırıyordu.

Deneseydim bile gözden kaçırmazdım, kaçıramazdım. Yuvarlak yüzü, iri yapısı ve yarı kel kafası ile sanki onu dün görmüşüm gibi hafızama kazınmıştı.

Katliamdan birkaç gün önce bizim eve gelmişti. Kardeşimle kuzenlerim bilmiyorlardı çünkü ofis alanına girmeleri yasaktı ama ben, annem onlara içecek getirirken gizlice yanlarına gitmiştim. Duvarın dibine saklanmış, babamla amcalarım hararetli bir şekilde konuşurken aynı adamın sandalyede soğukkanlılıkla oturduğunu görmüştüm.

Yüzünü asla unutamamamın nedeni, tüm konuşmaya gösterdiği psikopatça ilgisizlikti. Annem kapıyı hızla ka-

patıp beni kovaladığı için pek bir şey duymamıştım fakat Albert amcanın yalvaran bir ses tonuyla, “Sadece bir şans daha...” diye yakardığını duymuştum.

Böyle bir adamın Albert amcanın istediği şansı vermeyeceğini düşündüğümü hatırlıyordum ve haklıydım. Ailemin yok edilmesine ne kadar karıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ancak bu olayda bir rol oynadığından emindim.

Büyük bir rol.

Evimiz kan gölüne dönmeden sadece birkaç gün önce bize gelmiş olması tesadüf değildi. Onu burada, Özel Kuvvetler kampında, onca yer varken ve onca zaman geçmişken görmem de tesadüf değildi. Sivillerin askeri eğitim kurumlarına girmesine izin verilmiyordu, bu yüzden üst düzey yetkililerle bir tür bağlantısı olmalıydı. Muhtemelen kader onu yoluma çıkararak ailemin intikamını almam için bana bir şans tanıyordu.

Gözlerimi kızıl bir sis kaplarken kaslarım harekete geçmeye hazırlanıyordu. Buraya neden geldiğimi bile unutmuştum. Fiziksel varlığım, zihinsel varlığımdan yavaşça ayrılırken tenimin yüzeyinin altında sadece tek bir düşünce atıyordu.

Öldür.

Vur.

İntikam.

Adam ağır ağır hareket ediyor, muhtemelen iri yapısı nedeniyle bir kaplumbağa hızıyla yürüyordu. Onaylamayan bir bakış yüz hatlarını kaplayarak yüzünü mosmor etmişti. O gün babama ve amcalarıma sergilediği soğukkanlılıktan eser yoktu.

O zamanlar bile yüzüne yumruk atmak istememe neden olan o soylu kibri de yoktu.

Kan dolaşımımı ve nefes alışımı normale döndürmeye çalışarak etrafımı inceledim. Aslında, o kadar yavaşlamışlardı ki varlığımı kamufle etme kategorisine geçmiştim. Özel operasyonlara katıldığımdan beri öğrendiğim bir yöntemdi.

Adamın çıktığı kapının yanında duran Viktor içeri girip kolaylıkla gözden kayboldu.

Geçen sefer bir koruma ordusu tarafından takip edildiğine göre onu dışarıda beklediklerinden emindim. Adamdan kurtulmak için sadece tek şansım vardı. Adımlarım duyulmayacak şekilde peşinden ilerlerken hareketlerim akıcı bir hâl aldı. Ensesindeki ter parıltısını görebileceğim kadar yaklaştığımda eğilip botumda sakladığım bıçağı aldım.

Yaklaştıkça nefesimi daha çok bastırıp kendimi zihinsel olarak saldırıya hazırlıyordum. Ancak tam onu bıçaklayacağım anda koridorun diğer ucundan bir gölge belirdi.

Bir saniye içinde duvarın arkasına geçip vücudumu duvara yapıştırdım.

Gölge, onun korumalarıydı. Bir değil, üç taneydi. İri yarı, uzun boylu ve yüzlerinin her yerinde kötü ifadeler vardı. Onu öldürmüş olsaydım, şu anda paramparça olmuş olurdu.

Nefes alışım hızlanarak ağır ve düzensiz çıkmaya başladı. Ulaşamayacağım bir yere götürülüşüne bakarken bir damla gözyaşı göz kapağıma yapıştı.

Güçten yoksun olmaktan daha kötü bir hayal kırıklığı yoktu.

Daha güçlü olsaydım, o üç koruma beni korkutamazdı ve sonunda ailemin intikamını almaya başlayabilirdim. Ancak daha güçlü değildim, bu nedenle 'neredeyse' ve 'yapabilirdim' diye düşünmekten başka bir şey yapamayacaktım.

“İşte buradasın.”

Bıçağı pantolonumun kemerine saklayıp gözlerimi silerken arkamdan bir beden bana çarpıp bir kolunu omzuma doladı.

Maksim’in yüzünde her zamanki neşeli bir pırıltı olurdu ki bugün herkesin yüzüne genel bir tedirginlik hâkimdi. “Neden buradasın, Sasha?”

Ağzım kururken cevap verememiştim. En başta buraya neden gelmiştim ki?

O adamı görünce kafam bomboş kalmıştı. Adamların ‘görev ritüeli’ dedikleri meditasyonu yapmak ve silahlarına tapınmak gibi şeylerin bir parçası olmak yerine neden burada tek başıma dolaştığımı unutmuştum.

Maksim koridora bakıp gözlerini bana dikti. Beni ‘kanatları altına aldığından’ beri alıştığım çocuksu bir çekiciliği ve rahat bir duruşu vardı. Ancak şimdi kuşkulu görünüyordu.

“Yüzbaşıyı görmeye mi geldin?”

Ah. Şimdi hatırladım.

“Evet, Yüzbaşı! Bana bir şans vermesini bir kez daha isteyecektim.”

Yüzbaşı Kirill’le yüz yüze gelmeye karar verdiğimde hayatımdan birkaç yıl kaybettiğime yemin edebilirdim. Son karşılaşmamızdan beri onunla yalnız kalmak bir yana, gözlerinin içine bakmaktan bile korkuyordum.

Her ne kadar onunla birlikte olmak keyifli olmasa da Viktor’a benimle gelmesi için rüşvet vermeye bile hazırdım. Yüzbaşından daha az korkutucuydu.

Ancak sonra geçmişten gelen adamı görmüştüm, böylece tüm planlarım suya düşmüştü.

“Yüzbaşının bir karar verdikten sonra fikrini değiştire-

ceğini düşünüyorsan ya çok safsın ya da çok aptal.” Maksim saçlarını karıştırdı. “Yakında öğreneceksin.”

“Onu doğduğundan beri tanıdığını mı söylemiştin?”

“Evet, babam onun babası için çalışıyor.” Sırıttı. “Ama kendi iyiliğim için fazla sevimliydim; bu yüzden aile benim üzerime titrerdi, bir bakıma. En azından yüzbaşı hariç herkes.”

“Neden?”

Beni serbest bırakıp yüzbaşının her zamanki ifadesini taklit ederek ters ters baktı. “Tam olarak böyle görünerek doğdu, Bay Dünyadan Nefret Ediyorum ve Viktor’u Yakınımda Tutacağım Böylece Dünyadan Biraz Daha Nefret Edebileceğiz.”

Gülümsedim. “Hep bu kadar kötü müydü?”

“Şaka yapıyorum.” Ellerini indirdi. “Viktor bir mutasyon geçirip çok daha kötü oldu.”

Şakayla karışık omzuna vurdum. “Pisliğin tekisin.”

“Komik bir pisliğim. Arada fark var.” Yüz ifadesi değişti. “Tüm ciddiyetimle söylüyorum, yüzbaşı babasının katı yetiştirme tarzının bir ürünü. Bazıları canavarlar doğar, bazıları ise yaratılır derler ya? O tam ikisinin arasında kalıyor.”

“Nasıl katı yetiştirme?”

“Endişe etmeni gerektirecek bir şey değil.” Sorumu kurnazca görmezden gelerek koridorun aşağısını işaret etti. “Viktor duymadan ve cezalandırılmamız için yaratıcı yöntemler bulmadan önce buradan gidelim.”

“Ama ben hiçbir şey söylemedim ki.”

“Dinledin ve güldün. Bu da sayılır.”

Bir yanım onunla yüzleşmek zorunda kalmadığım için memnun olsa da yüzbaşayı ikna etmekten vazgeçerek peşinden gittim.

“Hey, Maks?”

“Evet?”

“Geçen gün çoğunuzun birlikte büyüdüğünü söylemiş-tin,” diyerek önceki konuyu tekrar açtım. “Bu, herkesin bu-
raya yüzbaşının emriyle geldiği anlamına mı geliyor?”

“Herkes değil, yaklaşık yüzde yetmişi. Ayrıca ortada bir emir de yoktu. Patron, Yüzbaşı Kirill, aileden ayrılıp askere gitmeye karar verdi, çoğumuz da onu takip ettik.”

“Öylece mi?”

“Öylece.” Maksim omuzunu silkti. “Bazıları bunu ak-siyon için yapıyor ama çoğumuz sadece ona sadığız. Vik-tor’un metanetli sadakati düzeyinde değil ancak Rusya’ya gelenler onu ailenin diğer üyelerine tercih ediyor. Bu arada deneyim kazanmaktan da zarar gelmez, tabii.”

Kelimeleri çok içten ve kesin bir kararlılıkla söylemiş-ti. Nedense yüzbaşmayı kısıkanıyordum. Acaba ne yapmıştı da sırf ayrıcalıklı hayatını bırakıp askere gitmeye karar verdiği için bu adamlar onu ölüm çukurlarına kadar körü körüne ta-
kip etmişlerdi?

“Aileden kimse onun buraya gelme kararını onaylama-dı,” diye devam etti Maksim. “Daha doğrusu eski patron onaylamıyor. Yılda bir ya da birkaç kez bizzat gelip onu geri çekmeye çalışıyor.”

“Eski patron mu?”

“Yüzbaşının babası. Az önce giderken gördün. O yaşlı, yuvarlak adam.”

Dudaklarım aralanırken onun bir adım gerisine düştüm. “O... Yüzbaşının babası mı?”

“Kesinlikle öyle. Adı Roman Morozov. Sen ortadan kay-bolduğunda hepimiz ona saygılarımızı sunuyorduk çünkü

o bizim patronumuzun babası. Her zaman New York'a geri dönmemiz gerektiği konusunda söylenip durur, biz de kayıtsız bir şekilde başımızı sallayıp bir şey dememeyi tercih ederiz. Yüzbaşı nereye giderse oraya gideriz.”

Elim titrerken durumumu ele vermemek için kendimi zor tutuyordum.

Ailemin ölümünde kesinlikle rol oynayan adam yüzbaşının babasıydı.

Neden onun babası olmak zorundaydı ki?

Daha da önemlisi, şimdi bu bilgiyle ne yapmam gerekiyordu?

Görevin başlangıcında herkes yüksek alarm durumundaydı.

Ben yedek olduğum için yüzbaşının emrettiği yerde, onun yakınında duruyordum. Hepimiz birliğe yeni katılmıştık ve bazıları benden daha fazla savaş tecrübesine sahipti ama onların da yedekte tutulduğu gerçeği beni teselli ediyordu.

Bugünkü görevimiz yasadışı silahların gizlendiği bir depoya sızmak, teröristleri yakalamak ya da öldürmek ve ardından bulduklarımızı üsse rapor etmektir.

Stratejik olarak kar örtüsünün altındaki bir mağarada bulunan deponun yakınına indik. Haftalardır tekrarladığımız eğitime uyarak başarılı bir şekilde depoya sürünerek ulaştık.

Yüzbaşı yumruğunu kaldırıp hepimizi büyük ağaçların arkasında durdurduktan sonra keskin nişancılara yerlerini almalarını işaret etti. Üç asker, temiz bir atış için önceden onaylanmış yerleri bulmak üzere yine sürünerek uzaklaştı.

Geri kalanlar Rulan'ın liderliğindeki A Takımı, Viktor'un liderliğindeki B Takımı ve yüzbaşının liderliğindeki C Takımı, nam-ı diğer aptal yedek olarak ayrılmıştı.

Yüzbaşı Kirill ağaçları kamuflaj amaçlı kullanarak ayakta durmamızı işaret etti.

Görev haritasına göre Rulan ve arkadaşlarının çoktan çıkmış olması gerekiyordu. Tehlikeli yapıları göz önüne alındığında, bu tür karşılaşmaları gereğinden fazla geciktirmek akıllıca değildi.

Ancak yüzbaşı son beş dakikadır deponun güçlükle görülebilen pencerelerine kıpırdamadan bakıyor, bir kas duvarı gibi duruyordu. Kaskını takmıştı ve bana arkasını dönmüştü, bu yüzden yüz ifadesini göremiyordum ama bacaklarından sırtına kadar uzanan gerginliği görebiliyordum.

Başka bir zaman olsaydı, muhtemelen ondaki değişikliklere uyum sağlardım fakat babasının kimliğini öğrendikten sonra artık yüzbaşının yanında nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyordum.

Maksim aralarının bozuk olduğunu söylediğine göre babasına ulaşmak için onu kullanamazdım. Ancak aynı zamanda, onun o adamın bir parçası olduğunu da unutamıyordum.

Belki de yüzbaşı hakkındaki ilk endişelerimde haklıydım.

O kötü haberdi ve tehlikeliydi.

Rulan öne doğru ilerlediğinde ona olan aşırı odağımı kesti. "İçeri girmek için izin istiyorum, Yüzbaşı?"

"Henüz değil." Karda görünmez bir iğne arar gibi önce yukarı, sonra aşağı baktı.

"Bir sorun mu var?" Viktor o kadar alçak sesle konuşmuştu ki arkada olsaydım onu duyamazdım.

"Bir terslik var." Kirill başını yana eğdi. "Ortalıkta kimse yok."

“Az önce kar yağıyordu. Muhtemelen saklanıyorlardır,” dedi Rulan ve Kirill başını iki yana salladı.

“Fırtına ve kar bu insanları korkutmaz. Binanın güvenliğini sağlayıp davetsiz misafirlere dikkat etmek için devriyeleri vardır. Tabii... bizim geleceğimizi bilmiyorlarsa.”

“Bu imkânsız,” diye araya girdi Viktor. “Bu görevden sadece üssün haberi var. İstihbaratımızda bu kuşkuyu haklı çıkaracak hiçbir sızıntı yok.”

“Evet, Yüzbaşı. Bu görev için o kadar sıkı çalıştık ki gözlerimiz kapalı bile yapabiliriz,” dedi Rulan, diğerleri başlarıyla onayladı.

Ekibin üzerine yoğun bir sessizlik çöktü. Yüzbaşının kararını beklerken kimse konuşmuyordu.

İkna olmuş görünmüyordu, hatta eskisinden daha sert bir şekilde etrafı kolaçan ediyordu. Ancak bu operasyonun lideri olduğu için bir karar vermek zorundaydı.

Eldivenli parmaklarını tüfeğinde düzenli ve kontrollü bir ritimle aşağı yukarı kaydırıyordu. Yaptığı her şeyden otorite akıyordu. Kontrolü ilahlaştıran adamlarla tanışacak kadar uzun süre orduda bulunmuştum fakat yanlarında kimse olmadığına kısa sürede eski benliklerine geri dönüyorlardı.

Kirill böyle değildi.

Bu onun bir parçasıydı. Özünden ayrılamayan bir kişilik özelliği idi.

Net bir sesle, “Sadece A Takımı devam edecek. B Takımı yedek olacak.”

Viktor ona bir bakış attı, muhtemelen tüm bu eğlencenin dışında bırakıldığını hissediyordu.

Takım liderinin kendisine attığı ters bakışı umursamadan, “Aynı anda gidersek daha hızlı olur,” dedi B Takımından biri ki bu Maksim’den başkası değildi.

“Sadece A Takımı,” diye tekrarladı Yüzbaşı. “Ve Rulan, içgüdülerini takip etmeni istiyorum. Eğer yanlış bir şey varsa, işaretimi bekleme. Toplanma noktasına geri çekil, anladın mı?”

“Emredersiniz, efendim.” Selam verip ekip üyelerine onu takip etmelerini işaret etti.

Viktor ve adamları yakındaki ağaçların arasından kayarak mevzilerine gittiler. İstihbarat sayesinde yerlerini zaten bildiğimiz mayınlardan herhangi birini tetiklememek için stratejik olarak sürünerek uzaklaşıyorlardı.

Kolay görünüyor olsa da fark edilmeden hepsinden kaçınmak çok fazla konsantrasyon ve hafıza gerektiriyordu.

“Siz üçünüz.” Yüzbaşı yanımdakilere işaret etti. “Diğer keskin nişancıların arkasından gidin. Şüpheli bir hareket olursa, öldürmek için vurun.”

“Emredersiniz, efendim.” Onlar da dağıldığında sadece ben ve yüzbaşı kalmıştık.

Ona doğru yaklaşıp elimi tüfeğime götürdüm. “Peki ya ben, Yüzbaşı?”

“Kıpırdamadan dur.” Benimle konuşuyordu fakat dikkati Rulan ve diğerlerinin gözden kaybolduğu yerdeydi.

“Belki de herkese bir iyilik yapıp beni üste bırakmalıydınız,” diye homurdandım kısık sesle.

Yüzbaşı korkutucu bir yavaşlıkla bana döndüğünde kasının altından sadece gözleri seçiliyordu ve açıkça görülen, onaylamayan bir ifadeyle kısılmışlardı.

“Bana karşılık mı veriyorsun, asker?”

“Hayır, efendim.” Dilimi şaklatmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Belli ki memnuniyetsizliklerin var. Söyle bakalım.”

“Bu üç adam benden daha düşük puan aldı. Neden onlar destek oluyor da ben hiçbir şey yapmıyorum?”

“Çünkü ben öyle söyledim. Başka bir nedene ihtiyacın var mı?”

Sanırım ona ters ters bakıyordum. Hayır, emindim fakat hızla kendimi tutup başımı eğdim.

Diktatör pislik.

Öne doğru adım atarak hiç tereddüt etmeden alanıma girdi. Kendime bir ‘erkek’ olduğumu ve erkeklerin, özellikle de bir asker olarak ciddiye alınmak istiyorlarsa, sinmediğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Yüzbaşının sadece gözümü korkutmaya çalıştığını kendime hatırlatmak zorundaydım ancak motivasyon konuşması kalbimin ritmini yavaşlatmaya yetmiyordu.

Neden beni böyle kahrolası bir şekilde etkileyebiliyordu ki?

Her nefes alışımında onu solumam da yardımcı olmuyordu. Benimkini gölgede bırakan varlığını ya da bana onu bir dev gibi hissettiren uzun boyunu görmezden gelmek imkânsızdı.

Onun yanında nefes almak, bir pipetten hava solumakla aynıydı.

Üstelik bu normal değildi.

“Kaldır başını, Lipovsky. Bana yine az önce baktığın gibi bakmanı istiyorum.”

Sesinde bir alçalma vardı, sanki normal konuşma tonundan daha derin ve kısıktı.

İşte şimdi ona bakmaktan düpedüz korkuyordum. Maksim, bana yüzbaşının her zaman bir gizli koz olduğunu söylemişti.

Morozovlar gibi bir aileyi, sırf ölüm oyunu oynamak uğruna terk etmek için belli kalibrede bir adam olmak gerekirdi.

Yüzbaşı Kirill'in nasıl bir adam olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlıyordum ve kesinlikle onun kara listesinde olmak istemiyordum.

Ne şimdi ne sonra.

Ancak beni göreve dahil etmeyerek mantıksız davranıyordu, bu yüzden kafamı kaldırdığımda ters ters baktım.

Gözleri buz gibi soğuktu ama yüzeyin altında bir miktar ateş vardı. Hafif ve gizli olsa da oradaydı.

Yüzbaşı elini bana doğru uzatıp avucunu açtığında omurgamda bir tehlike hissi karıncalanmaya başladı.

Sanki saldırmanın eşiğindeki bir aslanın pençesiyle karşı karşıyaydım.

İlk düşüncem kaçmak olmuştu.

Ben bunu yapamadan havada büyük bir *patlama* sesi duyuldu.

BÖLÜM SEKİZ

Sasha

Bir an için hareketsiz kaldım.

Zaman durmuş, çevrem huzursuz edici bir sessizlik denizine gömülmüştü.

Sonrasında her şey altüst oldu. İnsanlık dışı güçte bir şey omzumu kavrayıp beni ileri doğru iterek yere düşürdü. Dizlerim karla kaplı toprağa çarptığında göğsüm de onu takip ederek ciğerlerimdeki nefesi söküp attı.

İlk başta, patlamanın beni havaya uçuracak kadar büyük olduğunu ve şu anda ölmekte olduğumu düşündüm. Tüm hedeflerim, umutlarım ve çocukluk düşlerim gözlerimin önünden geçmeye başlamıştı.

Ancak soğuk kemiklerime saplandığında dilimde tadını aldım. Vahşi kavrama hâlâ başımın arkasındaydı, beni karın içine iterek bir santim bile hareket etmeme engel oluyordu.

Patlamadan arta kalan şok dalgası kulaklarımda vızıldıyordu. Etrafımı seçmem imkânsızdı fakat silah seslerini ve boğuk bir sesin, “Hadi, hadi, hadi!” deyişini duyabiliyordum.

Başımı kaldırmaya çabaladığımda sıkı tutuş yavaşça gevşemiş ama yok olmamıştı.

“Yerde kal.” Sert emir kulaklarımdaki karmaşık gürültünün üzerinde yükseldi.

Yüzbaşı olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Kendine özgü bir sesi ve varlığı vardı, yanılmak imkânsızdı.

Tutuşunun gevşemesi durumu görmemi sağladı. İkimiz de bomba sesinin geldiği deponun karşısındaki bir ağacın arkasına sıkışmış durumdaydık.

Görüş alanıma giren korkunç görüntüyle dudaklarım aralandı.

Depo alevler içindeydi. Havaya uçmuş binadan kopan parçalar, dallar ve kan; karın beyazlığını lekeliyordu. Bazı parçalar karın içine batıyor, bazıları ise etraflarında bir su birikintisi yaratıyordu.

Ancak beni iliklerime kadar ürperten manzara bu değildi. Her yere dağılmış insan uzuvlarıydı. Kar tarlasını sahne dekoru gibi dolduruyorlardı.

Bunlar... bu kıyafetler... bizimdi.

Bu adamlar benim birliğimdendi.

Kulaklarımda tiz bir panik sesi yankılanıyordu. Kan ve üzerlerinde delikler olan ceset görüntüleri zihnimi istila ediyordu.

Çığlıklar. Feryatlar. Gözyaşları.

Pat.

Pat.

Pat...

Tıpkı o günkü gibi çaresizdim ve o kadar parçalanmıştım ki bırakın birini kurtarmayı, kanamamamı bile durduramıyordum.

Onlar ölmüştü.

Ben ölmemiştim.

Onlar...

“Nefes al, Lipovsky.” Otoriter sesi kulağıma o kadar yakın geliyordu ki irkildim. “Kahrolası nefes al, Aleksander.”

Emrinde keskin bir sertlik vardı, aşağı baktığımda parmaklarımın tüfeğin tetiğine dolandığını ve omuzlarımın kontrol edemeyeceğim kadar titrediğini fark ettim.

“Bana bak.” Yine o sestti. Ses tonunun nazik bir yanı yoktu, nazik olmaya çalışmıyordu bile ve belki de ihtiyacım olan şey tam da buydu çünkü başım yavaşça ona doğru dönmüştü.

Yüzbaşının mavi gözlerinin buz gibi derinliklerine hazırlıksız yakalandığımda kaotik nefes alışlarım düzene girdi. Onlara bakmak Kuzey Kutbu’nda kapana kısılmış olmaktan farksızdı.

“İşte böyle. Nefes al.” Sesi daha da alçaldı, neredeyse cana yakın sayılırdı ancak yine de emrediciydi. “Kahrolası kendine gelmene ihtiyacım var, yoksa öleceksin. Beni duyuyor musun?”

Yavaş fakat emin bir şekilde nefesimin kontrolünü yeniden kazandım. Titreme dururken sertçe başımı salladım.

“Sesini kullan, asker.”

“Evet, efendim.”

“A Takımı vuruldu ve B Takımı destek olarak gitti, bu yüzden onları korumamız gerekecek. Ateş edebilecek misin?”

Adrenalin uzuvlarıma hücum ederken içgüdüsel olarak tüfeğime daha sıkı sarıldım. “Evet, efendim.”

“Eğer mental olarak hazır değilsen, bu işe karışma. Kararsızlığınla adamlarımın hayatını tehlikeye atmana izin veremeyeceğim.”

“O adamlar benim arkadaşlarım.” Çenemi kaldırdım.

“Onları buradan canlı çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Başını sallayıp yakındaki ağaçlardan birini işaret etmeden önce kısa bir duraksama yaşandı. “Şuraya git.”

“Neden daha önce belirlenen noktalardan birine değil?”

“Oralar tehlikede. Tüm keskin nişancılarımızı kaybettik.” Sanki az önce ikinci ailem olarak görmeye başladığım insanların çoğunun öldüğünü söylememiş gibi hiçbir duygu belirtisi göstermeden söylemişti bunu.

İçimden hafif bir titreme geçtiğinde dağılıp büyümeden önce kısa bir süre gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, ardından ağaca doğru süründüm.

Bunu daha sonra düşünecektim. Şu an itibariyle bir görevdeydim.

Kendimi bu düşünceye yönelttiğim an, kafam berraklaştı. Yavaş yavaş hareketlerim içgüdüsel, robotik ve bir amaca yönelik hâle geldi. Hiç durmayan silah seslerine ya da etrafımızda patlayan mayınlara aldırış bile etmedim.

Güm.

Güm.

Güm.

Hızlı bir hareketle tüfeğimi sırtımda asılı bırakıp rekor bir sürede ağaca tırmandım. İlk sağlam dalda durmak yerine, depoyu en iyi şekilde görebileceğim bir dalın üzerinde dengede durabileceğim yere kadar tırmanmaya devam ettim.

Dezavantajı, bu dalın o kadar güçlü olmayışındı. Ancak ben erkek ekip arkadaşlarım kadar ağır olmadığımından, onlar muhtemelen bu dalı kırıp düşecekken, ben düşmüyordum.

Yüzükoyun yatıp tüfeğimi yerleştirdim ve lensimden baktım. İlk yaptığım şey tüm manzarayı incelemek oldu.

Ağzım tükürükle kaplanmıştı, çoğu bizim askerlerimizden oluşan parçalanmış cesetleri görünce vücudum titredi. Maksim'in ya da Yuri'nin cesedini görme ihtimali beni felç edici bir korkuya sürüklüyordu. Hatta Viktor'unkini bile görmekten korkuyordum. O soğukkanlı huysuza bir şekilde alışmıştım ve onun kaybının en çok yüzbaşısı etkileyeceğini biliyordum.

Kulağıma parazit sesi geldiğinde bir an için başka bir bomba olduğunu düşünerek irkildim. Ancak sonra, kendine özgü bir komut geldi. "Odaklan, Lipovsky."

"Evet, efendim." Derin nefes alıp gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda doğaüstü bir sakinlikle doluydum.

Bizden biriyle çatışan bir asiye nişan alıp vururken emir beklemedim ya da ikinci kez düşünmedim. Kurşun kafasına isabet ettiğinde cansız bir et parçası gibi yere yığıldı.

Asker bir an için başını kaldırıp baktı. Yüzbaşı gibi, B Takımı da keskin nişancılarımızı kaybettiğimizi fark etmiş; bu nedenle kimsenin onları kollamadığını düşünmüş olmalıydı.

Artık Yüzbaşı ve ben vardık.

Asker bir kulübenin arkasında kaybolurken kendi kendime, "Hayatta kalsan iyi edersin," dedim.

O gözden kaybolur kaybolmaz, bombanın kalıntıları tarafından kısmen gizlenmiş başka bir asiye nişan alıp kalbine temiz bir vuruşla onu yere serdim.

Adrenalin seviyem yükseliyordu.

Çek.

Nişan al.

Ateş et.

Birbiri ardına onları yere sererken bu tempo doğal bir hâl almaya başlamıştı.

“Saat on bir.” Yüzbaşının sesi kulağımda yankılandı.
“Sen sağı al. Ben solu alacağım.”

“Anlaşıldı.”

Bana emrettiği yöne doğru kayıp yerde yatan yaklaşık beş asiye görünce duraksadım. Kafalarından vurulmuşlardı.

Vay canına. Görünüşe göre yüzbaşının atış yeteneklerini hafife almıştım. Her zaman onun sadece strateji uzmanı olduğunu düşünmüştüm. Önemli bir harekât gücü olduğunu bilmiyordum.

Sağdaki iki kişiyi vurup, sadece birini öldürdüğümü ve diğerini omzundan vurduğumu fark edince duraksadım. Yaralı kolunu tutarak kaçıyordu. Hareketlerini takip edip nişan aldım.

Yüzbaşı kulağıma, “Yapma!” diye bağırdığında çoktan ateş etmiştim.

Yine ıskaladım. *Lanet olsun.*

Asi, yıkılmış deponun kaosunun ardında kayboldu.

“Neden beni durdurdun?” Hayal kırıklığıyla sordum.

“Pozisyonunu terk et. Şimdi!” diye haykırdı. Ben kaymadan önce karşı tepenin zirvesinde tamamen siyah giyinmiş birinin görüntüsünü yakaladım. Kurşun zaten kırılğan olan dala isabet edip çatırdayarak kırılmasına ve dalın benimle beraber yere devrilmesine neden oldu.

Tüfeği boynuma geçirip başka bir dala tutundum ancak keskin nişancı ona da nişan aldı. Nişanından kaçmak için yaptığım çılgınca hareketler sırasında tüfeğimin kayışıyla kendimi boğuyordum. Oksijenin beynime yeterince ulaşmaması ve göğüs bandajlarımın ciğerlerimi sıkıştırması kaçma girişimlerimi yavaşlatıyordu.

Kahretsin.

Boynumdaki askıyı gevşetip aşağı inmeye devam ettim.

Ayaklarım yere değdiği anda ağacın arkasına saklanıp derin bir nefes aldım. Boynumdaki askıyı çıkarmaya başla...

“Sakin kıpırdama.”

Yüzbaşının ciddi sesiyle yerimden kıpırdamadım, ellerim iki yanımdaydı ve kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki kulaklarımda duyabiliyordum.

Onu görebilmek için etrafıma bakındım fakat yakındaki ağaçların hiçbirinde yoktu. Yine de beni görecektik kadar yakın olmalıydı.

“Her hareketini izliyor. Net bir vuruş yaparsa işini bitirir.”

“Konumum nasıl açığa çıktı?”

“Nerede olduğunu bulmak için yaptığın atışları referans olarak kullandı. Muhtemelen keskin nişancılarımızı öldüren de o.”

“Siktir.”

“Kesinlikle siktir, Lipovsky. Şu an hayatın tehlikede. Hareket edersen ölürsün. Orada kalırsan da ölürsün çünkü muhtemelen askerlerini sana doğru göndermiştir.”

Boynumdaki kayışın kaşındırıldığını hissederek yutkundum. Tamamen savaş ekipmanlarıyla kaplı olmama rağmen zihnim korkudan buz kesmişti.

“Ne yapmalıyım?” Mırıldandım. “Öylece üzerine mi gitmeliyim?”

“Eğer ölmek istiyorsan, tabii Lipovsky, devam et.”

Gözlerimi kısıtım. Şu an dalga mı geçiyordu? Onu aramak için başımı yana çevirdim. Ağacın gövdesine isabet eden bir kurşun burnumu bir santimle ıskaladı.

Vay canına. Bu pisliğin benimle bir derdi vardı.

“Sana kıpırdamadan durmanı söylemiştim.” Yüzbaşının emri neredeyse kulak zarımı delecekti. Kulaklarımı okşama isteğine karşı koydum çünkü bu kesinlikle koluma mal olurdu.

Ancak hareketsiz kalamazdım. Kalırsam pusuya düşürölüp öldürölürdüm. Keskin nişancının gönderdiği kişi tarafından değilse bile uzaktan bir kurşunla. Bu noktada kolay hedeftim.

“Beni dikkatle dinle, Lipovsky. Dikkatini dağıtmak için sana ihtiyacım olacak.”

“Nasıl?”

“Seni tehlikeye atmayacak herhangi bir şekilde. Sana bir kez daha ateş etmesine ihtiyacım var.”

“Peki... bunu tehlikeye girmeden nasıl başarabilirim?”

“Bir dal ya da tüfeğini fırlat.”

“Cehennemde bile olmaz. Silahımı kaybetmek hayatımı kaybetmekten farksız olur.”

“Bu senin aşağılık kompleksinin konuşmasıydı, ayrıca ses tonuna dikkat et. Şimdi, beşe kadar sayarken bir şeyler düşün; dört...”

“Bekle!” Bu kadar hızlı düşünemezdim.

“Üç, iki...”

Kahretsin.

Kahretsin.

“Bir.”

Her şey ağır çekimde gerçekleşti. Kurban olmak için olmasa da diğer keskin nişancının sopa ya da tüfekle kandırılmayacak kadar zeki olduğunu düşündüğüm için ileri atıldım.

Muhtemelen beni görmeden nişan almayacaktı. Bu yüzden başka seçeneğim yoktu ve bunu yapmıştım.

Tenimin altındaki yanığı hissetmeden önce ateş sesini ve sırtımın üst kısmındaki gümbürtüyü duydum. Omzumda bir acı patlarken yerçekimi beni aşağı çektiğinde gücümün geri kalanını kendimi ağacın gövdesine doğru sürüklemek için

kullanmayı başarmıştım. Hatta bacaklarımı ve kollarımı kıvrarak tamamen gizlenmişim, artık onun görüş alanında değildim. Ancak bunu yaparken yeni yaramı ağaca sürttüm. Boğazımdan bir çığlık koparken bastırmak için dudağımı ısırdım.

“Lipovsky, seni kahrolası-”

“Onu yakaladınız mı, Yüzbaşı?” Sersem bir sesle sordum, kesinlikle onun sözünü kesmiştim. Bu başka zaman olsa başımı derde sokardı ancak bu özel bir durumdu. “Bana o pisliği yakaladığınızı söyleyin.”

Nefes alışım yavaşlarken nabzım da düşüyordu, yine de vücudum yana doğru kaymaya başladığında başımı zorla sallayarak güvenli pozisyonda kalmaya devam ettim.

“Tabii ki yakaladım ama yalnız değilmiş.”

“Üzgünüm, Yüzbaşı. Diğerlerinin dikkatini dağıtabileceğimi sanmıyorum.”

“Belirttiğin iyi oldu.” Sesinde karanlık bir tonlama vardı. “Yaran ne durumda?”

“Sırtımın üst kısmından, sanırım omzumdan vuruldum ama idare edilebilir.”

“Kahrolası, kesin öyledir. Kendinde bile değilsin.”

“Ha... Sanırım bu, güçlü görünme çabalarımın başarısız olduğu anlamına geliyor...”

“Sakın bilincini kaybetmeye cüret etme, Lipovsky. Bu bir emirdir.”

“Bana daha önce Aleksander demiştiniz...” Gözlerim doldu. “Onu daha çok sevdim...” *Sahte soyadımdan daha çok.*

Bunu ona neden söylediğimi bilmiyordum fakat bir sebepten dolayı gerekli görünmüştü.

En azından Aleksander gerçek adımın erkek versiyonuydu, Sasha her ikisinin de kısaltılmış hâliydi.

“Lipovsky!”

Aleksandra. Benim adım Aleksandra, kahretsin.

Ancak başım yana yatarken bunu söyleyecek gücüm yoktu. Etrafımda birkaç el silah sesi yükseliyordu, savaş senfonisi devam ediyordu.

Gözlerimi açamasam bile tüfeğimi kaldırmaya çabaladım. Sanırım bu bir güdüydü. Ne olursa olsun hayatta kalma ihtiyacıydı ama parmaklarım güçlkle hareket ediyordu.

Güçlü kollar beni sarmadan önce ne kadar zaman geçtiğini ya da hiç geçip geçmediğini bilmiyordum. Büyük ve kafes gibi hissettiriyorlardı fakat beni hapsetmek yerine tutuyorlardı.

Ardından kâbuslarla ninnilerin garip bir karışımından oluşan sesi kulağımda çınladı.

“Seninle ne halt edeceğim ben?”

BÖLÜM DOKUZ

Kirill

Siktiğimin piçi.

Eğer sağ kaldıysa, kutsal olmayan her şeye yemin ederim ki onu ben öldürecektim.

Sümüklü piç kurusuna ulaşabilmem gerekenden daha fazla zamanımı almıştı. Önce -muhtemelen arkadaşlarından birini öldürdüğü için- ona karşı kişisel bir garezi varmış gibi görünen keskin nişancıyı ortadan kaldırmam gerekmişti.

Lipovsky'ye nişan alma şekli saf bir intikam hareketiydi. Bedelini ödediğine karar verene kadar durmayacaktı.

Sonra o bir çeşit Uyuyan Güzel gibi ağacın altında mışıl mışıl uyurken, canına kasteden üç saldırganı öldürmek zorunda kalmıştım.

Gerçek şuydu ki Lipovsky ya aptallığı ya da göz kamaştırıcı cesareti yüzünden yaralanmıştı. Hangisi olduğunu kestiremiyordum, neyse konumuzdan saptım. Kısmen.

Siktiğimin piçini ölüme terk etmeliydim, umurumda bile olmazdı. Ancak kendini teşhir etmesinin sebebi, keskin ni-

şancıyı sikik gözlerinin tam ortasından vurmamı sağlayacak en kesin yolun bu olduğunu biliyor olmasıydı.

Çömeli kaskını ve kar maskesini çıkardım. Terli kahverengi saçları alına yapışmıştı. Boyalı olduğu aşikârdı çünkü bazen, bir süre boyamadığında gelen açık renkli dibi fark ediliyordu. Tüfeğin ağaca çıktığından beri onu boğan askısı, boğazının solgun teninde kırmızı çizgiler oluşturmuştu.

Çekip almaya çalıştığımda bana direndi.

Gözleri kapalıydı, dudakları maviydi ve bu kötüye işaretti fakat lanet olası küçük pislik, parmaklarını silahının üzerinde sıkıyordu.

Silahımı kaybetmek hayatımı kaybetmekten farksız.

Tüfeği elinden çekip alarak omzuma taktım. Ardından mekanik bir şekilde onu kendime doğru çektim. Bir kez daha, özellikle de sert davranmadığı ve olduğundan daha sert görünmek adına elinden geleni yapmadığı zamanlardaki bu yumuşaklığı beni şaşırttı.

Yarayı bulmam uzun sürmemişti. Çirkin delik büyük değildi fakat tüm sırtını kana bulamıştı. Kanamasına ve koruyucu yeleğin hemen yanında, çıkış yeri olmayan deliğe bakılırsa kurşun bir atardamara isabet etmiş olmalıydı.

Hayati organlara yakın olmasa da mavi dudaklar iyiye işaret değildi.

Onu hemen buradan çıkarmalıydık.

Tam onu kaldıracığım anda enseme bir karıncalanma hissi saplandı, hızla arkamı dönmeden önce tüfeğimi kaptım.

Görünürde kimse yoktu ancak etrafta gizlendiklerini hissediyordum. Olduğum yerde kıpırdamadan durup yavaşça Lipovsky'ye odaklandım.

Saldırdıklarında onlar için hazırdım. İlkini kalbinden vurdum ama diğerine döndüğümde çoktan üzerime atlamış, kafamın yan tarafına bir yumruk indirmişti.

Kulaklarım uğuldarken bıçağımı kapıp gözüne sapladım. İnleyerek geri sıçramaya çalıştığında artık çok geçti.

Lipovsky'nin tüfeğiyle onu vurduğumda yere düştü.

Orospu çocuğu. Kaskım olmasına rağmen kulağım dar-beden dolayı hâlâ çınılıyordu.

Kulaklığımı açtım. “Alfa Bir’den Kurt Bir’e. Bir adamımız vuruldu, tamam.”

Hiçbir şey duyulmuyordu, parazit bile.

Sikeyim, lanet olsun.

Kulağımdan çıkardığımda tamamen parçalanmış olduğunu gördüm. Portatif olana geçtim. “Alfa Bir’den Kurt Bir’e, bir adamımız vuruldu. Tekrar ediyorum, bir adamımız vuruldu. Tamam.”

Bu sefer parazit vardı ama cevap yoktu. Operasyonun nasıl ters gittiğini düşünürsek, iletişimimizin bozulmuş olması beni şaşırtmamalıydı. Viktor’la daha önce güç bela küçük bir bilgi alışverişi yapabilmişim. En azından o hayattaydı. Ne yazık ki bunu diğer herkes için söyleyemezdim.

Keskin nişancılarımızı ve sağlık görevlimizi kaybetmiştik.

Helikopter henüz gelmemişti, silah sesleri de gelmiyordu. Ekibimin geri kalanının nereye gittiğini bilmiyordum ancak burada daha fazla kalmayı göze alamazdım, yoksa bu küçük pislik ölürdü.

“Alfa Bir’den üsse. Adamı güvenli bir yere götürüyorum, tamam.” Tekrar bastım. “Kurt Bir, ekibini sağ salim geri getirsen iyi olur, tamam.”

Viktor da Rulan gibi adamlarını kaybetmişse...

Bu fikri hemen aklımdan çıkarıp Lipovsky'yi sırtımda taşımaya başladım. O kadar hafifti ki onu taşımak çok kolaydı. Ancak bilinci kapalı olduğu için yana doğru yatmaya başlayınca, ellerini boynuma bağlamak için tüfeğinin askısını kullanmak zorunda kaldım.

Yarasına baskı uyguladığımda inledi.

Lanet olsun, şaka değildi, gerçekten inliyordu. Sesi çok yumuşaktı, sanki...

Gözlerimi onun bilinçsiz yüzüne diktim ama sonra vazgeçtim.

Yolun açık olduğuna kanaat getirdiğimde, ağaçları kamuflaj olarak kullanıp bizi alacakları yere doğru yöneldim. Helikopterin bizi alma vakti yaklaştığı için diğerlerini orada bulmayı umuyordum ama kimseden iz yoktu.

Ağaçların arasında saklanırken saatimi tekrar kontrol ettim. Yaklaşan bir helikopterin sesi kulaklarıma ulaşsa da yerimden ayrılmadım.

Helikopter yavaşça inişe geçerken, sanki pilotun kendisi de görevin çevreye yaydığı kasveti hissediyordu.

Ona doğru gitmeden önce kara değmesini bekledim. Tam inecek kadar yaklaştığında, *bum!*

Lipovsky'yi yere atıp, ateş helikopteri ve içindekileri yutarken vücudumla onu korumaya çalıştım.

Siktir. Siktir!

Bazı parçalar sırtıma ve bacağıma isabet etmişti. İlki yeleğime saplanırken, ikincisi tenimi kesmişti.

İnlemesine rağmen beklemedim. Yaram hafifti, sorunsuz yürüyebilirdim.

Lipovsky'yi adeta sürükleyerek sırtımda taşıyor, karlı orman boyunca koşuyordum. Viktor kendisi ve diğerleri için

bir çıkış yolu bulurdu. En iyi yaptığı şey buydu ve adamlarımın geri kalanını sağ salim geri getireceği konusunda ona güveniyordum.

Ne olursa olsun, bu hepimiz için bir hayatta kalma mücadelesiydi. Ekibimi güvenli bir yere kendim götürmeyi tercih ederdim ancak koşullar buna izin vermemişti. Ekibi kurtarmak için bir adamımı geride bırakmam gerekirdi ve bu benim tarzım değildi. Yirmi dakika koşuktan sonra durup olası bir plan hakkında düşünmek için operasyon alanından yeterince uzaklaştım.

Ulaşım aracımın olmadığı, defalarca denememe rağmen dahili telefonun hâlâ çalışmadığı ve en yakın hastanenin sekiz saatlik kesintisiz bir yolculuktan daha az olmadığı düşünüldüğünde seçeneklerim çok kısıtlıydı. Lipovsky o kadar uzun süre dayanamazdı. Bilincinin kapalı olduğu süreye ek olarak, bu yirmi dakika bile çok uzundu.

Ateşi gittikçe yükselmiş, dudakları daha da morarmıştı. Acilen tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı.

Bölgede yaptığımız ilk keşifte, isyancıların erzak depolamak için kullandıkları deponun yakınında birkaç köy bulmuştuk. İlk etapta onların yerini bu şekilde tespit edebilmiştik. Arabayla otuz dakika, bir buçuk saatlik yürüyüşe denk geliyordu. Ya da bir saatlik koşuya. Fazladan ağırlık taşıdığım ve yoğun karda ilerleyeceğim için daha fazla da sürebilirdi.

Bir saat onun için çok fazlaydı ama başka seçeneğim yoktu. Ya öyle yapacaktım ya da ölüme terk edecektim. Onu yere yatırıp önce kendi yeleğimi, ardından onunkini çıkarıp kara gömdüm. En güvenli seçim değildi ama en akıllıcası buydu. Eğer hafif olursak, daha hızlı koşabilirdim.

Bir köyün izlerini görmem tam bir saat üç dakika sürmüştü. Görevimi sabote eden kişi tarafından izlenmemek için Lipovsky'nin ve benim GPS'imizi kapatmak zorunda kalmıştım.

Şimdi en zor kısımdaydık, yaralı bir askeri taşıırken yaşlı insanlarla dolu sakin bir köye girmemiz gerekiyordu. Bizi asla içeri almayacak ya da bize yardım etmeyeceklerdi. Köy halkı genel olarak askeri güçlere, özellikle de kendilerinden yardım isteyenlere karşı temkinliydi. Bu yüzden kaskımı ve kar maskemi çıkarıp Lipovsky'yi kenar mahalledeki bir ağacın altına yerleştirdim. Hava buz gibi olsa da teni dokunulamayacak kadar sıcaktı. Ter vücudunu kaplamış, dudakları soluk maviye dönmüştü.

“Hemen döneceğim.” Saçlarını yüzünden uzaklaştırdığımda anlamsız bir şeyler mırıldandı.

Tüfeğini elinde bıraktım, zayıf bir tutuştu ama şaşırtıcı şekilde kavramıştı. Ardından kendi silahımı karın içine gömdüm. Sabahın erken saatleri olduğu için etrafta çok fazla insan yoktu. Yine de muhtemelen dikkat çekecektim. Kaskımla silahımdan kurtulmama rağmen hâlâ bir asker gibi görünüyordum.

Sonunda geniş bahçesiyle içinde giysilerin asılı olduğu kulübesi olan bir ev seçmeden önce birkaç evin etrafında gizlice dolaştım. Etrafımı inceledikten sonra duvarın üzerinden atlayıp kulübeye gizlice girdim. İki kıyafet çalarken bir çift kürklü kışlık bot bile bulmuştum. Hepsini büyük boy montun içine koyup sırtıma geçirdim ve tam ön kapı açılırken evden çıktım. Küçük bir çığlık duyulduğunda ben çoktan dışarı çıkmıştım.

Bunların parasını bir gün ödeyeceğim, hanımefendi.

Lipovsky'yi bıraktığım yere geri döndüm. Ağacın altına kıvrılmıştı, yüzü bembeyazdı ve tüfeği elindeydi. Durumu ağırdı. Fiziksel sınırlarının sonuna gelmişti.

Kısa sürede kıyafetlerimi çıkarıp karın üzerine bıraktım, ardından çaldığım pantolonu, hırkayı ve paltoyu giydim. İşim bittikten sonra Lipovsky'yi yatırdım. Yine inledi, sesi daha zayıftı ve zar zor duyuluyordu.

Sadece bir saniyeliğine tereddüt etsem de gömleğini yırtıp adamın –ya da *kadının* mı demeliydim– solgun tenini soğuğa maruz bıraktım.

Tahmin ettiğim gibi göğsü bandajla sarılmış bir kadındı.

Şimdilik neden erkek ismi kullandığını ya da orduya katılmak için neden bu kadar sıkıntıya katlandığını bilmiyordum. Ancak bunun, cinsel kimliğini feda edecek kadar önemli olduğunu biliyordum.

Belki de erkek olmak istiyordu ki zayıf olmaktan ne kadar nefret ettiğini düşünürsek, bu da mantıklı geliyordu.

Sebebi ne olursa olsun, kendisine erkek olarak hitap edilmesinden daha hoşnut olabilirdi ama şu anda gerçekten de kadın olması gerekiyordu. Bu köylülerin bize yardım etmesinin tek yolu onlara sıradan insanlar gibi yaklaşmamızdı.

Bandajları çıkardım, göğüsleri serbest kaldığında durdum. Ne büyük ne de küçüktüler. Kavramak için doğru boyutta...

Odaklan.

Elbiseyi üstüne geçirip yarasının olduğu yerde bir delik açarak kanla ıslattım. Görüntüsünden memnun kaldığımda pantolonunu çıkarıp montunu giydirdim ve botları ayağına geçirdim. Bir numara büyüklerdi ama iş görürdü. Kendim için aldığım kıyafetler duruma uygun oldukları için kalacaktı.

İşim bittiğinde durup ona baktım. Sadece bir kıyafet değişikliğinin görünüşünde bu kadar fark yaratması çok garipti.

Tüfeği de dahil olmak üzere eşyalarımızı kara gömdükten sonra onu gelin gibi kucaklayıp köye doğru yürümeye başladım. Hafifti, kollarımda güçlkle fark ediliyordu. Baş göğsüme yaslanmış, gevşek ve kanlı olan kolu boynuma dolmuştu.

“Lipovsky,” diye seslenerek bilincini açık tutmaya çalıştım.

“Aleksandra...” diye fısıldarken sesi kısık ve güçsüzdü.

Demek gerçek adı buydu.

Aleksandra.

İtiraf etmem gerekirse, bir erkek ismi seçme konusundaki çabasının yetersizliği beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sebze dolu bir arabayı iten bir adam beni gördüğünde durdu, yaşlı yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu.

“Bu da ne... Neler oluyor?” Anlamakta çok zorlandığım, bölgesel bir lehçeyle konuşuyordu.

“Karım...” Sesimi yumuşatıp keder katarak, rolümü mükemmel oynadım. “Bir asker tarafından vuruldu. Lütfen bize yardım edin.”

BÖLÜM ON

Sasha

Her yanımdan kan damlıyordu.

Sessizliğin içinde, damlayan kanların sesi korkunç bir kreşendoya* dönüşüyordu. Gördüğüm her yer karanlığa gömülmüştü. Sis yoğunlaşıp kesintisiz bir hareketle süzülerek kana karışıyor, bedenimin altından ve üstünden akıyordu.

Yanağıma bir damla sıcak sıvı düştü, ardından bir tane daha ve bir tane daha... Göğsümde büyüyen klostrofobik hisse rağmen başımı temkinli bir şekilde yukarı kaldırdım.

Ortada ters giden bir şeyler vardı ve bu beni neler olup bittiğini anlamaya çalışmaktan alıkoymuyordu. Karanlığın yoğun sisi içinde gökten sarkan cesetlerin gözleri şişmiş, dilleri acayip bir şekilde ağızlarından dışarı sarkmış ve giysileri kanla ıslanmıştı.

Yaşlanmış, saçlarım beyazlamış, hatta ölüm döşeginde olsam bile her birinin yüzünü tanıyabilirdim.

Ailem.

* Bir müzik parçasında, seslerin gittikçe yükseldiği ve en yüksek noktaya doğru güçlendiği andır. -ç.n.

Gözlerim yaşlarla dolarken ayağa fırlayıp umutsuzca uzanmaya ve ölü bedenlerini kurtarmaya çalıştım ama güçlü bir rüzgâr beni durdurdu.

“Sen bir başarısızlıksın, Aleksandra!” Gürleyen ses sanki hepsi aynı anda konuşuyormuş gibi tepemden geliyordu.

“Başarısızlık.”

“Sorundan başka bir şey değilsin.”

“Canın bağışlanmamalıydı.”

“Neden sen yaşıyorsun da biz yaşamıyoruz?”

Birbirlerine karışıp ezilerek korkunç çılgınlardan oluşan bir su birikintisine dönüştüler. Kanları gömleğimi ıslatıp tenime, göz kapaklarımla ağzıma bulaşıyordu. Her yerimdeydi. Metalik tadı yuttuğumda, neredeyse tüm bu kan ve bağışmalar içinde boğuluyordum. Ellerimi kulaklarıma götürüp çılgılık attım.

Gözlerim hızla açıldığında eski bir tavanla karşılaştım. Tavanda cesetler asılı değildi ve kan beni ıslatmıyordu.

Konsantrasyonum bozulmuş, başım acıyla zonklarken etrafıma odaklanmayı başardım. Küçük bir odada yataktaydım. Odunla doldurulmuş eski bir şömine, ortama eski ve rahat bir hava katıyordu. Ben burada ne yapıyordum? En son yaptığım şeyi hatırlamak için beynimi zorladım fakat ne olduğunu bulamadım. Biz görevdeydik ve...

Kahretsin. Görev!

Öne doğru hamle yapmamla üst omzumda bir acı belirdi. Lanet olsun. Tam acıdan öleceğimi düşündüğüm anda kapı açıldı. Yatak başlığına sırtımı dayadım, duyularım alarma geçmişti. Baldırımdaki bıçağıma uzandım ancak bot giymiyordum ve... göğüslerim az önce hareketlerimle birlikte zıplamış mıydı?

Aşağı baktım ve... bu da neydi? Üzerimde spagetti askılı, göğüslerimin yarısını ortaya çıkaran derin V yakalı, pamuklu bir gecelik vardı. Göğüs bandajımdan eser yoktu.

Lütfen bana bunun kâbusumun devamı olduğunu söyleyin.

“Sonunda uyandın.”

Hoş bir kadın sesiyle irkilip üzerimi örtmek için battaniyeyi çektim. Nazik yüzlü ve beyaz saçlarını topuz yapmış yaşlı bir kadın bana yaklaşıyordu. Mavi damarlarının görüldüğü ince, buruşuk elleriyle bir tepsi tutuyordu. Gözlerim onun her hareketini takip ederken, diğer yandan da etrafımda kaçarken kullanabileceğim bir silah arıyordu. Sakin yaklaşımını sürdürürken benim aşırı farkındalık modumdan bihaber görünüyordu.

“Benim adım Nadia, ben seninle ilgilenen hemşireyim.”

Kelimelerini kalın bir aksan süslüyordu. Şehir aksanından farklıydı, daha kırsaldı. Sesi, babam ve amcalarımın yazları bizi götürdükleri köydeki köylülerin sesine benziyordu. Nadia yatağımın yanında durup tepsisini komodinin üzerine yerleştirirken itiraz etme çabalarımı hiç umursamadı. Sağlam kolumu çarşafın altından kolayca çıkararak tansiyon aletini taktı, ardından koltuk altıma bir termometre yerleştirdi. Yüz ifadesi, huysuz bir çocukla uğraşan sabırlı bir anne gibi tüm bu zorlu süreç boyunca nazik kaldı.

“Köylüler seni zamanında bizim eve yönlendirdiği için şanslısın. Kocamla ben, emekli doktor ve hemşireyiz ama siz kapımızda belirince emekliliğimiz çok uzun sürmedi.”

Huzurlarını kaçırdığım için suçluluk duyarak, “Üzgünüm,” diye fısıldadım.

Nadia benim özür dileme çabamı görmezden gelip tansiyon aletini çıkardı. “Kan basıncı normal, iyi. Üzgün olmak

yerine iyileşmeye odaklan. Yara izleri genç hanımlara pek yakışmıyor.” Koltuk altımdan termometreyi alıp sakince inceledi. “Ateşin hâlâ normalden biraz daha yüksek. Sana bir doz daha antibiyotik iğnesi yapacağım.”

“Bunu yapmasak olmaz mı? Eminim birazdan düzelir.”

Gözlerini kıstı. “Kapımıza geldiğinde ölmek üzereydin. Kocam ve ben, şimdi komplikasyonların olsun diye seni kurtarmak için onca zahmete girmedik. Hem silahla vurulmuşken bir iğneden ciddi ciddi korkuyor musun?”

Omuzlarım kamburlaştı. Bu üstesinden gelmeye çalıştığım mantıksız bir korkuydu fakat bir türlü geçmiyordu. Ayrıca evet, kurşun yarasını iğneye tercih ederdim.

“İğneler daha hızlı ve daha etkilidir.” Şeffaf bir sıvıyla parlayan iğneyi havada tutuyordu. “Bundan sonra sana bir ağrı kesici vereceğim.”

“Ben gerçekten iyiyim. İkisine birden ihtiyacım yok.” Kolumun ön kısmına dokunup çektiğinde hareket sert bile değildi fakat acıdan çığlık atmıştım.

“Ne diyordun?” Kaşlarını kaldırması dışında ses tonuyla yüzü aynıydı.

Kapı gürültüyle açılıp tanıdık buz mavisi gözlerle karşılaştığımda acım arka plana düştü.

Yüzbaşı Kirill.

Rahat bir pantolon, siyah asker botları ve karla kaplı ağır bir palto giymişti. Şapkasını çıkarıp yüzünün tamamını ortaya çıkardı ve... gözlük takıyordu. Onun bu alışılmadık görüntüsü kafama yerleşirken kalbim göğüs kafesimin arkasında hızla çarpıyordu.

Muhteşem görünüyordu, tüm kasları ve yıkıcı enerjisi gündelik kıyafetinin arkasına özenle gizlenmişti. Gözlükle-

ri, ona bazı tehlikeli eğilimlerini gizleyen ya da gizleyemeyen zeki bir muhasebeci görünümünü kazandırmıştı.

Nadia gelen kişiyi inceledikten sonra, “Ah, geri dönmüşsün,” dedi. “Görünüşe göre karın iğnelerden korkuyormuş, o yüzden dikişleri açılmadan önce onu yerinde tutmama yardım etmeye ne dersin?”

İçeri doğru yürümeye başladığında konuşamayacak ya da düşünemeyecek kadar sersemlemiştim, o yüzden şaşkın şaşkın bakmaya devam ettim.

“İstediğim şeyi aldın mı?” diye sordu Nadia.

Yüzbaşı Kirill paltosunu açıp ona bir torba ilaç uzattı, ardından üzerindeki çıkarıp ateşin karşısındaki sandalyeye attı. Üzerinde siyah, yakası düğmeli gömlek ve üstünden süzülen gerginliği dizginleyemeyen bir süveter vardı.

“Güzel, güzel. Fırtına tarafından öldürüleceğini sanmıştım.” Nadia başını salladı. “Şimdi buraya gel.”

Kulaklarıma ve gözlerime inanamıyordum çünkü yüzbaşı gerçekten de onun talimatlarına uyuyor, kendisine emir vermesine izin veriyordu. Kafamın arkasında bir şeyler dönüp duruyordu ancak ne kadar düşünürsem düşüneyim ne olduğunu bulamıyordum.

Bana yaklaştığında, bir tanrıdan daha büyük ve aynı derecede ölümcül görüldüğünde, donmuş hâlimin ardındaki neden aklıma düştü.

Nadia az önce bana onun... *karısı* mı dedi?

Bir tür yanlış anlaşılma olmalıydı çünkü bu da ne demekti?

Yatakta yanıma oturarak kolunu belime doladığında düşüncelerim bir anda yok oldu. Elinin ağırlığı kalçama yerleştiğinde, nefesimi kesecek kadar büyük ve heybetli hissettiriyordu.

Parmakları kumaşın üzerinde geziniyordu, tenlerimizin arasında gecelik olsa da çıplak tenime dokunuyor gibiydi. Bana hiç bu şekilde dokunmamıştı ve bu dokunuşun yeniliği beni şaşkına çevirmişti.

“Yüz-” Gözlerim onun bakışlarındaki sert uyarıyla çarpışınca sözümü yarıda kestim. Gözlerindeki şiddet, omzumdaki acıyla yarıştırdı.

“Bu sadece bir iğne.” Sesi zorlu kış günlerinde içimi ısıtan bir sıcaklık taşıyordu. Derin ve sertti fakat alışık olduğum kadar otoriter değildi. *Tanrım*. Bu bir çeşit numara falan mıydı?

Nadia hemen yanımdan, “Ben de ona bunu söylüyordum,” dese de ona dikkat edemeyecek kadar yüzbaşının yüzüne odaklanmış hâldeydim.

Boştaki eli yanağımı öyle nazikçe ve sevgiyle okşadı ki eriyeceğimi sandım. “Bunu yapabilirsin, Solnyshka.”

Hayır.

Olamaz.

Rüya görüyor olmalıydım, çünkü... eğer görmüyorsam... Yüzbaşı Kirill az önce bana Güneş'im demişti. Bu sadece âşıklar arasında kullanılan bir sevgi ifadesiydi.

Çenemi okşadığında çenem yere düşmek üzereydi, aralanmış dudaklarımı incelikle kapattı. Hareketi hızlı ve netti ancak göğsümde bir savaşı tetiklemiş olabilirdi. Bana dokunduğu yer karıncalanıp ısınırken, acıdan çok daha farklı bir şey yüzünden soluk soluğa kalmıştım.

Dikkatim Nadia'nın başarılı bir şekilde iğneyi sapladığı koluma kaydı. Bu manzara boğazımı bulantıyla doldurmuştu.

“Bana bak, Solnyshka.”

Hipnotize olmuş gibi başımı ona doğru çevirdim. Neden-
se buz gibi gözleri artık o denli vahşi görünmüyordu fakat
hâlâ tehlikeliydi. Doğasını siyah çerçeveli gözlüklerinin ar-
dına başarıyla gizlemişti ama beni kandıracak kadar başarılı
değildi.

O sahte yumuşaklığıyla, “Her şey yoluna girecek,” dedi-
ğinde içim ürperdi.

Bu da... neydi? Yüzbaşına bakıp da onu yüzbaşım olarak
düşünmemeyi nasıl başarabilirdim?

Bacaklarımın arasındaki boşluk ısınıp karıncalanıyordu.
Onu itip bir yerlere saklanmak isteyecek kadar rahatsız edi-
ciydi.

“Pekâlâ, işte bitti.” Nadia anı bölüp araya girince, onun
hipnotize edici gözleriyle temasımı kesip birkaç kez gözle-
rimi kırıştırdım.

Nadia ağrı kesicilerimi ve bir bardak su uzattı. “Bunlar
ağrını dindirir. Yorgunsan uyu. Kocam birazdan seni görmek
için burada olur.”

Yüzbaşı o tuhaf ses tonuyla, “Teşekkür ederim, Nadia.
Sadece bunun için değil, gidecek hiçbir yerimiz yokken bizi
kabul ettiğin için de,” dedi. Sesi karşı konulması imkânsız
bir beyefendi gibi çıkıyordu.

Nadia yüz ifadesini değiştirmeden, “En azından biriniz
görgülü,” dedi.

“T-teşekkür ederim,” diye geveledim.

“Karımın kusuruna bakmayın.” Yüzbaşı belimdeki tutu-
şunu sıkılaştırdı. “Genelde böyle değildir ama kurşun yarası
dünyamızı altüst etti.”

“Anlıyorum.” Bakışları bana yönelmeden önce yumu-
şamıştı. “Böylesine fedakâr bir kocaya sahip olduğun için

şanslısın, genç hanım. Çoğu kişi bir kar fırtınası sırasında başka birini o kadar uzağa taşıyamaz.”

Bu sözleri söylediğinde dudaklarım yine aralandı. *Bir kez daha.*

Karı. Koca.

Ne haltlar dönüyordu böyle? Acaba yüzbaşının kocam olduğu alternatif bir gerçeklikte mi uyanmıştım?

Nadia, “Akşam yemeği bir saat içinde hazır olur,” deyip odadan çıktı.

Kapı kapandığı anda değişen enerjiyi ve birinin beni yoğun bir şekilde süzdüğünü hissedebiliyordum. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi ona bakmaya cesaret edemiyordum. Kolunun hâlâ belimde olması da pek yardımcı olmuyordu.

İşaret pannağıyla çenemi kaldırıp öne doğru eğildiğinde o cezalandırıcı gözlere hapsolmaktan başka çarem kalmamıştı. Dudaklarım onunkilerden bir nefes kadar uzaktayken ağzına bakmaktan kendimi alamıyordum. Dudaklarını bir çizgi hâlinde birbirine bastırmıştı, alt dudağı üsttekinden daha dolgundu ve güçlü çenesi gergin duruyordu.

Bana bir santim daha yaklaşırsa, bizi ayıran o küçük mesafe ortadan kalkar ve ben de o dudakların tadına bakardım...

Bu da ne...

Hayır.

“Ne yapıyorsunuz, Yüzbaşı?” O kadar kısık sesle fısıldamıştım ki beni duymasa şaşırmazdım, hatta bir an için duymadığını düşünmüştüm.

Ya da duymamasını dilemiştim. Tam o sırada, baş ve işaret parmakları çenemi ben irkilinceye kadar sıktı.

“Ben de bunu sormak istiyordum, Lipovsky. Orada ne siki yaptığını sanıyordun? Sana kendini tehlikeye atmamanı söyledim mi söylemedim mi?”

“Başka seçeneğim yoktu. Bir sopaya ya da tüfeğe kanmayacak kadar akıllıydı. Bu bana bile tuzak tadı verirdi.”

“Bu kahrolası-” Sözüünü yarıda kesip sakın bir nefes aldı. “Emirlere karşı geldin ve bunun için cezalandırılacaksın.”

“Yapmayın! Adamı yakalamamızı sağ-”

Sorgulayan gözlerle bana baktığında sözümü yarıda bıraktım. *Tanrım*. Ona bakmaya devam ederken bir şekilde yara almadan kurtulmak imkânsızdı. “Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Bilerek vurulmak istediğimden değildi. Acı-tıyor, biliyorsunuz.”

Derin bir nefes verdiğinde bunun hayal kırıklığı mı, yoksa teslimiyet mi olduğundan emin değildim ama çenemi ve belimi serbest bıraktığını düşünürsek, ikincisine odaklanacaktım.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüğünde, dokunuşunun kaybı beni tarifi imkânsız bir boşluğa düşürmüştü. Devasa bedenine rağmen hareketleri zarifti ve duyulmuyordu. İlk bakışta, gecenin bir yarısı pusuya yatarak üzerine atlayacağı avını bekleyen dev bir kediden farksızdı.

Nedense kendimi o av gibi hissediyordum.

Perdeleri açtığında beyaz bir sis beni kör etti. Dışarıda yağın yoğun karın ötesinde hiçbir şey göremiyordum. Sadece bir anlığına, bu küçük oda dış dünyaya karşı bir sığınak gibi hissettirmişti.

Yaralı omzum daha az kasılıyordu ve ağrım zonklayan bir sızıya dönüşmüştü. Battaniyeyi kapıp göğsüme kadar çekerken kalbim yüksek sesle çarpıyordu. Sırtının kıvrımlı kaslarına bakarken kulaklarım bile yanıyormuş gibi hissediyordum.

“Yüzbaşı-”

“Bana Kirill de. Yaşlı çift, sözde kocana Yüzbaşı diye hitap etmeni tuhaf bulacaktır. Onlar oldukça eski kafalı ve net etiketlere ihtiyaç duyuyorlar.”

Konuşmaya çalıştım fakat kelimeler boğazımın derinliklerinde takılıp kaldı, bu yüzden önce derin bir nefes aldım. “Siz... neden beni bir kadın gibi giydirdiniz?”

“Erkek görünümünde olsaydın onları kandıramazdık. Şimdi bile askerim diye haykırıyorsun.” Bana baktığında yutkundum. “Eğer erkek olmayı tercih ediyorsan, buradan çıkana kadar beklemen gerekecek.”

“Bunu neden yaptığımı... sormayacak mısınız?”

“Beni ilgilendirmez.”

“Ama bu askeri kanunlara aykırı.”

“Doğru. Öyle.” Derin düşüncelere dalmış gibi duruyordu. “Umurumda değil. İnsanların olmak istedikleri kişi olmalarına izin verilmeli. Madem erkek olmayı tercih ediyorsun, erkek ol.”

“Kadın olmak istemediğimden değil, olamadığımdan. Ben...”

“Bana kendini açıklamak zorunda değilsin, Aleksander.”

“Adım Aleksandra.” Bu sözleri söylerken yüzüm ve boyum ısınıyordu.

Kendimi olduğum gibi tanıtacağım hiç aklıma gelmemişti, hem de Yüzbaşı Kirill’e.

Kirill. Ona böyle hitap etmemi söylemişti. Sadece Kirill.

Küçük bir kıpırtı dudaklarını yukarı kaldırdı. Tam olarak bir gülümseme sayılmazdı ama buna yakın bir şeydi. “Biliyorum.”

“Biliyor musunuz?”

“Neredeyse bilincini kaybetmek üzereyken söylemiştin. Adım Aleksandra, Aleksander değil.”

“Ah.” Alt dudağımı ısırdım, dikkati bu hareketimi takip ettiğinde hararetim yavaşça yükselmeye başladı. Dudağımı bir çırpıda bırakıp boğazımı temizledim. “K-kadın olduğumu o zaman mı öğrendiniz?”

“Hayır.”

“Öyleyse... ne zaman öğrendiniz?”

“Seni eski ekip arkadaşların tarafından saldırıya uğrarken ilk gördüğümde.”

“Ne?”

“Ne?” diye tekrarladı, inanılmaz bir soğukkanlılıkla.

“Siz... başından beri biliyor muydunuz?”

“Bilmemem mi gerekiyordu?”

“Evet. Ayrıca cidden, bu sıradan bir meseleymiş gibi konuşmayı keser misiniz?”

Arkasını dönüp kollarını kavuşturarak bana baktı. “Seni dinliyorum.”

Değil yüzüne karşı konuşmak, gözlerinin içine uzun süre bakmak bile zor geliyordu fakat abartılı tepkimi kontrol etmeyi başardım. “Ben... kendime rağmen bir erkek gibi görünmek zorundayım, bu yüzden... ah, lütfen bunu bir sır olarak saklayabilir misiniz?”

“Dediğim gibi, bu beni ilgilendirmez.”

Göğsümden ağır bir yük kalkmıştı ama bu rahatlama kısa sürmüştü. Sert görünmeye, erkek gibi konuşmaya ve davranmaya çalıştığım onca zaman aklıma düştü. Yüzbaşı beni gülünç bulmuş olmalıydı.

Yine de, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Sanki teşekkür edilecek bir şey yokmuş gibi omzunu silkti. Oysa benim için vardı. Hem de çok.

“Buradan ne zaman ayrılabiliriz?” diye sordum.

“Yakın zamanda değil gibi duruyor.” Başparmağıyla arkasını işaret etti. “Birkaç gün sürecek bir kar fırtınası var. Bu havada şehre inmek bile tehlikeli.”

“Peki ya üs? Temas kurabildiniz mi?”

“Negatif. Fırtına nedeniyle telefon çekmiyor. Ayrılmak için bir fırsat bulana kadar dışarıdaki çiftin karı koca hikâyesimize inanması gerekiyor. Buralarda askerlere güvenmiyorlar ve Nadia bana neden yüzüklerimiz olmadığını sordu bile.”

“Ona ne anlattınız?”

“Soyulduk, mücadele edip kaçmaya çalışırken üzerimize ateş açıldı. Neyse ki yakalanmadan kurtulabilecek kadar uzaklaşabildik.”

“Kırsal bir lehçemiz olmadığını anlamış olmalılar. Neden şehirden bu kadar uzakta olduğumuzu sordular mı?”

Kaşlarını kaldırdı. “Sordular. Onlara doğa âşığı olduğumuzu ve ikinci yıldönümümüzü kutladığımızı söyledim.”

Yanaklarımdaki sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordum.

“İşte bu iyi bir oyunculuk,” dedi yüzümü işaret ederek. “Sana evcil hayvan ismi verdiğimde dehşete düşmüş gibi görünmen değildi.”

Lanet olsun.

“Sadece... buna alışık değilim.”

Bana doğru yürüyüp kararlı adımlarıyla aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Önümde durduğunda nefes almayı bıraktım, bu kadar yakın olması beni tamamen afallatmıştı.

Kirill işaret parmağıyla çenemi kaldırıp kısık bir ses tonuyla, “O zaman buna alış, Solnyshka,” dedi.

BÖLÜM ON BİR

Kirill

Sıkışıp kalmaktan daha sinir bozucu bir şey yoktu. Lanet sakinliğimi korumaya yönelik boş çabalarımın rağmen sinir katsayım arka planda artmaya devam ediyordu.

Dün yaşlı çiftin evine vardığımızdan beri Viktor'a ulaşmaya çalışıyor ve başaramıyordum. Şüphe çekmemek için belki üsse geri dönmüştür diye düşünerek, onu köyün ankesörlü telefonundan aramak zorunda kalmıştım ama cevap alamamıştım.

O ve ben, bu köyü görevden önce bölgede yaptığımız ilk keşif sırasında öğrenmiştik. Ona, işler kötüye giderse buranın acil durum sığınağımız olacağını söylemiştim. Kar fırtınası olsa da hâlâ buraya gelmemiş olması onun yapacağı bir şey değildi.

Onun bir yaban domuzundan daha güçlü olduğuna ve tek başına koca bir orduyu yenebileceğine dair kesin bir inancım vardı. Ancak öte yandan, onun sadece bir insan olduğunu hatırlatan sinir bozucu bir durum da vardı.

Ayrıca birinin adamlarımı ortadan kaldırmak amacıyla bizi hedef aldığından bahsetmeme gerek bile yoktu. Olaylara hangi açıdan bakarsam bakayım, bunun bir tuzak olduğunu haykırıyordu ve nedenini bulduğuma yüzde doksan oranında emindim.

Her şey bir yana, eğer Viktor, Rulan'ın kaderini paylaşırsa...

“Yüzbaşı.”

Okuyor olmam gereken ama sayfalarında sadece savaş alanının bir tekrarını gördüğüm kitaptan başımı kaldırdım. Lipovsky –Aleksandra– yatakta yattığı yerden bana bakıyordu. Birkaç saat önce, ona tatlı bir lakapla seslendiğimden beri alışılmadık şekilde sessizdi.

Yanakları saniyeler içinde hafif pembe bir renge büründü. Sırf bu tepki için bile ona tekrar seslenmek istiyordum.

Ancak seslenmeyecektim.

En azından şimdilik.

Nicholas, Nadia'nın kocası, Sasha'nın hayatını kurtarıp beni de tedavi eden doktor, onu tekrar kontrole gelmiş ve iyi toparladığını fakat kendini zorlamaması gerektiğini söylemişti.

Dün o denli kan kaybettikten sonra kurtulması bir mucizeydi. Yüzüne de yavaş yavaş renk gelmeye başlamıştı.

Dirseğimi koltuğun koluna koyup çenemi yumruğuma dayadım. “Kirill.”

O alışılmadık kızarıklık yine boynuyla yanaklarını sardı. Kısa kahverengi saçlarına rağmen çoğu kadından daha kadınsı görünüyordu.

Geceliğinin askısı yaralı olmayan omzundan düşmüş, kolunda duruyordu. Küçük bir kıpırtıyla, koyu pembe uçla-

rı olan çıplak göğüslerinin kremi tenini okşuyordu. Pembe olduklarını biliyordum çünkü dün üstünü değiştirirken görmüştüm.

Silmeye çalışmama rağmen hafızama kazınan bir manzaraydı.

Kabul edilemeyecek kadar uzun zamandır ona bakıyor olmalıydım çünkü Aleksandra boğazını temizlemişti. Yine de neye bu denli odaklandığımdan bihaber görünüyordu. Ya çok saftı ya da bu oyunda çok iyiydi.

“Size isminizle hitap etmek benim için zor.” Sesi daha yumuşaktı fakat erkek gibi davranmasını kolaylaştıran o boğuk tınıya sahipti.

“Buna alışman gerek. Söyle. Kirill. Oldukça basit bir isim.”

“K-Kirill.”

Dudaklarım bu kekeleme karşısında seğirdi, zayıf olmakla suçlanamayacak biri için şaşırtıcı derecede sevimli bulmuştum.

“Tekrar söyle ama bu kez daha doğal olsun. Kulağa iki yıldır benimle evli olan karımmışsın gibi gelmiyor.”

Dudaklarını büzdü, belli ki bu senaryodan rahatsız oluyordu. Muhtemelen tam olarak bu yüzden, her fırsatta ondan karım diye bahsediyordum.

Kahrolası şeyden keyif alıyor muydum? Kesinlikle.

Sessiz kaldığında, “Devam et,” dedim.

Olması gerektiğinden daha çok zorlanarak, “Kirill,” dedi.

“Tekrar. Daha doğal.”

“Kirill,” diye yumuşak bir tonda mırıldandığında, sesi göğsümde titreyip doğrudan aletime indi ve kalbim sıkıştı.

Belki Nadia ve kocasının iç organlarımda bir sorun olup

olmadığını kontrol etmesi gerekiyordu. Ya da belki de Aleksandra'nın memesine bu kadar yakından bakmayı kesmeliydim.

Sanki tüm bu süre boyunca elimdeki klasiği okuyormuşum gibi bir sayfa çevirdim. “Flört etme.”

“Daha doğal söylememi söyleyen sendin.” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve hemen ardından büyük ihtimalle yarası acıdığı için irkildi. “Karar ver.”

“Kampta olsaydık, bunun için cezalandırılırdın.”

“Ama değiliz.”

“Dikkat et.”

“Bir kocanın karısıyla böyle konuşmayacağından oldukça eminim.”

“Ben konuşuyorum.”

“Sen... sen evli misin?”

“Evliyim.”

Dudakları aralanırken kolları iki yanına düştü. Duygularındaki dramatik değişimin neredeyse tadını alabiliyordum. İlginçti.

“Seninle, hatırladın mı?” Aynı rahat tavırla ekledim.

Yüzünde neredeyse bir rahatlama yakaladığıma emindim fakat kalkmaya çalıştığında yok oldu. “Nadia’ya bir şeyler için yardım etsem iyi olur.”

Ayağa kalkmaya çalışırken tökezlediğinde birkaç adımda ona ulaşıp arkasından destek oldum; bir elim kolundaydı, diğeryse bileğini kavıyordu.

Aleksandra beni uzaklaştırmaya çalışırken, “Kendi başıma ayakta durabilirim.”

“Doğru düzgün nefes alacak gücün bile yok.”

“Ben iyiyim.”

Tutuşumdan kurtulmaya çalıştığında daha sıkı kavradım. “İnatçılık yapmayı bırak.”

Vücudu hâlâ kaskatı dursa da artık karşı koymuyordu. Biraz sakinleştğinde, Nadia’nın yatağın ayakucuna bıraktığı kadife bornoza uzandım. Yavaşça yaralı tarafına yerleştirdiğimde inledi fakat sesini hızla kesti. Zayıflık göstermekten her şeyden çok nefret ettiğini görebiliyordum. Büyük ihtimalle demin yardım etmemi bu yüzden istememişti. Nadia, onu buraya kadar taşıdığımı söylediğinde dehşete düşmesinin sebebi de buydu. Ya da birkaç kez onun kocası olduğumu söylemiş olmasından da kaynaklanıyor olabilirdi.

“Şimdi diğer elini geçir.”

İstemeye istemeye teslim olurken, “Kendi başıma yapabilirim,” dedi.

“Biliyorum.”

“O zaman neden yardım etmekte ısrar ediyorsun?”

Son yirmi dakikadır beni inceden inceye tahrik eden geceliğinin askısını yukarı, omzuna çektim. Tüyleri diken diken olurken hareketsizleşti. Birkaç saniyeliğine nefes almayı bile bırakmıştı.

Şeytani bir düşünce aklıma düştü. Acaba elim *masumca* göğsüne dokunsa titrer miydi?

Yüzünü sadece yandan görebiliyordum fakat elim tenine değdikçe nefesini daha uzun süre tutuyordu. Hızlıca düşüncelerimi tarttıktan sonra elimi çektim. Onunla oynamak eğlenceliydi ama nefesini tutuşu bazı sağlık problemlerine yol açabilirdi.

Bornozun kemerini kapıp beline bağlarken göğsü sert bir ritimle inip kalkıyordu.

“Bir şeye mi kızdın, Sasha?”

Dönüp şaşkın bir ifadeyle bana baktı. “Bana neden böyle sesleniyorsun?”

“Birimdeki herkes böyle sesleniyor. Sanırım bu senin gerçek adınla ilişki kurma yöntemin, değil mi?”

“Bu adı kullanabileceğini hiç söylemedim.”

“Ben de kullanmayacağımı hiç söylemedim.”

Yüzünü buruşturarak sanki bir sonraki hedefi benmişim gibi baktı, doğrusu ona verdiğim onca rahatsızlık düşünüldüğünde bu pek de şaşırtıcı olmazdı. Sasha, beklemediğim durumlarda hareketlerimin de beklenmedik olabileceğini bilecek kadar uzun zamandır yanımda değildi.

“İfadeni düzeltmek isteyebilirsin. Ev sahiplerimiz zaten şüpheleniyor ve bizi fırtınanın ortasında kapı dışarı etmelerini istemeyiz, değil mi?”

Bir şey söylemek istediye de hemen vazgeçip ağzım kapattı. Yavaşça kapıya doğru yürüyünce yolunu kestim. Geri çekildiğinde, hareketlerini kontrol etmeden önce omuzlarımda hafif bir sıçrama yakaladım.

Dikkatli bir ses tonuyla, “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Şimdi, doğal davranmanı istiyorum. Sarsılmak veya rahatsız görünmek yok. En sevdiğin evli çifti hatırla ve onlar gibi davran.”

Bir an duraksayıp başıyla onayladı.

“Ciddiyim, Sasha. Eğer buradan atılırsak ben fırtınayı atlatabilirim fakat sen atlatamazsın.”

“Anladım. Doğal.”

Bunu yüksek sesle söylemesi bile iyiye işaret olmaktan çok uzaktı ama onun hakkında güvendiğim bir şey varsa, o da hayatta kalmak için gösterdiği güçlü duruştu.

Onu buraya getirirken geçen sürede bir başkası bu savaşı

kaybederdi ama o etmemişti. Ateşi yükselmiş olmasına rağ-men hayata her şeyiyle tutunmuştu.

Odadan yan yana çıktığımızda güçlü görünmeye çalışsa da yavaş yürüyordu. Yardımcı olabilmek adına dirseğinden tuttum fakat tutuşumdan kurtulmak için kolunu çekmeye çalıştı. Başımı iki yana salladığımda karşı koyuşu azalırken bakışlarını gözlerimden kaçırmıştı. Sanki benden kaçıyormuş gibiydi.

Vay, vay, vay..

Oturma odasına vardığımızda, Sasha durup etrafı inceledi. Büyük bir oda değıldi ama kendi karakteri vardı. Vintage yeşil bir kanep ve uyumlu sandalyeler bir daire oluşturuyordu. Beyaz çiçekli küçük bir bitki, cam kahve masasının ortasında duruyordu. Masada koyu yeşil antika bir çaydanlıkla iki fincan vardı.

Belli ki yaşlı çift yeşili seviyordu, halılarında ve duvar kâğıtlarında da yeşiller hâkimdi. Dün Nicholas için kestiğim odunlarla yanmakta olan şöminenin üzerinde bile yeşil giysili Rus bebekleri oturuyordu.

Doktor Nicholas bizi gördüğünde eski bir dizinin tekrarını izlemeyi bıraktı. Nadia'dan daha yaşlı ve kırışmış bir yüzü vardı ama yaşına göre şaşırtıcı derece düzgün bir vücuda sahipti. Benim babam gibi birkaç adım attıktan sonra inleyerek nefessiz kalan, aşırı kilolu biri değıldi.

“Daha iyi hissediyor musun, kızım?” diye sordu Sasha'ya.

Başını sallarken ifadesi yumuşamıştı. “Evet. Tekrar çok teşekkür ederim. Bir gün size borcumu ödeyeceğimden şüphemiz olmasın.”

İlgisizce elini sallayarak, “İnandığım bir söz var. İyilik yapmak ve unutmakla ilgili.”

“Yine de minnettarız, Doktor,” dedim.

“Nicholas demeni söylemiştim. Gelin, ateşin yanına oturun.”

“Gidip Nadia’nın yardıma ihtiyacı var mı, bakacağım.” Sasha yürümeye başlamıştı ki bahsettiği kadın mutfağın kapısında belirdi.

“Saçmalık. Yardıma ihtiyacım yok. Hem sen neden yatakta değilsin?” Tam bir anne gibi Sasha’yı sorguya çekiyordu.

“Hareket edebiliyorum.” Benden sıyrılıp küçük bir dönüş yaptı. “Hem yürümek tüm gün yatakta kalkmaktan daha iyi, değil mi?”

“Kendini zorluyorsan, hayır.”

Sasha, dudağında küçük bir gülümsemeyle onu tamamen görmezden gelerek mutfığa yönelmişti. Bu kız belli ki korku nedir bilmiyordu, belki de korkuyu içinden söküp atmıştı.

Kadın olmak istemediğimden değil, olamadığımdan Bunlar onun sözleriydi ve bu durumu beni ilgilendirmez olarak kategorize etmiş olmama rağmen kendimi bunu düşünürken buluyordum.

Başlarda, erkek olmak istediği için kendini değiştirme çabasına girdiğini varsaymışım. Bu yüzden onun isteklerine saygı duymuş ve hatta ona erkek olarak hitap etmişim. Aksine, kadın olmak onun için tehlikeli olduğundan erkek olmak zorunda kalmıştı.

Doğal bir kadınsı havaya sahipti, öyleyse bu uzun süredir erkek gibi davranmadığı anlamına mı geliyordu?

Ayrıca, her ne kadar saklamaya çalışsa da kelimeleri kullanırken çok sosyetik ve eğitilmiş bir tarzı vardı. Yulia’nın benim Rusçamı da bir şekilde etkileyen konuşma tarzına

benzediği için fark etmiştim. Eğer özel öğretmenlerle ve Rus cemiyetinde yüksek bir mevki gibi belirli bir şekilde yetiştirilmediyse kimse böyle konuşmazdı.

Yansıtmaya çalıştığı erkeksi görüntüye rağmen hareketlerinde de bir zarafet vardı. Korunmuş ve dünyaya dair hiçbir şey öğretilmemiş birinin toy yumuşaklığıyla harmanlanmıştı. Bazen Maksim gündelik şeyler hakkında atıp tuttuğunda, sanki ilk kez duyuyormuş gibi büyük bir merakla dinliyordu. Ordudan ve cinsiyetini değiştirmeden önce bir prenses olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Onun gibi birinin ordunun en alt kademesine nasıl düştüğü ise tam bir muammaydı.

“Endişelenme. Nadia ona dikkat eder.”

Nicholas’ın sesi, iki kadın içeride kaybolduktan çok sonra bile mutfağın girişine bakmaya devam ettiğimi fark etmemi sağladı. İçimden başımı sallayıp karşısındaki koltuğa geçtim. Bana bir fincan çay doldurduğunda teşekkür edip, pek sevmesem de bir yudum içtim.

“O güçlü genç bir kadın.” Nicholas’ın sesi oldukça kısık olan televizyonun üzerinden yükseldi. Karısının aksine, sakin bir tonda konuşuyordu, rahatlatıcı ve cana yakındı.

“Güçlü mü?” diye sordum.

“Evet. Şu anda hayati tehlikeyi atlattı, onu ilk gördüğümde geceyi bile atlatamayacağını düşünmüştüm.”

Açıkçası ben de öyle düşünmüştüm. Hâlâ biraz solgundu fakat geldiğimizde sahip olduğu donuk tene ve mavi dudaklara hiç benzemiyordu.

“Hayata böyle tutunmak için çok irade gerekir.” Nicholas fincanının kenarını sıvazlıyordu. “Bu ya güçlü bir aşktan ya da güçlü bir nefretten dolayı olabilir.”

“Neden ikisinden biri olduğunu düşünüyorsun?”

“Bir içgüdü.” Gülümsedi. “Sanırım onu ayakta tutan aşk kısmı.”

Hayır. Kesinlikle nefretti.

Onunla tanıştığım ilk günden beri Sasha mücadele ediyor, güçlü olmaya çabalıyordu ve bunun tek nedeni de kadın hâli için tehlike oluşturan her kimse onunla başa çıkabilmek adına bu güce ihtiyaç duymasıydı. Biraz zamanımı almıştı ama Sasha’yı oluşturan yapbozun parçalarını yerine oturtmaya başlıyordum.

“Böyle bir sevginin öznesi olduğun için şanslısın, evlat,” dedi Nicholas. “Benden söylemesi, böyle bir sevgiyle karşılaşmak bir lütuftur ve eğer gerekirse hayatını ortaya koyarak onu koruyamazsan, günlerinin geri kalanında pişmanlık duyarsın.”

Nazikçe tebessüm edip başımla onayladım. Ardından bana karısını ve onu bir keresinde nasıl kaybetmeye çok yaklaştığını, nasıl kaçtıklarını, bir oğlunu kaybettiğini, diğerini evlendirdiğini ve üçüncüsünü yurtdışına gönderdiğini anlatmaya başladı. Bu ilgi çekici hikâye, kafamı kahrolası cehennemden gelen operasyonla ilgili içimi kemiren şüphelerden uzaklaştırmıştı.

Otuz sekiz saat olmuştu. Viktor hâlâ iletişime geçmemişti. Fırtına yüzünden olabilirdi. Öyle *olmalıydı*.

Nadia’nın masayı hazırlamamızı söylemesiyle Nicholas’ın konuşması yarıda kesildi. Sasha yardım etmeye çalıştığında sert hemşire eline vurduğu için kıpırdamadan duruyordu. Nadia ayrıca dikişlerinin yeniden atılmasının zahmetli olacağını da açık açık belirtmişti.

Akşam yemeğine oturduğumuzda pek bir şey beklemiyordum fakat Nadia gerçekten uzun zamandır yemediğim gele-

neksel yemekler hazırlamıştı. Annem hiç yemek yapmazdı, en azından benim için. Beni büyüten kadın da Rus değildi.

Nicholas yemeğe gömülmeden önce küçük bir dua okurken Sasha yemeğe dik dik bakıyordu. Nadia ona spesifik şeyler yemesini söylüyor, besin değeri ve tuz miktarıyla ilgili bir şeyler anlatıyordu. Sasha bir kaşık çorbayı yavaşça dudaklarına götürdü. Yemeğin tadını aldığı anda yanağından bir damla gözyaşı süzölmeye başladı.

Ona doğru eğilip fısıldadım. “Neyin var?”

Ağladığını sorumla fark edip elbisesinin koluyla gözlerini sildi. “Yok bir şey... sadece bu... bana evimi ve annemin yemeklerini hatırlattı.”

“Beğendin mi?” Nadia daha yumuşak bir tonda sordu.

“Bayıldım. Bu duyguyu yeniden yaşamama olanak sağladığın için teşekkür ederim.” Sasha çorbasını içerken nefes almak ister gibi arada bir duruyordu.

Bir elimi sırtına koyup sıvazladım fakat hiçbir tepki göstermedi. Ya role kendini kaptırmıştı ya da yemeğe o kadar dalmıştı ki fark etmemişti. Gecenin geri kalanı aile ortamındaymışız gibi hissettirmişti, Nadia, ne zaman hareket etmeye ve kendini zorlamaya çalışsa Sasha’yı paylamıştı. Nicholas, karısına imalı bir şekilde baktığında, hepimiz birbirimize iyi geceler dilemeden önce Nadia Sasha’ya ağrı kesici verdi.

Odaya girer girmez Sasha yatağa uzandı, belli ki bitkin düşmüştü. Ancak inatçı bir kadın olduğu için hâlini yaşlı çiftten saklamak adına elinden geleni yapmıştı. Bitişikteki banyoda elimi yüzümü yıkadıktan sonra miyop olduğum bahanesiyle Nicholas’tan ödünç aldığım eski okuma gözlüklerini çıkardım. İşin aslı, gözlükler beni daha az tehditkâr gösterdiğinden, görev dışındayken hep takıyordum.

Odaya döndüğümde Sasha'yı sırtüstü yatarken buldum, bornozu yanında dağınık bir hâlde duruyordu ve gözleri kapalıydı. Görünüşe göre savaşı bırakmış, uykuya dalmıştı. Yatağa oturup yorganı tutuşundan kurtarmaya çalıştım.

Gözlerinin parlak rengi, yorganı sıkıca kavrarken benimkilerle buluştu. "N-ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Uyumaya çalışıyorum."

"Yerde falan uyuman gerekmiyor mu?"

"Yatak varken neden öyle bir şey yapayım ki?" Yorganı zorla geri çekip uzandım, avucumu başımın altına alıp gözlerimi kapattım.

"Öyleyse..." Yatağın kenarına doğru çekildi. "Ben yerde uyuyacağım."

Gözlerimi açmadan yan dönüp kolumu beline doladım. "Öyle bir şey yapmayacaksın. Yer soğuk ve rahatsız."

Vücudu benimkinin altında hareketsiz kalmıştı, bu temkinli bir duruştu. Yaralı hayvanların baskı altındayken sergiledikleri bir davranıştı.

"Kirill..."

"Evet?" Adımı söylediğinde göğsümde oluşan sıkışmayı hissetmiyormuş gibi yaparak umursamazca sordum.

"Nadia beni buraya getirmek için uzun bir mesafe kat etmiş gibi görüldüğünü söyledi. Onca karın ortasında ve düşman arkandayken çok zor olmuş olmalı. Ölmüş sayılırdım, neden beni geride bırakmadın?"

Gözlerimi açtığımda onun erimiş gözleriyle karşılaştım. Artık kahverengiden çok yeşildiler, parlak, masum ve... kırılabilir. "Hâlâ nefes alıyordun."

"Ama bilincim yerinde değildi ve kanamam vardı-"

“Hâlâ nefes aldığın sürece seni geride bırakmazdım. Ben böyle çalışmam.”

“Benim yüzümden tehlikede olsan bile mi?”

“O zaman bile.”

Yutkundu, boğazındaki hassas damarlar bir aşağı bir yukarı hareket etmişti. “Teşekkür ederim. Sanırım sana güvendiğim için hayatta kaldım.”

Yüzü yine o parlak masumiyetle ışıldıyordu. Bu sadece bir minnettarlık göstergesi değildi, çok daha *fazlasıydı*.

BÖLÜM ON İKİ

Sasha

Uğuldayan rüzgârın sesi etrafımda yankılanıyordu fakat soğuk hissettirmiyordu.

Aksine sıcaktı.

O kadar sıcaktı ki yüzümü yastığa gömüp beni karşılayan kucak karşısında usulca inledim. Bir anda sanki hayatımın daha mutlu olduğum zamanlarına geri dönmüşüm gibi hissetmiştim.

Annemin beni sarmalayıp uyuttuğu, babamın alnımdan öptüğü ve Anton'un bebekliğimle dalga geçtiği zamanlara...

Kaderin benim için hazırladığı kasvetli gerçeklikten bihaber olduğum zamanlara...

Bu yüzden yastığın sıcaklığına daha da gömülüp derin derin nefes aldım ve her ayrıntıyı beynime kazıdım. Başımın üstünde sert bir şey algıladığımda durdum. Aslında o sert yüzey tüm vücuduma yapışmış hâldeydi. Bir yastığın çelik gibi hissettirmemesi gerekirdi.

Yavaşça gözlerimi açıp durumu anladığım anda dudak-

larımdan sözsüz bir nefes döküldü. Yastık, yastık değildi. Ben aslında Kirill'in kollarındaydım. Uyuyan yüzünü görebilmek için çenemi biraz yukarı kaldırdım. Çenesinin sert hatları sabahın erken saatlerinde pencereden süzülen ışıkla gölgeleniyordu.

Dışarıda hâlâ fırtına vardı ama hava karanlık değildi ya da herkesin beklediği kadar karanlık değildi.

Kirpikleri oldukça kalındı, kaşları da öyleydi. İçimde sadece nasıl hissettirdiklerini görmek için beni onlara dokunmaya iten, inkâr edemeyeceğim bir dürtü vardı.

Elimi kaldırdığımda üstümdeki kolunu sıktı. Dün gece üzerime attığı kolunun aynısıydı, pozisyonunu bir santim bile değiştirmemişti. Ona doğru dönen ve sarılan bendim.

Elim yüzünün yanında asılı kaldı. Ne yapıyordum ben?

Kirill benim yüzbaşım ve kurtarıcımdı. Hayatımı kurtarmıştı çünkü söylediği gibi adamlarını arkada bırakacak biri değildi. Sadece bu da değildi, aynı zamanda kimliğimi gizli tutmayı kabul etmiş ve nedenini araştırmamıştı.

Minnettarlığımdan dolayı mı ona hayranlık duyuyordum? Yüzüne bile bakamıyordum ama uzaklaşmaya da çalışmamıştım.

Hayır. Bu gerçekten minnettarlık değildi, daha çok etrafımdayken hissettiğim duygunun yoğun bir versiyonu gibiydi. Üstelik şimdi bu duyguya tehlikeli bir dürtü eşlik ediyordu. Belki de bir süre daha böyle kalmamız çok da kötü bir fikir sayılmazdı.

Parmaklarım ona dokunmadan, kaşlarının, burnunun düz çizgisinin, elmacık kemiklerinin ve sert çene hattındaki gölgenin üzerinden geçti. Dudaklarına ulaştığımda parmağım duraksadı. Ağzı benimkine o kadar yakındı ki doğru düzgün nefes alamıyordum.

O his geri gelmişti; kendimi daralmış, sıcak ve anormal derecede rahatsız hissediyordum. Omzumdaki donuk ağrı bile zonklayıp tenime batıyordu.

Yer değiştirdim ve yanlışlıkla –ya da yanlışlıkla değil– ona daha da yaklaştığımda sarsılarak durdum.

Sert ve büyük bir şey karnımın alt kısmına saplanmıştı. İlk önce aramızda bir şey var sanıp aşağı yukarı hareket ettirdim fakat şey büyüdü.

Siktir.

Bu onun... aletiydi.

Ereksiyon hâlindeydi ve *devasaydı*.

Kulaklarım ısınırken, havada asılı duran parmaklarım titredi. Aleti tarafından dürtüldüğüm şu dakikada, aklımdaki son şey yüzünün izini sürmektir.

Bu son derece uygunsuzdu ve sahip olabileceğimiz herhangi bir profesyonel ilişkiyi mahvetme potansiyeline sahipti. Hayır, aramızdaki ilişki en iyi türde değildi. Bazı farklılıklarımız vardı ama her zaman *düzgündü*. Gergin olsa da doğrudu.

Onun yanında çoğu zaman rahatsız ve temkinli olmamın bir faydasını görmemiştim.

Ancak bu... bu... tamamen farklı bir şeydi.

Yapılacak en doğru şeyin o uyanmadan önce yataktan kalkmak, ikimizi de bu gariplikten kurtarmak olduğunu biliyordum. En azından beynimin bana söylediği buydu ama dinliyor muydum? Pek sayılmaz.

Erkek bedeninin şu anki görüntüsü beni oldukça büyülüyordu. Bunun doğal olduğunu ve benim varlığımla alakalı olmadığını biliyordum ama hareket ettiğimde iyice sertleşmişti, öyleyse belki biraz etkim olmuş olabilir miydi?

Emin olmak adına biraz daha yaklaşıp bedenimi aşağı yukarı hareket ettirdim ve bir kez daha bedenime karşı kalınlaştı.

Durmadım.

Duramazdım.

Ne kadar büyüyeceğini merak ediyordum ve bedenime karşı gerçekleşen hareketlenmeyle ödüllendirildim. Evet, giyinik durumdaydık ama şu anda giyinik hissetmiyordum. Karnım kasılırken bacaklarımın arasında bir zevk dalgası oluştu. Ses çıkarmamak adına elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım.

“Ne yaptığının farkında olsan iyi edersin, yoksa yemin ederim seni...”

Hareketsiz kaldığımda soluğum kesildi ve tüm tenimi soğuk bir ter kapladı. Buz mavisi gözleri benimkilerle çarpıştığında gidecek ya da saklanacak hiçbir yerim yoktu. Tek yapabildiğim burada hareketsiz kalmak, kalbimin her atışının göğüs kafesime çarptığını hissetmekti.

Daha önce korktuğum senaryo, beklediğimden daha büyük bir etkiyle gerçekleşmişti.

Kitle imha silahı sayılabilecek gözleriyle beni olduğum yere sabitlerken ne nefes alabiliyordum ne de düşünebiliyordum.

“Demek *uyanıksın.*” Uykulu sesinin boğuk tınısı aramızda sıkışıp kaldı. Büyük eli kalçamı kavırıyordu, tutuşu kurtulamayacağım kadar sertti. “Ben de uykunda hareket ettiğini sanmıştım.” Sesinde hafif bir eğlence vardı ve eğer bu kadar utanmasaydım, kulağa sadistçe geldiğine yemin edebilirdim.

“Ben... uykumda hareket ediyordum.” Dişlerimin arasından yalan söylemişim ve sesim inandırıcı olmaktan çok uzaktı.

“Öyle mi? Bilerek yaptığına neredeyse emindim.”

Yanaklarım ısındığında başımı eğdim. Birdenbire işaret ve orta parmağıyla çenemi kaldırdı. Bu kez onun cezalandırıcı bakışlarının soğuk derinliklerinden kaçışım yoktu. Tam o anda tedirginliğimin sebebinin her zaman bu gözler olduğunu anladım.

Gösterdiklerinden daha fazlasını saklıyorlardı.

Ketumdular, acımasız ve zerre kadar empati veya merhamet taşımıyorlardı. Ondan kaçmaya çalışmak bir yana, ne düşündüğünü ya da ne planladığını bilmek bile imkânsızdı.

“Bilerek mi yapıyordun, Sasha?” Sözlerinin altında yatan gerginlik beni nefessiz bırakmıştı. Sanki beni tam olarak hangi köşeye sürüklediğini biliyor, nakavt etmek için üstüme geliyordu.

Bana ne zaman Sasha dese içimde bir sarsıntı oluyordu. Bu yeniydi ve ne zaman söylese kulağıma samimi geliyordu.

“Hayır.” Sesim bir fısıltıdan ibaretti ama sakın ve soğukkanlıydı. Az önceki gerginlik kaybolmuştu, neredeyse dediklerime inanır gibiydim.

“Emin misin?”

Sesindeki ısrara tepki olarak kalbim aniden hızla çarpmaya başladı. Niyetimi açıklamaya o kadar yakındım ki, vereceği tepkiyi görmekten başka bir nedenim yoktu. Ancak aramızdaki duvarı yıkarsam bununla başa çıkamayacağımı bildiğimden yapmadım.

Üzerimde bu kadar sorumluluk varken Kirill’in ağına takılıp kalmayı göze alamazdım. Dikkatimin dağılmasını göze alamazdım. O yüzden olumlu anlamda başımı salladım. Bunu yaptığım an sanki bir büyüü bozmuştum.

Kirill çenemi bırakıp diğer elini de kalçamdan çekti. “Pekâlâ,” derken yüzünün düşüşünü görebiliyordum.

Yatağın diğer tarafına yuvarlanıp hızlı bir hareketle ayağa kalktığında yüzünü görmeye çalışsam da sert mizaçlı, ulaşılamayan yüzbaşı olarak kendini tamamen kapatmıştı. Kapının çalmasıyla irkildiğimde Nadia'nın sesi geldi. "Uyanık mısınız?"

"Evet, bir dakika." Tökezleyerek yataktan çıkmaya çalıştım.

"Acele etmenize gerek yok. Hazır olduğunuzda kahvaltı ve iğnen için aşağı gelirsiniz."

"Öyle yapacağız, teşekkürler!"

Nadia'nın sesi ve varlığı kaybolduğunda Kirill de kayboldu. Ben onunla konuşurken Kirill banyoya girmişti. Ayaklarım beni peşinden sürükleyip durumu toparlamak adına kaşımyordu ama ne anlamı vardı ki? Böylesi daha iyiydi. Doğru olanı yapmıştım.

En azından öyle umuyordum.

Nadia'nın benim için sandalyenin üzerine bıraktığı elbiseyi ve taytı giydikten sonra koridorun sonundaki misafir banyosunda yüzümü yıkadım. Omzumdaki ağrıdan dolayı ara sıra durmak zorunda kaldığımdan gereğinden fazla zamanımı almıştı.

Kendimi yeterince uygun bulduğumda yaşlı çiftin yanına indim. Dün gece olduğu gibi Nadia yardım etmeme engel olmuş, bunun yerine bana bazı ilaçlar vermişti. İğnemi de yapmıştı ki bu çilenin bitmesini beklerken neredeyse ağlayacaktım.

Masayı kurmasına yardım etmemi isteksizce kabul eden Nicholas, "Çok hızlı toparladın," dedi.

Nadia tostları getirirken, "Genç ve güçlü," diye yanıtladı eşini.

"Bence irade her şeydir." Tıpkı amcam gibi gülümsedi.

“Sizin kesinlikle güçlü bir iradeniz var, genç hanım. Sahip olduğunuz her şeyle bunu koruyun.”

“Babam bana hayatta kalmamı söyledi. Ben hayatta olduğum sürece her şey düzeltilebilir,” derken gözlerime dolan yaşlara direniyordum.

“Bunlar akıllıca sözler,” dedi Nicholas.

Keşke hayatta kalabilecek kadar akıllı olsaydı.

“Ah, gelmişsin. Hadi kahvaltımızı yapalım.” Nadia, Kirill’i yanımdaki koltuğa oturttuğunda nedense nefesimi bir andan biraz daha fazla tuttum.

Üzerinde siyah bir pantolon ve göğüs kaslarıyla pazılarını belli eden açık mavi bir gömlek vardı, yine onu olduğundan daha uysal gösteren o gözlükleri takıyordu.

Nadia’ya yemek için teşekkür edip, Nicholas’ı yaptığı sandalye için tebrik etti. Ancak bana bakmamış ya da bir şey söylememişti. Bir kez bile. Yine de hâlâ nazikti. Ters ters bakmamış ya da farklı davranmamıştı.

Belki de kafamda kuruyordum. Sonuçta, bu sadece oydu. Son birkaç aydır tanıdığım Kirill’di. Bu sıkıntılar sırasında onda bir değişiklik sezmiştim ama bu benim onun insani yönünü görmeye çalışmamdan kaynaklanıyor olabilirdi ki... göremiyordum.

“Bunu nasıl kullanacağım biliyor musun ki?”

Nadia’nın sesiyle başımı kaldırdım. Mutfakta onun deneyimsiz çırağı gibi davranıyordum, o da burada olmama izin veriyordu. Sert görünümüne ve acımasız iğnelerine rağmen Nadia doğal bir yeteneğe sahip nazik bir kadındı, bu da onu en iyi hemşire tipi yapıyordu.

Bıçağı bırakıp garip bir şekilde gülümsedim. Nasıl kullanacağımı biliyordum ama dövüşürken, mutfakta değil.

Canlı yeşil tonlarında bir önlük giymiş olan Nadia, başını sallayıp görevi devraldı. Altı gündür yaşlı çiftin yanında kalıyorduk. Dün gece fırtına sona ermişti ve bugün Nicholas ile Kirill stok yapmak için yerel markete gitmişti.

Ben de dışarı çıkmak istemiştim fakat özel hemşirem, bunun ancak onun cesedini çiğnedikten sonra gerçekleşebileceğini söyledi. Omzumdaki ağrı dramatik bir seviyeye inmişti, hatta artık omzumu rahatça hareket ettirebiliyordum ancak çok hızlı yaparsam can sıkıcı bir ağrı giriyordu.

Nadia bana bir bakış fırlatıp, “Genelde yemek yapmıyorsun, değil mi?” diye sordu.

Başka bir bıçak alıp onun yaptığını taklit ederek patatesi soymaya başladım. “Pek sayılmaz.”

“O zaman kocanı nasıl doyuruyorsun?”

Kirill’le oynadığımız bu rolü her hatırladığımda olduğu gibi göğsüm sarsıldı. Bu sahte evliliğe alışmanın imkânsız olduğunun farkındaydım. Bazen aslında bir çift olmadığımızı ağızımdan kaçırasım geliyordu. Ancak benim için yaptıkları her şeyden sonra duygularını incitmek istemiyordum. Kirill’in de belirttiği gibi, onlar belli değerlere sahip olan gelenekçi tiplerdi ve evli olmadığımız takdirde bizi kabul etmekte zorlanabilirlerdi.

Gülümseyerek, “İdare ediyoruz,” dedim.

“Bu kabul edilemez.” Havuçları mükemmel kareler hâlinde doğrarken bana bakıyordu. “Açlığını bastırmak için herhangi bir şey değil, sağlıklı yiyecekler yemelisin.”

“Ama ben yemek yapmayı bilmiyorum.”

“Öğren o zaman, o kadar da zor değil.”

Söylemesi yapmaktan kolay.

Mutfak bana hiçbir zaman çekici gelmemişti, bunun sebebi ailem tarafından şımartılmam ya da vahşi bir erkek gibi olmam değildi. Yine de öğrenmek istiyordum, öğrenirsem sadece ordu yemeğiyle hayatta kalmaya çalışmayı bırakabilirdim.

“Bana... öğretir misin?” Kısık bir sesle sordum.

Nadia neredeyse parlayarak, “Elbette! Bunca zamandır ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?” dedi.

Gülümsedim, gözlerini nostaljik bir hava kaplarken iç çekti. “Uzun zaman önce ben de iyi yemek yapamıyordum ama Nicholas çok sabırlıydı. Bana neyi nasıl yapacağımı öğretti. Evin en büyük çocuğu oydu ve ebeveynlerini küçük yaşta kaybettiğinde, kardeşlerinin beslenmesini de bakımım da sağlamak zorunda kaldı. Gençlik yıllarında bir yandan okurken bir yandan birçok işte çalıştı.”

“Vay canına, oldukça zor olmalı.”

“Öyleydi.” Doğramayı bırakmamıştı ancak gözleri hatırladıklarıyla daha parlaktı. “Hep onu izlerdim. Küçük bir kız olduğumdan beri. Benden on yaş büyük ama beş yaşındayken bile sonunda onunla birlikte olacağımızı biliyordum. Tabii ki onu rahatsız ettim ve başlangıçta benimle pek ilgilenmedi. Ancak üniversiteye gidip geldikten sonra ayrılmaz bir ikili olduk.”

“Bu çok güzel.” Birlikte olmaya başlamalarının üzerinden muhtemelen yıllar geçmişti fakat gözlerindeki ışık hâlâ çok güçlüydü.

Destansı bir aşk hikâyesi olduğunu düşününce içimde bir şeyler hareket ediyordu. Onlarınkı gibi aşkların hayatta bir kez başa geldiğine inanıyordum. Sonsuzluğa düşmeden önce bu aşkı yakalamak için sadece tek şansımız vardı.

“Kocanla nasıl tanıştınız?”

Nabzım tekrar yükseldi, patatesin kabuğunu dikkatlice soyarken bacaklarım titriyordu. “O... beni kurtardı.”

“Nasıl?”

“Tenha bir yerde, etrafım birkaç adamla çevrilmişti ve o da tesadüfen oradan geçiyordu. Empatiden yoksun olduğundan müdahale etmesini beklemiyordum ama etti. Onları etkisiz hâle getirmekle kalmadı, ayrıca cezalandırdı da.”

Bu olay çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyordu fakat yine de o anlar zihnimde çok netti.

Nadia’ya yalan söylemek zorunda kalmadığım için içime bir rahatlık dolmuştu. En azından bu konuda söylememiştim.

“Sorumluluk sahibi bir tipe benziyor zaten,” diye mırıldandı.

“Öyle.”

“Böylelerini bulmak çok zordur. Fırsatın varken kıymetini bil.” Duraksadı ve yüzü tekrar aydınlandı. “İşte geldiler.”

Mutfak penceresinden baktığımda Nicholas ve Kirill’in ellerinde market poşetleriyle ön kapıdan girdiklerini gördüm. Nadia ellerini önlüğüne silip kocasını karşılamaya gitti. Kirill market poşetlerini evin içine kadar taşımıştı ancak kısa süre sonra mutfak penceresine bakan ön bahçedeydi.

Ağır kışlık paltosu sağlam yapısını gizleyemiyordu. Bazen keskin yüz hatları ve nahoş aurasıyla bir canavardan farksız görünüyordu. Diğer zamanlarda, gözlüklerini taktığında sofistike bir beyefendi gibi görünüyordu.

En azından dışardan bakıldığında...

Kulübeye yönelip elinde bir balta ve büyük birkaç odun parçasıyla geri döndü. Sonra da onları bölmeye başladı. Fırtına sona ermiş olmasına rağmen hava hâlâ soğuk ve karlıydı.

Ancak Kirill bunu umursuyor gibi görünmüyordu. Paltosunu çıkarmış, sadece yün hırkasıyla çalışıyordu. Dikkatimi hapseden keskin, hassas hareketlerle odunları kesmeye devam ediyordu.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Utanmadan onun ereksiyonuna süründüğüm sabahtan beri aramız eskisi gibi değildi. Pekâlâ, Nadia ne zaman korkutucu iğnesini çıkarsa elimi tutuyordu ama artık yatakta benimle uyumuyordu. Aslında pek uyuduğunu sanmıyordum ama uyursa da sandalyede uyuyor ve gecenin çoğunu Nicholas'ın verdiği bir kitabı okuyarak geçiriyordu.

Sadece gerekli olduğunda fiziksel temasta bulunmaya dikkat ediyordu, bu durum nedensizce canımı sıkıyordu.

Bıçağı doğrama tahtasının üzerine koyup parmaklarımı birbirlerine sürttüm. Eğer düzgün nefes almak istiyorsam, bu durumla ilgili bir şeyler yapmalıydım. Bir süre düşünüp bir fincan çay doldurdum. Ceketimi giyip ön kapıya yöneldim. Nadia ve Nicholas'ın yatak odalarından gelen seslerine gülümsedim. Yeterince kıyafet giymediği ve sağlığına dikkat etmesi gerektiği konusunda Nicholas'a söyleniyordu.

Eşiği geçtiğimde gülümsemem kayboldu ve bunun buz gibi soğuktan çok dışarıdaki adamla ilgisi vardı. Kirill'in yanındayken gözeneklerim tanıdık bir hisle, korkuyla doluyordu.

“Biraz çay getirdim.” Sesim şaşırtıcı bir sıcaklıkla sakin çıkmıştı.

Başını yaptığı işten kaldırdığında, bir kez daha onun kışı ve tüm karları utandıran dondurucu gözlerine hapsoldum. Cezalandırıcı bakışları beni tepeden tırnağa incelerken kıpırdamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Ne?” Öncekinden daha az emin bir tonda sorguladım.

“Yaran canını yakmadan rahatça hareket edebiliyor musun?”

Başımı sallayarak onayladım. Baltayı bırakıp paltosunu giydi. “Benimle gel.”

“Nereye?”

“Özel bir yere, bizi duymayacakları bir yere.”

Ah.

Elimdeki fincanla ne yapacağımı bilemediğim için onu odunları kestiği tahtanın üstüne bırakıp peşine düştüm. Kirill’in adımları mesafeyi kısa sürede alıyor, ona yetişebilmek için koşmak zorunda kalıyordum.

Köyü çevreleyen küçük ormanda dolaşırken dev bir ağacın altında durdu, ağaca yaslanıp kollarını ve bileklerini ovuşturdu. Bir süre öylece kalarak hiçbir şey söylemedi, ben de sorma isteğime direndim çünkü Kirill’in hiçbir şeye zorlanacak bir tip olmadığını öğrenmeye başlamıştım.

“Geri dönüyoruz,” dedi sonunda.

“Diğerlerinden haber mi aldınız?”

“Sadece Viktor, evet. Kendisi üste ve bu gece bizi almaya gelecek.”

“Tanrıya şükür, o iyi. Maksim nasıl? Yuri? Diğerleri?”

“Hiçbir fikrim yok. Aramayı sonlandırmak zorunda kaldım çünkü Nicholas beni buldu.”

“Ah, tamam.”

Yine de yanlış olan bir şeyler vardı. Daha önce pek dikkat etmemiştim ama Nicholas’la pazardan döndüğünden beri Kirill’in yüzündeki ifade sertti.

“Şimdi gitmemiz gerekiyor,” diye devam etti.

“Bu gece olduğunu sanıyordum?”

“Bu gece alacaklar ama evden hemen ayrılmamız gerekiyor. Bugün pazarda izlendiğime dair içimde bir his vardı ve Viktor da konumumuzun tehlikeye girmiş olabileceğini doğruladı.”

“Tamam, vedalaşıp gidelim.”

Başını iki yana salladı. “Bunun için zamanımız yok. Etraflarında daha fazla oyalanırsak hayatlarını tehlikeye atmış oluruz.”

“Hiçbir şey söylemeden öylece gidemeyiz.”

“Gideceğiz. Bu bir emirdir.”

Kaslarım gerilmişti ancak Kirill kayıtsız bir canavar gibi sadece döndü ve birkaç adım atıp karı kazmaya başladı. Uzaktan izliyordum, sadece olayların ilerleyişine değil, ona karşı da kan beynime çıkıyordu. Evlerini bize açan ve karşılığında hiçbir şey beklemeyen bu insanlara veda bile etmeden gitmeyi nasıl düşünebilirdi?

Kısa sürede, su geçirmez sırt çantasına sardığı silahlarımızı ve tüm eşyalarımı çıkardı. Benimkileri yanıma doğru attığında eğilip aldım.

“Giyin.”

Parmaklarım eşyaları sıkıca kavrarken, yüzüne yumruk atmak istiyordum ama atamazdım. Birincisi, Kirill duygusal patlamalardan hiç hoşlanmıyordu, bu yüzden geri tepirdi. İkincisi, çoktan bir ağacın arkasında kaybolmuştu bile.

Hareketlerim sarsak ve çılgın gibiydi. Paltoyu çıkarıp şaşırtıcı derecede kuru olan giysileri giyinmeye başladım. Eşyalarımızı saklama konusunda oldukça zeki davranmıştı. Kirill her zaman ileriye düşünür, asla tereddüt etmez veya asıl yolundan sapmazdı.

Bandajları göğsüme sararken bir yandan öfke kusup bir

yandan da soğuktan donarak ölme raddesine gelmiştim ve pek de eğlenceli bir kombinasyon değildi.

Her sarışta kendimi yeniden içime hapsediyormuşum gibi hissediyordum. Sadece birkaç gün olmuştu ama hem kadın olmaya hem de kadın gibi hissetmeye kolayca alışmıştım.

Uzun bir süre erkek gibi yaşamış olmama rağmen ‘erkek’ kılığına geri dönmek ağzımda tuhaf bir tat bırakmıştı. Hiç tekrar kadın olabilecek miydim?

“Bitirdin mi?”

Kirill görüş alanıma girdiğinde içimi bir ürperti sardı. Gözlükler ve biraz da olsa evcilleştirilmiş görünümü gitmişti. Tekrar çelik gibi sinirleri olan acımasız yüzbaşı rolüne dönmüştü.

“Neredeyse.” Asker botlarımı bağlamak için başımı eğdim. Omzum değişen açıyla gerildiğinde irkilmeme sebep oldu.

Kirill dik durabilmem için omuzlarımı kaldırdı. “Ben yaparım.”

“Gere-”

“Daha yola bile çıkmadan dikişlerin açılırsa başına bela alan ben olurum. Kıpırdama.”

Ona küfürler savurmamak için alt dudağımı ısırdım. Sanki bir pislik gibi konuşmayı kendine görev edinmiş gibiydi. Gerçi büyük ihtimalle bu onun doğasında vardı.

Çok kısa sürede, doğru bir biçimde bağcıkları bağlamayı bitirip ayağa kalktı.

“Geri dönüyorum,” dedim.

“Ne yapıyorsun?” Ses tonundaki kızgınlığı görmezden geldim.

“Nadia ve Nicholas’a veda etmem gerekiyor.”

“‘Bu bir emirdir’in hangi kısmını anlamadın, asker? Geri dönmüyoruz ve bu son kararım.”

“Onlarla görüşmeyeceğim. Zaten bu hâldeyken görüşmem ama en azından bir teşekkür notu bırakabilirim.” Başımı dik tutarak ona yaklaştım. “Sadece bana yardım etmediler, aynı zamanda sana da yardım ettiler. Ölümçül fırtınada bize evlerini açtılar. Size yardım eden insanlara minnettarlığınızı gösteremezseniz, askerlerinizi nasıl koruyabilirsiniz?”

Kirill elini kaldırdı. “Seni küçük-”

Gözlerimi kapatıp küstahlığım için bana yumruk atmasını bekledim.

Bekledim.

Ve bekledim.

Ancak darbe gelmedi.

Gözlerimi tekrar açtığımda boğazımı kesip yarmak istiyor gibi bana bakıyordu fakat elleri iki yanındaydı. “Beş dakika, sonra gidiyoruz.”

“Tamam!” Zıplayarak gülümsedim ancak onun ilgisiz duruşunu gördüğümde gülümsemem hızla kayboldu.

Lanet zorba.

Tüfeğimi alıp evin olduğu yöne doğru koşarken nota yazacağım şeyleri düşünüyordum.

*Her şey için teşekkür ederim (iğneler hariç her şey).
Mümkün olursa yemek pişirme dersleri için tekrar geleceğim ve-*

Arka bahçeye vardığımda durdum. Sessizdi. Yoğun bir sessizlikti. Odun kesmek yoktu. Nadia’nın sesi yoktu.

Ürkütücü bir sessizlikti.

Yanlış bir şeyler vardı.

“Yere yat!” Biri bize doğru ateş açarken Kirill bağırdı.

BÖLÜM ON ÜÇ

Firill

İçgüdülerim beni hiç yanıltmamıştı.

Yani buradan siktir olup gitmeye karar verdiğimde bunu keyfi olarak yapmamıştım. Bu acil bir durumdu; kaçmak bir seçenek değildi, zorunluluktuk. Ancak Sasha mantığımı dikkate almayıp eski çiftin yanına dönmek için ısrar etmiş, bu karar bizi doğrudan boktan bir durumun ortasına düşürmüştü.

Gaz maskeli üç silahlı adam ateş açıp biz eve yaklaşır yaklaşmaz dağıldılar. İşin kritik kısmı, evin içinden gelmiş olmalarıydı. En kötü kısmı ise gaz maskesi takmış olmalarıydı, bu da bir çeşit kimyasal silahın işin içinde olduğu anlamına geliyordu.

Bağırmamla birlikte Sasha bir ağacın arkasına geçerek yere çöktü ama gözleri kaygılı ve tüfeğini tutuşu dengesizdi. Az önce benim düşündüğüm her şeyi kendi kafasında tartıyor, olabilecek en kötü senaryoyu düşünüyor olmalıydı.

Ateşli silahlara ve kimyasal silahlara sahip teröristlerle karşı karşıya kalan iki yaşlı insanın hiç şansı yoktu. Daha

önce Nicholas'la marketteyken üzerimde gözler hissettiğimde, işte en çok korktuğum olay tam olarak buydu. Yolculuğu kısa kesip eve dönmekte ısrar etmişim, belki bu da doğru bir karar değildi.

“Lipovsky,” diye otoriter bir ses tonuyla seslendiğimde bu onun dikkatini güçlkle çekti. “Sasha!”

Sarsıldı, gözleri bana doğru dönerken giderek büyüyordu. Kaotik tepkisini not alarak arkasında durdum. “Orada mısın?”

Bir kez başını salladı. “Nadia ve Nicholas, onlar... onlar...”

“Onları bulabilmek istiyorsak bu adamlardan kurtulmalıyız. İçeri girebilmem için beni korumana ihtiyacım olacak. Bunu yapabilir misin?”

“Evet, efendim.”

“Tüm dikkatini vermene ihtiyacım var, asker.”

Kesin bir kararlılıkla başını sallamadan önce çenesi yavaşça, belli belirsiz yukarı kalktı. “Efendim, evet, efendim.”

Ağacın gövdesine dayandığında, ben de duvarı kamuflej olarak kullanarak evin etrafından dolaştım. Bu şartlar altında beni koruyacağı konusunda ona güvenmemeliydim. Ancak güveniyordum çünkü Sasha'yla ilgili bir şey vardı. Baskı altındayken en iyi şekilde çalışıyordu, ayrıca yaşlı çift için endişeleniyor olsa da onların hayatına mal olacak bir hata yapmazdı.

Yeterince emin şekilde, ben eve doğru durmaksızın ilerlerken, o adamlardan birini yere indirmişti bile.

Hareketlerim rahattı, kendimden emindim ve en ufak bir tereddüdüm yoktu. O mükemmel bir nişancıydı ve hatalı hesaplamalara izin vermezdi. En azından konu bu olduğunda.

Girişe ulaştığımda, siyahlar içindeki adamı oracıkta öldürdüm. Yine de bir şey beni rahatsız ediyordu. Diğerinin

yerini tespit edemiyordum. Sasha'nın hareketsizliğini düşünürsek, muhtemelen o da bulamıyordu.

Yine de duvarı siper olarak kullanmaya devam ederek eve doğru ilerledim. İçeri adımımı attığım anda nefesimi tuttum. Beş dakika dayanabilirdim, bu süre Nadia ve Nicholas'ı bulmak için yeterli olur...

Gazdan buğulanmış yeşil oturma odasının ortasında sarsılarak durdum.

İki ceset yerde birbirinin üzerinde yatıyordu, altlarında bir kan gölü oluşmuştu. Yanlarına koşup nabızlarını kontrol ettim. Saniyeler geçtikçe, durumun kesinliği yüzüme bir tokat gibi iniyordu.

Son anlarında bile el ele tutuşmuşlar ve birbirlerine yaslanmışlardı.

Nadia'nın gözleri arkaya kaymış, irislerinden çok beyazı görünüyordu. Kocasının gözleri ise hiçbir şeye bakmıyordu, bir saat önce tanık olduğum hayattan tamamen yoksundu. Gözlerini kapatırken söyleyecek söz bulamıyordum. İlahi bir varlığa ve iyiliğe inanıyorlardı, o varlığın şimdi onlarla ilgilendiğini umuyordum.

Arkamdan bir hışırtı duyuldu ve ardından rahatsız edici bir fısıltı geldi. "Hayır..."

Döndüğümde Sasha'nın eşikte durduğunu gördüm, bir gaz maskesi takmıştı ve elinde muhtemelen kurbanlarımızdan çıkardığı başka bir maske vardı.

Tam arkasında bir gölge belirdiğinde hiç tereddüt etmeden tüfeğimi kaldırıp onu iki kaşının arasından vurdum. Arkasına bile bakmamıştı, az önce onu neredeyse öldürecek olan dikkatsizliğini düşünmemişti bile.

Bunun yerine içeri koşup yere kapandı, tüm kanın ortasında, kıyafetlerinin kanla ıslanmasına aldırmadan. "Nadia..."

Nicholas... uyanın...” Sesi titrerken hemşirenin bileğini kavrayan elleri de titriyordu. “Hayır... Hayır...”

Elindeki boş maskeyi çekip yüzüme geçirdikten sonra derin bir nefes aldım. “Onlar öldü. Gitmemiz gerek.”

Başını bana doğru kaldırdığında tüfeğini bana doğrultmak üzere olduğuna yemin edebilirdim.

“Bu kadar mı? Öldüler ve gitmemiz mi gerekiyor? Ne tür... ne tür duygu yoksunu bir canavarsın sen? Bu insanlar hiç mecbur olmadıkları hâlde hayatlarımızı kurtardılar ve şimdi bu yüzden öldüler. Öldüler, Kirill!”

“Hareket etmezsen sen de öleceksin ve onların tüm çabaları boşa gidecek. Ayağa kalk. *Şimdi.*”

“Hayır.” Başını iki yana sallarken sesi daha önce hiç duymadığım bir kırılganlıkla doluydu.

Bu zayıflıktan çok, zayıflığa karşı bir hınç ve kendini yok etme duygusuyla karışık bir öfkeydi.

“Onlar... onlar bizim yüzümüzden öldüler. O adamlar bizim için buradalardı, onlar için değil ve biz... biz...”

Onu sağlam kolundan tutup öyle hızlı ve sert bir şekilde kendime çektim ki sersemleyerek sessizliğe büründü. Göğsüme çarptığında onu iyice sarstım. “Beni dinle ve iyi dinle, Sasha. Eğer hemen gitmezsek pusuya düşebiliriz. Bu görevde kaç adam olduğunu, destekleri olup olmadığını bilmiyoruz. Kimsenin ölümüne sebep olmadan bu kasabayı terk etmeliyiz. Ya beni takip edersin ya da seni bayıltıp zorla götürürüm.”

Maskenin cam dürbününden, gözlerine yapışan yaşlarla yüzeye çıkan alev alev öfkeyi görebiliyordum. Ancak onu beklemedim. Ona bir şans daha tanımadım ve kesinlikle ona acımadım.

Onu iterek bıraktım, ayrılmak için arkamı döndüm. İlk başta kalmayı seçtiğini düşünsem de arkama dönüp baktığımda yaşlı çiftin bedenlerinin üzerine bir battaniye örttüğünü ve ellerini dua eder gibi birbirine kenetlediğini gördüm.

Evden çıktığım anda maskemi çıkarıp yere fırlattım. Tam o sırada Sasha bana yetişti. Omuzları çökmüş, tüfeği göğsünde gevşek bir şekilde asılıydı. Cansız, sanki amacını yitirmiş gibiydi.

Bir robot gibi maskesini çıkardı. Solgun yüzü, kızarmış gözleri ve yanaklarından aşağı dökülen gözyaşı izleri görünüyordu. Ona elimi uzatmaya yeltendim fakat yarı yolda vazgeçtim. İnsanları nasıl teselli edeceğimi hiç bilmemekle birlikte, bilseydim bile bu durumda hiçbir işe yaramayacağını düşünüyordum.

Sasha bir askerdi ve bizi daha büyük bir belaya sürüklemekten önce görevini yapmalıydı. Önceliğimiz, tekrar pusuya düşürülmeden önce buradan siktir olup gitmekti. Hiç konuşmadan arkamı dönüp dikkatli ama planlı bir şekilde ormana doğru ilerlemeye başladım.

Sasha arkadan geliyordu, hareketleri hâlâ robot gibi olsa da odaklanmıştı. Sendelemeden ya da yalpalamadan yürüyordu ama etrafına yeterince dikkat etmiyordu.

Köyden yeterince uzaklaştığımızda ben koşmaya başladım, o da bana ayak uydurdu. Sakatlığından dolayı herhangi bir rahatsızlık hissetmesini önlemek için sabit bir hız tutturmuştum.

Viktor'un ailesine ait olan dağ evindeki buluşma noktasına varana kadar iki saat boyunca koşmaya devam ettik. Buluşmayı askeri güvenli evlerden birinde ayarlayabilirdik fakat görev sırasındaki planlı tuzaktan sonra kuruma olan inancımı tamamen yitirmiştım.

Bunun bir tuzak olduğunu anlamak için zeki olmaya ge-

rek yoktu ve bu bana birlikte büyüdüğüm adamlara, benim korumam altında olması gereken adamlara mal olmuştu.

Saksının altındaki anahtarı bulup eski kapıyı iterek açarken nefesimi kontrol altına aldım. “Viktor bizi almaya gele ne kadar birkaç saat burada kalacağız.” Sasha başını sallayıp içeri doğru adım atarken hareketleri tekdüzeydi. Yüz ifadesi gerçeklikten kopuk görünüyordu.

Eski mobilyalar ve yırtık pırtık kilimlerle kaplı izbe kulübenin ortasında bir saniye boyunca öylece durdu.

İki saniye.

On.

Otuz.

Omuzları titreyip tüfeğini iki eliyle kavramadan önce tam bir dakika boyunca hiç kıpırdamamıştı. Ardından aniden arkasını dönüp kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Önüne geçip durmasını sağladım. O zaman yüzüne yakından bakabilmişim. Yüzü gergin ve kırmızıydı, her ne kadar dudakları soğuktan maviye dönüyor olsa da.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” Sakin, tamamen mesafeli bir ses tonuyla sordum.

“Nadia ve Nicholas’ı gömmek için geri dönüyorum. Eğer pusuya düşürülürsem, o piçlerin her birini öldüreceğim. Kanlarını döküp kalplerini parçalayacağım.”

“Hayır, yapmayacaksın.”

Fiziksel olarak ileri atıldı. Şüphesiz güçlüydü, muhtemelen adrenalinden ve kaşlarını çatmasına neden olan ıstıraptan kaynaklanıyordu. Ancak beni itip geçecek kadar değildi. Bu taktik işe yaramayınca, bana vurmak için tüfeğini kullanmaya yeltendi. Tüfeğin ucunu kolayca yakalayıp elinden aldığı gibi yakındaki kanepenin üzerine fırlattım.

Bunun üzerine canını hiçe sayarak hayatta kalmaya çalış-

şan biri gibi benim tüfeğime saldırdı. Omzumdan çıkarıp bir sandalyeye fırlattım.

Bu onu durdurdu mu? Tabii ki durdurmadı.

Kazanamayacağını çok iyi bildiği hâlde benimle teke tek dövüşe tutuştu. Darbeleri acımasızdı, nefret doluydu ve tek bir göreve odaklanmıştı: Beni geçip kapıya ulaşmak.

Kaval kemiğine tekme attığımda ahşap zeminde dizlerinin üzerine çöktü fakat yumruklarıyla yüzünü koruyarak hemen ayağa fırladı. Ben de tekrar vurdum ve bu sefer daha sertti, öyle ki darbenin sesi etrafımızdaki havada yankılandı. Ona gerçekten vuracak olursam dikişlerinin yeniden açılacağı kesindi, bu yüzden muhtemelen bedensel zarar vermeden pes etmesini sağlamanın tek yolu buydu.

Küçük piç, gerçekten de ayağa kalktı ancak bu kez daha yavaştı, yine de dövüş duruşuna devam ediyordu. Titrek bacaklarının onu güçlükle dik tutmasına ve yüzünün kıpkırmızı olmasına rağmen gardını almıştı.

Tekrar bacaklarına saldırıcağımı gibi bir izlenim verdiğimde geri adım attı ama bunu yapmasıyla onu boğazından yakalayıp en yakındaki duvara doğru bastırdım.

Darbeden mi, yoksa yakınlığımdan mı bilmiyordum ama tüm vücudu sersemlemişti. Tutuşuma karşı koymaya yeltenmeyip beni tekmelemeye çalıştı. Boynundaki tutuşumu sıkılaştırdım, ona nefes alması için yeterli alan sağlıyordum ancak bir kavgaya teşvik edecek kadar değildi.

“Lanet olsun, kendine gel. Eğer gidersen, ölürsün.”

“Öyleyse ölürüm.” Başını dik tutarken ses tonundaki kararlılık kesin ve netti. “Kendimi veya etrafımdakileri koruyamayacaksam yaşamamanın ne anlamı var? Bu kadar insanı kaybettikten sonra yaşamaya devam etmem gerekiyorsa, yaşamamayı tercih ederim!”

Öfkeli gözyaşları yanaklarından süzülüp elime çarpmadan önce çenesinde asılı kalıyordu.

“Bırak gideyim, Kirill.”

“Seni bizzat ölüme göndermek için kurtarmadım.”

“Beni neden kurtardın ki?” Sesi giderek kısılıyordu. “Kurtarmamalıydın. Kurtarmasaydın, Nadia ve Nicholas hâlâ hayatta olacaktı.”

“Bunu bilemeyiz. Kimse bilemez. Ancak kesin olan bir şey var ki oraya geri dönersen, senin için harcadıkları onca çaba boşa gidecek.” Onu serbest bıraktım. “Eğer istediğin buysa, durma git.”

Dudakları büzüldü, ardından dişlerini sıkıp mutlak bir çaresizlik sesi çıkardı. Bu kez, çenesini ıslatacak şekilde akan gözyaşlarını kontrol edemiyor gibi görünüyordu. Onları silmeye çalışsa da acınası bir şekilde durdurmayı beceremiyordu.

“Neden bu kadar acizim?” İki eliyle gözlerini silerken bir bebek gibi ağlıyordu.

“Aciz değilsin.” Omzunu sıvazladım. “Sadece insansın.”

Sadece basit bir dokunuş ve birkaç kelime onu kendine getirmeye yetmişti fakat sanki Pandora’nın kutusunu açmış gibiydim. Sasha tüm ağırlığını bana doğru verdi. Başını göğsüme yaslarken burnunu çekmesi havada yankılanıyordu.

“Yapamıyorum... Her şeyin benim yüzümden olduğunu düşünmeden edemiyorum... Ben hayatlarında olduğum için herkes ölüyor...”

Herkes de kimdi?

Bunu sormadım çünkü cevap verecek durumda olmadığını çok iyi biliyordum. Sorarsam benden uzaklaşabilirdi, bu seçenek bana pek de cazip gelmemişti.

Çenesini göğsüme dayamış, öyle acı dolu ve kederli göz-

lerle bana bakıyordu ki neredeyse simsiyah görünüyorlardı. “Ben lanetli miyim?”

“Sadece sen öyle olduğuna inanırsan. Öyle olmadığını düşünmeye çalış.”

Alaycı bir gülümseme dolgun dudaklarının kenarlarını yukarı kaldırdı. “Çok kolaymış gibi söyledin.”

“Kolay hâle getirebilirsin.”

Yüzünü tekrar göğsüme gömüp burnunu kıyafetlerime dayadı. Elim titriyordu, üstelik onu uzaklaştırmak için mi, yoksa kendime daha yakın tutmak için mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kesin olan bir şey vardı ki, ‘bilmeden’ bana sürtündüğü günden beri yakınlığı dayanılmaz hâle gelmişti.

Onu yere yatırıp kıyafetlerini yırtmama, tenini ısırma ve ağlayıp çığlık atana kadar onu becermeme saniyeler kalmıştı. O günden beri ne zaman yaklaşırsa aynı görüntüleri görüyordum. Sadece, on kat daha yoğunlaşmışlardı.

Tıpkı şu an olduğu gibi.

Yas tutuyor olması ya da çok nefret ettiği hassas bir an yaşıyor olması önemli değildi. Tek düşünebildiğim onun tenini ısırarak, işaretlemek ve yalamaktı. Hatta belki de bu gözyaşlarını sadece bana ait kılmak için onlara el koyabilmek...

Böylece benden başka kimse onu bu hâlde göremezdi.

Bedenim bana rağmen kaskatı kesildi. Görüntünün ağırlığı ve harekete geçme ihtiyacı çarpıştığında tek kaybeden benim kararlılığım olmuştu. Sasha değişikliği fark etse de tepki vermeden göğsümde ağlamaya devam ediyordu. Gözlerimi kapatıp başımı yukarı kaldırdım.

Siktir.

Hayatımın en uzun birkaç saati olacaktı.

BÖLÜM ON DÖRT

Sasha

Nadia ve Nicholas'ın ölümleri beni derinden sarsmıştı.

Katliamı tekrar yaşıyormuşum gibi hissetmiştim. Kanlar içindeki bedenleri ailemi, kuzenimi ve beni sonsuza dek terk eden herkesi acımasızca hatırlatıyordu. Bununla yüzleşmeye yakın bile değildim fakat tam da işlerin daha fazla kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda, çarpıcı bir şekilde daha kötüye gitmişti.

Viktor bizi kulübeden aldıktan sonra, helikopter gönderemedikleri için üsse varmamız neredeyse bir gün sürmüştü. İşte o zaman birbiri ardına gelen yıkıcı haberlerle sarsılmıştık. Rulan ve tüm birliği yok edilmişti. Viktor iki adamını kaybetmiş, birkaç kişi de yaralanmıştı.

Benimkinden bile kötü bir depresif ruh hâli adamların ifadelerini etkilemiş, onları yaşlarının ötesinde yaşlandırmıştı. Görev sırasında dışarıdayken tek düşündüğüm hedefleri ortadan kaldırmaktı. Adamlarımızın karda dağılmış parçalarını düşünmemeyi tercih etmiştim.

Ya da kanlarını.

Ya da bunun neden olabileceği acıyı.

Ancak şimdi, tüm duygular tek seferde üzerime çöküyordu. Çoğu gençti, hırslıydı ve önlerinde koca bir gelecek vardı.

Rulan... Öfkeli sadakati ve inatçı bir kişiliği olan o adam gitmişti. Sonsuza dek.

Viktor'la birlikte yaralıların olduğu yere doğru yürüyen Kirill'e göz ucuyla baktım. Kıyafetlerini değiştirmek ya da görevle ilgili bir rapor bekleyen üstlerine cevap vermek için durmamıştı. Adamlarını seçmişti. Bir askerin omzunu sıvazlayıp diğerine başını sallarken yüz ifadesi doğal ve sakindi, kesinlikle rahatsız edici değildi.

Ya duygusuzdu ya da duygu kavramına aşina olmayan, çelikten bir adamdı. Bu yüzden Nadia ve Nicholas'ın ölümlerine bu kadar ilgisiz kalabilmişti. Adamlarının ölüm haberini alırken soğukkanlılığını koruyabilmesinin nedeni de buydu ve tam da bu yüzden o yüzbaşıydı. Ondan başka hiç kimse birlikten geriye kalanları bir araya getiremezdi.

“Sasha!”

Arkamı döndüğüm tam o anda bir kardeş kucaklaşmasıyla karşılaştım. Kolumu Maksim'in sırtına dolayıp sarıldım, kötü durumdaki omzumu sıktığında irkildim.

Geri adım attı. “Ne oldu? İyi misin?”

“Sadece küçük bir kurşun yarası.” Kolumu büktüm. “Yeni gibiyim ama.”

“Tanrım, dostum. Seni ve yüzbaşayı kaybettik sandım.”

İkimiz de onun köşeden kaybolduğunu düşündüğüm yere döndük. Kirill bir süre öylece durdu. Gözleri soğuk, kısık ve küçümseme doluydu. Ancak kalbim yavaşlamamış ya da sa-

kinleşmemişti. Sadece az önceki bakış yüzünden olduğunu söylemem yalan olurdu.

Dün kulübede ona sarılmama izin verdiğinden beri böyle kıpır kıpır ve huzursuzdum. Beni fiziksel olarak rahatlatmamıştı ama varlığı bir güven hissi yaratmıştı. Bu sayede kendimi toparlayabilmişim. Kendimi tehlikeli bir durumun içine atarak intihar etme düşüncesinden vazgeçmişim.

Bir şey söylemesine ya da bana dokunmasına bile gerek yoktu. Sadece sert kaslarını ve sabit kalp atışlarını hissetmek bile içimdeki şeytanları susturmaya yetiyordu. Yıllardır kendime güveniyordum. Bu da duygularımı gömüp hayatta kalmak için mücadele etmemi gerektirmişti. Ona sarılmama izin verdiği o küçük ana kadar bu duyguya çok alışmışım. Değişiklik olsun diye yanımda birinin olması, tehlikeli bir şekilde bağımlılık yapıyordu.

“Dünyadan Sasha’ya.” Maksim parmaklarını yüzümün önünde şıklatınca gözlerimi kırıştırdım.

“Efendim?”

“Böyle dalıp gitmene sebep olan ne?” Bir adım yaklaşıp beni etrafımda döndürdü. “Kafanı mı çarptın?”

Kolunun yan tarafına şakacı bir darbe indirdim. “Belki de sen çarpmışsındır.”

“Hayır. Ben şeytanın kendisi kadar iyiyim.” Tebessüm etmesine rağmen yüzünde her zamanki o gamsız enerji yoktu.

Maksim gibi biri bu kadar etkilenmişse, geri kalanımız için hiç umut yok demekti.

Alçak sesle, sanki beni duyacağından korkuyormuşum gibi, “Rulan ve diğerleri için üzgünüm,” diye fısıldadım.

“Neden üzgün olasın ki? Onları sen öldürmedin.”

“Hayır ama ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum... Ona çok alışmışım ki onu uzun süredir tanıımıyordum bile.”

“O sadece bir soytarıydı.” Omuzları çöktü. “Ölümünden bir gece önce bizi neyin beklediğine dair hiçbir fikrimiz olmadan şarkı söylediğimizi düşününce...”

“Maks...”

“Onuruyla gitti.” Kendi kendine konuşur gibi başını salladı. “Sorumluluk sahibi bir piç olduğundan bir çocuğu bedeniyle koruyarak kurtardı.”

Omzunu sıktığımda titreyerek nefes aldı. Keşke ona ağlamasının, çılgılık atmasının ya da kederini ifade etmek için ne gerekiyorsa yapmasının sorun olmadığını söyleyebilseydim. Ne yazık ki bu adamlar geri kafalıydı, bunu bir zayıflık olarak görürlerdi.

“Her neyse.” Hayali bir kadeh kaldırdı. “Onun yaşayamadığı tüm yılları ikimiz için şarkı söyleyerek yaşayacağım söz veriyorum.”

Ben de hayali bardağımı onunkiyle tokuşturdum. “Eşlik edeceğim.”

“İşte benim adamım!”

“Yuri nerede?” Etrafıma bir göz atarak sordum.

“Eli mahvoldu.” Maksim bir kolunu omzuma dolayıp beni koridorun sonuna sürüklemeye başladı.

Kısa bir süre sonra, birkaç askerin yataklarda yattığı bir odaya girdik, bazıları bandajlı, diğerleri alçılıydı. Vahşet sonrası dehşet dolu bir manzaraydı. Pencerenin yanında, Yuri’nin bizden uzağa bakan yüz hatlarını gördüm. Bandajlı eli yanında gevşekçe sallanıyordu.

Yavaşça ona yaklaştık ama yaklaştığımız anda Maksim ensesine bir tokat attı. “Hey, sikik, bak kim döndü!”

Yuri arkadaşını tokatlayarak ortadan kaldırma niyetiyle arkasını dönse de beni görünce durdu. “Sasha!”

Bu sefer ona kardeşçe sarılan bendim, biraz fazla oyalanma dürtüsüne direniyordum. İkisi de hayattaydı ve iyi oldukları için oldukça minnettardım. Ben zaten kırılığandım, eğer onlara da bir şey olursa nasıl hayatta kalacağımı bilemiyordum. Rulan ve adamlarının ölümü beni yeterince etkilemişti.

Maksim ekibin kalbiyse, Yuri de ruhuydu. Yüzü klasik anlamda yakışıklıydı. Koyu sarı saçlar, kare bir çene ve bir dizi tanıdık, cana yakın gözler. Her zaman, sanki önceki bir hayatta tanışmışız gibi hissediyordum.

“Omzunu incitti.” Maksim başparmağıyla beni işaret edip çenesini Yuri’ye doğru uzattı. “Sen de elini incitmişsin ama ben eskisi kadar iyiyim.”

Yuri avucunun tamamını Maksim’in yüzüne çarpıp onu itti. Ardından yatağa oturmadan önce benim için bir sandalye çekti. “Aramızda bu oyunbozan olmadan yetişkinler gibi konuşalım.”

“Seni lanet hain! Beni bu kadar kolay mı satıyorsun?” Maksim ona kafa atıp alaycı bir şekilde vurdu.

Hafif bir tebessüm, dudaklarımı renklendirirken onları izledikçe daha da genişliyordu. Kafamın içindeki karmaşadan daha iyi bir dikkat dağıtıcıydılar. Yuri, Maksim’i bir sinekmiş gibi uzaklaştırıp bana odaklandı. “Yüzbaşı ve sana ne oldu? Nasıl oldu da günlerce ortadan kayboldunuz?”

“Vurulduğumda, Ki... yani yüzbaşı beni küçük bir köye götürdü ve ben iyileşene kadar orada saklandık. Daha erken gelebilirdik ama fırtına vardı.”

“Sinyal alamamamıza şaşmamalı.” Maksim iki elini de yatağın üzerine koyup onlara yaslandı.

“Viktor patronun yerini bulmaya çalışırken çılgına dönmüştü. Döndüğüne sevindim ama yüzbaşının işi kolay olmayacak.”

Sandalyeme daha da yaslandım. “Ne demek istiyorsun?”

“Şu anda üst rütbelilerle birlikte ve şüphesiz görevin başarısızlığı için onu suçlayacaklar, oysa bunun başından beri planlandığı açık. Ne yapmış olabileceği önemli değil, en başından beri başarısızlık için ayarlanmıştı. Bütün bunları o aptal herifler planladı.”

“Kapa çeneni.” Yuri arkadaşının kaval kemiğine tekme attığında Maksim acıyla uludu.

“Bu ne sikim içindi? Burada gerçeği söylüyorum. Sasha o kurşunu neden yediğini bilmeyi hak ediyor.”

Gözlerimi ikisinin arasında gezdirerek bir bilgi kırıntısı yakalamaya çalıştım.

“Görev günü gelen şişman adamı hatırlıyor musun?” diye sordu Maksim.

“Yüzbaşının babası mı?”

“İşte o. Patron’un hep New York’a dönmesini isterdi, yıllardır onu ordudan attırmaya çalışıyordu. Sence bunu başaramadığı ve çoğumuz patronla kalmayı seçtiği için bir sonraki hareketi ne oldu?”

“Onu zorlamaya çalışmak.”

Parmaklarını şıklattı. “Kesinlikle.”

“Emin değiliz.” Yuri sesini alçalttı. “Ama eski patronun ayrılmadan önce yüzbaşının komutanlarıyla görüştüğü doğru.”

“Bizim işimizde tesadüflere inanmayız,” dedi Maksim.

“Acaba... yüzbaşı da aynı şüpheleri paylaşıyor olabilir mi?” diye sordum.

“Eminim paylaşıyordur.” Yuri’nin kaşları birbirine yaklaştı. “Biz bunu görevden sonra düşündüysek, o da görev sırasında anlamış olmalı. Muhtemelen bu yüzden birimleri o depoya gönderme konusunda tereddütlüydü.”

Kahretsin.

Eğer mesele buysa ve öz babası tarafından sabote edilmişse, o zaman nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu? Kirill Morozov ne tür bir çelikten yapılmıştı?

Maksim konuyu değiştirip bana odaklandığında, içinde bulundukları gerçeklikten ve gelecekte onları nelerin beklediğinden kaçmaya çalıştıklarını fark ettim.

Kirill ve benim oynadığımız karı koca rollerini bir kenara bırakıp, gözyaşlarımla savaşıarak onlara Nadia ile Nicholas'tan söz ettim.

“Askerleri evlerine kabul etmeleri bir mucize,” dedi Yuri. “Köylülerin çoğu bizden nefret eder.”

“Yüzbaşı sivil kıyafetler çaldı, biz de askerler tarafından saldırıya uğramışız gibi yaptık.”

“Akıllıca.” Maksim sırttı. “Yüzbaşidan beklendiği gibi.”

Yuri başıyla onayladı. “Önemli olan, sağ salim geri dönmüş olmanız.”

Bundan pek emin değildim. Kanı ve yaşlı çiftin cesetlerini gördüğümünden beri sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordum. Bir parçam onların evinde kalmış, geri dönmeyi reddediyordu.

O parçam kederle öylesine dolup taşıyordu ki görüşümü bulanıklaştıran kırmızı sisi kovmak imkânsızdı.

Bu yüzden Maksim'le Yuri'ye odaklanmayı tercih edip hâlâ güvende oldukları için minnettar hissediyordum. Onlara bir şey olsaydı bununla nasıl baş ederdim, bilmiyordum. Kısa süre sonra diğerleri de bize katıldığında görev ile sonrasını değerlendirdik.

Bir saat gibi bir süre geçtikten sonra asık suratlı Viktor girişin eşiğinde belirdi. Yüzbaşı arkasından geldi, tamamen sakin ve etkilenmemiş görünüyordu. İnsan kıyafetleri giymiş bir canavardan başka bir şey değildi.

Nadia ile Nicholas'ın yüzlerine baktığı sırada beliren o pratik, metodik ifadesini asla unutmayacaktım. Ya da adamlarının ölüm haberini aldığı anda.

Hiçbir şey ve hiç kimse onu etkilemiyordu. Bunun beni neden dehşet duygusuyla doldurduğundan emin değildim. Herkes hazır ola geçmişti, yaralı adamlar hazır olda durmaya çalışırken arkamızdan yatakların ve uzuvların sürtünme sesleri geliyordu.

“Rahat,” dedi Viktor.

Herkes itaat ettiğinde, Kirill odanın ortasına doğru adım atıp doğal olarak herkesin dikkatini çekti. Karizmatik bir oyuncu gibi uzun ve dik duruyordu. Konuşurken sesi serin bir esinti gibi yayılıyordu. “Bu görev bana kaderimden kaçamayacağımı, eğer kaçmaya çalışırsam soru sormadan beni takip eden sadık adamlarımı kaybetmeye devam edeceğimi fark ettirdi. Bu nedenle ordudan ayrılıyorum ve New York’a geri dönüyorum. Burada kalmak isterseniz anlarım. Seçkin birimlere transfer edilmenizi bizzat sağlayacağım. Burada kalmak istemeyenler gelebilirler. Üç gün içinde ayrılıyoruz.”

Ardından bu sözlerle birlikte dönüp Viktor’u da yanına alarak odadan çıkmış, bizi karmakarışık bir duygu yumağıyla bırakmıştı.

Hiç kimse ama hiç kimse orduda kalmayı seçmedi. Askeri yaşam tarzını ve şiddet patlamalarını gizliden gizliye sevenler bile.

Maksim’e göre bahaneleri basitti. “New York’ta da bolca şiddet göreceğiz, sadece farklı bir şiddet türü.”

Geriye ben kalıyordum. Her zaman orduda birkaç yıl geçireceğimi, rütbemi yükselteceğimi ve komutanlarla yakın-

laşarak aileme kimin suikast emri verdiğini öğreneceğimi düşünmüştüm. Ancak durumdaki değişiklik nedeniyle bir sonraki adımdan pek emin değildim.

Bu yüzden Albert amcayı her zamanki depoda acil bir toplantıya çağırdım. Bu sefer yalnız geldiğini, küçük bir çocuğun ona bir ağaçmış gibi tırmanmadığını görünce omuzlarım çöktü. Amcam zayıflamıştı, onu son gördüğümde olduğundan çok daha sağlıklı görünüyordu. Sadece bir ay olmuş olmasına rağmen sanki bir yıl önceymiş gibi hissettiriyordu.

Zamanın işleyiş hızı çok ilginçti. Üç gün önce Nadia ile Nicholas'ın cesetlerini gördüğümde, sanki kendi ailemin de benzer bir trajedi yaşadığı zamana geri dönmüş gibi hissetmiştim.

Üsse vardıktan sonra yüzbaşıya çiftin düzgün bir şekilde gömüldüğünden emin olmak için köye geri döneceğimi söylemiştim ancak o çoktan bu işi hallettiğini söylemişti. Ne zaman vakti olmuştu bilmiyordum ama halletmişti.

Ancak beni etkileyen tek şey çiftin ölümü değildi. Bunu takip eden olayların hızlı doğası, beni bekleyen başka trajediler konusunda daha bilinçli olmamı sağladı.

Albert amcayla kucaklaştıktan sonra çekilip beni inceledi. “Farklı görünüyorsun.”

“Kaslarım yüzünden.” Pazılarımı esnettiğimde gülümseyerek düz, mükemmel dişlerini gösterdi.

“Hayır, başka bir şey var ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.” Deponun girişinin yanındaki duvara yaslandı.

Aramıza gergin bir sessizlik çökerken çatlaklardan dondurucu hava süzülüyordu. Onu acil bir durum için aramıştım, hâliyle içimi dökmemi bekliyordu. Ancak nereden ve nasıl başlayacağımı bilmiyordum.

“Sorun ne, Sashenka?”

Çenem titrese de gözyaşlarıma teslim olmadım. “Bir görevden yeni döndüm ve... ah, biraz acımasızdı.”

“Sen iyi misin?” Beni yeni bakışlarla inceledi, babamınki gibi şefkatli ve merhamet doluydu.

Başımı iki yana salladım. “Ben iyiyim ama birliğimiz çok adam kaybetti. Yüzbaşı Kirill, babasının başka türlü onu rahat bırakmayacağını düşündüğü için birlikten geriye kalanları alıp New York’a dönmeye karar verdi. Ama mesele şu ki babası sizin tanıdığınız biri.”

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. “Tanıdığım biri mi?”

“Her şey altüst olmadan önce ana evde sizinle konuşmaya gelen adam.”

“Hangi adam, Sasha?”

“Kel kafalı, kilolu adam. Soyadı Morozov.”

Amcamın ifadesi kararırken dışarı dalga dalga benzersiz bir öfke duygusu yayılıyordu. “O adamı nereden tanıyorsun? Onunla tanıştın mı? Onunla konuştun mu? Seni tanıdı mı?”

“Hepsine cevabım hayır. Onu sadece uzaktan gördüm. O... yüzbaşının babası fakat pek anlaşıyorlar, o yüzden bu işe karıştığını sanmıyorum. Hayır, karışmadığına eminim. Aralarında sadece kan bağı var ki bu aynı karaktere sahip oldukları anlamına gelmez.” Dalıp gitmişim. *Ne yapıyordum ben?*

Kesinlikle Kirill’i savunuyormuşum gibi görünüyordu. Öz amcamın önünde.

“O adamdan, oğlundan ve onların dünyasından uzak duracaksın, Sasha.”

“Neden?”

“Bilmene gerek yok. Başka bir birime transfer ol ve sana göz kulak olabileceğim Rusya’da kal.”

“En azından bana o adamın katliamla ne ilgisi olduğunu söyleyemez misin? New York’a gidip onu öldürebilirim. Yapabilirim-”

“Böyle bir şey yapmayacaksın!” Albert amcanın sesi bir bombanın ölümcüllüğüyle etrafımda gürledi.

Daha önce benimle bu kadar sert konuştuğu tek an, yanı sersemlemiş hâldeyken bana koşmamı söylediği andı. Beni tehlikeden uzaklaştırmak için o kadar sert itmişti ki kolumu kırmıştı.

Tıpkı o zamanki gibi durum felaket bir yöne doğru ilerliyormuş gibi hissettiriyordu.

Amcam beni omuzlarımdan tutup gözlerimin içine bakmak için başını eğdi. Bakışları sertti, bir ebeveynin sertliğiyle doluydu. “Beni dinle, Sasha. Bu insanlar sadece yok etmek isteyen bir kurt sürüsünden farksız. Eğer onları görürsen, diğer tarafa yürüyeceksin. Anladın mı?”

Bir an sessizlik içinde baktığımda tekrarladı, bu sefer daha yüksek sesle. “Anladın mı?”

Bir kez başımı salladım. “Bana daha fazlasını anlatamaz mısın?”

“Hayır. Bu senin kendi güvenliğin için.”

“Tüm hayatımı kaybetmek zorunda kalmamın nedeni hakkında hiçbir şey bilmezken nasıl benim güvenliğim için olabilir? Ailemi, kuzenlerimi ve neredeyse tanıdığım herkesi kaybettim. Neden böyle bir kaderle karşılaştıklarını bilmeyi hak etmiyor muyum?”

“Bu sadece kötü bir iş anlaşmasıydı.”

“Ne tür bir iş bir ailenin hayatına mal olur? Sadece yatırım ve borsa işinde miydik, amca? Yoksa bilmediğim başka bir şey mi var?”

“Biz yasalara saygılı bir aileyiz.”

“O zaman böyle yasalara saygılı bir ailenin, sonlarının gelmesine günler kala Roman Morozov gibi bir mafya babasından neden yardım dilendiğini bana anlatır mısın?”

“Kes şunu, Sasha.”

“Ama-”

“Morozov’u ve karanlık yöntemlerini bilen onca insan arasında hayatta kalan son kişi benim. Bunun tek nedeni saklanıyor olmam. Şimdi neden bilemeyeceğini anlıyor musun?”

Hayır. Yine de başımla onayladım.

“Güzel.” Elini cebine atıp küçük mavi bir şeker çıkardı. “Bunu sana Mike gönderdi. Bir aydır yastığının altında saklıyordu.”

İki elimle birden aldım. “Herkes iyi mi?”

“Evet. İdare ediyoruz ama bizim için endişelenme. Sadece kendine dikkat et.”

Biraz hasret giderdikten sonra amcam bana Morozovlardan uzak durmamı hatırlatıp karların arasında kayboldu. Üsse dönüş yolunun tamamını onun uyarılarını düşünerek geçirdim. Kirill’in babasının, ailemin kaderiyle bir ilgisi olduğundan yüzde doksan dokuz emindim.

Eğer orduda kalırsam, o adamla bana ne olduğu arasındaki bağlantıyı asla öğrenemeyecektim. Albert amca acil bir durum olmadıkça görüşmeyeceğimizi ve konuşmayacağımızı söylemişti. Bu da muhtemelen aylarca görüşemeyeceğimiz anlamına geliyordu.

Üsse ulaştığımda, gerçeği keşfetmeye kararlıyım. İntikam almamı hiçbir şey engelleyemezdi, amcam bile.

Nadia ile Nicholas'ın ölümlerinden bu yana yaşadığım moral bozukluğuna rağmen, herkesin bavullarını topladığını gördüğümde biraz farklı bir ruh hâline büründüm. Ağır yaralılar da gidecekti çünkü Kirill'in kendi uçağına erişimi vardı.

Çok kullanışlı.

Maksim ve Yuri'ye katılıp yaralı askerlerin toplanmasına yardım etmek üzereyken birdenbire bir duvar belirdi.

Pardon, Viktor demek istedim. Tüm metanetli ihtişamıyla önümde durdu. "Nerelerdeydin?"

"Dışarıda."

"Dışarıda nerede?"

"Sadece dışarıda."

Gözlerinden biri seğirdi, sonra arkasını işaret etti. "Yüzbaşı seni soruyor."

"Öyle... mi?"

Kirill'in artık benimle yalnız kalmaktan kaçınacağını neden düşünmüştüm bilmiyordum. Viktor'un kaşlarını çatmasına bakılırsa gereksiz sorumdan hoşlanmamıştı. Yanından geçip ofise doğru ilerledim. Kapıyı çaldığım anda gergin bir nefes aldım.

"İçeri gir."

Sesinden etkilenmemeye çalışıyor ama başaramıyordum. Ofiste onu masasının önüne çökmüş ve bazı evrakları inceleyen bulduğumda sadece sırtı görünüyordu. İnce, siyah gömleğinin altından sert kasları belli oluyordu.

"Beni mi görmek istediniz?" Dikkatli bir ses tonuyla sordum.

Arkasını dönmedi. "Yarıdan itibaren altıncı birime transfer edileceksin."

Kalbim yerinden çıkacak gibi olsa da bu duyguyu yuttum ve sakinliğimi korudum. "Bu konuda söz hakkım var mı?"

“Bana aklındaki birimi söyle, ben de ne yapabileceğime bir bakayım. Altıncı ve dokuzuncu en iyileri. Hangisini istiyorsun?”

“Seninle New York’a gitmek istiyorum.”

Elleri kâğıdın üzerinde durakladı, yavaşça bana baktı. Odaya girdiğimden beri ilk kez buz gibi gözlerini benimkilerle buluşturmuştu. Soğukluklarına rağmen beni tepeden tırnağa ısıtmayı başarıyorlardı.

“Nereye gitmek istiyorum dedin?” diye sormadan önce birkaç sessiz saniye geçmişti.

“New York’a. Seninle.”

“Hayır.”

“Neden olmasın? Herkese bu seçeneği sundun.”

“New York’tan benimle gelen herkese sundum. Sen gelmedin.”

“Ama ben gelmek istiyorum.”

“Ve ne olmak?”

“Maksim ve diğerleri ne olacaksa.”

“Maksim ve diğerleri benim korumalarım olacak.”

“Benim için... sorun değil.”

“Sen bir kadınsın, Sasha.” Sesi kısılmıştı. “Benim evim sana göre değil.”

“Bu yaptığın cinsiyet ayrımcılığı. Ayrıca orduyla başa çıkabiliyorsam, bununla da başa çıkabilirim.”

Hâlâ bana bakarken masayı tutuyordu. Elleri kenarda sıkılaştırırken sanki kendini aşırı bir şey yapmaktan alıkoyuyormuş gibi pazıları gömleğinin altında şişmişti. “Bir fark var.”

“Nedir?” Sesim alçalmıştı ve yine zorlukla nefes alıyordum.

“Patronun ben olacağım ve tam itaat talep edeceğim.”

“Anlıyorum.”

“Şaka yapmıyorum, Sasha. Buradan çıktığında sıkıyönetim olmayacak. *Benim* kurallarım geçerli olacak. Hayatın benim olacak.”

Tekrar başımı salladım. Evet, şu anda bulunduğum yerden daha tehlikeli bir yere gidiyor olabilirdim fakat bu aynı ortamda sıkışıp kalmaktan ve hayatta kalmak dışında bir şey yapamamaktan daha iyi olacaktı.

Eğer yapmam gereken hayatımı bu duygusuz adamın ellerine teslim etmekse, o zaman edecektim.

BÖLÜM ON BEŞ

Kirill

Ev kavramı bana... kendimi bildim bileli yabancıydı.

Kendimi güvende hissettiğim, hatta sevdiğim bir yer bile değildi. Sadece güçlü olanın hayatta kaldığı bir savaş alanıydı. Babam kardeşlerimle bana şefkat göstermezdi. Yenilmez olalım diye bizi düpedüz birbirimize düşürürdü.

Annemin ise tek bir amacı vardı. Nüfuzunu ve gücünü kullanarak kaç kişiye yaranmak zorunda olursa olsun, en sevdiği çocuğunun aileye liderlik etmesini sağlamak. Bu iç savaş ve hesaplaşma duygusu çocukluğumdan beri benim bir parçamdı, yıllar geçtikçe de artmaya devam etmişti.

Buna bir son verebilecek yaşa geldiğimde, elime geçen şansını kullanıp okyanusun diğer tarafına uçmuştum. Her zaman geri döneceğimi biliyordum çünkü orduda hırsım dizginlenemiyordu. Sadece bu kadar erken döneceğimi bilmiyordum.

İşte buradaydım. New York'un dış kesimlerinde bulunan yüksek güvenli malikânemizin kapısında idim. Çok bü-

yük ve eskiydi. Bir düzine şeytanın ruhu tek bir binada toplanmıştı. Tuğla cephesi sıkıcı görünüyor, bu yerin duvarlarının arkasında gerçekte ne gizlendiğini göstermiyordu. Üç katlı ev; etrafını çevreleyen büyük bahçeler, ön tarafta bir havuz, bir klinik ve personel için biri doğuda diğeri batıda olmak üzere iki ek ev bulunan geniş bir arazi üzerinde yer alıyordu.

Roman'ın aslan inine dahil etmeyi ihmal etmediği tesisleri saymak bile yorucuydu. Kapalı bir havuz, golf sahası, hatta bir spa. Kendisini bir tür kral olarak görmeyi sevdiğinden, mülkü bir kraliyet kalesine dönüştürmüştü.

Otele vardığımda, beni karşılamaya sadece personelin gelmesine şaşırmamıştım. O anda kimsenin yüzünü görmek istediğimden değildi. Sadece ve sadece tek bir amaç için gelmişim.

Babam.

Adamlarımı katletmişti ve bu hayatı boyunca yapacağı son hataydı. Ölümü dileyene kadar o iğrenç bedeninde çürümesini sağlayacaktım. Adamların geri kalanı, yaralıları kliniğe yerleştirmek ve burada bulunan aile üyelerini ziyaret etmek için ek binaya gitmişti. Benimle kalan sadece iki kişi; Viktor –zira bazen kendini benim gölgem sanıyordu– ile Sasha'ydı.

Maksim ona seslenip Yuri'yle birlikte yapacakları boş işlere katılmasını teklif ettiğinde Sasha, “Önce herkesle tanışmak istiyorum,” dedi.

“İğrenç, sana iyi şanslar.” Maksim ona bir asker selamı verdi.

“Bizi nerede bulacağını biliyorsun,” dedi Yuri gereksiz yere.

Arkama bir bakış fırlattığımda, Sasha'nın gülümsemesi görüldüğü kadar hızlı bir şekilde yok oldu. Anında, Viktor'un huysuz varlığının harika bir taklidi olan soğukkanlı ifadesine geri döndü.

Herkes askeri üniformasını çıkartmıştı. Siyah pantolonu ve beyaz düğmeli gömleğiyle ufak tefek, sıska görünen bir tek o vardı. Ya da bandajların altında neyin saklı olduğunu tam olarak bildiğim için belki de bunu görebilen tek kişi bendim.

Bizimle gelme kararının beni şaşırttığını söylemek hafif kalırdı. Her zaman kökleri Rus topraklarının ve özellikle de ordunun derinliklerine gömülmüş gibi hissettirmişti.

Başlangıçta ona terhis olmasını söylediğimde neredeyse kendini kaybetmişti, demek ki orada olmak için bir nedeni vardı.

Bu motivasyondan ve Rusya'dan kolayca vazgeçip beni takip edeceğini hiç düşünmemiştim. Ancak belki de bunu Maksim'le Yuri için yapmıştı. Her zaman yalnız bir kurt olduğunu düşünürsek, bu ikisine sinir bozucu derecede yakındı ve onları ömür boyu dostları olarak görüyor olmalıydı.

Sebebi her ne olursa olsun, umurumda değildi. Varlığını bana sunarak bir hata yapmıştı. Onu olmasını istediğim lanet şekle getirmekten çok keyif alacaktım. Genelde bu oynamaktan hoşlandığım bir oyun değildi, zaten kimse benim çelik gibi kontrolümle masum görünümlü Sasha'nın oynadığı gibi oynayamazdı.

Viktor sağ tarafımdan boğazını temizlediğinde, Sasha'nın benim dikkatli bakışlarım altında yer değiştirdiğini fark ettim. Çok belirgin olmasa da oradaydı.

Gözlüklerimi orta ve yüzük parmaklarımla burnuma doğru ittim. "Yanımdan ayrılma. Anladın mı?"

Cevap vermeden önce iki kez yutkundu. “Evet, efendim.”

Tekrar girişe dönerken dudaklarım seğirdi. Bana efendim deme şekli hoşuma gidiyordu, herkesin söyleyişinden farklıydı.

“Kirochka!”

Koyu tenli, ufak tefek bir kadının sıcak kucaklamasıyla bir anda saldırıya uğradım. Tüm gücüyle bana tutunurken sırtını sıvazladım, sanki bir çiftlik hayvanıymışım gibi sağımı solumu incelemek için geri çekildi.

Bana gösterdiği ilgi ve şefkatten dolayı Anna’nın annem olduğu düşünülebilirdi. Gerçek şuydu ki, onu sadece ergenliğimden beri tanımama rağmen sahip olduğum tek anne figürü oydu. Onu son gördüğümünden bu yana geçen yıllar içinde zayıflamış ve kemikleri belirgin hâle gelmişti. Gözlerinin etrafıyla alnında birkaç çizgi daha belirmiş, saçlarını beyaz teller işgal etmişti. Zarif kahverengi bir etekle ütülenmiş beyaz bir gömlek giyiyordu.

“Daha da büyümüşsün, hatta daha fazla kas yapmışsın. Aman Tanrım.” Kolumu okşadı. “Doğru besleniyor musun? Doğru beslendiğinden emin misin, Viktor?”

“Evet, hanımefendi.” Viktor’un ses tonu bile Anna’nın karşısında tam bir saygıya bürünüyordu.

Ne de olsa onun da tanıdığı tek anne figürüydü.

Yüzünü ona döndü. “Peki sen iyi besleniyor musun? Bana zayıflamış geldin.”

“Ben iyiyim.”

“Beni iyiyim diyerek geçiştirme, genç adam.” Koluna vurup onu kucakladığında Viktor olduğu yerde kıpırdamadan öylece kaldı. Anna’nın sunduğu sevgi selini nasıl kabul edeceğini hiçbir zaman bilememişti.

“Evinize hoş geldiniz, çocuklar. Sizi özledim.”

Sonra geri çekilip sessizce bu karşılaşmayı izleyen Sasha’ya kısık bir bakış attı. “Pekâlâ, bu yetersiz beslenmiş gibi görünen çocuk kim?”

“Benim adım Aleksander. Herkes bana Sasha der.”

Anna bana baktı. “Yeni birini mi getirdin?”

“Gelmek istedi.”

“Gelmek istedi diye öylece buraya getiremezsin.” Ona bakmadan parmağıyla Sasha’yı işaret etti. “Şüpheli görünüyor.”

Sasha sakın bir ses tonuyla, “Ben hâlâ buradayım,” derken kulakları kızarıyordu. Ayrıca Rus aksanı olmadan konuşuyordu. Biraz sertti ama kulağa doğal geliyordu.

Amerika doğumlu bir Rus için bile bunu başarmak zordu. Ne olursa olsun, aksan genellikle hep kalırdı. Viktor, Maksim ve Yuri’de vardı.

“Sen sus, evlat.” Anna hâlâ ona bakmıyordu. “Bunu neden yaptın, Kirochka? Sen böyle yapmazsın.”

Haklı. Yapmazdım.

Sasha gelmek istediğini söylediğinde en mantıklı çözüm reddetmek olurdu. Ancak bir sorun vardı. Reddedememiştim. Özellikle de hayatını avucumun içine bırakıp istediğimi yapmayı kabul etmişken.

Bu sadizm miydi? Muhtemelen. Fakat bunun ardındaki asıl amacın ne olduğunu ben bile kestiremiyordum.

Sasha’nın içinde yükselen nefreti sezebiliyordum. Bu yüzden tam Anna’ya haddini bildirmek için bir adım öne çıktığı anda, “Babam içeride mi?” diye sordum.

Anna’nın yüzüne karanlık bir gölge düştü. Sasha’yı da şüphelerini de unutmuş gibiydi. “Neden, evet. Evin hanımı

ve Konstantin büyük ihtimalle geri dönmenizi istemedikleri için size haber vermek istemediler ama Bay Roman... pek iyi değil. Bir süredir ağır hasta ve geçen hafta Rusya'ya gittikten sonra durumu daha da kötüleşti.”

Çok daha iyi.

Eve doğru adım attığımda, Anna elimi küçük ellerinin arasına aldı. “İçerideki herkese karşı hoşgörülü ol, oğlum. Her şey değişti fakat bazı şeyler aynı kaldı.”

“Benim için endişelenmene gerek yok.”

“Saçmalık.” Parmak uçlarına kalkıp saçlarıma dokundu ve yüzümü okşadı. “Ben diğerlerini görmeye gidiyorum. Sen ona göz kulak ol, Viktor.”

“Peki, hanımefendi.”

Son bir emin olmayan bakışla, korumalarımın daha önce gittiği yere yöneldi. Anna yetimlerin annesiydi. Ne zaman bir çocuk ailesini kaybetse, onları ‘doğru’ yetiştirmeyi kendine görev edinirdi.

Ben yetim değildim ama o kadında kendi ailemden daha fazla şefkat bulmuştum. Ev denilen yere adımımı attığım anda beni oturma odasının gerilim dolu, istenmeyen atmosferi karşıladı.

Koltukların, sandalyelerin ve tavanın barok tarzı; görünmez kan sıçramalarıyla boyanmış zarif bir hava veriyordu. İki çift göz, saf bir nefretle üzerime dikildi. İlki beni doğuran kadına aitti.

Hiç değişmemişti. Altın sarısı saçları her zamanki gibi omuzlarına düşüyordu. Altın kemerli ve topuklu ayakkabılarıyla düz kırmızı elbiselerinden birini giymiş, tahtında bir kraliçe gibi oturuyordu.

Eğer Yulia Morozova gerçek bir hükümdar olsaydı, doğ-

duğum anda ölüme mahkûm edilirdim. Birinin kazara ölmesine neden olabilecek ikinci hain bakış, benden iki yaş küçük kardeşim Konstantin'e aitti. Benden daha açık renk saçları, asla dostça görünemeyecek daha köşeli bir yüz yapısı ve annemin gözlerine sahipti. Bu da onu ölüm listemin en başına koymam için ilk sebepti.

“Bakın kim askercilik oynamayı bırakıp geri dönmüş.”

Onu ölüm listemin başına koyacak ikinci şeyse sinir bozucu konuşma tarzıydı. Sanki sonsuza dek susturulmak amacıyla vurulmak için yalvarıyordu.

“Ben de seni özledim, küçük kardeşim.” Onun kışkırtıcı tonuna uyarak gülümsedim, sonra Yulia'yı başımla selamladım. “Anne.”

Ayağa kalktığı anda duruşu sertti, bana doğru yürüdü. Önümde durduğunda, bir silah gibi kullanılabilecek güçlü parfümünün kokusuyla içim ürperdi. “Neden döndün, Kirill?”

“Evet, kardeşim.” Konstantin iyi bir ana kuzusu gibi Yulia'nın yanında durdu. “Burada her şeyden vazgeçtiğini ve yüzünü bir daha göremeyeceğimizi söylemiştin, peki seni buraya getiren nedir?”

“Baban. O sinir bozucu, ısrarcı bir adam. Beni buraya dönmeye zorlamak için adamlarımı bile öldürdü. Görünüşe göre birbirimizden kolayca kurtulamıyoruz.”

“Rusya'ya giden bir uçağa binip buradan ayrıl,” dedi Yulia, sanki bu bir emirmiş gibi. “Burada sana ne ihtiyaç var ne de isteniyorsun.”

Bu kadın bana sanki ayakkabılarının altındaki topraktan daha değersizmişim gibi muamele ediyordu. Uzun zaman önce, benden neden bu kadar nefret ettiğini, bana neden bir gün beni öldürebileceğini düşündürecek kadar küçümseyerek baktığını merak ederdim.

Diğer annelerin çocuklarına sevgi ve şefkat yağdırdığını gördüğümde, neden benim de onlardan birine sahip olmadığımı merak ederdim.

Şimdiyse hiç umurumda değildi.

“Annemin dediği gibi.” Konstantin ekledi. “İhtiyar ölür ölmez Morozov’un lideri ben olacağım.”

“Hayır’a ne dersin?” Soğukkanlılığımı korudum, hat-ta sıırıttım. “İkinizin ne tür bir planı olduğunu bilmiyorum ama onu parçalara ayırıp kanında yıkanmaya can atıyorum. Mümkün olduğunca yavaş ve debelenerek ölmeni izleyeceğimden emin olabilirsin.”

Tokadı daha ben hissetmeden havada çınladı. Hemen ardından Yulia’nın elinin yanağıma değdiği yer yanmaya başlamıştı.

Tükürürcesine, “Küstah,” dedi.

“Bana böyle söyleyip duruyorsun, *anne*. Beklentilerini karşıladığım için mutluyum.”

Elini tekrar kaldırdığında bu sefer yüzüme değmeden önce sıkıca kavrandı.

Sasha tarafından.

“Lütfen onu fiziksel olarak taciz etmekten kaçının, yoksa ciddi önlemler alırım.”

“Sen... kimsin ki bana dokunma cüretini gösteriyorsun...” Olayların bu denli değişken bir hâl almasından dolayı diyecek bir şey bulamayan Yulia, Sasha’ya bir şeytanmış gibi bakıyordu.

Konstantin onu iterek uzaklaştırmaya başladı. “Bu pisliği öldürecek-

İntihara meyilli küçük pisliği kontrol altında tutması için Sasha’yı boştaki elinden tutup Viktor’a doğru ittim.

“Bana dokunmaya nasıl cüret eder?” Yulia neredeyse çılgılık atarak bağıırıyordu. “Onun ölmesini istiyorum. Hemen şimdi!”

“Hımm, hayır.” Sırıttım. “Aleksander korumalık işini fazla ciddiye alıyor. Ne zaman bana zarar verilse kötü tepki veriyor, bu yüzden onun yanında bunu yapmaktan kaçınmanı tavsiye ederim.”

“Demek şimdi de sokak kedilerini topluyorsun?” Konstantin’in sözleri alaycı bir dille süslenmişti.

“Olabilir. En azından senin paralı askerlerinden daha sadıklar.” Arkamı dönmeye başladığım sırada, “Babamı görmeye gidiyorum,” dedim.

Arkamdan, “Bunu kazanamayacaksın, Kirill,” diye bağırdı. “Sen gittiğinden beri güç el değiştirdi ve top artık benim sahamda.”

Omzumun üzerinden ona baktım. “Sanki topu geri alamayacakmışım gibi konuşuyorsun.”

Yulia o sinir bozucu aristokrat ses tonuyla, “Er ya da geç buradan ayrılacaksın. Sana yemin ediyorum,” dedi kendinden emin bir şekilde.

Hiç aldırış etmedim.

Ancak Sasha, Viktor ile benim kadar hızlı davranmadı, muhtemelen Yulia’ya ya da aynı seviyede işe yaramaz bir şeye ters ters bakıyordu. Viktor onu da kendisiyle birlikte dışarı sürükleyip kısık sesle bir şeyler fısıldadı. Kısa bir süre sonra üçümüz babamın ofisinin önündeydik. Kıdemli koruması bize onun yatak odasında olduğunu söyledi. Kendimi bildim bileli annemle babam aynı odayı paylaşmışlardı.

Ben kapıyı çalıp cevap beklemeden içeri girerken Viktor ve Sasha dışarıda kaldı. Koyu renk perdeler çekilmiş, geniş odanın üzerine zifiri karanlık bir gölge yayılmıştı. Havadaki hastalık kokusu duvarlarla bütünleşmişti. Işığın düğmesine basıp odayı keskin sarı ışıkla aydınlattım.

Bir öksürük ve hemen ardından odanın köşesinden bana ulaşan acı dolu bir inilti duydum.

Yatak, üzerinde yatan aşırı ağırlığın altında gıcırdarken cılız bir ses fısıldadı. “Kirill, sen misin?”

Tabii ki, ölümle burun buruna ve dişe diş mücadele ederken bile buraya geldiğimi biliyordu.

Bunu o planlamıştı. Bunun olmasını sağlamış, bana bir gram bile çıkış yolu bırakmamıştı. Evet, adamlarımı geri dönmeye zorlayabilir ve Rusya’da kalmakta ısrar edebilirdim. Ancak o zaman bu adamdan intikamımı alamazdım.

Bir elim pantolonumun cebinde, diğeri yanımda kayıtsızca sallanırken baş ucuna doğru yürüdüm. Babam her zaman destansı biri olmuştu, bu yüzden onu eski benliğinin bir gölgesi olarak görmek çok garipti. Bu gerçekten muhteşem Roman Morozov muydu?

Yüzü zayıflamış, hâlâ iri olmasına rağmen kilo vermişti. Gözleri artık onları güçlkle içine alan karanlık yuvalara gömülmüştü. Dudakları mavi, teni solgundu, ölümün gerçek hayatta beden bulmuş hâli gibi duruyordu. Bana bakarken zayıf eli oksijen maskesini tutuyordu. İlk defa, yıllarını harcayıp uygun gördüğü şekle soktuğu vârisini değil de oğlunu görüyor gibiydi.

Dövdüğü, hapsettiği ve haftalarca dış dünyayla herhangi bir teması yasakladığı vârisini. Kendi öz kardeşleri tarafın-

dan sadece bir rakip ve ortadan kaldırılması gereken bir hedef olarak görüldüğünden emin olduğu vârisini.

“Kudretin ne kadar da azalmış.” Başımı iki yana salladım.

Güçlkle duyulabilen zayıf bir sesle, “Buradasın,” dedi.

“Burada olacağımdan emin oldun, değil mi?” Dudaklarım sırtarak büküldü. “Seni bu şekilde görebilmem için bana ön sıradan yer verdiğin için minnettar olmalıyım.”

“Oğlum... artık lider sen olacaksın. Konstantin’in olmasına izin veremezsin... o ahmak... o...”

“Tıpkı senin gibi mi?”

“Hayır. *Sen* benim gibisin... Sana baktığımda benim daha genç bir versiyonumu görüyorum, oğlum.”

“Yalanlar.” Sesim sertleşmişti.

“Öylesin, Kirill. Sen gerçek bir Morozov’sun. Bu... bu hırs... bu daha fazlasına olan ihtiyaç... başardığın hiçbir şeyden tatmin olmamak senin kanında var. Bizim kanımızda.”

“Kes şunu.” Ona doğru eğildiğimde sadece gülümsedi.

“Sen de göremediğin her şeye sahip olma... daha büyük olma... daha fazlasını yapma... ve her şeye sahip olma ihtiyacıyla boğuşuyorsun. Ama hiçbir şey yeterli değil... Hiç kimse yeterli değil.”

“Dedim ki. *Kes şunu.*”

“Tıpkı benim gibisin.” Bir öksürük krizine girdiğinde kanı gözlüklerime sıçradı.

Maskeyi tekrar takmaya çalışsa da çenesine düştü. O kadar zayıftı ki ellerini bile doğru düzgün hareket ettiremiyordu. Gözlüğümdeki kırmızı kan damlacıklarının arasından ona bakarak maskeyi elinden aldım. “Adamlarımı öldürdün,

baba. Beni takip eden, bana güvenen ve bana körü körüne bağlı olan adamlarım; babam olduğun ve ben de bir Morozov olduğum için öldü. Beni geri getirmeyi başardın ama bu senin son hatandı. Evet, adımıza liderlik edeceğim fakat bunca yıldır yaptığın her şeyi yok edeceğim. Sana söz veriyorum.”

O öksürüp sıçrarken, ölmekte olan bir adamın nefesi akıldan çıkmayan bir melodiyle vücudundan kopup ayrıldı.

Kafamı çevirmedim, kırmızının içinden izlerken gözümü bile kırpmadım. Babam son nefesini verirken orada durup maskeyi ulaşamayacağı bir yerde tuttum. Gözleri hiçbir şeye bakmadığında, maskeyi gülünç yüzüne geçirip gözlüklerimdeki kanı çarşafıyla temizledim.

Gözlüklerimi tekrar burnuma doğru kaydırduğımda, dünya bir başka sefil ruhun kaybıyla çok daha berrak ve temizdi.

Şimdi. Hükümdarlığımın vakti gelmişti.

Bratva’da üst düzey biri olup durmayacaktım. Öyle veya böyle, her kahrolası şeye sahip olacaktım. Babam bir konuda haklıydı. Dünyayı kahvaltı niyetine yiyecektim ve yine de yetmeyecekti.

Dışarı çıktığımda Viktor ve Sasha’yı bir şey hakkında tartışırken buldum. Daha doğrusu, Sasha tartışırken Viktor onu ölü mü, yoksa diri mi gömeceğini düşünüyor gibi görünüyordu.

“Annesiyse ne olmuş? Ona vurmaya hakkı yok.”

“Dediğim gibi, patronun ailesiyle ilgili hiçbir şeye karışmayacaksın.”

“Kim demiş? Bu denli evcil bir kedi olduğumu bilmiyordum, Viktor. Sertmişsin gibi davranıyorsun ama aslında hepsi kuru gürültü.”

“Dikkat et, seni küçük saygısız pislik-”

“Her neyse. Konuştukça sana olan saygımı kaybediyorum.”

Sonunda varlığını fark ettiklerinde atışmaları durdu.

Viktor’a döndüm. “Babam öldü. Bunu duyur, ayarlamaları hallet ve avukattan vasiyeti almam için ne gerekiyorsa yap.”

Kendine gelmeden önce bir an duraksadı. “Peki, efendim.”

Ancak Sasha, Viktor köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda bile donup kalmaya devam etti. Dudakları aralanmış, duruşu sertleşmiş ve en kötü kâbusunu görmüş gibi bakıyordu.

“Ne demek öldü? O... Ölemez.”

“Ölemez mi?” diye tekrarladım.

Ağzını açıp tekrar kapattı, ardından sudan çıkmış balık gibi tekrar açtı.

“Gebeeer!” Kız kardeşim bana bıçakla saldırırken, tiz bir kadın çığlığı havayı doldurdu.

Dedikleri gibi, evim güzel evim.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM ON ALTI

Sasha

Sanırım burayı sevmemiştim.

Unutun gitsin. Sevmediğime emindim. Buraya geldiğimizden beri, birbiri ardına korkunç olaylar yaşanıyordu. Rusya'da geride bıraktığım felaketleri düşününce bunu söylemem bile bir şey ifade ediyordu.

İlk olarak, duygudan yoksun canavar Kirill'e yaltaklanan ama *bana* şüpheli diyen bir kadın vardı. Ardından, oğlunu içeri girer girmez dışarı atmaya çalışan ve sonra da onu tokatlamaya çalışan garip bir anneye terfi etmiştik.

Kirill soğuk ve duygusuz bir şekilde babasının öldüğünü açıkladığında, ben henüz bütün bu olayları sindirememiştim bile.

Aileme ne olduğunu ve neden hedef alındıklarını ortaya çıkarmak için buraya kadar gelmeme sebep olan adam artık yoktu. Ona yaklaşmak için aklımda bir sürü strateji vardı ama malum sebepten dolayı artık hiçbirisi işe yaramayacaktı.

Başka bir manyak kadın, elinde büyük bir mutfak bıça-

ğıyla Kirill'in sırtına doğru hamle yaptığında ben hâlâ bu olayın sonuçlarını düşünmeye çalışıyordum.

Genelde insanlar böyle durumlarda donup kalırdı. Uzun zaman önce kuzenlerim gözümün önünde katledildiğinde ben de öyle yapmıştım.

Hareket edememiş, hatta o anda ölümü bile düşünmüştüm. Ancak şu anda durum böyle değildi. Askeri eğitimden mi bilmiyordum fakat reflekslerim daha keskin hâle gelmişti. Tepki sürem ortalama bir hızdan şimşek hızına çıkmıştı.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde Kirill'i omzundan tutup çevirmeye başladım. Onu yoldan çekersem, hâlâ iyileşmekte olan omzundan bıçaklanacak olanın ben olduğumu çok geç fark etmiştim.

Yine de bu beni durdurmadı. Tam Kirill'i döndürmeyi başardığımı düşündüğüm anda, beni duvara fırlatacak bir güçle kolayca itti. Yaralı omzumda acı patlaması meydana gelirken, sağlam omzum darbenin çoğunu almıştı.

Bıçak kolunun yan tarafını kestiğinde kan akmaya başladı, beyaz gömleğini parlak kırmızıya boyayıp yere damlıyordu.

Benim yaşlarımda görünen kız, hamlesinin şiddetiyle yanımdaki duvara çarptı. Kısa sürede ayağa kalkıp dikleşti, Kirill'inkinden bir ton daha koyu gözlerinde öfke parlıyordu. Ancak sarı ve uzun saçları, ipek uyku gömleğinin etek ucuna kadar inerek düğmelerine dolanıyordu.

Kan damlayan bıçağı iyice sıkarak Kirill'e dik dik bakıyordu.

Kirill yarasına aldırıyor ya da herhangi bir rahatsızlık belirtisi dahi göstermiyordu.

Bazen onun insan mı, yoksa aslında insan kılığına girmiş

bir robot mu olduğunu merak ediyordum. Olaylar karşısındaki soğuk tepkisini gördükçe, içinin o korkutucu gözleri kadar buz tutmuş olduğundan daha da emin oluyordum.

“Merhaba, Karina. Bu karşılama beni özlediğin anlamına mı geliyor?”

Kız, sıktığı dişlerinin arasından, “Seni öldüreceğim!” diye hırladıktan sonra tekrar ona doğru koştu.

Bu sefer onu arkadan yakalayabilecek kadar hızlıydım. Serbest kalan kolunu büküp çırpınmaya başladığında güç kullanarak sırtına sabitledim.

Bıçağı körlemesine havada sallayıp neredeyse beni ke-siyordu. Hatta boynumdaki ani yanığa bakılırsa kesmişti bile. Ancak diğer elini büküp çevirmeyi başarmıştım. Bıçak, üzerindeki hâkimiyetini kaybettiğinde yere düştü. Bana tek-meler savurup debelenmeye devam ederken tüm dikkati Kirill’in üzerindeydi.

“Dövüş benimle, seni kahrolası korkak!” diye bağırdı. “Dövüş benimle!”

Bu ufacık kız gerçekten Kirill’den onunla dövüşmesini mi istemişti? Ordudakiler bile kaybedeceklerini çok iyi bildikleri için bunu asla yapmazlardı.

Yapmacık bir sakinlikle, “Bırak onu,” dedi bana.

“Ama seni öldürmeye çalışıyor.”

“Bıçağı uzaklaştır ve onu serbest bırak.”

Yavaşça tutuşumu gevşetip hemen bıçağa sarıldım ve emin olmak için arkamda tuttum. Kız, Karina, kızarmış yüzüyle ona doğru atılıp anlaşılmaz kelimelerle küfretmeye başladı.

İngilizce konuşurken sesi Amerikalı gibi çıkıyordu. Kardeşinin ve annesinin de öyleydi. Hatta bazen Kirill’in sesi de öyle geliyordu. Onlar Amerika’daki Rus kraliyet ailesi gibiydiler.

Daha önce hiç duymadığım tuhaf bir şefkat tonuyla, “Büyümüşsün, Kara,” dedi.

Kız onun göğsünü yumrukladı. “Senin sayende değil, aşağılık herif, pislik, piç kurusu. Her gün ölmen için dua ediyordum. Neden sağ döndün?”

“Dokuz canlı kedi gibi?”

“Git geber. Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum!”

İnsanüstü bir anlayışla, “Biliyorum,” diyerek omzunu okşadı. “Sana babamın öldüğünü söylesem benden daha az mı nefret edersin?”

“Senin de onun da canı cehenneme!” Bacağına tekme atıp geldiği yöne doğru hızla ilerlemeye başladı. Ardından dönüp parmağıyla önce beni, sonra da kırmızı bileğini işaret etti. “Bunu ödeyeceksin, seni aptal orospu çocuğu!”

Öylece gitti.

O küçük...

Tam psikopata ağzının payını vermek üzereydim ki Kirill önüme geçip sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi başını iki yana salladı. “Akli dengesi yerinde değil. Ona aldırma.”

“Seni öldürmeye çalıştığı kısmı unuttun mu? Eğer akli dengesi yerinde değilse, belki de bir akıl hastanesine yatırılmalı.”

“Şiddet yanlısı değildir... az önceki olayı saymazsak.”

“Ne demezsin.”

Kolundaki kesiği incelerken ellerim kanla kaplandı. Dövmelerinden bazılarını kesen büyük bir kesikti.

“Kesinlikle dikiş atılması gerekecek. Eğer beni bu kadar yolundan çekebiliyorsan, onun saldırısını da engelleyebilirsin.”

“Yapabilirdim, hah?”

“Kesinlikle yapabilirdin ama yapmamayı seçtin. Neden?”

“Bunu yapması gerekiyordu, yoksa öfkesi yatışmazdı.”

“Sen gerçekten... garipsin.”

“İkimiz de öyleyiz.”

Boğazımı temizledim. “Burada bir doktor var mı? O kadar ev ve bölüm varken olmalı. Şuna bakmasını isteyemez misin-”

Sıcak bir parmak boğazımın nabız noktasına yakın, soluk tenimde gezinirken sözlerim kesildi. Yaramı okşadığını fark ettim. “Bir dahaki sefere böyle bir şey olduğunda, hiçbir koşulda hayatını benim için tehlikeye atma.”

Yutkunma çabam, tıpkı nefesim gibi boğazımda takılıp kaldı. “Bir koruma olarak yapmam gereken bu değil mi?”

“Hayır. Kurban olmayı içermeyen daha iyi çözümler her zaman vardır.”

“Ben... kurban olmaya çalışmıyordum.”

“Gerçekten mi?”

Dudaklarım aralanırken düşüncelerim pencereden uçup gitmişti çünkü parmağı yukarı doğru hareket ediyordu. Boynumu tamamen keşfediyor, iz sürüyor, dokunuyor ve ardında tüylerimi diken diken eden bir cehennem bırakıyordu.

Hayatım pahasına da olsa onun şehvetli ve karanlık dokunuşundan başka bir şeye odaklanamıyordum. Teninin benimkinin üzerindeki hissi yasaktı ama bir o kadar da bağımlılık yaratıyordu. Çok müstehcen. Çok... yanıltıcı.

“Kurban rolü oynadığın için yaralanan omzundan bıçaklanmana izin vermeye hazırdın. Bu bir daha olmayacak, anlaşıldı mı?”

“Hayır.”

“Hayır mı?” Sesindeki gerginlik ben dahil herkesin kaç-

masına neden olabilirdi ama bu konuda tavrımı koymam gerekiyordu.

“Viktor ve diğerlerinin sözde aile üyelerinizin sana saldırmasına izin verirken, nasıl olup da senin korumaların olduklarını iddia ettiklerini anlamıyorum. Sebep ne olursa olsun, ben onlar gibi değilim. Beni koruman olmam için tuttun ve ben de işimi sonuna kadar yapmaya niyetliyim.”

“Sasha...” Bu, dile getirilmeyen bir tehditle süslenmiş bir uyarıydı. Buz gibi gözleri, kim olduğunun bir parçası olan tehlikenin ipuçlarıyla parlıyordu.

Eve adım attığı anda başına gelen tehlikeyi umursamıyor gibi görünen soğuk ve duygusuz bir adamdı. Burası yerine dondurucu Rusya’yı seçmesine şaşmamalıydı.

O duygusuz olabilirdi ama ben değildim. Kirill hayatımı birden fazla kez kurtarmıştı ve onun hayatı tehlikedeyken buna seyirci kalmayacaktım.

“Evet, efendim?”

“Masum tavırlarını bırak ve benimle uğraşma.” Eli boğazımda geriliyordu.

Ölümcül bir örümceğin ağına yakalanmışım gibi garip bir hisse kapılıyordum. Hayır, belki de aslanın ininde kapa-na kısılmıştım.

“Seni yanımda getirmeyi kabul etmeden önce sana ne demiştim?”

“Hayatın benimdir.” Zorlanmadan konuşsam da her kelimede elini boğazımda hissedebiliyordum.

“Doğru. Hayatın benim.” Başparmağını nabız nokta bastırdı. “O yüzden sana onu boşa harcama dediğimde beni dinle.”

“Harcamayacağım. Eğer tehlikede değilsen.”

Yüz hatlarına düşen gölgeyi seçebiliyordum, boynumu

kırıp kırmayacağından veya boğazımı sıkarak öldürüp öldürmeyeceğinden emin değildim.

Bir an için ikincisine yeltendi. Kavrayışı sıkılaştığında oksijenim hızlı bir şekilde elimden alındı. Ardından beni yakaladığı kadar hızlı bir şekilde bıraktı. “Git.”

“Yaran ne olacak?” Nefes nefese konuştuğumu fark ettim, neredeyse gereğinden fazlaydı.

“Şimdi de doktor mu oldun?”

“Hayır ama sana bir tane bulabilirim.”

Gözlerini bir saniyeliğine kısıp hızla normale döndü.

“Önce kanamayı durdurmaya çalışayım. Bir yerlerde ilk yardım çantanız var mı?”

Başıyla koridorun aşağısını işaret edip bana hiç aldırma-
dan o tarafa doğru yürümeye başladı. Yine de peşinden git-
tim çünkü yarası koridordaki halıya damlayarak kesinlikle
halıyı mahvediyordu.

Son kapıya ulaştığımızda kapıyı iterek açıp içeri süzüldü,
sonra da ışığı açtı. Böylece ebeveyn banyolu geniş bir oda
ortaya çıktı. Siyah deri bir oturma alanı ve yüksek bir plat-
form üzerinde kral boy bir yatak vardı ama bunun dışında
çok fazla tekdüze görünüyordu.

Kirill yatağa oturup çenesini yana doğru uzattı. “Banyo-
da. Elini çabuk tut.”

Başımı sallayıp aceleyle içeri girerek kiti aldım ve geri
döndüm. Onu gömleğinin düğmelerini açmış, kenara atma-
dan önce kaslarının sert çıkıntılarını yavaşça ortaya çıkarır-
ken bulduğumda ayaklarım birbirine dolandı.

Kirill’in fiziğinin bir tanrı tarafından yontulduğu konu-
sunda hiç şüphe yoktu. Ne çok iri ne de çok zayıftı ama mü-
kemmел görünen sekizli karın kasıyla boyuna uygun geniş

omuzları vardı. Pazılarının ve yanlarının etrafında dönen çeşitli dövmeler ona daha karanlık bir hava katıyordu. Dövmeler farklı şekil ve biçimlerdeydi; kafatasından silaha, bıçağa, kuşlarla yılanlara kadar uzanıyordu.

Sanki vücudu, bu ürkütücü görüntülerin bir haritası gibiydi.

İki elini yatağın üzerine koyup onlara yaslandı. “Bütün gün orada mı duracaksın?”

Gözlerimi iki kez kırptırıp, ardından koşarak ilerlerken acelemden neredeyse kiti düşürüyordum. Tüm bunlar olurken Kirill yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yapmadan, kahrolası bir robot gibi beni izliyordu.

Yanma oturup yarasmı temizlemeye başladığımda fiziğine ve dövmelerine bakmamaya gayret ediyordum. Sızlanmıyor, irkilmiyor ya da herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermiyordu, zaten bunları yapmasını da beklemiyordum.

Oldukça dikkatli hareketlerim yüzünden çıkan sesler haricinde aramıza sessizlik çökmüştü. Doğal davranmak için elimden geleni yapmama rağmen, aşırı farkındalık içindeydim. Tenim karıncalanıyordu, kulaklarım o kadar hassastı ki her geçen saniye daha da ısındıklarını hissediyordum. Bunun Kirill’le bu durumda olmaktan kaynaklandığına neredeyse emindim. Belki de bir doktor bulup yarasıyla kendi başına ilgilenmesine izin vermeliydim.

“Aile üyelerin neden senden nefret ediyor?” Gerginliği dağıtmak için ağzımdan kaçırıp, “Tabii bana söylemende bir sakınca yoksa,” diye tamamladım.

“Neden insanlar nefret eder ki? Muhtemelen bunu onlara sorman gerekir.”

Öyleyse cevap vermeyecekti. Anlaşıldı.

Sahip olduğum tek ipucunu kaybettiğim için kendi boş-

luk hissimi tetikleyerek, “Baban için üzgünüm,” diye fısıldadım.

Arkasında kanıt bırakmadıysa tabii. Önemli şeyleri belgeleyen bir adama benziyordu.

“Ben değilim.” Kirill tavana bakarken kimsenin ulaşamayacağı bir dünyada kaybolmuş gibi duruyordu.

Bu dünyaya göz atmak istiyordum. Onun gibi bir insanın düşündüklerinin bir kısmına tanık olmak istiyordum. Onun beyni bizimkinden farklı çalışıyor olmalıydı.

“Yaşlı ve hastaydı, bir gün ölmesi gerekiyordu. Bugün de ölmek için iyi bir gün,” diye devam etti.

Gerçekten umurunda değildi, değil mi?

Ne onu Rusya’ya kadar takip ettikleri için ölen adamları ne de bizi evlerinde ağırlayan Nadia ile Nicholas’ı umursuyordu.

Kendi babası bile umurunda değildi.

Ailesinin her ferdinin ondan nefret etmesine şaşırırmamalıydım. Bazen ben de ondan nefret ediyordum. Ona borçlu olduğum için de nefret ediyordum. Bunun için beni sorumlu tutacağından değildi ama bana birçok kez yardım etmişti ve karşılığında bir şey vermeden alamazdım.

“Peki şimdi ne olacak?” Kanı temizlemeyi bitirdikten sonra sordum.

“Şimdi...” Yavaşça sırtarak dudaklarını büktü. “Ben dünyayı ele geçireceğim, Sasha ve sen de benim yanımda olacaksın.”

BÖLÜM ON YEDİ

Sasha

Morozov buralarda büyük bir isimdi.

New York'a gelmeyi seçtiğimde, onların Bratva'nın önemli bir parçası olduğunun tamamen farkındaydım. Sadece ne kadar önemli olduklarını bilmiyordum.

Tüm örgütün temel direkleri onlardı ve en tepede, prestijli bir güç pozisyonuna sahiplerdi. Söz konusu gücün göstergesi, Pakhan da dahil olmak üzere cenazeye katılan çoğu sayıdaki insanda kendini gösteriyordu.

Roman Morozov'un ölümünün üzerinden üç gün geçmişti. Bu 'yas' döneminde Kirill insanlarla tanışmak için dışarı çıkıyor, telefon görüşmeleri yapıyordu.

Babası henüz gömülmemişti bile ancak o şimdiden eski ilişkilerini yeniden canlandırıyor, kendisini yeni lider olarak taçlandırıyor.

Karina hariç hepsi, Kirill ve aile üyeleri taziyeleri kabul ederken ben gölgede duruyordum. Onu daha önce siyah bir elbise içinde görmüştüm.

Annesi onu aşağıya inmeye zorlamaya çalışmıştı fakat kız kelimenin tam anlamıyla odasına koşup kapıyı kilitlemişti.

O zamandan beri kimse onu görmemişti, kimsenin yokluğunu umursadığını da sanmıyordum. Belki de onun bu davranışlarına alışmışlardı.

Günümüze dönecek olursak, güvenliğin bir parçası olarak profesyonelce dekore edilmiş bahçenin çevresinde duruyordum. Siyah-beyaz kadife masa örtüleri ve ölen adamın fotoğrafı olmasa, bunun bir düğün töreni olduğu düşünülebilirdi.

Beni durup bakmaya iten şey, tehlikeli bir auraya sahip insanların bir arada bulunması değildi. Hem Yulia'nın hem de Konstantin'in özel hayatlarındaki acımasızlıklarına kıyasla toplum içindeki davranışlarındaki yüz seksen derecelik değişim de değildi.

Kirill'in bütün olay boyunca son derece soğukkanlı olmasıydı.

Zaman zaman onu seyretmekten kendimi alıkoyamıyordum. Kendimi savunacak olursam, böyle bir niyetim yoktu. Hatta genellikle çok uzun süre baktığımı fark ettiğimde duruyordum. Ancak bu, bir türlü engel olamadığım bir dürtüydü.

Belki de koruma rolümü çok ciddiye alıyor, onu koruyabilmek için bu kadar sık izliyordum. En azından gözlerim ona her kaydığında kendime bunu telkin ediyordum. Bahçenin diğer ucunda, Bratva'dan birkaç üst düzey kişiyle birlikte dikilirken bir eli cebindeydi, diğer elinde bir içki vardı.

Siyah takım elbisesi, kravatı ve ayakkabılarıyla bir defileden fırlamış gibi görünüyordu. Hepimiz siyah takım elbise

giyyiyorduk fakat Kirill, takım elbiseyi asil gösteren tek kişiydi. Siyah çerçeveli gözlükleri keskin yüz hatlarına güçlü bir zekâ hissi katıyordu.

O gözlükler bir başkasında inekçe görünürdü ama Kirill'deyken tamamen tekinsiz bir hava yaratıyordu. İfade-sinden dolayı olduğunu fark etmiştim. Sakin görünümünün ardında gizlenen güçlü bir kontrol vardı. Bedeli ne olursa olsun, onu daha fazlasını başarmaya iten tehlikeli bir sınır mevcuttu.

Adamlarının yarısını çoktan kaybetmişti ama bu bile onu durdurmamıştı.

Muhtemelen hiçbir şey durduramayacaktı.

Bir parmak omzuma dokundu, yan tarafa baktığımda Maksim işaret parmağıyla yanağımı dürtüp sırttı, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

“Yorulmadın mı, Sasha? Gidip biraz dinlenmelisin.”

“Ben iyiyim.”

“Günün sonunda ölümcül derecede bitkin olduğunda bunu söylemeyeceksin. Üstelik oldukça uzun bir gün olacak.”

“Cenaze yüzünden mi?”

“Cenazeden sonra olacaklar yüzünden.” Çenesini, mafya liderleriyle birlikte kendi küçük çemberlerinde yer alan Yulia ve Konstantin'e doğru salladı. “Bu ikisi, Morozov ailesi üzerinde güç sahibi olana kadar durmayacaklar ve bil bakalım karşılarında kim var?”

“Kirill?”

“Doğru. Gittiğimiz son göreve o keskin nişancıları sırf ondan kurtulmak için göndermişlerse hiç şaşırırmam. Eski patronun ölümüyle aynı zamana denk gelen onun bu geri dönüşü, başlarına gelebilecek en büyük felâket.”

“İyi ama babasının vasiyetinde vâris olarak gösterilmemiş miydi?” Roman Morozov’un öldüğü gün avukat buraya gelmiş, aileye vasiyeti okumuştur.

Kirill’e babasının mal varlığının yüzde doksanı miras kalmıştı ki bu yüzde doksana sayısız mülk, araba, uçak ve milyarlarca dolarlık hisse senedi serveti de dahildi. Karina, oylarını Kirill’e devretmesi ve onu vekili olarak ataması koşuluyla yüzde on payını alacaktı. Aslında Karina’nın durumu göz önüne alındığında; onun vasisi olarak atanması Kirill’e sadece Karina’nın parası üzerinde kontrol sahibi olma yetkisi değil, aynı zamanda isterse onu herhangi bir akıl hastanesine kapatma yetkisi de veriyordu.

Konstantin ve Yulia’nın sahip olduğu tek bir şey vardı; Kirill’le birlikte aynı evde yaşama izni, tabii ki Kirill’in otoritesine karşı gelmemeleri koşuluyla.

Söylemeye gerek bile yoktu; kardeşi çok öfkelenmiş, dava açmakla tehdit etmişti. Elbette, hiç de şaşırılmış görünmeyen Yulia onu tuttuğu gibi çekip götürmüştü.

Maksim düşünceli bir şekilde mırıldandı. “Kâğıt üzerinde, evet.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Gerçek dünyada kendini kanıtlayamazsa vasiyetin hiçbir anlamı kalmaz. Başka bir deyişle, yokluğunda Konstantin ve Yulia’nın inşa ettiği gücü geri almak zorunda. Evet; Patron, babasının desteğine sahipti fakat herkes onun isteklerini körü körüne yerine getirmeyecektir. Bu görüldüğünden çok daha zor olan psikolojik bir oyun.”

Arkadaşıma biraz daha yaklaştım. “Kimin desteğine ihtiyacı var?”

“Ana oyuncuların tabii ki. Her şeyden önce Pakhan’ın.”

Saçları beyazlamış, sakin ve bilge tavırlı yaşlı bir adamı işaret etti. “Sergei Sokolov, kardeşi öldüğünden beri Bratva’nın başı. Biraz rahat biri ama katı ve eski yöntemlere sahip. İkinci olarak, onun gibi eski kafalı arkadaşları da yanındaki iki kişi. Igor.” Maksim çenesini güçlü yapılı yaşlı adama doğru uzattı. Bir güreşçiye benzeyen adamın beyaz sakalıyla saçları, gözlerinin etrafında birkaç kırışıklık vardı.

“Bu dört kralın ilki. Hanesi kendi kendine yeten, gizemle örtülü bir yer fakat hem şimdiki hem de önceki Pakhan’lara çok yakın. Aslında onları gençliklerinden beri tanıyor, bu yüzden söylediği ya da önerdiği her şey Sergei’nin karar verme sürecinde büyük bir etkiye sahip olacaktır.”

Bakışlarım çemberdeki üçüncü kişiye kaydı. O da diğerleri kadar yaşlı görünüyordu ama daha zayıftı, biraz kalitesiz bir iş adamı gibi duruyordu ve dik bir duruşu vardı.

“Bu, dostum, Mikhail, dört kralın ikincisi. Seksenlerde takılıp kalmış, üçü arasında en kötü huylusu ve ruh hâline bağlı olarak çılgınlık yapmaya eğilimli. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ iktidarda olmasının tek sebebinin Pakhan’a olan yakınlığı ile işlerin nasıl yürütüleceğini bilen bazı iyi evlatları olduğunu düşünüyorum. Çoğu zaman işleri idare edemediği kesin.”

“Öyleyse kısaca; Kirill, Igor ile Mikhail’in onayını alırsa babasının yerini mi alacak?”

“Pek sayılmaz. Yanında duranları görüyor musun?”

Dikkatimi tekrar Kirill’e yönelttiğimde, her baktığımda olduğu gibi içimden bir ürperti geçti. Aslına bakılırsa, Kirill bu iki adamla diğer konuklardan daha fazla zaman geçirmişti. Biri Viktor kadar korkutucu görünüyordu. Sakalı, iri kaslı bir vücudu ve boynunda yılan gibi kıvrılan dövmeleri vardı.

Diğer adam da aşağı yukarı Kirill’in vücut tipini paylaşırsa

da onun kadar klasik tarzda yakışıklı değildi. Çıkık elmacık kemikleri ve gri gözlerinde gizemli bir bakış hâkimdi.

“Evet,” dedim Maksim’e. “Sanırım onlar da önemli insanlar?”

“Bunu nasıl anladın?”

“Durum böyle olmasaydı patron onlara bu kadar zaman ayırmazdı.”

“Bu doğru. Bu ikisi dört kraldan bile daha önemli.” Maksim sırttı. “Sakallı olan Vladimir, Patron’dan birkaç yaş büyük. Sert ve otoriterdir, etrafında herhangi bir kuralı çiğnersen tam bir kâbusa dönüşüp bir insan bedenindeki taşla karıştırılabilir. Aynı zamanda Pakhan’ın sağ koludur. Savaşa giden ve Bratva’nın güçlü kalmasını sağlayan kişi.”

“Anladım. Peki ya diğeri?”

“Pekâlâ, o... O asıl gizli koz. Adı Adrian. Bratva’nın stratejisti ve Pakhan dahil herkes hakkında, her şeyi bilir. Burada her şey derken, her lanet şeyi kastediyorum. Onu geçmek imkânsız, ona karşı gelmekse daha da anlamsız.”

“Demek ki yapılacak en iyi şey onu kendi tarafına çekmek.”

“Teoride evet. Ancak gerçekte, kendi tarafı dışında kimse-
nin tarafında değildir ve sadece Bratva’ya sadakat duyar. Sadece Pakhan’a hesap verip stratejist olarak kabul edilecek kadar güçlü. Yine de biraz kendi hâlinde biridir, diğer herkes kadar ortalıkta görünmez.”

Bakışlarım tekrar adamların üzerine çevrildi. Vladimir ve Kirill konuşurken; Kirill’in göreve gelmesinin anahtarı olabileceğini düşünmeye başladığım bu Adrian sessiz, sakin ve mesafeli duruyordu. Elindeki kadehi zar zor içiyor, ara sıra başını sallayıp yakınındaki herhangi bir varlıktan rahatsız oluyor gibi görünmüyordu.

Tehlikeli bir adamdı.

Hatta belki Kirill’le aynı düzeyde tehlikeliydi.

Mevcut ortamı anlamak adına daha fazla bilgiye ihtiyaç duyduğum için tekrar Maksim’e odaklandım. “Roman Morozov’un bu liderlerden biri olduğunu ve şimdi oğullarından birinin başa geçeceğini varsayıyorum?”

“Doğru varsayıyorsun. Roman dört kraldan üçüncüsüydü. Patron aile içi oylamayı çoktan kaybetti. Konstantin, Yulia’nın oyuna ve ailesinin desteğine sahipti.”

“Ailesi mi?”

“Bankacılar. Bu enayiler Tanrı’dan daha zengin, şeytanın ahlaksızlığına sahipler.” Maksim dilini şaklattı. “Kocasının en başta bu kadar güçlenmesinin nedenlerinden biri de oydu. Konstantin’i desteklemek için de aynı yöntemi kullanıyor.”

“Fakat Kirill de onların ailesinin bir üyesi değil mi?”

“Kardeşi gibi kâr getiren biri değil. Kârlı olması ve Yulia’nın onu ailesine tavsiye edecek kadar hoş görmesi koşuluyla, adının ne olduğu umurlarında değil ama...” Duraksadı. “Ve bu büyük bir AMA... Patron hâlâ içeriden destek almadan yönetebilir. Sadece evdeki düşmanca ortam yüzünden geceleri rahat uyuyamayacak. Her gün hayatı için bir savaş olacak.”

“Peki ya... Karina? Onun oy hakkı var mı?”

“Evet, var ama Konstantin’in tarafına geçmiş olabilir. Eskiden patronla yakındı; tabii bu, o Rusya’ya gitmeden önceydi. Şimdi kardeşi ve annesinin anti-fan kulübüne katıldı.”

Bunu görebiliyordum. Aslında, onu bıçaklarken gözlerinde beliren öfke ve düşmanlığı hâlâ hatırlıyordum. Kirill’in tarafında olan birine benzemiyordu.

Kahretsin, beni her gördüğünde ‘boğazını keseceğim’ hareketi yapıyordu.

Ancak o etrafta olduğunda yüz ifadesinde garip bir değişim görülüyordu. Belki sorunun temeline inersem...

Bu düşünce Maksim'in, "Bir sonraki genel kurulda bir şekilde oyları alırsa bunların hiçbir önemi kalmaz. Sergei, Vladimir, Adrian ve üç kral; Igor, Mikhail ve Damien, Konstantin'i mi, yoksa patronu mu aralarına alacaklarına karar verecek. Bratva'nın iş dünyasından birileri de oy kullanabilir."

"Bir dakika. Damien kim?"

"Hiçbir fikrim yok." Arkadaşım omzunu silkti. "Biz ayrıldığımızda buralarda değildi. Söylentiye göre önceki kralı öldürmüş, ailesini katledip rahatça onun yerini almış. Biz yokken burada kalan korumalar onun deli, dengesiz bir orospu çocuğu olduğunu söylüyor. Ancak bugün gelmemeyi tercih ettiğinden bu gerçekleri teyit etmemizin bir yolu yok."

"Bunu yapabilir mi? Demek istediğim, bir liderin cenazesini kaçırabilir mi?"

"Saygıdan dolayı, hayır. Ancak herkesin anlattığı kadar beklenmedik sürprizlerle dolu kapalı bir kutuysa muhtemelen böyle şeyler umurunda değildir."

Anlamıştım.

Bunun nasıl işlediğini anlamaya başlıyordum. Bir bakıma ordudan farklı değildi. Davranış kuralları, hiyerarşi ve ulaşılması gereken hedefler vardı.

Tek fark, askeri kanunların olmamasıydı. Sadece doğanın kanunları geçerliydi, ne elde edersen sende kalırdı.

Tehdit oluşturana öldürürsün.

En güçlü olan hayatta kalır.

Kirill'in neden Rusya'ya dönmek yerine burada kalmayı seçtiğini hâlâ bilmiyordum. Babası ölmüştü, bu yüzden artık

görevlerine karışamazdı ve hâlâ onu her yerde takip edecek sadık adamları vardı.

Dünyayı ele geçireceğini söylemişti, bunu söylerken gözlerinde gerçek bir parıltı belirmişti. Karanlık ve sadistti ama kesinlikle parlaktı.

Belki de ordu dışında yapmaktan hoşlandığı şey buydu. Bu tehlike dolu ortam onun kişiliğine daha uygun görünüyordu.

“Hadi.” Maksim omuzlarımdan tutup beni ters yöne doğru itti. “En azından gidip yiyecek bir şeyler al da yere kapaklanma. Sıkıcı Yuri bile mola verdi.”

“Sanırım biraz izin alabilirim.”

“Sikeyim, teşekkürler. Git hadi. Bir saat daha gelme.”

Selam verdim ve o kadar bulaşıcı bir şekilde sırtıttı ki benim de aynısını yapmaktan başka çarem kalmadı.

Onun görüş alanından çıktıktan sonra mutfağa gitmedim. Bir, Anna benden hoşlanmıyordu. İki, Viktor huysuz bir pislikti; bana bir tür ayak işi verecekti. Bu adam dinlenme kavramını hiç anlamıyordu.

Üç ve en önemlisi, Maksim beni bu oyundaki tüm oyuncularla tanıştırmaya başladığından beri bir şey düşünüyordum.

Kirill benden yardım istememiş olsa da benim de oynamam gereken bir rol vardı. Ayrıca burada kalırsam, babasının ailemin katliamıyla ilgisini ortaya çıkarmak için daha fazla şansım olurdu.

Ana ev insanlarla, hizmetçilerle ve genel olarak kasvetli bir atmosferle dolup taşarken üst kata çıktığım zaman bunun tam tersini hissettim.

Koridorlar sessizdi ve duvarlardan yayılan kötücül enerji koridorda ilerledikçe daha da artıyordu. Aradığım odanın önüne geldiğimde durup derin bir nefes aldım. Ancak bu çabam boşa çıkmıştı çünkü kalp atışlarım hızlanıyordu.

Birden kapı açılınca cehennem gibi bir kız beni karşıladı. Siyah, dantelli yas elbisesi ve yüzünün yarısını örten peçesiyle daha düzgün görünüyordu ama Karina'yı tanımlamak için tehditkâr dışında kullanılabilecek başka bir kelime yoktu.

“Ne istiyorsun?” diye sordu, psikopat bir sırıtışla. “Boğazını kestirmeye mi geldin?”

“Hayır,” dedim açıkça. “Fakat seninle konuşmak istedim.”

“Ah, siktir git. O piç Kirill'in gölgesi falan olman gerekmiyor mu?” Kapıyı suratıma çarpmak üzereyken bir elimi kapıya sıkıştırıp zorla içeri girdim.

Odası karanlıktı, tüm perdeler çekiliydi, ayrıca sağ köşede şeytani bir mum çemberi vardı.

Aynı onun gibi kokuyordu. Lavantaya benzeyen, kadınsı bir şey.

“Ne bok yediğini sanıyorsun, aşağılık herif? Bütün evi inleteceğim, seni sıkık psikopat! Gözünü kırpmadan ölmüş olacaksın.”

“Öyle mi dersin?”

Boğazı aşağı yukarı hareket ederek yutkundu. “Blöf yaptığımı düşünüyorsan, dene bakalım. Yemin ederim, ben izlerken korumalara diri diri derini yüzdürteceğim.”

“Bunu söylemen komik çünkü etrafta insanların olmasından hoşlanmadığına yemin edebilirim. Onlarla iletişim kurmamak için yemeklerini sadece odanda yiyorsun, hatta hizmetçilerden onları kapının önüne bırakmalarını istiyorsun. Cenazeden yüzünü bile göstermeden kaçmanın nedeni de bu.”

“Seni hiç ilgilendirmez, aptal herif! Bu akşam yemekte senin taşaklarını yiyeceğim. O zaman bu ses tonunu kullanmaya devam edip etmeyeceğini göreceğiz.”

“Bu mümkün değil ama şöyle bir şey olabilir.” Sabırsız-

lığını göstermek için topuğunu yere vurmaya başlayınca kadar durakladım. “Kirill’i desteklemeye ne dersin?”

“Cehennemde sonsuza dek yakılırken onu destekleyeceğim.”

“Onu görmeye dayanamıyormuş gibi davranıyorsun fakat aslında bugün seni düşünen tek kişi oydu. Aşçıdan odana kahvaltı ve öğle yemeği göndermesini istemekle kalmadı, aynı zamanda annene özellikle seni işlemlerin dışında bırakmasını söyledi. Annen dinlemedi tabii ki, ancak niyeti gayet açıktı.”

Dudakları büzülürken gözlerinin köşelerinde belli belirsiz bir yumuşaklık vardı.

Öyleyse haklıydım. Karina, Kirill’i öldürmek hayatının göreviymiş gibi davransa da sık sık penceresinin perdesinin arkasından ürkütücü bir şekilde onu izlediğini yakalıyordum. Ayrıca her gece odasına girip onu tehdit etmeyi de ihmal etmiyordu, gerçi artık silah taşımıyordu. Kirill bunların sonunda ona sarıldığında ise koşarak odasına dönüyor, bunu yaparken de onu cehenneme kadar lanetliyordu.

Ondan nefret ettiği için değildi. Muhtemelen onun tarafından terk edilmiş hissediyordu. Onun gibi içine kapanık, tuhaf biri gerçeklik duygusunu yitirmiş olmalıydı. Kendi iyiliği için fazla korunaklı, fazla şımarık ve fazla zengindi. Sonuç olarak dünyayla arasına mesafe koymuştu ama bununla birlikte, birine bağlandığında bu ömür boyu devam ediyordu.

Kirill’in o kişi olduğunu varsayıyordum, bu nedenle gitmiş olmasını iyi karşılamamıştı.

“O bok parçasının ne yaptığından bana ne?” Çenesini kaldırdı. “Neden tüm dünyaya bir iyilik yapıp onunla bera-

ber bir uçurumdan atlamıyorsunuz? Böylece ikiniz de ölebilirsiniz.”

“Ne dilediğinize dikkat edin, hanımefendi. Kirill girişimlerinde başarılı olmazsa Rusya’ya geri döner.”

“Hımm. Sanki Kirill bu kadar çabuk fikrini değiştirecekmiş gibi. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, aşağılık pislik.”

“Senden daha çok şey bildiğim kesin. Seni zaten bir kez terk etti, bunu tekrar yapmayacağını mı düşünüyorsun? Bu sefer hayatta kalabilecek misin?”

Kendini beğenmiş ifadesi düşerken dehşet içinde bana baktı. “Sen... sen...”

“Sözlerimi unutma.” Onu iki parmağımla selamlayıp küfürleri eşliğinde odadan çıktım.

Evet, bunu farklı bir şekilde de yapabilirdim ama zamanım yoktu. Ya da belki de Kirill’in kalibresinde birine dönüşüyordum.

Her durumda, tuhaflıklarına rağmen Karina burada sahip olabileceği tek müttefikti. En azından umarım bu iç savaşta onun tarafında olmayı yeğlerdi.

Şimdi Kirill’in zirveye çıkmasına nasıl yardım edeceğimi bulmalıydım. Ne kadar çok işe yararsam, bana o kadar çok güvenirdi.

Bana ne kadar güvenirse, babasının ailemin ölümüyle ilgisini açığa çıkarmaya o kadar yaklaştırdım.

BÖLÜM ON SEKİZ

Kerim

Bir planım vardı.

Zaman, çaba ve en önemlisi sabır gerektirecek ama er ya da geç işe yarayacak bir plandı.

Örgütteki herkes Rusya’da boşa zaman harcadığını düşünse de stratejik zihnimi bugünkü hâline getiren şey ordu olmuştu.

Babamın acımasız işkenceleri zihnimi kırmızıyla doldururken, askeriye’nin disiplini bu enerjiyi net bir odaklanmaya yönlendirmemi sağlamıştı.

Planım tehlikeli ve yüzde yirmi hata payına sahipti –ki bu inkâr edilemez derecede fazlaydı– ama ben yüzde seksen başarı oranına odaklanmayı tercih ediyordum.

Odamdan çıktığımda Viktor’u kapıda buldum. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Döndüğümüzden beri tavrı değişmişti, bu da takdir ettiğim bir şeydi. “Pakhan, bugün ilerleyen saatlerde senin ve Konstantin’in hazır bulunmanız gereken bir toplantı ayarladı.”

Fazla uzun sürmemişti. İhtiyarın cenazesinden sadece bir hafta sonra haber gelmişti. Orta ve yüzük parmaklarımla gözlüklerimi düzelttim. “Her şey yolunda mı?”

“Her şey emrettiğiniz gibi.”

“İyi.”

“Hanımefendi ve kardeşiniz aşağıda bekliyorlar.”

“Şu anda mı?”

“Bayan Morozova dedi ki, aynen aktarıyorum, ‘*Bu hakareti kabul etmeyeceğim. Ona hemen aşağı gelmesini söyle.*’”

Dudaklarım seğirdi ve mümkün olduğunca uzun süre olduğum yerde kalmayı tercih ettim. Sırf Yulia ile Konstantin’in akıllarıyla oynamak için.

Viktor’un çevresine bir göz attım. “Nerede o... inatçı gölgem?”

“Benim dışımdaki mi?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun, Viktor.”

Gözlerini devirmek üzere olduğuna yemin edebilirdim fakat son anda kendini tuttu. “Bir yerlere kaçtı. Anlaşılan narin Lipovsky; Maksim, Yuri ve diğerlerinin arasında sıkışıp uyumaktan hoşlanmamış.”

“*Arasında sıkışıp mı?*” Yavaşça tekrarladım.

“Kamptaki gibi.” Viktor ses tonuma ayak uydurup gözlerini kıstı. “Lipovsky’nin gündeme gelmesinin bir nedeni var mı?”

“Onu gece korumam olarak atıyorum.”

“O düşüncesiz aptalı mı?”

“Öğreniyor.”

“Fakat ben daimî korumanım.”

“Kıskançlık yapma. Ayrıca her zaman uyanık kalmazsın, yoksa verimsiz olursun.”

“Bundan hoşlanmadım ve ona güvenmiyorum. Yeni biri, çoğu zaman şüpheli görünüyor, bir şeyler sakladığından da yüzde yetmiş eminim.”

“İşte şimdi paranoyak olmaya başladın.” Onu alaycı bir şekilde omzumla itip merdivenlere yöneldim. “Maksim’e söyle onu getirsin. Aslında, hayır. Yuri getirsin.”

Arkamı dönmedim ama korumamın gözlerinin kafamın arkasında delikler açtığını hissedebiliyordum. Viktor, Sasha’dan haklı sebepler nedeniyle hiç hoşlanmamıştı. Onun beni koruyamayacak kadar zayıf olduğunu, bazen içgüdüleriyle hareket ettiğini, çoğu zaman davranışlarının sonuçlarını düşünmediğini ve şüpheli davrandığını düşünüyordu.

Karşılık vermek gibi sinir bozucu bir alışkanlığı olduğundan bahsetmiyordum bile. Muhtemelen onun sebepleri daha fazla dikkat etmem gereken geçerli noktalardı ama etmiyordum.

Sasha’ya güvendiğim için değildi. Aksine, cinsiyetinden daha fazlasını sakladığına inanıyordum. Üstelik onunla ilgili şüphelerim olduğu için şimdi onu her zamankinden daha yakın tutmak zorundaydım.

“Bunu aklımızla oynamak için kasten yapıyor.” Merdivenlerin dibine geldiğimde kardeşimin sesi bana ulaştı.

Koyu kırmızı elbisesiyle bir kraliçe gibi giyinmiş olan Yulia burnunu havaya dikmişti. “Ve sen de onun aklını çelmesine izin veriyorsun. Onun kışkırtmalarına kapılmaya devam edersen Kirill’e karşı asla kazanamazsın.”

“Haklısın, anne.” Bir elim cebimdeydi, kesinlikle soğukkanlı görünerek içeri girdim. “Asla kazanamayacak. Cümlelerin geri kalanı gereksiz.”

Hayatını kurtarmak pahasına bile öfkesini kontrol ede-

meyen kardeşim, gözleri alev alev yanarken koltuğunu itti. “Oyunlarının beni etkileyebileceğini mi sanıyorsun?”

Çoktan etkiliyorlar, aptal.

Onu görmezden gelip sakın duran Yulia’ya baktım. Gözlerini kırpmasa, onun bir heykel olduğu düşünülebilirdi.

“Bu sabahki toplantıyı neye borçluyum?” diye sordum.

“Babanın seni ailenin başına geçirdiği doğru olsa bile, eğer seni oylamazsak bu mümkün olmaz.” Duraksadı. “Buraya tam da bunu yapmak için geldik.”

“Peki bundan emin misin? Konstantin en hafif tabirle *öfke nöbetleri* yüzünden aileye sadece sorun getirecek. O liderliğe uygun biri değil. Bunu sen de biliyorsun, o da biliyor ve buraya geldiğimden beri aldığım endişeli telefonlara bakılırsa ailenizdeki herkes biliyor.”

“Seni kahrolası-” Konstantin bana doğru hamle yaptı ama ben kolunu hızla kavrayıp döndürdüm ve sırtına doğru büküm.

“Yavaş ol, evlat.”

Bu sadece daha fazla çırpınmasına neden olsa da kendini tutuşumdan kurtarmayı başaramadı.

“Dediğim gibi.” Gözlerim Yulia’nın kaya sertliğindeki bakışlarıyla buluştuğunda en sevdiği oğlunu ona doğru fırlattım. “Liderlik için uygun değil.”

Aptal kardeşim bana tekrar saldırmak üzereyken Yulia ayağa kalkıp omzunu kavrayarak onu yerinde tuttu. Yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan, sanki bir önceki gösteri yaşanmamış gibi kolayca, “Seni oylayarak eliyoruz,” dedi.

“Bunun yerine bir anlaşmaya ne dersin?” Mesafemi koruyacak şekilde onlara yaklaştım. “Bu aileye liderlik edeceğim ve karşılığında size daha büyük paylar vereceğim. Eğer

kabul etmezseniz, her şeyi alırım. Teklifi kabul etmek için yirmi saniyeniz var.”

“Sen hiçbir onur kuralı olmayan, sikik bir piçsin.” Konstantin öne çıkmıştı. “Fırsatın varken Rusya’da kalmalıydın.”

“On saniye.”

“İkiye bir, Kirill. Elendin.” Yulia’nın sesi buz gibi soğuk çıkıyordu.

Ses tonumu ve tavırlarımı kesinlikle ondan almıştım. Herhangi bir olay değişikliğinden etkilenmeyen, duygusuz iki varlıktık. Gerçi o bundan nefret ediyordu. Ona sevgili Konstantin’den daha çok benzediğim gerçeğinden ne kadar nefret ettiğini her zaman görebiliyordum.

“Beş.”

“Siktir git,” dedi Konstantin bana.

“Veee sıfır. Zamanınız doldu.”

Tam arkamı dönüp gitmek üzereyken sarı saçları yele gibi minyon bir kızın merdivenlerden koşarak indiğini, kabarık bornozunun arkasından uçtuğunu fark ettim.

Doğruca Yulia ve Konstantin’e doğru ilerledi. “Benim oy hakkım yok mu?”

“Elbette var.” Yulia ona burada olmaması gereken bir baş belasıymış gibi bakıyordu.

Burada derken bu toplantıdan değil, genel olarak dünyayı kastediyordum.

Konstantin zaferle gülümsedi. “Artık üçe bir, kardeşim.”

Karina odanın karşısındaki pencereden dışarı bakarak, “Benim oyum Kirill’e,” dedi.

“Dediğim gibi, üçe-” Konstantin sözünü yarıda kesip Karina’yla yüzleşmek için döndü. “Az önce ne halt dedin sen?”

“Kirill.” Karina onun gözlerinin içine baktı. “Benim oyum ona.”

Onu kolundan tutup sarsmaya başladı. “Kahrolası sorunun ne senin? Ne var, biliyor musun? Senin oyun sayılmaz.”

“Annem az önce geçerli olduğunu söyledi.” Yüzü buruşurken bile ona ters ters bakıyordu.

Aralarına girip onu tutuşunu etkili bir şekilde sona erdirdim. “Onu rahat bırak.”

“Başından beri bunu mu planlıyor muydun? Karina’yı elde etmeyi? Daha önce onu umursamıyordun bile, şimdi de kardeş gibi davranıyorsun, öyle mi? Vay canına. Tam bir pisliksin.”

“Sana ne verdi?” Yulia kızgınlığını güçlkle gizlemeyi başarak sordu.

“Hiçbir şey. Sadece canım böyle istedi.” Bir omzunu kaldırıp kollarını kavuşturdu ve arkasına baktı.

Merdivenlerin başında, gülümseyen Sasha’nın Karina’ya başparmağıyla onay verdiğini yakaladım.

Kız kardeşim bir omzunu daha kaldırıp, “Her neyse,” diye mırıldandı. Ardından merdivenleri çıkmaya başladı.

Tekrar Sasha’ya baktığımda çoktan gitmişti.

O küçük kahrolası...

Anneme ve kardeşime sahte bir gülümseme sunup Karina’nın peşinden gittim.

Aslında kaçmaya çalışıyordu ama merdivenlerin başında ona yetişip dirseğinden yakaladım.

“Bunu neden yaptın? Şimdi sana düşman kesilecekler.”

Etrafında dönüp beni itti. “Zaten öyleydiler, sen de öylesin. Bu Tanrı’nın unuttuğu yerdeki herkes benim lanet düşmanım.”

“Kara...”

“Bana böyle seslenme!” Gözleri yaşlarla doldu. “Beni

yağmurda arabanın peşinden koşarken bıraktığın gün bu hakkını kaybettin.”

Dudaklarımı büzdüm. “Seni yanımda götüremezdim. Çok küçüktün.”

“Siktir git. Senden nefret ediyorum.”

“Madem benden bu kadar nefret ediyorsun, neden kalmam için oy verdin?”

“Şey... Burada, seni görebileceğim bir yerde acı çekmeni istiyorum.”

“Acaba Sasha’nın bu konuyla bir alakası olabilir mi?”

“O pislik beni hiçbir şekilde etkileyemez. Onu öldürmelisin, Kirill. İşe yaramaz görünüyor.”

Buna rağmen, hiçbir tehdit olmadan seni odandan çıkarmayı o başardı.

“Bunu düşüneceğim.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Bana kızgın olabilirsin ama seni koruma sözümü tutacağım, özellikle de kendi adamlarımdan.”

“O... o kadar da kötü değil. Sanırım onu gözetim altında tutabiliriz ve eğer şüpheli bir şey yaparsa boğazını keseriz.”

Saçlarını karıştırdım. “Nasıl isterseniz, leydim.”

Duraksadığında çenesi titriyordu ama sonra beni itip, “Seni hâlâ affetmedim!” diye bağırarak odasına koştu.

Sanki hayatı buna bağlıymış gibi odasına geri dönmesini izlerken dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı. Dış dünyaya maruz kaldığı onca istenmeyen andan sonra muhtemelen bir hafta boyunca odasında kalacaktı. Karina’nın aşağı inip korktuğu annesiyle yüzleşmesi için hiçbir sebebi yoktu ama bana yardım etmeyi seçmişti.

Sasha’nın yüzünü göstermesini bekliyordum fakat kaçıp gitmişti. Yine de uzun süre kaçamazdı.

Viktor bir hayalet gibi yanımda belirirken saatimi kontrol ettim. “Hazırız.”

“Gidin.”

Tek kelimeydi fakat o ne yapacağını çok iyi biliyordu. Oyun başlıyordu.

İki saat sonra, babamın öldüğü gün bana ait olan ofisinde oturuyordum.

Tüm dosyalarını, kayıtlarını ve arşivlerini inceliyordum. Bunu yapabilecek tek kişi bendim çünkü şifreleriyle birlikte anahtarlarını bana bırakmıştı. Evet, gerçek anahtarlardı. Eski kafalı biriydi.

O yaşlı aptal, Morozov’un mirasını devam ettirmem için bana güveniyordu.

Varlıklarını, dosyalarını ve aradaki her şeyi incelerken güzel bir bilgiye rastlamıştım.

Sevgili babamın burada, Rusya’da, Güney Amerika’da ve hatta dünyanın her yerinde üst düzey kişilerle yaptığı her karanlık işi not ettiği küçük, siyah bir defter vardı. Üstelik bunu ayrıntılı bir şekilde yapmıştı, daha önce iyilik gördüğü kişilerin altını çizmiş, görmediği kişilere de yıldız koymuştu.

Güce ulaşmak adına işlediği iğrenç suçlar ve buna yönelik sarf ettiği büyük çabalar, bu küçük hazinede tek tek anlatılıyordu. Gelecekteki girişimlerimde kesinlikle yararlanacağım bir şeydi.

Masamın yan tarafında yavaş yavaş büyük bir iskambil kâğıdı evi inşa ediyordum. Geometrik şekli ve bu iş için harcadığım çaba, her türlü senaryo için vizyonumu genişletme yardımcı oluyordu.

Telefonum masanın üzerinde titreyerek eserimi yok etmekle tehdit etti. Dikkatlice elime alıp bakmak için ofis koltuğumda arkama yaslandım.

Viktor: Operasyonun birinci aşaması tamamlandı.

Kirill: Bir sonraki talimata kadar beklemede kalın.

Viktor: Anlaşıldı.

Telefonumu cebime koymak üzereyken kapı hızla açıldı ve Sasha kapının önünde belirdi. Gömleği dağınık, yüzü ter içindeydi.

“Kapıyı nasıl çalacağını bilmiyor musun?”

“Annen... annen kaçırıldı,” diye gevelemeden önce derin derin nefes almıştı.

“Bu yüzden mi benden kaçmayı bırakmaya karar verdin?”

İçeri girerken kaşları çatılmıştı. “Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Annen... yolun ortasında kaçırıldı.”

“Annemi mi takip ediyordun, Sasha?”

Yutkundu. “Bu şu anda önemli mi?”

“Belki.”

Gözlerinin üzerine koyu bir gölge düşerek kasvetli görünmelerine neden oldu. Masamın önünde durduğunda dudakları garip biçimde sevimli bir surat ifadesine bürünmüştü. “Annenin dünyadaki en iyi insan olmadığını biliyorum ama sana şu anda onun hayatının tehlikede olduğunu söylüyorum. Maskeli adamların arabasına çarptığını, korumalarını ortadan kaldırıp onu kaçırdığını kendi gözlerimle gördüm. Bu yüzden bir şeyler yapmak zorundasın. *Şimdi.*”

İki kartı yavaşça evimin tepesine yerleştirdim. “Neden yapayım ki? Tam tersi olsaydı o hiçbir şey yapmazdı.”

“O zaman senin ondan ne farkın var?”

“Farklı olduğumu kim söyledi? Sonuçta o benim annem.”

Yüz ifadesi değişmemişti. Ne şaşkınlık vardı ne şok ifadesi. Bunun yerine sakın bir ses tonuyla, “Buna inanmıyorum,” dedi.

Ayağa kalktığımda hafifçe geri çekildi. Dışarıdan bakan biri için fark edilmezdi fakat ben bu hareketin ardındaki nedeni çok iyi biliyordum.

Benden uzak durmayı tercih ediyordu.

İlginç.

“Annemi neden takip ettiğini söylersen belki harekete geçebilirim.”

“Ben... kiminle buluşacağını öğrenmeye çalışıyordum.”

“Sana bunu yapman için emir verdim mi?”

“Hayır ama düşündüm ki-”

“Sana düşünmeni söyledim mi?” Sesim kalınlaşmıştı ve Sasha da bunu hissetmiş olmalıydı. Gergin omuzlarıyla bana kapana kısılmış bir fare gibi bakıyordu.

“Soruya cevap ver, Sasha. Seni buraya düşünesin diye mi getirdim?”

“Hayır.”

“Doğru, *hayır*. Bu yüzden senden harekete geçmeni istemediğim zamanlarda meraklı biri olmayı ve sorun çözme alışkanlığını bırak.”

“Pekâlâ, yardım etmeye çalıştığım için özür dilerim.”

“Özrün reddedildi.”

“Öyleyse geri alıyorum. İlk seferinde de içten değildi zaten.”

Gözlerimi onun itaatsiz gözlerine diktim. Başka biri olsaydı, bu küstahlığı yüzünden onu ya kovar ya da vururdum.

Ancak Sasha'nın meydan okumasıyla ilgili bir şey içimdeki çirkin canavarı harekete geçiriyordu. Onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Aksine, ona sahip olabileceğim, varlığı benimkiyle birleşecek kadar yakın olmak istiyordum.

Gözlerim onun meydan okuyan gözleriyle buluştu. "Fazla zorluyorsun."

"Neden yardım edemediğimi anlamıyorum. Sen bunu benim için sayısız kez yaptın. Neden ben de aynısını yapamıyorum?"

Öyleyse yaptığım şeyi bir iyilik olarak görüyor, bunca zamandır bana borcunu ödüyordu.

İlginç.

"Karina oyunun dışında. Onu dahil etmek isteseydim ederdim fakat durumu fazla stres ya da baskı altında kalmasına müsait olmadığı için etmedim."

"Ona baskı yapmadım."

"Kibarca sorduğunu mu varsaymamı istiyorsun?"

"Şey... hemen hemen. Yine de onu tehdit etmedim. Aslına bakarsak, beni her gördüğünde bedenime zarar vermekle tehdit eden o."

"Bir dahaki sefere bu işe karışma ya da en azından karıştığında bana haber ver."

"İkincisini kabul edebilirim ama birincisini garanti edemem... efendim."

Son kelimesini sonradan ekleyiş şeklini kaçırmamıştım. Onunla oldukça fazla uğraşacağım kesindi.

"Bu geceden itibaren benim gece korumam olacaksın."

Muhtemelen konunun aniden değişmesinden dolayı gözlerini kırptırdı.

New York’a geldiğimizden beri bu kararı vermek istiyordum. Onun Maksim ve Yuri arasında ‘sıkışmış’ bir şekilde uyuması fikri ağzımda tuhaf bir tat bırakıyordu.

Başlangıçta ona tek başına bir oda vermeyi düşünmüştüm fakat bu şüpheli görünebilirdi. Küçük pislik Maksim’in, kişisel alan duygusu olmadığından bahsetmiyordum bile. Dolayısıyla adamlarımla aynı yatağı paylaşmasını engellemenin en iyi yolu onu gece korumam olarak görevlendirmekti.

“Pekâlâ. Ne yapacağım?” diye sordu.

“Ben uyurken yatağımın yanında kal.”

“Ah... Acaba, başka birini istemediğine emin misin... Mesela, Viktor gibi?”

Yine kaçıyordu. Bunu garip beden dilinden ve söylediklerini geri almaya çalışır gibi konuşmasından anlayabiliyordum.

“Bu bir rica değil, bir emir.”

Başka bir şey söylemek üzereydi ki eserimi gösterince durdu. “İskambil evlerinin neden kötü bir ünü olduğunu biliyor musun?”

“Annenin yardıma ihtiyacı varken gerçekten bir iskambil evinden mi bahsedeceğiz?”

“Soruya cevap ver, Sasha. Nedenini biliyor musun?”

Ellerini öyle bir tavırla havaya kaldırdı ki onu duvara yaslayıp bugün için yaptığım tüm planlardan vazgeçmek istedim.

“Pekâlâ, inşa etmesi çok fazla çaba ve konsantrasyon gerektiriyor ancak kısa sürede yok edilebilir.”

“Evet ve hayır. Bak.” Elim en üstteki kartın üzerinde geziniyordu. “Kâğıttan yapılmışlar, kâğıt şekillendirilebilir ama yine de hassastır.”

Parmağımın bir hareketiyle, bir araya getirmek için bir saat harcadığım eseri devirdim.

“Dikkatle dinle, Sasha. Burası iskambilden bir ev ve ben bu eve ait değilim. Onu bir araya getiren ya da yıkan her zaman ben olacağım.”

Kaşlarını çattı, ne demek istediğini anlamamış gibi görünüyordu fakat sorun değildi. Zamanla anlayacaktı.

Masanın etrafından dolandığımda, aramızda güvenli bir mesafe bırakarak usulca geri çekildi. Gözlüğümü baş ve işaret parmağımla düzelttim, kahrolası boğazını sıkmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Konstantin annemin kaçırıldığını duydu mu?”

“Sanırım duydu. Az önce arabasına giderken zamanlamanın kötülüğünden ve bunun gibi şeylerden bahsediyordu.”

“Güzel.”

“Bunun neresi güzel?”

Ben ofisten çıkarken o da yanıma geldi. “Onu kurtarmak konusunda Konstantin’den yardım isteyecek misin?”

“Tabii ki hayır.” Sırıttım. “Bir kahraman pelerininini paylaşmaz, değil mi?”

“Bununla kesinlikle zaman kaybedeceksin. Bratva’nın özellikle senin için düzenlediği toplantıya geç kalman sorun olur mu?”

“Hayır. Ancak her şey yolunda gidecek.”

Sasha da dahil her şey plana göre ilerleyecekti.

BÖLÜM ON DOKUZ

Sasha

Kirill bana... annesini kurtarma operasyonuna katılmak isteyip istemediğimi sormuştu.

Bu konuda o kadar rahat konuşuyordu ki biraz dehşete düşmekten kendimi alamıyordum.

Davranışlarına verdiğim tepki ondan çok benimle ilgiliydi. Bunu biliyordum. Gerçekten, *gerçekten* biliyordum. Değiştiğinden değildi, belki de onun değişmediği gerçeğinden korkuyordum.

Hatta düşünülürken, çok açık bir şekilde kendisi gibi davranıyordu. Ordudayken muhtemelen sıkıyönetim nedeniyle katı ve ulaşılmaz biriydi fakat şimdi dış görünüşünden sıyrılmış, içindeki benliği serbest kalmıştı.

Değişmesini beklediğimden de değildi ama bir ihtimal, aile üyelerinin etrafında olmanın onu farklı davranmaya zorlayacağını düşünmüştüm.

Onun umursamaz yanım ortaya çıkaracaklarını pek tahmin etmemiştim.

Yuri arabayı Kirill'in annesinin olduğunu söylediği yere sürerken ben yolcu koltuğunda oturuyordum. Yuri'ye Patron'un annesine takip cihazı takıp takmadığını sorduğumda omzunu silkmişti.

Hecelemesine gerek yoktu. *Bu ailede her şey mümkündü.*

Dikiz aynasından Kirill'e baktım. Hiç çaba sarf etmediği bir karizmayla kral misali oturuyordu. Tablette gezinmek gibi önemsiz bir iş yaparken bile bu kadar doğal bir şekilde sakın ve otoriter görünmesi ürkütücüydü.

Uzun, damarlı parmakları tableti kolaylıkla kontrol ediyordu. Erkeksi ellerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Yıkım için de kullanılabilecekleri gerçeği, üzerimdeki tuhaf etkiyi azaltmıyordu.

"Daha hızlı, Yuri," dedi başını kaldırmadan. Küçük bir sırtıış dudaklarını büktü. "Sevgili annemi kurtarmak için geç kalmak istemeyiz."

Bu adam psikopatın tekiydi.

Otoyolun yakınında tanık olduğum sahnenin etkisiyle hâlâ titriyordum. Bir filminden fırlamış gibiydi fakat aynı zamanda o kadar gerçekçiydi ki beni geçici bir şok durumuna sokmuştu.

Bir minivan, annesinin arabasına arkadan çarpmakla kalmamıştı, birdenbire onu yoldan çıkarmıştı.

Yulia'nın kazada öldüğünden emindim fakat çok geçmeden onu arabadan itekleyerek çıkaran korumaları, siyah kar maskeleri takan adamlar tarafından bayıltılarak yolun kenarına atılmışlardı.

Her şey yıldırım hızıyla gerçekleşmiş, ben bir çözüm düşünemedim sona ermişti. Onları takip etmeyi düşünmüştüm ama bunu yaparsam ölümle burun buruna geleceğimi

biliyordum. Viktor’u aradığımda, “Ben hallederim,” deyip telefonu kapatmıştı.

Maksim’e ulaşamıyordum ve eve döndüğümde Kirill tah-tında sıkılmış bir kral gibi aylaklık ediyordu. Üstelik annesinin kaçırılma haberinin hiçbir önemi yokmuş gibi davranmıştı.

Şehirden uzakta bir depoya gelmiştik. Görünürde sadece birkaç terk edilmiş endüstriyel bina vardı, eski sarı-gri renk-leri öğleden sonra gökyüzüyle güzel ve ürkütücü bir görün-tüde çarpışıyordu.

Arabadan dışarı fırladım ama Kirill kıpırdamamıştı, gö-rünüşe göre tablette yaptığı işe dalmıştı. Cama vurunca san-ki bir baş belasıymışım gibi bana baktı. Ne izlediğine göz ucuyla bakınca yüzüm kızardı.

Porno.

Lanet olsun.

Tüm yolculuk boyunca buna mı odaklanmıştı?

iPad’i kapatıp koltuğa fırlattı. Arabadan inmek için acele etmiyor, telaşlı ya da tuhaf davranmıyordu.

Aynı duygusuz enerjiyle deponun kapısına doğru yürü-dü. Ona yetişip, “Önce bir plan yapmamız gerekmez mi? Muhtemelen bir yerlerde keskin nişancıları vardır. Yanımız-da daha fazla adam getirmeliydik. Ayrıca Yuri’nin gerçekten arabada mı kalması gerekiyor-”

Sözlerim, beni sersemleten bir şey yaptığında yarıda ke-sildi.

Kirill eğilip kulağımı ısırılmıştı. Bu bir yalama ya da ke-mirme değildi. Omurgamdan aşağıya hem bir ürperti hem de bir acı gönderen, düpedüz bir ısırıktı. Ardından, öylece geri çekildi.

Saldırıya uğrayan kulağımı tutarken yanaklarımda yük-selen ısıyı hissedebiliyordum. “Bu... bu ne içindi?”

“Sessizliğin.” Rahatça konuşuyordu fakat sözlerinin altında alışılmadık bir gerilim vardı.

Şu bir gerçektir ki, yaptığı şey istediği etkiyi yaratmış, konuşmayı kesmiştim. Silahımı elime alıp çevremizi kolaçan etmeye başladım. Sanki her şeyi sona erdiren o göreve geri dönmüşüz gibi duyularım yüksek alarmdaydı. Ayrıca mevcut durumdaki olayların gidişatı hakkında düşünmeden duramıyordum. Onu fidye için mi aramışlardı? Bu yüzden mi bu kadar sakindi?

Kirill silahını bile çekmeden deponun kapısını rahatlıkla itip açtı.

Girişte Yulia’nın bir sandalyeye bağlanmış olduğunu görünce donup kaldım. Ağzı koli bandıyla bantlanmıştı. Her zamanki zarif saçları dağınıktı, şakağında da kurumuş kan izleri vardı. Ancak durup bakmama neden olan şey o değildi. Yanındaki adamlardı. Viktor, Maksim ve diğer birkaç ekip arkadaşlarım karşımdaydı.

Onların burada ne işi vardı?

Kirill onları biz gelmeden önce mi göndermişti?

Hayır.

Etrafıma bakındığımda burada bir şeylerin doğru olmadığını hissedebiliyordum.

Ceset yoktu, boğuşma izi yoktu ve kesinlikle ‘Yulia’yı kurtarma’ görevinden hiçbir kalıntı yoktu.

Orada öylece şaşkın şaşkın dururken ve olanları yavaş ama emin adımlarla kafamda canlandırırken, Kirill annesine yaklaşıyordu.

Yulia bağlardan kurtulmak için umutsuz bir çabayla omzunu geriye savuruyordu. Kirill’in sırtı neredeyse onun tamamını gizlediğinden, yüz ifadesini daha iyi görebilmek için kenara çekilmek zorunda kaldım.

“Çok şey yaşadın, anne.” Dehşet verici bir duygusuzlukla konuşuyordu. “Bunun için yaralandın bile. Kendini adayışını alkışlıyorum.”

Ağzı bantlanmış kadının ağzından boğuk cümleler çıkıyor, Kirill her kelimeyi anlamış gibi başını sallıyordu.

“Beni olağanüstü bir sevgiyle karşıladın, ben de evlatlık görevimi yerine getirmeli ve bu jeste karşılık vermeliyim.” Sanki onun rahatsızlığının her saniyesini hissetmek istiyor-muş gibi koli bandını yavaşça ağzından çıkarıyordu. “Aynı şey biricik Konstantin’in için söylenemez. Kaçırıldığını bilmesine rağmen Pakhan’ın evine gitti. Kimileri en sevdiğin oğlunun senin hayatını veya ölüm riskini umursamadığını bile söyleyebilir.”

“Seni aşağılık pislik! Sergei’ye bütün bunları senin planladığını söyleyeceğim. Bana bunu yapmanın sana bir şey kazandıracığını sanıyorsan-”

Kirill koli bandını tekrar ağzına yapıştırarak söyleyeceği tüm kelimeleri öldürdü.

“Artık kendini fazla zorlama. Senin yaşındaki birine tavsiye edilmiyor. Ayrıca, gerçekten Sergei’nin benim yerime sana inanacağını mı düşünüyorsun? Babam hayattayken bile örgüt adına bir değer olduğumu unutmuş gibisin. Sınırlarını bil, anne.” Maksim’e baktı. “Onu eve geri götür. Güvende ve sağlam olduğundan emin ol.”

Arkadaşım başını sallayıp Yulia’yı çözmeye başladığında Kirill başını iki yana salladı. “Onu bu şekilde götürün. Sadece eve vardığınızda çözün. Eminim anlayışla karşılasın, anne. Dırdırın can sıkıcı ve ben adamlarımın gereksiz strese maruz kalmasını istemem.”

Yulia’dan boğuk bir çığlık koptu fakat Kirill çoktan depo kapısına doğru yönelmişti.

Yulia koli bandının ardında çırpınıyor, çılgılık atıyordu. Gözleri alev alev yanarken tüm o asil tavrı paramparça olmuştu.

Olanlar karşısında donup kalsam da bu sadece birkaç saniye sürmüştü. Viktor sessizce Kirill'i arabaya kadar takip edip Yuri'nin yanındaki eski yerimi aldığı anda kendime geldim.

Kendimi bir soytarı gibi hissederek silahımı yerine geri koydum. Anlaşılan bu durumun farkında olmayan tek kişi bendim.

Kirill arka koltuktan bana bakarak, "Bin arabaya," dedi. Kendime gelemeden, neredeyse tökezleyerek arabaya bindim.

Yuri vitesi ileri alıp yüksek hızda sürerken arabaya sessizlik hâkimdi.

İki elimi dizlerimin üzerine koyup bir an için kendimi sıkıca kavradım. Sanırım Yuri bile 'Yulia'yı kaçırma' operasyonundan ve sonrasında yaşananlardan haberdardı çünkü ona bir sonraki varış noktamızla ilgili emir verilmemişti. Yine de kesinlikle nereye gittiğimizi biliyormuş gibi sürüyordu.

Görünüşe göre, Kirill'in bu ince ayrıntıları açıklayacak kadar güvenmediği tek kişi bendim.

Elbette birkaç aylık tanışıklığımızın, onunla birlikte büyümüş ve Anna tarafından yetiştirilmiş adamlarla kıyaslandığında pek bir şey ifade etmediğini anlayabiliyordum. En yakın arkadaşlarım olan Maksim ve Yuri bile şu anda bana çok uzak geliyorlardı. Onlar bana değil, Kirill'e sadıklardı.

Belki de o sadakat çemberine dahil olma çabalarım nafileydi. Büyük, güçlü bir elin elimi sarmasıyla düşüncelerim aniden kesildi.

Kirill'in eli.

Ellerinin ne kadar büyük ve damarlı olduğunu her zaman biliyordum fakat bir tanesinin benimkini ezip küçücük bırakması bambaşka bir şeydi.

Aynı daha önce kulağımı ısırduğında olduğu gibi beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Nasıl tepki vereceğimden emin değildim. Ancak vücut ısım yükseliyor, kalbim göğüs kafesimin içinde çok hızlı atıyordu. Gerçi Kirill beni görmezden geliyordu. Elimi sıkarken bile o rahat ifadesiyle ön koltuklara bakıyordu.

O zaman dizimin titrediğini fark ettim ve yavaşça durmaya zorladım.

Kirill onaylayan bir tavırla elimin arkasını okşadı. Nefesimi tuttum, doğru düzgün soluk alamıyordum.

İçimde uyandırdığı karmaşık hislerden tamamen habersiz, “Oraya varmamıza ne kadar var?” diye sordu.

“Yirmi dakika,” diye yanıtladı Yuri.

“On dakika yapalım.”

“Tamamdır, Patron,” deyip ardından arabayı adeta bir mermiye çevirdi.

Yuri’nin yüksek hızda sürüş konusunda eğitilmiş olduğunu biliyordum ama arabaların arasında zikzaklar çizerken, hatta neredeyse bir kamyona çarparken kaza yapacağımızı düşünüyordum.

Tüm bunlara rağmen Kirill’in eli hâlâ dizimdeydi. Daha doğrusu, eli dizimdeki elimi sarmalıyordu. Bundan daha önce şüphelenmiştim fakat şimdi tamamen emindim. Sadece sözleriyle ve varlığıyla beni bu kadar etkilemesinden gerçekten nefret ediyordum.

Şimdi bir de dokunuşundan.

Tenim karıncalanıyor, içimdeki bir şey dışarı çıkmak için çabalıyordu.

Nazikçe, diğer elimle elini tutup çektim ve usulca koltuğun ucuna doğru kaydım. Kirill’in başı bana doğru eğildi,

gözlüklerini burnundan yukarı kaydırırken yüzünü gizemli bir ifade kaplamıştı.

Boğazımı temizledim. “Herhangi biri bana planın ne olduğunu söyleyecek mi?”

“Yakında bütün parçalar yerine oturacak,” dedi Kirill.

“Anneni kaçırmak da planın bir parçası mıydı?”

“Büyük bir parçası, evet.”

Viktor yolcu koltuğundan, kendine özgü bakışlarıyla beni sabitleyerek, “Sesine dikkat et, serseri,” diye uyardı.

Araba büyük demir bir kapının önünde durduğunda herkes bir an hareketsiz kaldı, muhtemelen kameralar tarafından inceleniyorlardı. Sonra kapı gıcırdayarak açıldığında Yuri hızla devasa mülkün içine girdi.

Malikânenin dairesel araba yoluna vardığımızda araba tuttuğu için kusmak üzereydim. Üstelik daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Bir düzine başka arabanın arkasına park ettiğimiz arabadan indik. Konstantin’in adamlarını diğer korumalarla, muhtemelen Pakhan’inkilerle mutlu bir şekilde sohbet ederken bulduk.

Kirill’i görünce konuşmayı kesip ona yol gösterdiler. Sadece iki korumanın ona içeri kadar eşlik etmesine izin veriliyordu. Yuri arabanın yanında kaldığı için Viktor ve Kirill’i büyük bir salona kadar takip etmeye devam ettim.

Burası Morozov ailesinin evinden bile daha görkemliydi, o malikânenin krallara layık görüldüğü düşünülürse burayı tasvir edecek bir kelime yoktu.

Ancak burası daha ürkütücü bir havaya sahipti. Giriş holünde, melekler ve şeytanlar arasındaki bir savaşı gösteren devasa bir tablo vardı. Eserin her tarafına kan sıçramış, tüyler ürpertici detaylarla korkunç yüz ifadeleri çizilmişti.

Efsanevi yaratıkların korkunç çığlıklarını neredeyse duyabiliyordum.

Viktor'unkine benzeyen sert bir ifadeye sahip, iri yarı bir adam konferans salonunun çift kapısını açtı.

Kirill başını bile sallamadan içeri girdi. Viktor'la ben onu takip ediyorduk ama o içeri girince durduk.

Yemek odası altın temalı bir masa, büyük bir avize ve şöminenin üzerindeki şamdanlarla dekore edilmişti. Buna rağmen atmosfer ne samimi ne de neşeliydi.

Cenazeye katılan erkekler masanın etrafında oturmuşlardı. Başlarında Pakhan, büyük patron, kararları veren Sergei vardı.

Vladimir ile Adrian sırayla liderin sağında ve solunda oturuyordu.

Bir de Igor ve Mikhail vardı. Eski moda, daha yaşlı nesiller...

Konstantin, kendini beğenmiş bir ifadeyle Mikhail'in yanında oturmuş, sanki çoktan zafer kazanmış gibi sırıtıyordu.

Karşı taraftaysa bir... kadın oturuyordu. Sarışın, ciddi ve ifadesiz yüzünden zarafet akıyordu. Onu cenazede Sergei ile görmüştüm. Maksim, onun yeğeni ve önceki Pakhan'ın torunu olduğunu söylemişti.

Sahadaki operasyonlar hakkında hiçbir fikri yoktu fakat örgütün meşru cephesi V Corp'ta yükseldiği için oy hakkı vardı.

Her üyenin arkasında Viktor'la benim gibi iki koruma duruyordu.

Vladimir gür sesiyle, "Geç kaldınız," dedi.

"Biz senin için bir oyun muyuz, Morozov?" Mikhail suçlayıcı bir tonda ekledi.

Igor başını salladı. "Bu sadece bize değil, Pakhan'ın kendisine de saygısızlık. Bu masanın bir parçası olmak üzere yaptığın başvuru için de hiç iyi görünmüyor."

Kirill gözlüklerini orta ve yüzük parmaklarıyla burnuna doğru iterken hiç etkilenmiş görünmüyordu. “Gecikme için özür dilerim fakat geçerli bir nedenim vardı.”

Telefonunu çıkarıp onlara Yulia’nın bağlı, kanlar içinde ve zar zor kendine gelirken çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi.

“Buraya gelirken annemin bu fotoğrafını aldım, hâliyle gidip onu kurtarmak zorunda kaldım. Şimdi sağ salim evine döndü.” Sergei’ye döndü. “Kendi aileme ihanet edersem Bratva’da herhangi bir mevkiye layık olacağıma inanmıyorum. Eğer ailemi koruyamazsam, daha büyük bir örgütü nasıl koruyabilirim?”

Igor, gülümsemesi solup giden Konstantin’e döndü. “Bu doğru mu?”

“Kaçırıldığını bilmiyordum.”

“Ah, evet, biliyordun. Aynı görüntü sana da geldi, değil mi?” Kirill e-postanın üst kısmındaki cc’yi* gösterdi. “Toplantıya katılacağını e-posta yoluyla onayladığına göre, bu fotoğrafı da mutlaka görmüşsündür. Aramızdaki tek fark, senin bunu görmezden gelmeyi seçmiş olman.”

“Sen-” Ayağa kalktı ama herkesin sessiz bakışları arasında tekrar geri oturdu.

Kirill sakın ses tonuyla, “Kardeşim adına özür dilerim,” diye devam etti. “O daha çok genç ve ailenin değerini henüz anlayamadı.”

“Rusya’ya giden sensin!” Konstantin onu suçluyordu.

“Babamın emriyle. Dediğim gibi... aile.”

“Roman, Kirill’i daha fazla eğitim alması amacıyla Rusya’ya gönderdiğinden bahsetmişti,” dedi Igor.

* İngilizce “*Carbon Copy*” - “*Karbon Kopya*” teriminin kısaltmasıdır. Bir e-postanın asıl alıcı dışında başkalarına da gönderildiğini belirtir ve tüm alıcılar başka kime gönderildiğini görebilir. -ç.n.

Durumun böyle olmadığını bilmesine rağmen Kirill ifadesiz kalmıştı.

Babasının arkadaşlarına yalan söylemesine şaşırmamıştım. Otoritesinin sorgulandığını duyurmak isteyecek biri gibi görünmüyordu. Bu yüzden, onlara Rusya olayının tamamen kendi planının bir parçası olduğunu düşündürmesi gayet mantıklıydı. Sonuçta, Kirill'e bıraktığı vasiyete ve önemli belgelere bakılırsa, onu her zaman tek vârisi olarak görmüştü.

Sergei elini masaya koyduğunda herkes ona dikkat kesildi. Başka bir şey söylenmemişti, odadaki gerilime derin bir sessizlik eklenmişti.

“Uygunsuz davranışların beni hayal kırıklığına uğrattı, Konstantin,” dedi, yavaş ve sakin bir konuşma tarzıyla.

Morozov erkek kardeşlerinin en küçüğü konuşmaya başladığında, Sergei elini kaldırarak onu susturdu. “Yine de bir oylama sözü verdik ve bir oylama yapacağız. Kirill’in masamıza katılmasını isteyenler ellerini kaldırsın.”

Bunu ilk yapan Igor oldu, onu Vladimir, Adrian ve kadın izledi.

Son olarak da Sergei’nin kendisi.

O elini kaldırdığında, isteksiz bir şekilde Mikhail de elini kaldırmıştı.

Konstantin’in yüzü tıpkı annesininki gibi kıpkırmızı kesilmişti. Tek yapabildiği, muhtemelen yıllarını harcayarak özenle geliştirdiği planlarını Kirill’in altüst edişini izlemektir.

“Damien’ı beklememize bile gerek kalmayacak,” dedi Sergei. “Gemiye hoş geldin, Kirill. Konstantin, senden ileride kardeşine destek olmanı bekliyorum. Artık gidebilirsin.”

“Ama-”

“Şimdi.” Sergei’nin sesinde, genç Morozov’un itaat etmekten başka çaresinin olmadığı tartışmaya kapalı bir ton vardı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Kirill kardeşinin kol-tuğuna oturdu. “Davranışları için özür dilerim. Hâlâ kat etmesi gereken uzun bir yol var.”

“Gerçekten de var,” dedi Vladimir. “Söz verdiğin gibi onu kontrol altında tutacağına inanıyorum.”

Kirill başını salladı. “Bana güvenebilirsiniz.”

Ah, şimdi anlamıştım.

Yapbozun parçaları yerine oturmaya başlamıştı.

Kirill’in zaten bir A planı, bir de B planı vardı. İlki, annesinin kaçırılmasıydı ki böylece Sergei’nin sadakat ve aile duygularına hitap edebilecekti.

Ancak bu bir şekilde ters giderse, bir B planı da hazırды. Vladimir ve yüksek ihtimalle Adrian’la Igor. Kardeşi yerine ona oy vermeleri için el altından bazı anlaşmalar yapmış olmalıydı.

Arkasındaki yerimden sırtına baktım.

Bu adam... başka bir seviyedeydi.

Onun tarafında olmaktan gerçekten memnundum. Eğer onun düşmanı olsaydım kurtulamazdım. Söylediklerinde ciddi olduğuna inanmaya başlamıştım. Bu basit bir hırs değildi.

Kirill dünyayı istiyor, bu yolda kimi çiğnemesi gerektiğini umursamıyordu.

Toplantıyı dikkatle izliyordum. Kirill onlara babasının mirasını nasıl geliştireceğini anlatırken, gelecek yıl bu zamanlar kendisinden bekleyebilecekleri kâr yüzdesi hakkında da söz veriyordu.

Yüzde yüz. Yok artık.

Toplantının sonunda herkes ona farklı bir gözle bakıyordu. Hem dikkat hem de bıkkınlık gerektiren tanrısal bir varlığı vardı.

Bazıları endişeliydi; Mikhail, Vladimir ve Rai. Diğerleri takdir ediyordu; Sergei ve Igor.

Tüm toplantı boyunca tarafsız kalan tek kişi Adrian'dı.

Yemek salonundan çıkıp ön kapıya yöneldiğimizde, Kirill'in yüzünde zafer ifadesi yoktu. Başarı ya da kutlama hissi yoktu. Başından beri sonucun böyle olacağını biliyordu. Strateji oluşturma seviyesi bu dünyanın ötesindeydi.

Bekleyen arabaya binmek üzereyken uzun boylu, kaslı bir adam bize yaklaştı.

Gömleğinin düğmeleri zor iliklenmiş, saçları yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Ancak genel olarak dağınık görünümüne rağmen daha farklı bir havası vardı.

Gri-yeşil bakışlarında uğursuz bir taraf gizleniyordu. Bu, ordu da kana susamış askerlerin yüzünde gördüğüm bir ifadeydi.

Dokunma mesafesine geldiğinde Kirill'in önüne geçip bir elimi göğsüne dayadım ve en derin, en erkeksi ses tonuyla, "Geri çekilin," dedim.

Adamın ölümcül ifadesi elimin üzerine düştü. "Vay canına, sen ne kadar da sert küçük bir piçsin öyle."

Elimi kolaylıkla bükmeye başladı fakat elimi kaydırıp onunkini tutmayı başardım ve sonra sırtına doğru bükтім. Ancak ben onu sabitleyemeden dönüp yüzüme bir yumruk indirerek beni sütuna doğru uçurdu.

Nefesim kesildi. Yüzümün iki katı büyüklüğünde bir morluk hissederken birkaç kez öksürdüm. Hatta yüzümü hissedemiyordum. Ayrıca, etraf neden bu kadar bulanıktı?

"Dediğim gibi." Yeni gelenin Kirill'le konuştuğunu duydum. "Bu kadar erken uyandırılmamm sebebi sen misin? Bana o kadar da özel görünmüyorsun. Muhasebeci olmadığına emin misin?"

Dünyam kararmadan önce son gördüğüm şey, Kirill'in yumruğunu adamın yüzüne indirmesiydi.

BÖLÜM YİRMİ

Sasha

Hafif bir ağrı başımın arkasından başlayıp tüm omurga-
ma yayılıyordu. Ancak bu acı, önümdeki manzaranın yanın-
da sönük kalıyordu.

Uçsuz bucaksız beyaz bir arazideydim, olduğum yerde
donmuştum, yoğun kar paltomun ve saçlarımın üzerinden
süzülüyordu.

Yere baktığımda Mike gözlerinde kanlı yaşlarla bana ba-
kıyordu. Bembeyaz çevrenin içinde korkunç bir görüntüydü.

Küçük yüzüne uzanıp kanı silmeye çalıştım fakat hare-
ket edemedim.

Minik elleri paltoma sarılıp korkutucu bir ses tonuyla,
“Kurtar beni, Sasha,” diye fısıldadı.

İrkilerek uyandım, ter tenimi kaplarken ağır ağır nefes
alıyordum.

“Mishka...” Mırıldanıp çılgınca etrafımı inceledim. Kü-
çük kuzenimin sihirli bir şekilde ortaya çıkıp, bana her şeyi
daha iyi hâle getiren diş etleriyle dolu gülümsemesini suna-
cağına dair hiçbir belirti yoktu.

Onun yerine kendimi tanıdık, minimalist bir yatak odasında bulmuştum. Aşağıya baktığımda beyaz gömlekle ceket yerine bol bir tişört giydiğimi gördüm.

“Kendin gibi görünmüyorsun, Sasha.”

Yavaşça yatak başlığına yaslanıp oturduğumda, Kirill beni siyah takım elbisesiyle karşıladı. Daha öncekinden tek farkı ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış olmasıydı. Güçlü kollarından dönerek aşağıya doğru kıvrılan ve damarlı ellerinin üzerine uzanan çarpıcı dövmelelerini ortaya çıkarıyordu.

Konuşmaya başladığımda yüzümün sol tarafına güçlü bir ağrı yayıldı ve irkildim.

“Zorlama. Sana farklı görüldüğünü söylemiştim.” Kendine özgü sakın ses tonuyla konuşuyordu fakat sözlerinin altında anlamlandıramadığım gizli bir gerginlik de seziyordum.

“Yüzüme yumruk yedikten sonra... bilincimi mi kaybettim?” Bu çok ezikçeydi, ben de gittikçe güçlendiğimi düşünmüştüm.

“Uykusuzluk ve açlıkla ayakta durmaya çalışırken.” Komodinden bir tepsi alıp kucağıma koydu. “Ayrıca, herhangi biri tarafından yumruklanmadın. O Damien’di.”

“Örgütün son üyesi mi?”

Başını salladı.

“Ve sen de ona yumruk mu attın?”

“Tıpkı onun sana yumruk attığı gibi... Evet.”

“Ama ben hatalıydım.”

“Onu durdurmuş olman hatalı olduğun anlamına gelmez.”

Yatakta daha dik oturdum, altımdaki şiltenin hafifçe hareket ettiğinin fazlasıyla farkındaydım. “Bu senin için sorun yaratacak mı?”

“Neredeyse burnunu kırdıktan sonra manyak gibi güldüğünü düşünürsek, hayır diyebilirim. Ancak yine de onun gibi deli bir piç söz konusu olduğunda kim bilebilir ki?”

“Belki özür dilersen-”

“Saçmalama,” diye sözümü kesti. “Ye. Anna bunu senin için yaptı.”

“O... benim için mi yaptı? Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Senden nefret etmiyor.”

“Sadece benden hoşlanmıyor mu?”

“Beni savunduğun için bayıldığını öğrendiğinden beri bu hoşlanmama durumu şu anda askıya alınmış durumda.”

İğrençti. Şimdi o ve diğer herkes beni bebek gibi bakılması gereken bir aciz olarak görüyor olmalıydı.

“Burası senin odan, değil mi?” Dikkatle sordum, bir kez daha çevremden ve özellikle de yanımda duran adamdan aşırı derecede haberdardım. Çarşafların onun gibi kokması da yardımcı olmuyordu çünkü çarşafları yüzüme götürüp içime çekmemek için parmaklarımı çarşaflara geçirmem gerekiyordu.

“Oldukça etkileyici bir tespit yeteneği,” dedi eğlenerek.

“Adamların beni ek binaya götürmesine izin verebilirdin.”

Açık renk gözlerini bir gölge kaplarken ses tonu ölümcül bir hâl almıştı. “Eğer bununla, adamların gerçek cinsiyetini öğrenmelerinin senin için sorun olmayacağını kastediyorsan o zaman bunu hemen yapabiliriz.”

“Ben... bunu kastetmedim.”

“O zaman şükret ve kahrolası çenenin kapat.”

Omuzlarım aniden dikleşirken tenime bir sıcaklık yayıldı. “Benimle bu tonda konuşmak zorunda değilsin. Hatta

konuşmamamı tercih ederim. Sadece imajınla ilgili haklı bir endişem vardı. Odana bir koruma aldığın için tuhaf görünmeni istememiştim ancak belki de gereğinden fazla düşünüyordum.”

“Tam olarak öyle yapıyordun. Güç bende olduğu sürece kimse beni seçimlerim konusunda sorgulamaya cesaret edemez. O yüzden bırak da imajım hakkında ben endişeleneyim. Yemeğini ye, Sasha. Üçüncü kez söylemeyeceğim.”

Gözlerimi kıstım. “Peki bir şekilde karşı çıkarsam ne yapmayı planlıyorsun?”

Hızlı bir hareketle tabağı komodinin üzerine geri koyup beni kaldırdı. Hiç vakit kaybetmeden yataktaki eski yerimi alarak beni kucağına oturttu. Uyluklarının ve göğsünün sert kasları tarafından ezildiğim için bir saniye boyunca nutkum tutuldu. Kolunu sırtıma dolayıp kalçama yasladı, sonra da tepsiyi aldı.

“Ben... şaka yapıyordum. Kendim yiyebilirim.”

“Sen şaka yapıyor olabilirsin ama ben kesinlikle yapmıyordum. Sana bir daha sormayacağımı söylemiştim.” Çorbadan bir kaşık alıp dudaklarıma dayadı. “Aç.”

Niyetim bu olmasa da dudaklarım titredi. Onun nadir sıcaklığı ve kokusuyla çevrelendiğimde içimde bir savaş patlak verdi.

Kahretsin, tüm gün ne kadar da güzel kokuyordu. Her gün.

Şimdi o kadar yakınımıdaydı ki hava yerine onu solumak zorundaydım.

“Bırak beni,” diye fısıltıyla mırıldanırken kelimelerimi zar zor duydum.

“Aç ağzını. Üçüncü kez sormayacağım.”

İstemesem de dudaklarımın aralanmasına izin verdim. Aynı zamanda, itaat etmezsem ne yapacağını öğrenmemeyi tercih ederdim.

Kirill doğanın hesaba katılamayacak bir gücüydü. Biliyordum çünkü onu iş başında görmüştüm, beni dehşete düşürüyordu. Yine de sinir bozucu olmasına rağmen, kendimi garip bir şekilde onun anormal zihninden büyülenmiş buluyordum.

Kaşığı ağzıma soktu ama ben yemeğin tadını alamıyordum. Tüm duyularım bu esrarengiz adam tarafından rehin alınmışken bunu yapmak imkânsızdı.

Başka bir insanı doyurma eylemi normal olmalıydı ya da en azından böylesine dayanılmaz bir gerilime neden olacak kadar önemli olmamalıydı. Ancak Kirill'in kim olduğu gerçeğine bağlı olarak, durum hiç de öyle değildi.

İçinde bulunduğum pozisyonla da ilgisi vardı.

Her hareketinden boğucu bir kontrol yayılıyordu ve ben umutsuzca onun ağına yakalanmış durumdaydım. Boynumu bir ilmek gibi saran gerginliği dağıtmak için umutsuz bir çabayla ellerime bakıyordum.

“Şey... tebrikler,” dedim kısık bir sesle.

Kirill ağzıma bir kaşık çorba daha tıktırdı. “Ne için?”

“Babanın yerine geçtiğin için.”

“Bunu sanki yapmama ihtimalim varmış gibi söyledin.” Kaşlarını kaldırdı. “Benden şüphe mi duyuyordun, Sasha?”

Adımı her söylediğinde olduğu gibi içimden bir ürperti geçti. Özellikle de bunu o nadir, eğlenen ses tonuyla yaptığında daha da sinir bozucu oluyordu.

“Duydum ama sadece o pozisyona gelmek için iki planın olduğunu öğrenene kadar.”

“İki plan mı?”

“Birincisi anneni kurtardığın için kahramanı oynamak ve Konstantin’in iyi bir evlat olmadığını ustaca vurgulamak. İkincisiyse ilk planın işe yaramaması ihtimaline karşı oy satın almak.”

“İşte burada yanılıyorsun.” Bir şeyi silmek için dudaklarımın kenarını okşadı fakat parmakları orada bir saniye fazla oyalandığında dayanılmaz derecede şehvetli hissettirdi. “Sadece iki plan yoktu, üç plan vardı.”

“Üçüncüsü neydi?”

“Konstantin’den kurtulmak.”

“Sen... öz kardeşini öldürmeyi mi planladın?”

“Ondan kurtulmak ille de onu öldürmek anlamına gelmez. Ben bundan daha yaratıcıyım.”

Yanılmıştım. Kirill sadece tehlikeli değildi. O gerçek bir tehditti.

Hafifçe ona doğru döndüm. “Tüm bu düşmanlara sahip olmak seni endişelendirmiyor mu?”

“Sadece dostlara sahip olarak büyük bir şey başarılamaz.” Ağzımı tekrar okşadı ancak bu kez başparmağıyla alt dudığıma bastırarak dokunuşunun altında zonklamasını sağladı.

Kolunun sırtımdaki ve kalçamdaki ağırlığına dair farkındalığım artmıştı. Ancak en önemlisi, kıcımda büyüyen şişkinliği görmezden gelemiyordum. Dudaklarımı okşadıkça ve bastırdıkça ereksiyonu daha da büyüyordu.

Bir ürperti omurgamdan aşağı inip kemiklerimin iliklerine kadar işliyordu. Tepkimi kontrol altında tutma çabalarımaya rağmen yüzüm de boynum da ısınmaya başlamıştı.

Kar fırtınası sırasında yaralandığım o günden beri bana ilk kez bu kadar açık bir şekilde dokunuyordu. Belki de bu-

nun bir daha asla olmayacağını düşündüğüm için –ama şimdi olduğu için– vücudum bana rağmen hayata dönüyordu.

“Yüzün mü kızarıyor, Sasha?”

Yutkunmaya çalışsam da boğazımın dibinde takılıp kalınca başımı bir kez sallamakla yetindim.

“Cildin kırmızı görünüyor.”

“Çünkü... ateşliyim*.”

“Öylesin.”

Kalbim öyle sert çarpıyordu ki bulunduğu yerden fırlayıp ayaklarının dibine serilmemesine şaşıırıyordum. “Ne?”

“Ne?”

Söyleyemiyordum. İstiyordum ama *yapamıyordum*.

Az önce bana ateşli demişti. Duymuştum fakat gerçek miydi, yoksa kafam bana oyun mu oynuyordu emin değildim.

Bunun yerine sonunda kafamdaki soruyu dile getirerek, “Ne yapıyorsun, Kirill?” diye sordum.

Tepsiyi komodinin üzerine koydu. İşte o zaman işimin bittiğini fark ettim. Belki bir süre önce bitmişti ama yemeğe dair hiçbir şey anımsamıyordum.

İri elini kalçama koyup gömleğinin ince kumaşında bir dalgalanma yarattı.

Buz gibi gözleri yüzümü bir saniyeliğine yiyip bitirdi.

İki.

Üç.

“Seni becerip becermeyeceğime karar vermeye çalışıyorum.”

Kendi nefeslerimde boğuldum ve her türlü mantıklı düşünce pencereden uçup gitti.

* Yazar, İngilizcedeki ‘hot’ kelimesini kullanarak kelime oyunu yapmıştır.
-ç.n.

“Sen... ne?”

“İşitme sorunun yok, o yüzden varmış gibi davranmayı bırak.” Boştaki eli yanağıma okşayıp yavaşça ağzıma doğru ilerledi. “O köye gittiğimizden beri seni becermek istiyordum. Seni yere atıp bacaklarını açmayı ve istediğimi almayı düşündüm. Bu yarı saydam tende izlerimi bırakmayı ve onların solmasına izin vermemeyi hayal ettim. Daha fazlası için yalvarırken çığlık atıp ağlayana kadar seni tekrar tekrar sahiplenmeyi hayal ettim.”

Vücut ısım kaynama noktasına ulaştığında bedenim onunkine karşı gevşemişti. Kulaklarım yanıyor, karıncalanıyor, daha fazlası için yalvarıyordu. Ancak ağzından çıkan her sakın kelimeyle titreyen tek yer orası değildi. Kadınlığım zonklarken bacaklarımı sıkmak zorunda kaldım. Hafif bir hareketle kığım onun devasa ereksiyonuna sürtündü.

Kıpırdamadan öylece durdum, nefes almaktan o kadar korkuyordum ki bunu sadece kısa aralıklarla yapıyordum.

“Bacaklarını ayırıp seni becermek çok cazip gelse de yapmayacağım. Neden biliyor musun?”

Başımı iki yana sallayıp içime yayılan ezici hayal kırıklığı duygusunu görmezden gelmeye çalıştım fakat başaramadım.

“Seni *henüz* çözebilmiş değilim... ve olası düşmanlarla ilişkiye girmem.”

“Ben... senin düşmanın değilim.” *Öyle olsaydım çoktan ölmüş olurdum.*

Gözlerini kıstı. “Bir şey saklıyorsun ya da muhtemelen bazı *şeyler*. Rusya’dan buraya kadar sırf koruma olarak kariyer yapmak için beni takip ettiğine bir an bile inanmadım.”

“O zaman neden seninle gelmeme izin verdin?”

“Sana söyledim. Seni kontrolüm altında tutmak için.”

“Düşmanlarını daha yakın tut, öyle mi?”

“Onun gibi bir şey.” Parmak uçlarını kalçama gömdü.
“İtiraf edersen bu durumu düzeltebiliriz.”

“Sen rahip değilsin ki, neden senin önünde günah çıkarayım?”

“Hayır, değilim. Yine de cennetteki ilahın olabilirim.”

“Reddediyorum.” Elini itmeye başladım fakat bir dağ yerinden oynatmam bile daha mümkündü.

“İnatçı olma. Beni istediğini biliyorum, Solnyshka. Bakmadığımı düşündüğün zamanlarda beni izliyorsun, hatta tahrik olup huzursuz oluyorsun. Şu anda şehvetinin kokusunu alabiliyorum. Bacaklarının arasına uzansam hissedirim de.”

“Şansızlığına bak ki ben de düşmanlarla ilişkiye girmem.” Bu kez elini ittiğimde beni serbest bıraktı.

Düzgün nefes almayı, yataktan sıçrayıp özel kıyafetler içindeki canavardan güvenli bir mesafede durduğumda başarabilmiştim.

“Eğer bir şeye ihtiyacın yoksa.” Başımı sallayıp arkamı dönerken kapıya doğru koşma isteğime zorlukla karşı koyuyordum.

“İstediğin kadar kaç, Sasha ama günün birinde itiraf edeceksin ve ben de seni ödüllendireceğim.”

Havalı görünmeye çalışmaktan vazgeçip koşmaya başladım.

Eğer beni huzursuz eden bu duygularla yüzleşmeyi reddedersem kesinlikle yok olurlardı, değil mi?

BÖLÜM YİRMİ BİR

Sasha

Üç gün sonra, Damien'in yumruğu yüzünden solmakta olan bir morluğum vardı ve evdeki gerginlik bir kademe daha artmıştı.

Yulia her zaman Kirill'e onu boğmak istiyormuş gibi bakıyordu, tabii onu kaçırdığını düşünürsek bu pek de şaşırtıcı değildi.

Konstantin sinsi davranıyor, birden fazla toplantı için dışarı çıkıyordu. Yuri bana babasının gücünü kaybetmesinin oyun dışı kaldığı anlamına gelmediğini söylemişti. Hâlâ annesinin etkisine sırtını dayıyordu ki bunu sonuna kadar kullanacaktı.

Karina odasından çıkıp beni ya da kardeşini ürkütücü bir şekilde izliyor, ardından kendi odasına koşup kapıyı çarpıyordu.

Ben mi? Sanki hayatım buna bağlıymış gibi Kirill'den uzak durmaya çalışıyordum.

Onun gözlerinin içine bakmak ve vücudunun benimkinin

altındaki hissini düşünmemek için sahip olduğum profesyonel iradenin her zerresini kullanmam gerekiyordu. Dudaklarımdaki parmaklarını. Kalçamı kavrayan elini. Kıçımın altındaki ereksiyonunu.

Nefesini, kokusunu, sıcaklığını. *Her şeyini.*

Unutmak imkânsızdı. Doğru düzgün tadına bile bakamamıştım fakat yine de daha fazlasını istiyordum.

Ve daha fazlasını.

Ve hatta...daha da fazlasını.

Ama yapamazdım. *Yapmayacaktım.*

Kirill'e kapılmaya ne kadar meyilli olursam olayım, bu ateşli ve alışılmadık çekimi bastırmak ne kadar zor olursa olsun, tam olarak yapacağım şey buydu.

O, kurmaya çalıştığım her şey için tehlikeliydi. Düşmanım olmadığını söylediğimde yalan söylemişim. Ne de olsa o Roman Morozov'un oğluydu, o adamın ailemin cinayetine karışmasına bağlı olarak düşmanım hâline gelebilirdi.

Son birkaç günümü aktif olarak malikânenin güvenlik sistemini ezberleyerek geçirmiştim. Maksim'i kullanmaktan nefret etsem de buradaki her şeyin nasıl çalıştığını öğrenmem gerekiyordu. Kameraları, alarmları ve gözetimden sorumlu korumaları.

Bulduğum ilginç bir bilgi de yatak odalarında ya da ofiste hiç kamera olmamasıydı. Salonun kameralarında şüpheli görünmeden bir şekilde oraya girmeyi başarabilirsem, bazı bilgilere ulaşabilirdim.

Daha önce ofise gitmiştim ama sadece Kirill'le Viktor oradayken içeri girmiştim.

Çekmecelerin çoğunda Kirill'in şifre korumalı olarak çevirdiği anahtarlar vardı. Kasa parmak izi korumalıydı, dola-

yısıyla sadece Kirill açabiliyordu. Yine de bunun bir önemi yoktu. Roman'ın ailemle olan ilişkisini kasada saklanacak kadar hassas bir sır olarak gördüğünü sanmıyordum.

Muhtemelen tüm olanları önemsiz bir şey olarak görmüştü. Geride hiçbir kayıt bırakmayacak kadar önemsiz olduğunu düşünmüş olma ihtimaline de hazırlıklı olmalıyım.

Denemeden bilemeyecektim.

Adımlarımı soğukkanlılıkla atarak ofise giden koridorda ilerledim, kapıyı çalıp açmaya çalıştım.

Kilitliydi.

Tabii ki kilitliydi.

Yine de bir süre orada kalıp, şüpheli görünmeden kilidi açmanın en iyi ve en hızlı yolunu düşündüm.

“Bir şeye mi ihtiyacın var?”

İrkildim fakat ustaca kendimi toparlayıp Viktor'un ciddi varlığıyla yüzleşmek için arkamı döndüm. “Patron'u arıyordum.”

Taş kılıklı adam kaşlarını kaldırdı. “Kapalı bir kapının önünde mi?”

“Belki içeridedir diye düşündüm. Kapıyı çaldım.”

İfadesizliğini korurken kıpırdamamak için kendimi zor tutuyordum. Yemin ederim sırf kıpırdanışımı görmek için bunu bilerek yapıyordu. Ancak artık orduda değildik ve o benim doğrudan üstüm değildi. Çenemi kaldırdım fakat bu onun sevimsiz yüz hatlarını değiştirmeye yetmedi.

“Patron seni eğitim alanına çağırıyor. Şimdi.”

Viktor'un varlığını bana unutturmanın en iyi yolu ne miydi? Aptal patronuydu. Ondan bir gün daha kaçma çabam boşa gitmişti.

“Nedenini söyledi mi?”

“Hayır.” Ardından adımlarını hızlandırdı.

Arkasından yüzümü buruşturdum. Aniden arkasını dönünce saçıma dokunuyormuş gibi yaptım.

“Kımılда, Lipovsky.”

“Sasha’yı ya da en azından Aleksander’ı tercih ederim.”

“Ben de çok gerekmedikçe konuşmamamı tercih ederim ama her zaman istediğimizi elde edemiyoruz.”

Pislik.

Ek evlerden birinin yakınındaki antrenman sahasına kadar onu takip ettim. Burada kapalı bir havuz, sauna ve kliniğe bağlı dev bir spor salonu bulunuyordu. Korumaların her gün formda kalmalarını sağlayacak her şey mevcuttu.

Kirill’in nerede olduğunu Viktor’a sormaya gerek kalmamıştı. Onu dövüş ringlerinin ortasında, eleştirel bir bakışla maçları izlerken buldum.

Üzerinde her zamanki siyah pantolonuyla dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz düğmeli gömleği vardı. Kollarını kavuşturmuştu, dalgın görünüyordu. Burnunun üzerinde duran gözlükleri ona tehlikeli bir hava veriyordu.

Tam olarak bu yüzden o geceden beri ondan uzak durmaya çalışıyordum. Gerçek cinsiyetimi öğrendiğinden beri baş başa geçirdiğimiz zamanı en aza indirmeye uğraşıyordum çünkü onu gördüğüm anda bakmadan duramıyordum. O etrafımdayken yaşadığım tuhaf farkındalığın sonu gelmiyordu.

Kirill beni fark edince duraksadı, ben de yutkunarak yalancı bir özgüvenle ona doğru yürümeye başladım.

Diğer korumaların dövüş seslerine ve Kirill’le yalnız olmadığımız gerçeğine sığınıyordum, bu sayede saçma sapan bir şey olmazdı.

Yerdeki bölmeli halkalardan birine adım attığında onu takip ettim. Ayaklarım onun önünde durduğunda başımı kal-

dırmak zorunda kalmıştım çünkü aptalca bir şekilde uzundu.
“Beni mi çağırdınız?”

“Evet.” Kollarını çözüp iki yanına düşürdü. “Bu senin eğitiminin bir sonraki adımı.”

“Sonraki adım mı?”

“Kampta aldığın eğitimin bu işin sonu olduğunu düşünmedin, değil mi? O sadece kas güçlendirmeydi.” Bakışlarını ateş gibi hissettiren mekanik bir tavırla üzerimde dolaştırıyordu. “Hâlâ kat etmen gereken uzun bir yol var.”

“Bu... Damien’in yumruğu beni bayılttığı için mi?”

“Bu, senin onu yakalaman gerekirken bir yumruk indirebilmiş olmasından kaynaklanıyor. İyi bir keskin nişancısın ama her zaman yanında bir silah olmayacak. Göğüs göğüse çarpışma durumunda, büyük ölçüde dezavantajlı olacaksın ve muhtemelen saniyeler içinde öldürüleceksin. Bunu düzeltmemiz gerekiyor. Gardını al.”

“Bu ne tür bir eğitim?”

“Basit.” İki parmağıyla beni işaret etti. “Yumrukla beni.”

“Ben... bunu yapabilir miyim?”

“Hayır fakat deneyebilirsin.”

“Neden bahsediyorsun sen? Tabii ki sana yumruk atabilirim.”

Dudağının kenarında hafif bir seğirme oldu. “Dene o zaman.”

“Eğer yapabilirsem ne alacağım?”

“Seçtiğin herhangi bir ödül.”

“Beni hafife alıyorsun, değil mi?”

“Belki de kendini abartan sensindir.” Beni tekrar yanına çağırdı.

“Bir yumruk, değil mi? Herhangi bir yere?”

“Yüzüme.”

“Yakışıklı yüz hatlarını mahvetmek istemem.”

Dudaklarında nadir bir gülümseme belirdi. “Beni yakışıklı mı buluyorsun?”

Kahretsin. “Genel... anlamda söyledim.”

“Hı-hı. Merak etme, Sasha. *Yakışıklılığ*ıma hiçbir şey yapamayacaksın. Şimdi, bütün gün orada dikilecek misin?”

Hiç vakit kaybetmeden üzerine atıldım. Sadece eğilmekle kalmadı, aynı zamanda sırtıma vurarak beni kolaylıkla mindere devirdi.

Karnımın alt kısmıyla sırtımda acı belirse de tekrar ayağa kalkmayı başardım. Kirill olduğu yerde duruyordu, yüz ifadesi bir rahip kadar sakindi.

Pekâlâ, bunun kolay olacağını düşünmemiştim fakat yine de Kirill’in mükemmel bir keskin nişancı olduğuna şahsen şahit olsam da savaş becerileri hakkında pek bir şey bilmiyordum. Onu Karina’dan korumaya çalışırken beni duvara fırlatmıştı. Ayrıca Damien’a vurup zarar vermişti, bu da güçlü olduğu anlamına geliyordu. Sadece bunu göstermemeyi tercih ediyordu.

“Tekrar.” İki parmağıyla bir kez daha beni çağırdı.

Bu hareket beni kızdırmaya başlamıştı.

Tüm gücümü toplayıp son sürat ona doğru koştum. Ayaklarım altımdan kaydı, öncekinden daha acı verici bir güm-bürtüyle yere çakıldım. Bu sefer yaklaşmama bile izin vermemişti. Yüzündeki nötr ifadeye dik dik baktım, işte şimdi o yüz hatlarına zarar vermek istiyordum.

“Tekrar.”

Titreyen ayaklarımın üzerinde doğrulup ceketimi çıkardım ve ringin dışına savurdum, ardından gömleğimin kollarını sıvadım.

Kirill'in yüzü hâlâ aynıydı. Zamansız ve duygusuz. Hiç değişmiyordu. Bir savaş çılgılığı atıp yumruğumu kaldırdığımda, ona yumruk atmaya çalıştığımda ya da o beni yere fırlattığında. Tekrar ve tekrar ve *tekrar*.

Bir saat sonra, bırakın yumruk atmayı, ona dokunmayı bile başaramamıştım.

Gömleğim terden sırtıma yapışmıştı. O kadar derin nefes alıyordum ki neredeyse hırıltılı soluyordum. Aldığım darbeler yüzünden organlarım yeniden düzenlenmiş gibi hissediyordum.

Kalıcı hasar verecek şekilde vurmuyordu fakat kontrol altına alma yöntemlerinde o kadar sertti ki her birini hissediyordum.

Bireysel eğitimlerini tamamlamış olan diğer korumalar etrafımızı sarmıştı.

“Bunu yapabilirsin, Sasha!” Maksim'in sesi arkamdan duyuldu.

Ona doğru bakıp baş parmağımla selam verdim. Yanında duran Yuri'nin yüzünde aynı cesaretlendirici ifade yoktu. Bana pes etmemi söylercesine başını iki yana salladı. Burada kimse Kirill'le baş edemezdi. Ancak mesele de buydu. Pes etmeyi reddediyordum.

“Tekrar.” Kirill'in ses tonunda bu sefer bir sertlik vardı. Her zamankinden daha fazlaydı.

Ona doğru hamle yaptığımda beni ringin diğer tarafına uçurdu. Acı her yanımda patlarken arkadaşlarımdan toplu bir, “Ah,” sesi geldi.

Lanet olsun.

“Tekrar.”

Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştım ancak ben bile

güçlükle dik durabildiğimin farkındaydım. Dövüşmek ve yumruk atmak imkânsızdı. Uzun zamandır d v ş yorduk. Yumruğum bırakın yüzünü, vücudunun herhangi bir yerine bile değmemişt .

Yorgun ya da enerji sarf etmişt  gibi bile gözükmüyordu.

Kahretsin. Bu çok utanç vericiydi.

“Efendim, içeri giremezsiniz.” Viktor’un ısrarlı sesi boştukta gürledi.

Bu bölünme için telaşlanmalı mıydım, yoksa minnettar mı olmalıydım emin değildim. Rulan ve adamlarının öldüğü zaman bir yana, şu anda hissettiğim gibi bir aciliyet havası hissetmemişt m.

Beni spor olsun diye dövdüğü süre boyunca yüz ifadesini değiştirmeyen Kirill bile daha uzun, daha heybetli ve gerçekte olduğundan daha büyük görünüyordu. Nefesimi tutarken yeni gelene bir göz attım.

Damien’dan başkası değildi. Yalnız başına.

Maksim’in de belirttiği gibi Bratva liderlerinden herhangi birini tek başına bulmak neredeyse imkânsızdı.

Bir, suikast girişimleri gerçekti.

 ki, genellikle ölmek istemezlerdi.

Üçüncüsü ve en önemlisi, koruma bulundurmak yapılacak en mantıklı ve güvenli şeydi.

Damien’in bir yerlerinde sorun olduğuna gerçekten inanmaya başlamıştım çünkü tek başınaydı. Viktor ve diğerlerinin, gelmiş olsalardı onun korumalarını durdurabileceklerinden şüpheliydim. Genellikle korumalar, özellikle de i   emberdekiler, patronları için ölmeye hazırdı.

Damien, Viktor’la yüzleşmek için arkasını döndü. “Sen. Seni tekmelemeden önce kayıp bir köpek yavrusu gibi beni takip etmeyi bırak.”

Viktor cevap vermese de Kirill'e baktı. "Özür dilerim, Patron. Onu durduramadım."

"Siktiğimin saçmalıkları." Damien manyakça bir sırtışıla Kirill'in önüne geçti. "Selam, orospu çocuğu."

"İstenmeyen varlığının ardındaki nedeni açıklamak ister misin?" Kirill açık açık sordu.

"Korumalarınıza misafirperverlik duygusunu kimin öğrettiğini şimdi anlıyorum. Söylemeliyim ki beş üzerinden sıfır, kesinlikle tavsiye etmiyorum."

"Yine de soruma cevap vermedin."

Damien beni yolumdan itti. "Sen, güzel çocuk, defol buradan."

Az önce bana güzel çocuk mu dedi?

Kirill yerinden kımıldamadı fakat sanki sadece sert bakışlarıyla bile daha korkutucu hâle gelmişti. Ancak konuştuğunda sesi kesinlikle sakın çıktı. "Damien. Seni dışarı atmadan önce neden burada olduğunu söylemek için tam üç saniyen var. Bir... üç."

Damien sırtarak gözlerini kocaman açtı. "Neden olacak? Dövüşmek için tabii ki."

"Seninle dövüşerek zamanımı harcamak istediğimi nereden çıkardın?"

"Benimle taşak geçiyor olmalısın. Hayatını kurtarabilmek adına bir yumruk bile sallayamayacak, işe yaramayan güzel çocukla dövüşüyordun ama benimle dövüşmenin zaman kaybı olduğunu mu söylüyorsun? Hangi –bunu ne kadar vurgulasam az– siktiğimin kafasındasın?"

"Reddediyorum." Kirill onu iterek geçti ve eve doğru yöneldi.

Damien da onu takip etti. "Hadi, istediğini biliyorsun."

“Hayır, istemiyorum.”

“Peki ya sana para verirsem?”

“İlgilenmiyorum.”

“Ya bir şey üzerine bahse girersek?”

“Hâlâ ilgilenmiyorum.”

“Kâr versem bile mi?”

Kirill ona yan gözle baktı. “Bu kelimenin anlamını biliyor musun ki?”

“Dürüst olmak gerekirse, sikimde bile değil fakat bu konuda iyiyim ve senin de değerini anladığımı biliyorum.”

Kirill hiçbir şey söylemeden yürümeye devam etti. Damien onu içeri kadar takip ederken hâlinden çok memnun görünüyordu.

“İyi misin, Sash?” Maksim elini omzuma dolayarak kardeşçe sarıldı ve bana eve bakmayı kesmem için baskı yaptı.

“Ah, evet. Sayılır.”

“Eğer teselli olacaksa.” Yuri diğer tarafıma geçip sırtıma vurdu. “Hiçbirimiz Patron’a karşı kazanamayız. O sadece... taştan yapılmış.”

“Evet, dert etme Sasha,” dedi başka bir koruma.

“Onun kendine özgü dayanıklılığı karşısında oldukça iyi dayandın,” dedi bir başkası.

Hepsi ya omzumu sıvazlıyor ya saçımı karıştırıyor ya da sırtıma vuruyordu. Sonuncusu, ağrıyan bedenime daha çok zarar vermişti ama gülümseyerek karşıladım.

Birdenbire, daha önce hissettiğim tüm utanç ve zayıflık ortadan kayboldu. Bu adamları uzun zamandır tanı mıyordum, yine de yavaş ama emin adımlarla benim için bir aile gibi olmuşlardı.

“Hadi, sana yiyecek bir şeyler alalım.” Maksim ve Yuri beni mutfağa doğru sürüklemeye başladı.

“Damien gerçekten sadece dövüşmek için mi burada?” diye sordum Maksim’e. “Yoksa başka bir amacı mı var?”

Yuri düşünceli bir şekilde, “Ben de aynı şeyi merak ediyordum,” dedi. “Diğer Bratva üyelerinden biri olsaydı, casusluk yapmak için burada olduğundan eminim derdim fakat Damien hakkında topladığım verilere bakılırsa, geçen gün patronun gücünü tattıktan sonra gerçekten dövüşmek için burada olduğundan gayet eminim.”

“Evet,” diye ekledi Maksim. “Çılgınca bir tahminde bulunacağım ve onun casus olacak kadar donanımlı olmadığını söyleyeceğim.”

Yuri’nin ses tonu değişirken, “Bunu bilmeden de yapabilir,” dedi. “Örgütte kesinlikle güvenilir insan yok. Hepsi ne pahasına olursa olsun en tepede olmak istiyor.”

Kirill de buna dahildi.

Hedefine ulaşmak için her türlü yöntemi kullanabilecek insanların başında geliyordu.

Belki bu bana da bulaşmaya başlamıştı çünkü kendisine yumruk atmamı istediğinden ve beni istediğim herhangi bir şeyle ödüllendireceğini söylediğinden beri önemli bir pozisyon düşünüyordum.

Viktor kadar ana ofise erişimimin olacağı ve sonunda Roman’ın geride bıraktıklarını kurcalayabileceğim bir pozisyon.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Kirill

Hedeflere tesadüfen ulaşılmazdı. Onları gerçekleştirmek için sadece çabalamakla kalmamalı, aynı zamanda karşı tarafın izlediği bütün yolların bana çıkacağından emin olmalıydım. Hata yapma payım sıfırdı ve benim hatalara tahammülüm yoktu.

Adamlarımın benimle ilgili bildiği gerçeklerden biri de buydu. Tam olarak bu nedenle hâlâ ordudaymışçasına her günün tamamında makineler gibi antrenman yapmaktan memnundular.

En başında onları Rusya'ya bu sebeple götürmüştüm. Bazılarının disipline, bazılarının da sert bir yaşam tarzıyla tanışmaya ve yoksunluk hissiyle yaşamanın ne demek olduğunu öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Düşündüklerinin aksine, hayatım boyunca orduda kalmayı hiç planlamamıştım. Çok yavandı, çok katıydı ve hiçbir anlamda ilerlemeye izin vermiyordu. Ancak buna inanmak

zorundaydılar, aksi takdirde her şeylerini ortaya koymazlardı. Bu sadece bir eğitim meselesi değildi, aynı zamanda zihniyeti değiştirme meselesiydi.

Yine de babamın beni New York'a geri getirme konusundaki çaresizliğini yanlış hesaplamıştım. Tüm yapışkanlığı ve sinir bozucu varlığına rağmen, beni ait olduğumu düşündüğü yere geri dönmeye zorlamak adına adamlarımı –*kendi* adamlarını– öldüreceğini hiç düşünmemiştim.

Kayıtlarıyla birlikte belgelerini inceledikten sonra bunu neden yaptığını tam olarak öğrenmiştim. Gücü azalıyordu ve banka hesapları acınası hâldeydi.

Bu öncelikle, birkaç hatası ve diğer suç örgütlerinin iç savaşlarında yanlış kişilerin tarafını tuttuğu için olmuştu. Sonuç olarak, Pakhan'ın güvenini yavaş yavaş kaybetmişti. İlginç olan, kaybedilen bu güveni tüm doğru seçimleri yaparak kazanan kişi Adrian'dan başkası değildi.

Kusursuz bilgi toplama becerilerine, gizli bir çalışma yöntemine sahipti. Üstelik örgüt içinde bile düşük bir profil sergiliyordu.

En önemlisi de doğru kararlar vermesiydi. Her zaman ve her seferinde.

Geri döndüğüm andan beri müttefikimin kim olacağını çok iyi biliyordum. Adrian Volkov. Hayır, müttefikim olmayı kabul etmemiş ve beni görmezden gelmişti fakat çoktan benim tarafımdaydı.

Sadece henüz bunu bilmiyordu.

Görünüşe göre, mali açıdan babamın yaptığı ikinci hata ise Yulia'nın boktan listesine girmek olmuştu. Yulia babamı yavaş ama emin adımlarla bankadaki adamlarından uzaklaş-

tırmaya başlamıştı. Ailesinin ona düşük faizli kredi vermesini yasaklamış ve onlarla olan ilişkisini yavaş yavaş kesmeyi kendine görev edinmişti.

Bu onun yükseliş zamanlarında olmamıştı, hayır. Yulia, onu öldürecek amatör bir hata yapmayacak kadar akıllıydı. Yıllarca doğru zamanı beklemişti ki oldukça sabırlıydı.

Hastalığı boy gösterir göstermez, bir yılan gibi saklandığı yerden çıkarak babamın onunla evlenmesinin nedeni olan gücünü, damla damla işe yaramaz Konstantin'e aktarmaya başlamıştı.

Diğer insanların düşündüğünün aksine, kardeşimden nefret etmiyordum. Sadece son derecede düşüncesiz buluyordum. Eğer dizginleri tamamen eline alacak olursa er ya da geç, Yulia'yı da Karina'yı da öldürtebilirdi.

Babam muhtemelen bu yüzden, ne olursa olsun onun başa geçmesini istememişti.

Mirasını yaşatmak ve küçük Karina'sını korumak adına, benim daha uygun olduğumu biliyordu. Babam ne kadar pisliğin teki olsa da kız kardeşimin üzerine titreyen bir babaydı. En azından hayatını mahvettikten sonra öyleydi.

Benim daha uygun olma nedenlerimden biri de ne isterlerse yapmalarına izin veren o aptal Konstantin'in aksine, adamlarımın üzerinde sağlam bir kontrolüm olmasıydı.

Bu bir saygı meselesiydi. Rusya'dan önce benden çekilip korkarlardı ancak birlikte yürüttüğümüz askeri ve sayım görevlerinden sonra, bana bir lider olarak da saygı duymaya başlamışlardı. Bu da Rusya'ya gitmemin bir başka nedeniydi.

Bu manipülasyon muydu? Belki. Ancak zirvede olmak için doğru insanların yanınızda olması bir zorunluluktur.

Kendime bu yüzden antrenmanlarda Sasha'ya işkence ettiğimi söylüyordum. Başlayalı bir ay olmuştu ve hâlâ çoğu zaman yere kapaklanıyordu.

Başka biri çoktan pes etmiş olurdu. Ordudayken bu teste başladığımda korumalarımın çoğu kesinlikle pes etmişti. Yenilgiyi kabul etmiş ve hayatlarına devam etmişlerdi.

Sasha etmiyordu.

Her gün antrenman sahasına kalça ve karın çizgilerini gizlemekte büyük ölçüde yetersiz olan eşofmanlarla geliyordu. Bazen onun kadınsı özelliklerini fark eden tek kişi benim de diğer herkes tamamen habersiz mi, diye merak ediyordum.

Tanrı aşkına, kum saati gibi bir beli vardı. Evet, saklıyordu fakat yine de Maksim ve Yuri denen o iki piç, ona sürekli el kol hareketi yapıyordu.

Hatta Viktor'a, Sasha'nın biraz olsun uyuyabilmesi için gece nöbetini üstlenip üstlenemeyeceklerini sormaya cesaret etmişlerdi. Ben de Viktor'un kendine özgü, pek hoş olmayan sesiyle onları kovmasını sağlamıştım.

İkisini de sikeyim. Sasha süresiz olarak gece nöbetinde kalacak.

Geceyi odamın hemen dışında geçiriyordu. İçeride olmasını tercih ederdim ama mesafesini özenle koruduğu için bunu reddediyordu.

Dövüş zamanımız hariçti.

Bu, içindeki alevin ateşlendiği ve tamamen farklı bir yaratığa dönüştüğü zamandı. Dikkat süresi yirmi saniye olan bir kedinin kararlılığına sahipti. Her gün yenildiğini unutup ve daha fazlası için ringe geri geliyordu.

İlerleme kaydediyor muydu? Evet. Yakın zamanda beni yenebilecek miydi? Muhtemelen hayır.

Dövüşlerimiz her şeyden çok bir rutin hâlini almaya başlamıştı. Günümün en önemli olayı herhangi bir ittifak kurmaya çalışmak ya da Konstantin'in bazı kulüpler üzerindeki kontrolünü ortadan kaldırmak değildi.

O ringde olmaktı, Sasha'nın meydan okuyan ifadesiyle karşıma çıkmasını beklemektir.

Viktor lanet bir hayalet gibi ofisimin kapısında belirmeden hemen önce oraya gitmek üzereydim. "Biraz ses çıkar, olur mu?" Koridorda ilerlemeye başladığımda yanımda yürüyordu.

"İgor seninle görüşmek istiyor."

"Neden?"

"Söylemedi. Seni bu gece evinde görmek istiyor."

"Hımm, ona orada olacağımı söyle."

Yaşlı herif, Konstantin yerine benim başa geçmemi en çok isteyenlerden biriydi. Bu buluşmanın, en büyük oğlun babasının mirasını devralmasıyla alakalı eski moda kurallarla ilgili olduğuna emindim.

"Anlaşıldı. Bu gece toplantıyla meşgul olacağınıza göre kulübe şimdi gidelim mi?"

"Hayır, antrenmanım var."

"Lipovsky ile mi?"

"Cevabı bilmene rağmen neden soruyorsun?"

"Ona güvenmiyorum, Patron."

"Neden?"

"O... şüpheli."

"Ne kadar da büyük gerekçelerin var, Viktor."

"Sen de bunu farkındasın. Genç hanımla da yakınlaşıyor."

Koridorun ortasında durdum. "Karina'yla mı?"

"Evet. Genç hanım onu odasına alıyor ve Anna'dan onlar için atıştırmalıklar hazırlamasını istiyor."

“Bu neden kötü bir durum ki? Aslında odasına birinin girmesine izin vermesi iyi bir şey. *Benim* bile çoğu zaman odaya girmeme izin vermiyor.”

“Ciddi misin?”

“Ne?”

“Ondan faydalanabilir, Patron.”

Güldüm, bana bir uzaylıymışım gibi baktığı için durup ciddi ifademi takındım. “Eğer öyle bir şey yaparsa kafasını keserim.”

“Bu yapmayacağı anlamına gelmiyor. Böyle bir şey yaşanmadan önlem almamız daha iyi olmaz mı?”

“Karina’dan faydalanmayacak, yemin ediyorum.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Pekâlâ, şöyle diyelim... o erkeklerden hoşlanıyor.”

“Eşcinsel gibi duruyor.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Bunu görebilmek için dâhi olmaya gerek yok.”

“O zaman neden kız kardeşimden faydalanacağını düşünüyorsun?”

“Çalışan bir siki olduğu gerçeği yüzünden.”

Yeniden gülme isteğimi bastırdım, Viktor dik dik bana bakıyordu. “Bir süre önce ofisinizin önünde garip davranıyordu.”

“Garip mi?”

“Kapıyı çalıp size bakmak için oradaymış gibi davrandı.”

“Peki bu neden garip?”

“Onu geçen hafta da aynı şeyi yaparken yakaladım. Bu sabah tekrarladı. Güvenlik kameralarını izliyordum ve kapının önünden ayrılmadan önce iki saniye boyunca kilide baktığını gördüm.”

“Onu izliyor musun, Viktor?”

“İzlenmesi gerekiyor.”

İlginçti. Bu durum, Sasha’nın ofiste bir şeyi olduğu anlamına gelirdi. Belki de *bir şey* arıyordu. Ne olabilirdi?

“Bırak onunla ben ilgileneyim. Bu işe karışma ve onu izlemeyi de kes.”

“Ama, efendim-”

“Bu işe karışma, Viktor. Bu bir emirdir.”

Dudaklarını onaylamadığını belli edercesine büzse de uzatmadı. Ancak sözleri aklıma birçok fikir düşürmüştü, Sasha’nın New York’a gelmek için gerçek sebepleri gibi...

Bugünkü antrenman sırasında Sasha göğsüme dokunmayı başardı. Bir yumruk değildi ve hemen ardından yere kapaklanmıştı ama yüzünde memnun bir gülümse vardı. Sanki başından beri yapmak istediği şeyi yapmış gibiydi.

Böbürlenmemiş ya da bu teması bir puan olarak saymaya bile çalışmamıştı ancak bana o meydan okuyan gözlerle bakması beni sertleştirmişti.

Hayır. Beni sertleştiren, o meydan okuyan gözlerde nasıl bir ifade yaratabileceğim düşüncesi idi.

“Hadi gidelim. Rahatlaman için yapılabilecek en doğru şeyi biliyorum.” Maksim onu omzundan tutup yürüyebilmesi için destek verdiğinde gözlerim kısıldı fakat hemen odağımı topladım.

Rahatlaman için yapılabilecek en doğru şeyi biliyorum.

Eğer yanlış duymadıysam tam olarak böyle söylemişti. Tam peşlerinden gidecektim ki telefonum çaldı. Bu aramayı görmezden gelmeye hazırdım ama kız kardeşimin beni araması pek sık gerçekleşen bir şey değildi.

Telefonu açarken dikkatim Sasha'nın Maksim'le birlikte ortadan kaybolmasına odaklıydı. "Senin için ne yapabilirim, Kara?"

"Bana böyle seslenmemeni söylemiştim!"

"Pekâlâ, pekâlâ. Sorun nedir?"

"Seni aramam için bir sorun mu olması gerekiyor?"

"Hayır ama bir neden olmalı." Ayrıca hâlâ beni uykumda öldürmekle de tehdit etmemişti.

"Bir iyiliğe ihtiyacım... hayır. Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Reddediyorum."

"Ne... ama neden? Ne istediğimi bile bilmiyorsun."

"Sasha'yı kişisel koruman olarak istiyorsun, değil mi?"

"Sen nasıl... Her neyse, evet ve onu bana vereceksin."

"O bir oyuncak değil, Kara."

"Umurumda değil. Korumam olmasını istiyorum."

"Cevabım hâlâ aynı."

"Ama... ama senin bin tane falan koruman var. Neden Sasha'yı bana veremiyorsun?"

Keşke bunun cevabını bilseydim. "Hâlâ hayır."

"Geçen gün sana oy verdim. Bana bir iyilik borçlusun, piç kurusu!"

"Senden bir iyilik istemedim ve kesinlikle sana borçlu olmayı da kabul etmedim."

"Seni lanet olası manipülatif, Makyavelist*, ahlaki pusulası olmayan psikopat pislik! Yemin ederim-"

"Anna'dan sana biraz bitki çayı getirmesini isteyeceğim. Ajitasyonuna** yardımcı olur." Telefonu kapattım.

* Güvensiz tutumlara sahip, kendi duygularını düzenleyebilen bireylerdir. -ç.n.

** Duygusal veya psikolojik tepkiyi artırma veya kıskırtma. -ç.n.

Eline geçen ilk şeyi duvara fırlattığını neredeyse görebiliyordum. Ancak kendini yaralamasını istemesem de onu kontrol etmeye gitmeyecektim. Karina'nın sorunu şımarık, korunaklı ve dış dünyadan kopuk olmasıydı.

Daha önce onu kendi hâline bırakmışım ama artık sırf talep ediyor diye her istediğini alamayacaktı.

Roman'ın acımasız ebeveynlik yöntemleri nedeniyle kronik anksiyetesi oluşmuştu. Muhtemelen suçluluk duygusuyla onu çok şımartmıştı, ayrıca kadın olduğu için büyük resimde önemli bir yeri olduğunu da düşünmüyordu.

Onunla aynı hataya düşmeyecektim.

Masamın üzerinde incelenmeyi bekleyen binlerce belge olmasına rağmen, Sasha ve Maksim'i takip etmek gibi oldukça "mantıklı" bir seçim yaptım. Ordudan beri bu denli yakınlaşmalarını hiç sevmemiştim. Daha zeki olmasına ve mesafesini nasıl ya da ne zaman koruyacağını bilmesine rağmen, Yuri'yle de aynı samimiyete sahipti.

Maksim'in kendini koruma duygusu yok denecek kadar azdı ve çok yakında *kazara* kesik bir kafaya sahip olabilirdi. Diğerlerini izlemekle meşgul olduğu için Viktor'dan kaçmayı başarıp eve girdim.

Çok geçmeden Maksim'in koridorda koştuğunu gördüm. "İçecek bir şeyler getireceğim. Sen önden git."

Önden.

Maksim mutfağa doğru gözden kaybolduktan sonra birkaç dakika bekleyip aksi yöne doğru ilerledim. Maksim'in Sasha'nın önden gitmesini istediği yer saunaydı.

Durup bir elimi cebime soktum ve ardından gözlüklerimi burnumda yukarı ittim. Bu kadın saunada Maksim ile terlemeyi mi planlıyordu?

Göğsümde yükselen ateşi hafifletmeye çalışmam birkaç dakika sürdü. Kısmen başarısız olmuştum çünkü Maksim elinde iki içkiyle geldiğinde neden boynunu kırmamam gerektiğini gerçekten merak ediyordum.

“Patron,” dedi şaşkınlıkla. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Evet. Gidip Igor ve adamlarını araştırmanı istiyorum. Yuri’yi de yanma al.”

“Şimdi mi?”

“Şimdi değilse ne zaman?”

“Ah... En azından bunları Sasha’ya götürmeme ve ona gitmem gerektiğini söylememe izin verin.”

İçkileri kurnazca elinden aldım. “Sen git, ben söylerim.”

Emirden memnun görünmüyordu ama biraz zaman alsa da gitmiş, giderken birinin yerime geçmiş olabileceği şüphesiyle arkasına dönüp bana bakmıştı.

Maksim hayatı boyunca benimleydi ve içki getirmediği mi ya da tutmadığımı veya servis etmeyi teklif etmediğimi biliyordu. Bu sahne ona yabancı gelmiş olmalıydı. Gittiğinden emin olduktan sonra saunanın soyunma odasının kapısını ittirerek açtım ve elimdeki içkileri bankın üzerine koyup kapıyı içerden kilitledim.

Soyunma odası boş görünürken tuvaletlerden birinde bir hareketlenme oldu, kıyafetlerin hışırtısı ve alçak sesle edilen bir küfür.

“Bir dakika, Maks!” diye seslendi. “Bir dakika içinde çıkacağım.”

Maks.

Yalnızken ona böyle sesleniyordu.

Siktiğimin Maks’ı.

Tuvaletin kapısını kırıp açmamamın tek nedeni daha iyi bir planım olmasıydı.

Tişörtümü, ayakkabılarımı, pantolonumu ve iç çamaşırmı çıkarıp dolaplardan birine astım. Belime bir havlu sardıktan sonra saunaya girip, çukura daha fazla kömür ekleyerek dayanılmaz derecede sıcak hâle getirdim.

Tahta banka uzanıp kapıyı izlemeye başladım. Sasha birkaç dakika sonra kapıda belirdiğinde üzerinde bir bornoz vardı. Saçları uzamıştı, ensesinden dökülüyordu. Genellikle küçük bir at kuyruğu yapardı fakat şu an öyle değildi.

Kemeri bağlamaya odaklanırken başını eğdiğinde bile saklamak için çok çaba sarf ettiği o kadın gibi görünüyordu.

“Bunu ilk kez yapıyorum. Çok sıcak olmayacağına söz verir misin?”

“Korkarım veremem.”

Başını kaldırdığında dudaklarının aralanmasının ve teninin bir saniyeden kısa bir sürede kırmızının koyu bir tonuna dönüşmesinin keyfini çıkardım. Sabır benim en güçlü özelliğimdi ancak söz konusu bu kadın olduğunda pek de güçlü değildi.

Benimle neden uğraşmaması gerektiğini öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Sasha

Dayanılmaz bir kaos içinde tüylerim diken diken oldu. Aklıma ilk gelen şey kaçmaktı. Tüm yollar karşımdaki bu yarı çıplak bilinmezliğe çıkacakken diğer seçenekleri düşünmenin hiçbir faydası yoktu.

Kirill, ahşap banklardan birine uzanmıştı. Beline gevşekçe sarılan havlusu dövmeli V çizgisine dikkat çekiyor, karnının belirgin kasları benimle alay ediyordu. Nemden parlayan teni, kaygan ve belirgin karın kaslarını daha dikkat çekici kılıyordu. Saunadaki kısık turuncu ışığa rağmen, onunla ilgili her şey göz kamaştırıcıydı. Dövmeleri, kaslı bedeninin üstünlüğü ve canavarca gücü...

İyice uzamış olan saçlarının telleri gelişigüzel bir şekilde alnına düşmüştü, bazıları buz gibi soğuk gözlerinin insanlık dışı rengini kamufle ediyordu.

Tehlikeli ve bu dünyaya ait olmayan gözlerinin...

Her ne kadar rahat duruşu beni aksine ikna etmeye çalışsa da Kirill'in avare olan tek bir yanı yoktu. O hafife alına-

cak veya kolay kolay pes edecek biri değildi. Onu aylardır tanıyordum ve yanında hâlâ tanıştığımız ilk günkü gibi yetersiz hissediyordum.

Dirseklerine yaslanarak başını yana doğru eğdi. “Bütün gün orada mı duracaksın?”

“Maks nerede?”

“*Maksim*’in yapması gereken bir iş vardı.”

“Pekâlâ, ben... sizden sonra gelirim.”

“Saçmalama. İçeri gir.”

Durduğum yerde sallanırken ne onun yanına gitmek ne de buradan ayrılmak istiyordum. Beynimin ve mantığımın egemenlik için savaştığı fakat ikisinin de galip gelemediği bir yerde sıkışıp kalmıştım.

“Bu bir emirdir, Sasha. Buraya gel.”

Seçme şansımı elimden aldığı için göğsümdeki ağırlık hafiflese de dudaklarımı büzdüm. Bunu istemediğimi fakat yapmak zorunda olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Tamamen kontrolümün dışındaydı ve bu sebepsizce hareketlerimi daha rahat bir hâle getiriyordu. Kapıyı kapattıktan sonra Kirill’in oturduğu bank sırasının bir alt sırasına oturdum. Onun dengemi sarsan bakışlarına doğrudan maruz kalmamak için elimden geleni yapıyordum.

Sıcaklıktan mı, yoksa zorba patronumdan mı bilmiyordum ama saniyeler içinde aşırı terlemeye başlamıştım. Bornoz kalın bir battaniye gibi nefes almamı engelliyordu. Ancak altında sadece iç çamaşırım vardı, bu yüzden hiçbir şart altında üstümden çıkaramazdım. Hatta göğüs bandajlarımı da çıkarmayacaktım fakat bunun uygun olmayacağını düşünmüştüm. Bu şort iç çamaşırı zaten başlı başına bir eziyetti. Hem insanlar saunada iç çamaşırı giyiyor muydu ki?

Hava gerginlik ve sessizlikle yoğunlaşmış, ikisi de hâki-

miyet uğruna birbirini eziyordu. Tenim adeta kor hâline gelmişti ama kıpırdamadan duruyor, durumun değişmesinden diri diri yanmaktan daha çok korkuyordum.

Bence mevcut duruma verdiğim bu dramatik tepki onunla bir odada yalnız kalmamla alakalıydı. Ancak bunun tek neden olduğunu düşünmek saflık olurdu.

Kirill manipülatör, duygusuz ve çarpık bir ahlak duygusuna sahip bir canavardı. Yine de başka hiç kimseye ona bağlandığım gibi bağlanmadığım aşikârdı.

Bu mantık dışıydı, delilikti ama korkarım ki artık bunu inkâr edebilmemin bir yolu yoktu.

Sessizliği öldürmek adına yarım yamalak bir çabayla, “Burası çok sıcak, değil mi?” diye sordum.

“Rusya’da doğup büyümene rağmen nasıl bu kadar iyi İngilizce konuşuyorsun?”

“Amerikalı özel bir öğretmenim vardı.” Alt dudağımı kemirdim.

Çok mu şey söylemiştim? Bu orduda edindiğim bir alışkanlıktı. Kirill saygıya layık gördüğüm tek üstümdü ve bu sebeple onun sorularını doğrudan yanıtlamak benim için doğaldı. Ancak genellikle, geçmişimle ilgili herhangi bir şeyi açıklamaktan kaçınmak amacıyla dikkatlice düşünürdüm.

Ya sıcak ya da arkamda onun varlığını hissedebiliyor olmak ciddi bir hata yapmama sebep olmuştu. Belki fark etmezdi, belki saunanın tadını çıkarmaya yoğunlaşmış...

“Demek zengin bir genç kızdın.”

Bunu dile getirme şekli başından beri şüphelendiğini gösteriyordu. Lanet olsun. *Lanet olsun.*

“Ben... değildim.”

“Kesin öyledir, Sasha. Sıradan bir Rus’un soylular gibi konuştuğunu ve özel öğretmenleri olduğunu varsayalım.”

“Rus soylulardan çok tanıdığın var mı?” Korkuyor olmama rağmen rahat görünmeye çalışıyordum. Yeterince dikkatli değil miydim? Orduya katılmadan önceki eski tavırlarımdan kurtulduğumu sanıyordum.

Ne yazık ki Kirill herhangi biri değildi. O kadar gözlemciydi ki korkutucuydu.

“Yulia ve geniş ailesi Rus soylularıdır. Onunla tanıştığınızda eminim.”

“Ben... annen gibi konuşmuyor ya da davranmıyorum.”

“Hayır ama eskiden öyleymişsin ve ne kadar kamufle etmeye çalışsan da tavırların hâlâ orada. Pekâlâ, bana neden gerçek soyadını söylemiyorsun?”

Vücudum kaskatı kesilirken midemin dibine vuran sinirsel gerilimden kusacak gibi oldum. Aklıma ilk gelen şey kaçmak olmuştu ancak bu Kirill’e beklediği fırsatı vermekten farksız olurdu. O yüzden sakinleştirici bir nefes alıp mümkün olduğunca kendimden emin bir şekilde konuştum. “Haklısınız, ailem zengindi ve işlerimiz de iyiydi. Ancak on altıncı yaşımda iflas ettik. Doğum günümdü ve hayatta kalabilmek için orduya katılmak zorunda kaldım.”

Bu sadece yarım bir yalandı ama Kirill’in kurcalamaması için yeterince inandırıcıydı. Yine de sessizlik göğsümde bir ağırlık gibi duruyordu. Rahatsız edici oluşu bir yana, Kirill’in bunu en derin ve en karanlık sırlarımı ortaya dökmem için kasıtlı yaptığını hissedebiliyordum.

“Bu benim buraya ilk gelişim. Ya sizin? Sık sık saunaya gelir misiniz?” diye sordum bir anda.

“Hımm.” Sesi dalgın, hatta neredeyse uykuluydu.

Arkama baktığımda onu iki dirseğinin üzerine yaslanmış, gözleri kapalı bir hâlde buldum. Bacaklarını soğukkanlılıkla

ayırmıştı ve havlunun açıklığından aletin bir anlık görüntüsünü bana sunuyordu.

Ve o... sertti. En azından sertleşiyor gibi görünüyordu.

Bu başka tarafa bakmam gereken zamanlardan biriydi. Ancak sorun şu ki kendimi buna zorlayamıyordum. Aksine, daha iyi görebilmek adına başımı yana eğmiştim. Buraya girdiğim andan beri yanıyor olmam da yardımcı olmuyordu. Üstelik bu manzara havayı daha da ısıtıyor, hatta kaynatıyordu.

“Gördüğün şeyi beğendin mi?”

Sesinin hırıltılı tonu beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı, kendi nefesimde boğulurken yutkundum. “Ha-hayır.”

“Hâlâ sikime bakıyorsun, Sasha.”

Bakışlarımı önüme çevirirken yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyordum. Lanet olsun. Neden bu kadar aşikâr olmak zorundaydım ki?

“Rahatsız görünüyorsun.” Günah dolu sesi havaya karıştı. “Sıcaktan bunalmış olabilir misin?”

Ben patlama noktasındayken sesinin bu kadar rahat çıkmasından nefret ediyordum. Sadece günahkâr sesiyle bile üzerimde bu etkiyi yaratabilmesinden nefret ediyordum.

Cehennemden sürünerek çıkan bir iblis gibi yanımda belirmeden hemen önce arkamda hareketlendi. Kıpırdamadan duruyordum, soluğum boğazımda düğümleniyordu.

Soğuk bir şey aşırı ısınmış tenimle buluştu ve dikkatlice yana döndüğümde Kirill’in yanağıma içkiyle dolu bir bardak koyduğunu gördüm. Ancak sorun bu değildi.

Çok yakındı, hem de *çok* yakın. *O kadar* yakındı ki ter damlacıklarının köprücük kemiğinden göğsüne, oradan da aşağıya kayışını takip edebiliyordum. Damlacığın durduğu

yere dokunmadan önce kendimi yakalamıştım. Tam bir sapık gibi davranıyordum ve daha da kötüsü, bunu durduramıyordum..

Sıcak beynimi kaynattığı için olmalıydı.

Genelde libidomu daha iyi kontrol ederdim. O köyde ettiğim gibi. Kirill'i o zaman ve iki hafta önce reddetmişim. Ancak neden onun yerine kendimi reddediyormuş gibi hissediyordum? Belki, bir ihtimal, tüm bu reddetmeler bana zarar vermiş ve beni uçurumun kenarında sallanıp durduğum bu duruma getirmişti.

“Bir içki ister misin?” Sesi kısıktı, doğası gereği uğursuzdu. Yavaşça yutkundum.

Bardağa uzandım fakat onu uzanamayacağım bir uzaklığa götürdü. “Bedava olacağını hiç söylemedim.”

“Gidip kendi içkimi alabilirim.”

“Alabilirsin. Ancak almayacaksın çünkü sana izin veremeyeceğim.”

Boştaki eli bornozumun yakasına kaydı, parmakları hafifçe göğüs kafesime dokunuyordu. Dudaklarım aralanırken tepkimi bastırmaya çalışsam da başarısız oldum, titriyordum. Sonra birden, tek şiddetli hareketle bornozumu indirdi. Göğüslerim hapsoldükleri yerden çıktıklarında hafifçe zıpladı. Bornozumun kemeri açılmış, siyah iç çamaşırım ortaya çıkmıştı.

İçinde olduğumuz durumun gerçekliği ortaya çıkarken nefesim kesildi. Sadece yarı çıplak değildim. Aynı zamanda hareket de etmiyor, üzerimi kapatmaya çalışmıyordum. Neden hareket etmiyordum ki?

Kirill parmağını boynumun nabız noktasından köprücük kemiğime, oradan da göğüslerimin kıvrımına doğru kaydır-

dı. Odada tuhaf bir ses yankılandığında dehşetle sesin ben-den çıktığını fark ettim. Daha önce hiç bu derece kör edici bir kontrolden etkilenmemiştim.

Lisedeki erkek arkadaşımın yaşadığım anlar gibi değildi. Tereddütten ve yavaş yavaş keşfetmekten uzaktı. Üstelik Kirill kesinlikle bir oğlan çocuğu değildi. Ne yaptığını çok iyi bilen ve beni tartışılmaz bir sertlikle ele alan bir adamdı. Deliliğinin önünde donakalmıştım. Bir parçam bunu durdurmam için bağııyordu. Bu adamı istememem gereken bir neden vardı fakat o nedenin ne olduğunu hatırlamak için beynime erişemiyordum.

Kurtulamadığım bir sisin içinde kaybolmuştum. Kalbim ve bedenim, bir adam suretindeki bu canavara uyum sağlıyordu.

Karşı koyamadığım bir canavara...

Parmakları sertleşmiş meme ucumu bulup sıkı. Tüm bedenim titrerken hissettiğim zevk ve acının karışımıyla nefesim kesildi.

“Siktir, çok güzelsin.” Meme ucumu bir kez daha, ağlamama neden olabilecek kadar sertçe sıkı. “Baştan çıkarıcı.” Bir kez daha sıkıp işkencesine devam etti. “Karşı konulamaz.” Bu kez sıkımakla kalmayıp kendine doğru çektiğinde işkencesine meme ucumdan başlayıp bacaklarımın arasında biten çıldırtıcı bir his eklendi. “Ve en kötüsü de öyle olduğuna dair kahrolası en ufak bir fikrin bile yok. Bu yüzden masumca etrafta salınıyorsun. Bakan herkesin görebileceğini bilmeden. Fakat buna izin veremeyiz, değil mi? Ne kadar güzel olduğunu bilen tek kişi benim, değil mi?”

Göğsümdeki tutuşunu beni itmek için kullandığında önü tamamen açık bornozumla bankta uzanıyordum. Bayılacakmış gibi hissediyordum ama bunun sıcaklıkla bir alakası

yoktu, daha çok üzerimde bir tanrı gibi duran adamla ilgiliydi. Dizleri iki yanımdaydı ve yüzü bu açıdan çok daha yakışıklıydı.

“Cevap ver, Solnyshka.”

Bu hitapla içimde bir ateş yandı. Başımı sallarken bacaklarımı sıktım. Gözleri daha koyu bir maviye dönüşmüştü; dünya dışı bir renk, erimiş bir görünüm... İçkinin yarısını göğüslerimin üzerine dökerken dikkatini benden hiç ayırmıyordu. Soğuk sıvı sıcak tenime değip, bedenimin yanlarından aşağı damlarken ürpermiştim.

“Bu enfes memeleri gören tek kişi benim, değil mi?”

Bu küçük gerçekle kelimelerimi kaybetmiştim. *Az önce bana enfes mi dedi?*

“Sessizliğin başka bir piçin memelerini gördüğü anlamına mı geliyor, Sasha?” Parmakları göğsümün hassas tenini kavırıyordu.

Başımı olumsuz anlamda sallarken, “Hayır,” dedim.

“Sadece ben mi?”

“Sadece... sen.”

Bazen, hayır... *Her zaman* hiç kimseyle paylaşmadığım ve paylaşmayacağım yönlerimi meydana çıkarmasından nefret ediyordum. Ancak aynı zamanda bu samimiyet hissini de seviyordum. Sadece ikimizin bildiği bir şeydi ve sonsuza dek böyle kalacaktı.

Kirill’in başı göğüslerimin arasına inip bir mememi ağzına aldı. Düşmemek için ellerimle bankın kenarlarını kavradım. Dizleri iki yanımda duruyor, beni büyük kaslı bacaklarının arasına hapsediyordu. Başım dönüyordu fakat aynı zamanda... garip bir şekilde güvende hissediyordum.

Hâlâ diğer meme ucumu sıkıştırıp çekerken, sıcak ve ya-

ramaz ağzı diğerini ısırıyor, emerek onunla oynuyordu. Ben ezici duygulardan bayılacağımı düşünene kadar bu döngü tekrar tekrar devam etti.

Ağzı meme ucumun etrafındayken, “Tadın afrodizyak gibi,” dedi. Ardından dili, alkolü karnıma kadar takip etti.

Bacaklarımı sıkmaya çalıştığımda Kirill zahmetsizce ayırıp çamaşırımı indirdi ve bir kenara fırlattı. O an saklanmayı düşündüm fakat yüzündeki şehvetten ya da beni çıplak gördüğünde çenesini sıkma şeklinden gözlerimi alamıyordum.

Hep çok uzak olduğunu hissettiren ama şu an her zaman-kindenden daha yakın olan bu adam, beni istiyordu. Başkasını değil. Beni.

Bunu bilmek boğazımdaki hayali düğümün çözülmesine neden olmuştu. Ancak tam rahatlamaya ya da en azından bu çılgınlığa biraz olsun teslim olmaya başladığımda, Kirill içkinin kalanını kadınlığımın üzerine döktü. Sıcaklık farkından dolayı tıslasam da bacaklarımı omzuna atıp merkezime daldığında bu tıslama kesik bir nefese dönüşmüştü.

Isırmıyor ya da emmiyordu, doğrudan dilini içime sokuyordu. Tüm vücudum irkildiğinde beni tutmuyor olsaydı, büyük ihtimalle banktan düşmüş olurdu. Kirill beni diliyle beceriyor, her sokup çıkarışında beni parçalara ayırıyordu

Hızındaki artış beni ürkütüyordu. Bana nefes almam için hiç zaman tanı mıyordu ki istesem de ona ayak uyduramazdım. Hızını artırırken parmakları kalçama saplanmıştı. Gözlerim bulanıklaşıp dilinin üzerinde parçalara ayrılırken inledim. Bacaklarım titriyordu, yanağımdan aşağı damlalar süzülürken çılgılık atıp kalçalarımı ona doğru ittim.

Kirill orgazmımla durmamıştı. Yavaşlamamıştı bile. Kadınlığımın kıvrımlarındaki ve klitorisimdeki her damla alkolü

yalıyordu. İç bacaklarımı ısıtıyor, hissedebildiğim izler bırakıyordu. İlki, beni ikinciye hazırlamamıştı. Bu kez, ani gelen güçlü dalganın bana çarpmasıyla bayılacağımı sanmıştım.

Bu bir patlamaydı.

Bu tam bir... *çılgınlıktı*.

Kirill'in kafası bacaklarımın arasından yükselirken dudaklarında parlayan ıslaklığımı yaladı. Neden daha önce hiç tam şu anda olduğu kadar güzel görünmediğini bilmiyordum. Dövmelerle kaplı, uzun ve yakışıklıydı.

Aynı zamanda bir canavardı ama... Belki de canavarlar bunu diğerlerinden daha iyi yapıyordu.

"Neden... ağlıyorsun?"

Yanağıma dokunduğumda hissettiğim nemin ter değil de gözyaşları olduğunu anladım. "Ben... bilmiyorum."

"Bundan nefret mi ettin?"

"Nefret ettiğimden değil-" *Aslında çok fazla sevdiğimden.*

Kirill cümlemi tamamlamamı beklemeden bacaklarımın arasına, beni yetenekli diliyle başka bir bitişe sürüklemeye döndü.

Tekrar ve tekrar, ta ki ben daha fazlasını kaldıramayana dek devam etti.

Gerçek anlamda bayılana dek.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Sasha

Mike'ın küçük yüzü yavaşça önümde canlandı. Küçük, tatlı ve gözyaşlarıyla doluydu.

“Mishka, sorun ne?” diye sordum sesim titreyerek.

“Bana yardım et, Sasha,” diye fısıldadı. “Bize yardım et...”

Bir elimi uzattım. “Sakinleş. Nefes al. Bana sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin?”

Ona dokunduğum anda yere yığıldı. Gözlerinden, kulaklarından ve burnuyla ağzından kan fişkırıyordu.

Dört yıl önceki dehşet verici sahne yavaş yavaş gözümün önüne seriliyordu. Mike'ın cesedi diğerlerinin ortasında yatıyordu. Altlarında bir kan gölü birikmiş, cesetler teker teker teşhis edilebilir hâle gelmişti. Babam, annem, kuzenlerim, amcam ve hatta kardeşim...

Anton yan yatmıştı, Mike gibi tüm deliklerinden kanlar akıyordu. Tüm bu kanın ortasında yürüyen Albert amcanın yüzünde, çökmüş bir ifade ve yanaklarından süzülen yaşlar vardı.

Adını haykırsam da ağzımdan tek kelime çıkmadı. Ne bir ses ne bir çığlık.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kanlı yaşlar süzülüyordu. “Mutlu musun, Sasha?”

Başımı tekrar tekrar iki yana salladım. Mutlu olamazdık. Herkes yerin iki metre altına gömülmüşken benim mutlu olmama izin yoktu.

Ardından amcam yere yığıldı ve tüm deliklerinden kanlar akarak yerdeki diğer insanlara karıştı.

Kan gölü daha da derinleşip soğuklaşsa da ben onlara doğru koşmaya çalışıyordum.

Dengemi kaybedip doğruca havuzun içine düştüm. “Hayıır!”

Beyaz ışık tüm kırmızıyı bastırırken irkilerek oturur pozisyona geçtim. Tam o anda bir yatakta olduğumu fark ettim.

Bir saniyeliğine, yalnızca bir anlığına, eve döndüğümü sandım. Sadece bir kâbus görmüştüm ve annem okula geç kalacağım için beni uyandırmıştı.

Ancak burası evim değildi ve kâbus da tamamen asılsız değildi.

“Saat sabahın onu.”

Başım kadınsı sesin geldiği yöne doğru döndü. Anna’ydı. Panjurları çekip balkonun yanındaki kocaman ağacı ortaya çıkaran oydu. Bana asla güvenmeyen o yargılayıcı gözlerle beni izliyordu.

Bakışları benimle yatak –Kirill’in yatağı– arasında gidip geliyordu.

Kahretsin.

Saunadaki anılar yavaşça gözümün önüne gelirken, yanaklarıma ve kulaklarıma sıcaklık yayılmaya başladı.

Vay canına.

Ben ne yapmıştım böyle?

Kendimi bunu düşünmekten alıkoydum, daha doğrusu Anna'nın sarsılmaz ilgisi beni buna zorladı. Bana sanki bu aile için en büyük tehdit benmişim gibi bakıyordu.

Kirill'in bana bir tişört ve eşofman giydirmiş olmasına şükrettim. Ancak değiştiremeyeceğim küçük bir gerçek vardı.

Kirill'in yatağındaki ben.

Anna benim hakkımda acaba ne düşünüyordu?

"Ah, ben..." Bacaklarımın arasındaki ağrıyla irkilerek yataktan fırladım ama battaniyeyi üzerime sardım. Aslında çıplak değildim ancak göğüs bandajım da yoktu.

Anna, ceza vermekten hoşlanan diktatör bir müdür gibi olduğu yerde dikiliyordu.

"Kendimi iyi hissetmiyordum, o yüzden Patron... beni buraya taşımış olmalı." *Kahrolası bir aptal gibi konuşuyordum.*

Küçük kadının ifadesi hiç değişmemişti. Ya onaylıyordu ya da tam tersiydi. Tek amacı beni yargılamak olan bir heykel gibiydi.

"Ben... ben duş alacağım."

"Önce yemeğini ye." Yemek dolu bir tepsiyi işaret etti. "Kirill ona kahvaltı hazırlamamı söyledi ve buraya getirdikten hemen sonra senin yediğinden emin olmam gerektiğinden bahsetti."

Ah.

Bu yüzden o lüks kahvaltılardan birine benziyor olmalıydı. Kirill, benim için olduğunu söyleseydi Anna'nın yemek için hiç çaba harcamayacağını biliyor olmalıydı. Bu yüzden kendisi için olduğunu düşünmesini sağlayarak onu kandırmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, *manipülatif* bu adamın göbek adı olmalıydı.

“Teşekkürler,” dedim.

Cevap vermedi, onun yerine başını salladı.

En dostane ses tonumla, “Patron’un nerede olduğunu biliyor musun?” sordum.

“Koruması olduğunu düşünürsek, bunu bilmesi gereken kişi sensin.”

Ah. Pekâlâ.

Kanepeye oturup içimi çektim. “Bak, Anna. Benden neden nefret ettiğini bilmiyorum-”

“Senden nefret etmiyorum. Sadece sana güvenmiyorum,” dedi basitçe. “Kirill bu aileye liderlik edebilecek tek kişi ve bunu yapmak için yanında yetkin insanlara ihtiyacı var. Her seferinde ve her bir şey olduğunda kurtarması gereken insanlara değil.”

Yine, ah.

Karşılık bile verememiştim çünkü haklıydı. Benim Kirill’in hayatını kurtarmam gerekiyordu, tersi değil.

“Ona kahvaltını yaptığını söyleyeceğim,” deyip odadan çıktı.

Tosttan bir ısırık alıp biraz portakal suyu içtikten sonra yer değiştirirken yüzümü buruşturdum. Bacaklarımın arasısızlıyor ve sancıyordu fakat nedense Kirill’in dün gece yaptığı işkenceye daha fazla maruz kalmak için yanıp tutuşuyordum.

Bir kez daha yanaklarım kızarmıştı.

Bayıldığıma inanamıyorum.

Ancak saunanın içi çok sıcaktı. Buna bir de onun dokunuşu eklenince ayak uydurmak imkânsızdı.

O sırada içimden geçen tüm anlaşılmaz duygularla boğulmuş olmam da yardımcı olmamıştı. Şimdi bile, onlara bir isim koyamıyordum.

Bunun dışında... muhtemelen almam gerekenden daha fazla keyif almıştım.

Belki de bu yüzden o kâbusu görmüştüm. Albert amca, bana kendim için seçtiğim yeni hayattan ve ortamdan memnun olup olmadığımı sormuştu.

Bu aynı zamanda Mike'ın benden ikinci kez yardım isteyişiydi ve ben onun isteğine cevap vermek için orada değildim.

Telefonum komodinin üzerinde titredi. Ayağa kalkmadan önce ağızımdakileri yutmayı başardım, battaniyenin üzerinde tökezleyip mesaja bakmaya gittim.

Ekranda Kirill'in adını görmeyince midemde bir şeyler düğümlendi.

Viktor: Bu gece kulüpte gece vardiyasındasın. O zamana kadar başka emir yok.

Aleksander: Patronun yanında bana ihtiyaç yok mu?

Kendisine sorabilirdim fakat dün gece olanlardan sonra onunla konuşmaya çok utanıyordum. Özellikle de ilk o benimle iletişime geçmediği için.

Viktor: Hayır.

Aleksander: Nerede olduğunu biliyor musun?

Viktor: Seni ilgilendiren bir yerde değil.

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direndim. *Gelmiş geçmiş en yararsız insan olmayı Viktor'a bırakın.*

Bu yüzden arkadaşıma mesaj attım.

Aleksander: Günaydın, Maks!

Cevap hemen geldi.

Maksim: Günaydın, Sash. Ek binaya dönmeni bekliyordum ama sonra gece nöbetinde olduğunu hatırladım. Dün her şey yolunda mıydı?

Aleksander: Evet, neden olmasın ki?

Maksim: Patron biraz kızgın ya da sinirli görünüyordu.

Emin olamadım ve çoğu zaman böyle görünmediği için bir şey olduğundan endişelendim.

Aleksander: Hiçbir şey olmadı. Her zamanki gibiydi, sanırım.

Mesajlarda çok iyi bir yalancıydım. Bu gerçek hayattaki ilişkilerim adına söylenemezdi çünkü Anna beni biraz sıkıştırsaydı her şeyi anlatmaya oldukça yakındım.

Maksim: Tanrı'ya şükür. Patron'un radarında olmak hiç iyi değildir.

Bir de bana sor.

Aleksander: Biliyorum, değil mi? Patron'dan bahsetmişken, nerede olduğunu biliyor musun?

Maksim: Dün gece Viktor ve Yuri ile gitti, henüz dönmedi.

İçim endişeyle dolarken nefesim kesildi.

Tehlikede olamazlardı, öyle bir durumda Viktor bir şeyler söyler ya da destek çağırırdı. Ancak bazı nedenlerden dolayı, tüm bu olanlar konusunda hâlâ iyi hissetmiyordum.

Bu bilgiyi düşündükten sonra, geçici göğüs bandajı olarak kullanabileceğim bir şeyler aramak için Kirill'in giysi odasına girdim.

Kıyafetlerimi –tüm takım elbiselerimi, gömleklerimi ve eşofmanlarımı– odanın bir köşesinde bulduğumda çenem neredeyse yere çarpacaktı. Sadece bu da değildi, bandajlarımın içinde olduğu bir spor çantası hepsinin altında duruyordu.

Neden onları buraya getirmişti ki?

Mantıklı bir cevap bulamayınca göğsüme bandaj sarıp bir takım elbise giydim.

Kirill'in eşyaları arasında bir şeyler bulmaya çalışmak için mükemmel bir fırsat olduğundan, benim konumumdaki biri için en mantıklı şeyi yaparak dolabını karıştırdım. Özel dikim takımlarının yüzde doksanı siyahtı ama farklı kesimleri vardı.

Geriye kalan yüzde onluk kısım ya lacivert ya da koyu griydi fakat bunları giydiğini nadiren görmüştüm.

Çekmeceler dolusu lüks ve özel üretim saate sahipti. Aynı siyah çerçeveli gözlüklerden on tane vardı. Neredeyse hiç takmadığı güneş gözlükleri, İtalyan ayakkabıları ve deri kemerler fakat hepsi bu kadardı.

Kişisel eşyalar ya da araştırmamda işe yarayacak hiçbir şey yoktu.

Çantayı üst çekmeceye geri koymak üzereyken bir fotoğraf düştü. Çerçeveyi kapıp duraksadım.

İçinde fotoğraf yoktu, sadece... köşesine adının işlenmiş olduğu bir mendil vardı.

Parmaklarım çerçevenin etrafında kasılırken içimi yabancı bir his kapladı. Kirill duygusal bir insan değildi. Sistematik, pratik ve manipülatif biriydi.

Aslında insanların duygularını onlara karşı kullanırdı. Bu yüzden bir mendili saklaması, hatta çerçeveletmesi onun hakkında bildiğim her şeye aykırıydı. Bunu belli ki bir kadın yapmıştı.

Ama kimdi? Eski sevgilisi miydi?

“Sasha! Burada mısın?”

Karina’nın ani sesi neredeyse mendili düşürmeme neden oluyordu. Çerçeveyi aceleyle bulduğum yere geri koyup giysi odasından çıktım.

Karina odanın ortasında dikiliyordu, üzerindeki bol tüllü elbisesinin siyah rengi teniyle kontrast oluşturuyordu. Yüzünde biraz makyaj vardı ve parlak sarı saçlarını sırtının ortasına kadar dökmüştü.

Kollarını kavuşturmuş, *Louboutin* topuklu ayakkabılarını yere vuruyordu. “Neredeydin sen? Son on dakikadır seni arıyordum.”

“Ah, özür dilerim.” Komodinden telefonumu aldım. “Burada unutmuşum.”

“Her neyse. Hadi gidelim.”

“Nereye?”

“Odamda kahvaltı yapmaya, tabii ki.”

“Ben zaten kahvaltı yaptım.”

“O zaman sadece bana eşlik edebilirsin. Bunda bu kadar zor olan ne?”

“Çok isterdim ama yapacak işlerim var.” Pekâlâ, daha doğrusu Kirill’i bulmaya çalışmalıydım. Bazen kulüpte gecelediğimiz oluyordu. Genelde ben orada oluyordum, bu yüzden güvende olduğunu biliyordum.

Ancak şu anda, Viktor ve Yuri yanındayken bile emin değildim.

Onun güvenliğini gerçekten önemsemeye başlamam garip miydi? Önemseyordum çünkü ölürse bilgi alamazdım, babasının geride bıraktıklarına erişimi olan tek kişi oydu.

Değil mi?

“Yalancı, yalancı. Bugün izinli olduğunu ve akşama kadar çalışman gerekmediğini biliyorum.”

“Şey...”

“Hayır, duymuyorum. Benimle geliyorsun.”

Beni sürüklerken kahvaltı tepsisini de taşımamı söylemişti çünkü anlaşılan onunkinden daha iyiydi.

Odası her zamanki gibi karanlık ve kasvetliydi. Yine de mumlarını yakmış olduğu için biraz loş ışık vardı.

“Sonuçta kahvaltı, hanımefendi. Belki de balkonda yapmalıyız.”

“Bana hanımefendi dememeni söylemiştim. Adım Karina.” Kızarmıştı. “Ya da istersen Kara diyebilirsin. Ve hayır, dışarı çıkmamızın imkânı yok.”

“Balkon hâlâ odanıza bağlı. Tam olarak dışarıda sayılmaz.”

“Yine de hayır. Hayır. Seni duymuyorum.”

“Sizi zorlamayacağım ama bugün çok güzel görünüyorsunuz ve güneş ışığının sizi daha da iyi göstereceğini düşünmüştüm.”

“Ben...” Dudaklarını büzüp bana söylediğine göre kendi yaptığı mükemmel manikürlü tırnaklarını inceledi. “Tamam, sanırım. Sadece on beş dakika!”

Korunaklı bir prensese göre gerçekten çok sevimliydi. Ayrıca Kirill haklıydı, şiddet yanlısı veya sorunlu değildi. Sadece dünyadan korktuğu için küçük kozasını tercih ediyordu.

Fikrini değiştirmeden önce perdeleri çekip açtığımda ışıktan fiziksel olarak irkildi. Sandalyeleri ve dış masayı temizleyip tepsiyi üzerine yerleştirdim.

Karina, ben onu nazikçe dışarı çekene kadar odasının gölgelerinde kaldı. Terli elleriyle elimi tutup kapana kısılmış bir hayvan gibi etrafını izledi.

“Yemekler çok güzel. Anna kesinlikle yetenekli.” Ona nerede olduğumuzu unutturmaya çalışarak tostı tutkuyla ısırđım.

Bacakları yeri dövüyordu. Ona tercih ettiği gibi kremalı ve şekerli bir fincan kahve ikram ettiğimde Karina kabul etti, duruşu da rahatlamıştı.

“On beş dakika bitti mi?”

“Sadece üç dakika oldu, hanım... Yani, Karina.”

Yüz ifadesi aydınlanırken gülümsedi. “Kesinlikle benim korumam olmalıydın ama o cimri Kirill, *hayır* dedi.” Onun kayıtsız tonunu taklit etmişti.

“Ondan beni koruman yapmasını mı istedin?”

“Sormamı bitirmeme bile izin vermeden açıkça reddetti.”

Bunu bilmiyordum.

“Ama bir korumaya ihtiyacın yok, zaten her zaman odandasın.”

Dudaklarını büzdü. “Tabii ki var. İnternette sipariş ettiğim kıyafetleri deneyebilirim, sen de bana ne düşündüğünü söylersin. Tırnaklarım yapabilirim ve birlikte yemek yeriz.”

Bunlar aslında bir korumanın işi değildi ama bunu ona söylemedim.

Karina fincanının ağızını parmaklarıyla takip ederken iç geçirdi. “Biliyor musun, biz hiç ailece yemek yemedik.”

“Neden?”

“Annemle babam birbirlerini sevmezlerdi ve üçümüzün de nefretle dolmasını kendilerine görev edinmişlerdi.” Ağız dolu su kahveyi yuttu. “Bizi sürekli birbirimize karşı yarıştırdırlardı.”

Koltuğumda öne doğru eğildim. “Nasıl yarıştırdırlardı?”

“Kirill’le Konstantin, ben doğmadan çok önce buna başlamışlardı. Başlarda, koşmak ya da notlar gibi çocukça şeylerdi fakat sonra dövüş sanatları, atış dersleri ve baskı altında nasıl performans gösterileceği gibi şeyler oldu.”

“Baskı altında performans göstermek mi?”

Kahve fincanı elinde sallanırken birkaç damlacık masanın üzerine sıçradı. “Zihinsel dayanıklılıkla ilgili aptal psikolojik testler.”

“Sen de... bunu yaptın mı?”

“Başka seçeneğim yoktu! Mecburdum çünkü babam pisliğin tekiydi.” Gözleri yaşlarla parlıyordu. “Ben on üç, Konstantin on dokuz ve Kirill yirmi bir yaşındaydı. Issız bir adaya bırakıldık ve ne pahasına olursa olsun hayatta kalmak zorundaydık. Ben Kirill’in yanına yapışmama rağmen korkunç maskeli adamlar tarafından kaçırıldım. Kirill beni kurtarmaya gelmişti fakat çok kalabalıklardı. Yere itildi, dövüldü, yakıldı, elektrik verildi ve ben tüm işkenceleri canlı olarak izlemek zorunda kaldım. O kadar yüksek sesle ağlayıp çığlık atıyordum ki bayılmıştım. Konstantin bir tekne bulup kaçtığı için o testi geçen tek kişiydi. Kirill’le ben başarısız olmuştuk çünkü bizim de Konstantin’in yaptığı gibi bağımsız olmamız ve hareket etmemiz gerekiyordu. Ondan sonra odamdan hiç çıkmadım. Annem ya da babam beni ne zaman dışarı çıkmaya zorlasa kusuyor, nöbet geçiriyor veya bayılıyordum; bu yüzden vazgeçtiler. Beni dünyadan saklamanın daha iyi olacağını düşündüler. Birkaç yıl sonra Kirill de beni terk edip Rusya’ya gitti.”

Bir insan nasıl kendi çocuklarına bunu yapabilecek kadar... canavar olabilirdi? Karina akli dengesi yerinde olmadığı için böyle davranmıyordu. Travmadan kaynaklanıyordu. Bu yüzden dışarı çıkmaktan korkuyor, fiziksel olarak dış dünyayla başa çıkamıyordu.

Eğer Karina'nın başına gelen en travmatik şey buysa, Kirill'in bu hâle gelmesi sürecinde babası tarafından kaç kez sındığını merak ediyordum.

Yirmi bir yaşında dövüldüyse, yakıldıysa ve elektrik verildiyse, babası bundan önce ona başka ne yapmıştı?

“Çok üzgünüm, Karina.”

Başını sallayıp gözlerinden akan yaşları sildi. “Ailemi zaten uzun zaman önce kaybetmiştim ama en azından Kirill’e sahip olduğumu sanıyordum. Ancak o da beni bırakıp gitti.”

“Bu yüzden mi geri döndüğün gün onu öldürmeye çalıştın?”

Burnunu çekip uzaklara baktı. “Onu yine de öldüreceğim.”

Tebessüm ettim. Kesinlikle ciddi değildi. Aslında, sanırım bir parçası onun tekrar gideceğinden korkuyordu.

“Eğer onu öldürürsem, benim korumam olabilirsiniz!” Sanki çok dâhiyane bir plan bulmuş gibi ellerini çırpı.

“Bunu yapmasan da senin koruman olabilirim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Ancak dediğim gibi, önce dışarı çıkmalısın.”

“Hayır, teşekkürler.”

“Bu şekilde balkondan başlayabiliriz.”

“Sadece balkon mu?” diye sordu masum gözlerle.

“Sadece balkon yeterli.”

“Balkondan nefret etmiyorum.”

“Etmediğine sevindim.”

“Teşekkürler, Sasha.” Gülümsedi.

“Ne için?”

“Sen gelmeseydin, balkonun bu kadar da kötü olmadığını bilemeyecektim.”

“Her zaman.”

Bir parça kızarmış ekmeğin üzerine biraz reçel sürüp bana uzattı. “Anna’ya inanamıyorum. Kirill’in tabağını benimkinden çok daha iyi hazırlamış. Her zaman kayırmacılık sorunları vardı zaten.”

“Onu seviyor gibi görünüyor.”

“Seviyor.” Gözlerini uzaklara dikti. “Biliyor musun, Kirill’le aynı yaşlarda olan oğlunu boğulma nedeniyle kaybetmiş. Ondan sonra hayatı raydan çıkmış, bir köprüden atlamak üzereymiş. Viktor, Kirill’le birlikte oradan geçerken onu gördüklerini söylemişti. Kirill onu son anda yakalamış ve eğer hayatının bir anlamı yoksa ona bir amaç verebileceğini söylemiş. O zamanlar on beş yaşındaydı. Onu buraya getirdiğinde ne babam ne de annem ondan hoşlandı. Annem Kirill’in sokaklardan evsiz insanları topladığını söyledi. Yine de kabul etsinler diye onları nasıl zorladı, biliyor musun? Görevlerinden birini tamamladıktan sonra babamdan ödülünü istedi. Ödülü Anna’ya sahip olmak ve burada tutmaktı.”

Karina kocaman gülümserken, sık sık öldürmekle tehdit ettiği abisiyle gurur duyuyor gibi görünüyordu. Onun gülümsemesini taklit etmekten kendimi alamamıştım. Anna’nın Kirill’e karşı aşırı korumacı olmasma şaşmamalıydı. Onu buraya getirdiğinden beri kendi oğlu gibi büyütmüş olmalıydı.

“Her gün Kirill’in kahvaltısını çalmak zorundayız!” diye kararlılıkla duyurdu. Elindeki kahve fincanını kaldırdığında ben de benimkini tokuşturdum.

Kirill’i bulmaya gitmek istesem de kahvaltı ederken acele etmedim. Karina ile balkonda bir saatten fazla kaldığımızda, bir kez bile on beş dakika sınırından bahsetmemişti.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Kirill

Igor ve oğlu ofisimden çıkmadan önce onlarla el sıkıştım. Igor'un tüm adamları benim mekânımdan ayrılırken alt kat-
tan yüksek müzik sesi geliyordu. Bu gece aralıksız pazarlık
yaptığımız ikinci geceydi. Dün gece başlamıştık ama tam bir
anlaşmaya varamadığımızda Igor pes etmemişti.

Bunun yerine, birbirimize yardım edebileceğimize beni
ikna edebilmek adına oğlu Alexei'yi ve daha fazla adamını
getirmişti. Yuri kapıyı arkalarından kapatıp kollarını kavuş-
turarak öylece durdu. Viktor nihayet duvar dibindeki heykel
duruşundan sıyrılıp masamın önüne yaklaştı.

"Bu gayet iyi bir anlaşma," dedi.

"Ben olsam sonuca bu kadar çabuk varmazdım." Par-
maklarımla masayı dövüyordum. "Igor ve özellikle Alexei,
sebepsiz yere iyilik yapmazlar."

"Igor babanın arkadaşıydı."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Benim arkadaşım değil ve

eğer bana destek olmayı teklif ediyorsa, bunun bir bedeli olacaktır. Şimdi değilse de bir gün.”

“O zaman desteğini kabul edebilir ve sonra da onu gözden çıkarabilirsin.”

Tüm bu süre sessiz kalan Yuri, “Bu tehlikeli bir yol,” diyerek müdahale etti. “Igor’un biriminin Damien’in ya da Mikhail’inki gibi kurbanları olmaması zayıf olduğu anlamına gelmez. Aslında sistemdeki en güçlü birimlerden biri. Onunla düşman olmak hem aptallık hem de intihar olur.”

“Doğru.” Parmaklarımı ona doğru şıklattım. “Ancak bu hiçbir şey yapmadan oturacağım anlamına da gelmiyor. Eğer istediği bir nişanlılık... aldığı şeyin bu olduğunu düşünecek.”

Bununla birlikte, en büyük müttefikim her zaman Adrian olacaktı. Masamın üzerine kartları yığdım ve telefonumu çıkarıp onun numarasını tuşladığımda karttan evimi inşa etmeye başladım.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı. “Volkov.”

“Morozov.” Onun ketum tonuna alaycı bir dokunuş ekleyerek karşılık vermiştim.

“Eğer bu da boş sohbetlerinden biriyse-”

“Hadi, Adrian. Neden böyle kalpsiz biri oldun? Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık, zalim babalarımızı devirip miraslarını devraldık. Sence de bundan daha yakın olmamız gerekmez miydi?

“Kapatıyorum.”

“Ya sana kartellerle bir ilişkim olduğunu söylersem?” Alaycı tonumu bir kenara bıraktım.

Uzun bir sessizlikten sonra, “Konuşmaya devam et,” dedi.

“Ortaklık için bana söz vermediğin sürece edemem.”

“Önce sonuçları görmeliyim. Hangi kartelle bağlantın var?”

“Karteller dedim, *çoğul olarak*. Oraya gittiğimde seçerim.”

“Kartellerin arasından seçim yapabileceğine inanıyorsan ya intihara meyilli bir aptalsın ya da akli dengesi yerinde olmayan bir dâhi.”

Güldüm, evimi yıldırım hızıyla inşa etmeye devam ediyordum. “İlk sevkiyatı getirdiğimde bana maestro diyeceksin.”

“Bunu nasıl yapacaksın?”

“Yakuza ile anlaşma yaptığımda da bana aynı şeyi sormadın mı? Artık sadece müttefik değil, aynı zamanda kârlı da çıktılar.”

“Tamamen şans eseri idi.”

Evin daha zor kısımlarına odaklanabilmek için telefonu hoparlöre aldım. “Bu dediğine sen bile inanmıyorsun, Adrian. Ama dışarıdan bakanların kolay olduğunu düşünecekleri kadar çok çalış derler, değil mi?”

“Bir kez doğru bir şey yaptın ve şimdi bu kadar kısa sürede başka bir canavarla daha başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Ve bir tane daha ve bir tane daha.” İki kartı daha ters V şeklinde dizdim. “Ve bir tane daha.”

“Sadece seni uyarıyorum çünkü bir şekilde geberip gidersen kardeşinle uğraşmak istemiyorum, o yüzden iyi dinle.”

“Hey, benim için endişelendin mi, Adrian? O küçük karmış kalbinde benim için bir yer olduğunu biliyordum.”

“Eğer siktiğimin çenesini kapatıp dinlemezsen telefonu kapatırım.” Duraksayıp nefes aldı ve ardından devam etti.

“Bu karteller şimdiye kadar uğraştığımız her şeyden farklı. İtalyanlar, İrlandalılar, Triadlar ve Yakuza ile her zaman bazı ilişkilerimiz oldu ancak kartellerle yapılan anlaşmalar uygulamaya geçmeden bozulur. Yeni insanlarla ya da yabancılarla araları iyi değildir ki sen de İspanyollara hiç benzemiyorsun.”

“Biliyorum fakat kendi yöntemlerim var. Yakında istihbarat için seni arayacağım.”

“Planın?”

“Ben sana nasıl bilgi edindiğini sormuyorum, sen de bana planlarımı nasıl yaptığımı sorma. İkimiz de kendi işimize bakalım.”

Başka bir şey söylemediğinde Adrian’ın soğuk tavrıyla telefonu kapattık çünkü göt herifin tekiydi.

Ancak bu da bir başlangıçtı.

“Bir kartelle iş mi yapıyoruz?” diye sordu Viktor. “*Karteller*, çoğul olarak? Ne zaman oldu bu? Lanet Rusya’dayken mi?”

“Elbette yapmıyoruz, Viktor. Ama yapacağız, yakında.”

“Az önce Adrian’a öyle dedin,” deyip aptal gibi telefonu işaret etti.

Yuri öne doğru bir adım atıp, “Eğer Igor’a yalan söylemek tehlikeliyse bunu Adrian’a yapmak öldürülmek için yalvarmaktan başka bir şey değil.”

“*Yapacağım* için yalan söylemiyordum. Sadece zaman çizelgesini belirtmekte başarısız oldum.”

Babamın üç kartelle ilişkisi vardı fakat kötü kararları yüzünden işleri batırmıştı. Şansımıza, insan seçme ve yerleştirme konusunda ondan daha iyiydim. Son iki kartı en üste yerleştirip tatmin olmuş bir gülümsemeyle eserime baktım. Her şey ve herkes planıma uygun ilerliyordu. Topluluk bunu bilmiyordu ama yakında avucuma düşeceklerdi.

Dışarıdan gelen bir kargaşa duydum, birkaç konuşmayla şakalaşma. Tüm gürültü dindiğinde kapı çalındı. Kim olduğunu tahmin etmeme bile gerek yoktu.

Yuri kapıyı açtığında Maksim ve Sasha göründü. Şu an gergin görünüyorlardı ama bu az önce şakalaştıkları gerçeğini değiştirmiyordu.

Sanki hedef listemin en tepesine yıldırım hızıyla tırmanmıyormuş gibi, “Gece nöbeti için rapor veriyorum,” dedi Maksim rahat bir şekilde.

Gözlüklerimi burnuma doğru ittim, Sasha’nın gözlerini yere çevirmeden hemen önce hareketimi takip ederken yakaladım. Tepkisini gizlemekte hızlıydı ancak boynunu ve kulaklarını kaplayan kırmızı tonunu gizleyecek kadar değildi.

Kahrolası büyüleyiciydi.

Duruşumu düzeltmek zorunda kalmıştım çünkü pantolonumun içinde sertleşmek için aletim tam da bu anı seçmişti. Vücudunun benim için ortaya serilmiş, açık, uysal ve sahiplenilmeye hazır görüntüleri zihnimde dolanıyordu. Eğer bayılmasaydı bütün gece devam edebilirdim. Igor’la toplantımı bile ertelerdim.

Aylardır Sasha’ya dokunmayı düşünürken, bunu gerçekten yapana kadar onun ne kadar bağımlılık yapıcı olduğunu fark etmemiştim.

Artık tadına baktığıma göre, kimse beni durduramazdı.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kıcı becermek içimdeki her şeye aykırıydı. Başka biri için buna değmezdi ancak Sasha için... Bu mantık işe yarıyorsa sikeyim.

Kısık bir ses tonuyla, “Herkes dışarı,” dedim.

Yuri ve Viktor emrimi yerine getirmeden önce başlarını salladı. Maksim’in kaşları çatıldı fakat Yuri onu da kendi-

siyle beraber dışarı sürükledi. Sasha başını eğip onları takip etmeden önce bana baktı, ters ters. .

“Sen değil, Sasha.”

Olduğu yerde durduğunda omuzları gerilmişti. Kapı kapanır kapanmaz gözlerimizi buluşturdu ancak tek kelime etmedi. İki parmağımı sallayarak onu yanıma çağırdım. “Buraya gel.”

“Ben senin köpeğin değilim.”

“Buraya gel, dedim.”

Bana doğru yürüdüğünde gülümsememi engellemeye çalışıyordum. Öfkesi kahrolası şekilde tahrik ediciydi ve ben bu öfkeye sahip olmak, onu sadece benim erişebileceğim bir yere hapsetmek istiyordum.

Ulaşabileceğim yakınlığa geldiğinde onu bileğinden tutup çektim, böylece omzuma çarptı ve bacaklarımın arasına sıkıştı. Geri çekilmeye çalışsa da kolumu beline doladığım için kaçamadı.

“N-ne yapıyorsun?” Korku dolu gözleri kapıdaydı. “Biri içeri girebilir.”

“Benim iznim olmadan giremez.”

Kokusunu içime çektim; sabun ve biraz da... parfüm gibi kokuyordu.

“Kız kardeşimle mi birlikteydin?”

“Nereden anladın?”

“Üzerine kokusu sinmiş.”

“Ah, doğru. Birlikte yemek yedik. Onu balkonda kahvaltı etmeye ikna ettim. Ancak öğle ya da akşam yemeği yemedik. Bir gün için çok fazla olacağını düşündüm.”

“Karina balkona mı çıktı?”

“Evet, hatta bunu kanıtlayabilecek fotoğraflarım bile var.”

“*Fotoğraflar,*” diye tekrarladım. “Çok samimileşmiyor musun?”

“Yalnız ve arkadaş arıyor. Nasıl hissettiğini anlıyorum, bu yüzden de yardım etmeye çalışıyorum. Bunda yanlış bir şey mi var?”

“Başlangıç olarak, ses tonun.”

“Senin hoşuna gidecek kadar robotik olmadığım için üzgünüm.”

Bir elimi uzatıp alt dudağını okşadım. “Bu ağız becerilmek için yalvarıyor.”

“Sen...” Sıcak nefesleri tenimde geziyordu. “Sana bir şey verene dek beni becermeyeceğini söylemiştin.”

“Belki de fikrimi değiştirmişimdir.” Parmağım tenini ileri geri, ileri geri okşayarak nefesinin kesilmesine neden oluyordu. “Kesinlikle birine ait olman gerekiyor, böylece etrafta salınmayı bırakacaksın.”

“Ben salınmıyor-” Başparmağımı ağzına soktuğumda sözü kesildi.

İlk anda gözlerini kocaman açarak bana baktı, dudakları birkaç saniye boyunca tenimde titreşti ama sonra dilini parmağımın etrafında gezdirmeye başladı.

Parmağımı diline doğru daha da itip, “Düzgünce yap,” diye emrettim. “Çok istiyormuşsun gibi em.”

Şu an canlı bir orman rengindeki gözleri parmağımı yalayıp emerken benimkilerden hiç ayrılmıyor, kararlılığı ilmek ilmek yayılıyordu. Neredeyse dudaklarını aletimin etrafında hayal edebiliyordum ki bu çok kötü bir fikirdi çünkü pantolonuma boşalmak üzereydim.

O böyle hevesle emdikçe bir ergen gibi pantolonuma boşalmaya daha da yaklaşıyordum.

Parmağımı çektim. “Dizlerinin üzerine çok.”

“Ne?”

“Kahrolası dizlerinin üzerine çok dedim, Sasha.”

Dudakları aralandı ama yavaşça pozisyonunu aldı. Bunu o kadar doğal yapmıştı ki daha da sertleştirdim. Sasha deneyimsiz görünse de doğuştan bir itaatkârdı. Bazen bir şımarık gibi davranabiliyordu ama ne zaman geri çekileceği ve kendisinden isteneni ne zaman yapacağını çok iyi biliyordu.

Önce kemerimi sonra da pantolonumu çözerken gözlerini elimden ayırmıyordu. “Emirlerime uymuyorsun, Sasha ve bunun cezalandırılması gerekiyor.”

“Ne-” Yutkundu, gözleri hâlâ ellerimdeydi. “Ne emri?”

“Sana bu kadar arkadaşça davranmamamı söylemiştim, değil mi?”

“Ama davranmadım.”

“Maksim’e ne demeli?”

“O benim... arkadaşım.”

“O senin *hiçbir* şeyin değil.”

Ağzını açtı fakat ben aletimi serbest bırakıp kemerimi boynuna dolayarak onu öne doğru çektiğimde ağzından tek kelime çıkmadı.

Dudaklarına aletimle vurdum ve o da ağzını mümkün olduğunca geniş bir şekilde açarak karşılık verdi. Boğazının arkasına kadar itsem de uzunluğumun tamamını sokamadım. Sasha boğulur gibi olduğunda soluk teni kızarıp boynundaki damarlar belirginleşti. Aletimi aynı yerde tutmama rağmen karşı koyup beni itmedi.

Tek yaptığı şey, gözlerimin içine bakmaktı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken bile tek yaptığı buydu.

Sanki bana... güveniyormuş gibiydi.

Siktir. Güvenmesi gereken son adam bendim.

Geri çekildiğimde beni tekrar ağzına almadan önce derin derin nefes alıp verdi. Aletimi diline sürterek ağzını beceriyordum.

Hayır, aslında boğazını beceriyordum.

Boynundaki kemerim onu hareketsiz tutuyordu ve benim zevkim için bir araç hâline getiriyordu. Ne kadar ileri ya da sert gidersem gideyim, benimle savaşıyordu. Ritmimi hızlandırıp ağzını gerçekten onu cezalandırmış gibi becerdiğimde bile... Tükürük, gözyaşı ve benim yüzünü kaplayıp onu benim eserim olan bir tabloya çevirdiğimde bile...

Zirveye yaklaşırken, “Çok iyi bir kızsın,” diye mırıldandım.

İltifattan hoşlanmışçasına bana doğru yaklaşıp ağzını iyice açtı. “Çok iyi alıyorsun beni. O güzel küçük dudakların benim sikim için yaratılmış, Solnyshka.”

Gözleri parlarken sııttım. “Sana böyle dememe bayılıyorsun değil mi, Solnyshka?”

Kelimelerle cevap vermiyordu fakat aletimi yalamaya çalışıyordu ki bu beni sınırın ötesine iten bir his yaratıyordu. Genelde erken boşalan bir tip değildim ancak aletim Sasha’nın ağzındayken bir rekora ulaşmak üzereydim. Bu yine de herkesin kaldırabileceğinden daha uzun bir zamandı, özellikle onun kadar masum ve kırılgan görünen birinin.

Boğazından aşağı boşaldım ve o hâlâ bana bakarken yutabildiği kadarını yutmaya çalıştı.

Benim.

Bu kadın tamamen, kahrolası bir şekilde benimdi.

Geri çekildiğimde benim bir kısmı dudaklarıyla çenesini süslüyordu. Hâlâ bana bakarken hepsini yaladı.

Ah, lanet olsun.

Şimdi yine sertleşiyordum.

Boynundaki kemeri kullanarak onu ayağa kalkmaya zorladığımda sendeleyerek ayak uydurdu. Etkileyici gözleri beklentiyle parlıyordu, bekliyordu ve bundan sonra ne olacağını bilmeye ihtiyaç duyuyordu. Herhangi bir şey yapmadan onu izlemeye devam ettiğimde, yerinde kımıldayıp bacaklarını birbirine sürttü.

Islak ve azgındı.

Bunu gözlerinin koyulaşan renginden anlayabiliyordum. Vücudunun canavarıma gönderdiği sinyalleri gizlemeye bile çalışmıyordu. Benim onu kullanma şeklimden dolayı bu hâle gelmiş olması daha da heyecan vericiydi.

“Anlaşılan seni becermek zorundayım.”

Onu masaya doğru iterek kartların her yere saçılmasına sebep oldum. Sasha nefes nefeseydi, arkasma yaklaşıp sertleşen aletimi kıkına sürttüğümde inledi.

“Benim tarafımdan kullanılmak hoşuna gidiyor, değil mi?”

“H-hayır, gitmiyor.”

“Sikim için sıırıslıklam olmuşken bana yalan söyleme.” Sözlerimi onun hâlâ giyinik hâldeki kadınlığının üzerinde parmaklarımı gezdirerek vurguladım. İniltisi etrafımızda yankılandığında gülümsedim. “Ne kadar iyi bir kızsın, Solnyska’m.”

Bu bana bir inilti daha kazandırmıştı. Sasha’m, ona verdiğim lakabı seviyordu.

Pantolonunu paçasından tutup aşağı indirmek üzereydim ki kapı açıldı ve beklediğim son kişi içeri daldı.

Rai Sokolov.

Ve önünde olaya bütünüyle hâkim olacağı bir manzara vardı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Kirill

Sasha'nın donup kaldığını bilmek için yüzünü görmeme gerek yoktu. Tüm vücudu kaskatı kesilmiş, ellerimde bir taşa dönüşmüş gibiydi.

Ayaklarının üzerinde salınırken Rai'nin dalgın bakışları üzerimize yöneldiğinde, topuklarının yere çarpma sesi yoğun sessizlikte on misli yüksek çıkıyordu. Bu Sasha'yı şaşkınlığından çekip çıkarmışa benziyordu çünkü belini sıkıca kavrayışına karşılık verip hızla eğilerek masanın altına girdi.

Lanet olası sik engelleyici Rai, benim yarı çıplak hâlimden gözlerini kaçırmamıştı ki bu yüzden tam bir sik gibi –kelime oyunu olsun diye söylemiyorum– onun afallamış gözlerinin içine bakıp üstümü toparlamak için acele etmedim.

Dediğim gibi, endişesini hissetmek için Sasha'nın yüzüne bakmama gerek yoktu. Teninden kanayarak sızıyor ve benim tenime bulaşıyordu.

Birinci seçenek: Rai'yi iki kaşının ortasından vurup cesedini ve buraya geldiğine dair tüm kanıtları saklamanın bir yolunu bulmak.

İkinci seçenek: O lanet olası pisliğe işkence etmek ve yeterince tatmin olduğumda onu öldürmek.

Seçenekler, seçenekler...

“Bu...” Rai parmağını benimle masa arasına doğru uzattığında sesi, zafer törenindeki bir denizciden daha sarhoş geliyordu.

Onun dayanılmaz varlığını görmezden gelip kendimi koltuğuma bıraktım. Sasha masanın altına saklanmış, bacaklarını yana kıvrırmıştı. Yüzü o kadar solmuştu ki hastaymış gibi görünüyordu. Aralanmış dudakları kuru, gözleri kaygılı ve ürkekti. Hayır, ürkmüş değildi. Sonsuza dek ona dadanacak bir hayalet görmüş gibi dehşet içindeydi.

“Kadın olmak istemediğimden değil, olamadığımdan,” demişti Rusya’da. Diğer erkeklerle arasına mesafe koymak için elinden geleni yapmasının nedeni de buydu.

Sasha’da bu korkuyu tetiklediği için birinci seçeneği seçip Rai’yi vurmak istedim. Onun Pakhan’ın torunu olduğu ve değerli akrabasına zarar verdiğimi öğrenirse derimi canlı canlı yüzeceği gerçeğini sikerlerdi.

Parmaklarım Sasha’nın yanağını bulup onu yatıştırmaya çabaladı. Ancak o sadece irkilmekle kalmadı, bedeni de sarsılarak parçalara ayrıldı.

Sinirle iç çekerek elimi indirdim.

Nazik fakat yine de kulağa sert gelen bir ses tonuyla, “Ben hallederim,” dedim. “Burada kal.”

Beni duyduğuna dair herhangi bir işaret göstermedi, başıyla bile onaylamadı. Ancak buna yoğunlaşacak vaktim yoktu çünkü Rai bize doğru yaklaşıyordu. Adımları yürüme-yi yeni öğrenmiş bir çocuğunkilerden farksızdı ki topuklarına takılıp ayak bileklerini kırmasını diliyordum. Ya da daha

iyisi, belki kafasını çarpıp ölürdü. Böylece bunu yapanın ben olmadığını kendimden emin bir şekilde söyleyebilirdim.

Ne yazık ki düşmedi ve Sasha'nın hâlini görmemesi için önünü kesmek zorunda kaldım. Masanın etrafından dolanıp Rai'yi dirseğinden yakaladım. "Benimle gel."

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum," diye gevelerken bana ters ters baktı. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Eğer derhâl benimle gelmezsen ölecek olanın sen olacağına emin olabilirsin."

Beni uzaklaştırmaya çalıştı, topuğunun sivri kısmını ayakkabıma saplamaya bile kalkıştı fakat çok sarhoş olduğundan onu ofisten dışarı sürüklemeyi başardım.

"Patron." Viktor olayı şaşkın gözlerle seyrediyordu. "Ona dokunursak bizi Pakhan'a öldürtmekle tehdit etti, bu yüzden Bayan Sokolov'u durduramadım-"

"Bunu görebiliyorum." Ona ters ters baktım. "Ben dönene kadar kimse ofise girmeyecek."

Yuri bir şeyler söylemeye çalıştı ancak bakışlarımı ona yönelttim. "Ciddiyim. Eğer birinin oraya girdiğini anlarsam, gözüme görünmese iyi olur."

"Ne oluyor?" Rai şımarık bir zengin çocuğu gibi söyleniyordu ki gerçekten öyleydi.

Cevap vermeyerek onu yanımda başka bir ofise çekip kapıyı arkamızdan kapattım. Rai'yi yanlışlıkla –ya da kasıtlı olarak– içeriye gereğinden sert itmiş olabilirdim, nitekim masaya çarpıp başını lambaya vurmuştu.

Masanın kenarından destek alarak ölümcül bir bakışla bana baktı, sarı saçlarının altındaki alnında bir morluk oluşmaya başlamıştı bile. Bir kulüpten çok bir cenazeye yakışan, dizlerine kadar uzanan siyah bir elbise giyiyordu. Boynunda

beyaz inciler takılıydı ve bir başkan eşinin yapacağı türden makyajı vardı.

Olduğundan daha büyük görünmek için çok çabaladığını biliyordum ve dışarıdan birini kandırmayı başarabilirdi fakat beni kandıramazdı. Üstelik o daha küçük bir çocukken büyükbabası, bir önceki Pakhan, onu örgüte getirdiğinden beri tanıyordum. Hiçbir zaman geçinememiştik.

O da biraz Yulia'ninkine benzer bir kibre sahipti ve aneme zerre kadar benzeyen herkesin listemde özel bir yeri vardı.

“Ne yaptığını sanıyorsun, Kirill?”

Kapıya yaslanıp bacaklarımı çaprazlayarak tek çıkışı engelledim. “Kulübüme zorla girmeyi seçtiğin göz önüne alınırsa, bunu sana benim sormam gerekiyor.”

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Kulüp, örgütün yetki alanına giriyor.”

“Benim yetki alanım.”

“Mali rapor ekibinin bir üyesi olarak, gelir kontrolü için buradayım.”

“Peki bunu ne zaman yapmayı planlıyorsun? Kafayı bulmadan önce mi, sonra mı?”

“Ben sadece... kendimi biraz kaptırmışım.”

“Biraz mı?”

“Tamam, çok.” Bir nefes verip ölmüş büyükbabasınıninkine fazlasıyla benzeyen gözlerini kıstı. “Ama önemli olan bu değil, değil mi?”

Çenemde bir kas gerildi fakat yüz ifadem aynı kaldı. “Detaylandırmak ister misin?”

“Az önce gördüğüm şey... neydi?”

“Bir şey mi gördün? Sadece alkolün etkisi olmadığına emin misin?”

“Halüsinasyon görmeye başlayacak kadar sarhoş değilim. Acaba sen... *eşcinsel* olabilir misin?”

Hımm.

Onun gözünden bakınca, masamda takım elbiseli bir adamın üzerine eğilmiştim. Rai’yi deli olduğuna nasıl inandıracığımı düşünmekle o kadar meşguldüm ki bu açığı dikkate almamıştım. Onu delirtmek neredeyse imkânsız olurdu çünkü bunun için çaba, özenli bir planlama ve en önemlisi de sahip olmadığım bir zaman gerekirdi.

“Ya öyleysem?” diye rahat bir tavırla sordum.

“Önemli bir şey değil, sanırım.” Omuzlarını kaldırıp sırttı. “En azından ben böyle düşünüyorum. Örgütteki diğerleriye eski kafalı ve dar görüşlü olabilir. Bu bilgiye benim kadar önyargısız yaklaşacaklarından şüpheliyim.”

“Demek istediğin?”

Kollarım açarak kendinden emin ‘kontrol bende’ adımlarıyla bana doğru yaklaşıp birkaç adım uzakta durdu. “Benim için bir şey yaparsan bunu bir sır olarak tutabilirim.”

Gözlüklerimi düzelttim. “Neymiş o?”

“Gelecek toplantıda V Corp’un yönetici direktörü olmam için bana oy ver.”

Bir kahkaha patlattım. Çıkarttığım ses o kadar rahatsız edici ve yüksekti ki Rai rahat bir özgüvenden sinirli bir öfkeye geçiş yapmıştı.

“Bunda bu kadar komik olan şey ne?”

Bir elimi kaldırıp gülmemek için gereğinden fazla çaba harcıyormuşum gibi davrandım. “Sen. V Corp’un başkanı. Komik olan bu, Rai.”

“Büyük amca şirketin başı. Ben sadece yönetici müdür olacağım.”

“Kararları veren kişi için kullanılan başka bir kelime. Bu sen olamazsın.”

“Ne sikime olamıyormuşum? Kadın olduğum için mi?”

“Çünkü hâlâ duygu değişimlerini kontrol etmekte zorlanıyorsun ve diğerleri sana saygı duymuyor.”

“Bunun tek nedeni de bacaklarımın arasında bir sikimin olmaması.”

“Sebebin bir kısmı bu fakat tek sebebi değil. Hâlâ hayali bir sikin ve taşakların olabilir.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Onu en yakın duvara fırlatmakla, sonsuza dek ondan kurtulmak için gerçekten vurma dürtüsüne direniyordum. Ya da tüm olayı gizli tutması karşılığında bu kadının amacına ulaşmasına yardım etmem gerekecekti.

Rai'den hoşlanmıyordum bile, herhangi birinden hoşlandığımdan değildi. Ancak en çok ondan hoşlanmamamın sebebi, ukala tavırları ve bir dal misali kırılabilecek boyun eğmez kişiliği.

Çok fazla ahlâki zincire sahip olması da yardımcı olmuyordu ve neredeyse hiçbir konuda aynı fikirde olmadığımız için onu bir müttefik olarak görmem de mümkün değildi. Şimdiyse, daha değerli bir müttefik kazanmak için koz olarak kullanabileceğim V Corp'taki önemli bir pozisyonu ona bırakmak zorundaydım.

Sasha işin içinde olmasaydı, bu denli uç tedbirler almak zorunda kalmazdım ama o işin içindeydi ve istesem bile onu saf dışı bırakamazdım.

Rai'nin beklenti dolu yüzüne odaklandım. “Deneyim ve müttefik eksikliğinin de var. Oy talep etmeden önce bunun üzerinde çalışmalısın. Seni temin ederim ki bu sefer sana

oy versem bile Sergei dahil diğer herkes seni reddedecektir. Mikhail'in adamlarından biri olan şu anki icra müdürü üç yıldır yüzde beş büyüme sağlıyor. Onu yenmenin bir yolunu bulursan, elbette oylama isteyip seni atamalarını talep edebilirsin. Bu işin tek yolu bu."

"Bunu yaparsam, bana oy vereceğine dair söz veriyor musun?"

Başımınla onayladım.

"Eğer vermezsen, az önce gördüklerimi herkese anlatırım."

"Anlaştık."

Elini uzattı. "Seninle iş yapmak güzeldi, Kirill."

Gerektiğinden daha sert sıktım. "Aynı şeyi senin için söyleyemeyeceğim."

Gitmesini bekliyordum fakat o daha fazla içki almak için bara yöneldiğinde, ben de önünde Viktor, Yuri ve Maksim'in bulunduğu ana ofise döndüm.

Onlara, "Rai'yi izleyin," dedim. "O gidene kadar gözünüzün önünden ayırmayın."

"Emredersiniz, Patron," dediler hep birlikte.

Gittiklerinde ofise girdim. Sasha'dan hiçbir iz bulamadığımda aklıma en kötü senaryo gelmişti. Kimliğinin ortaya çıkma ihtimalinden o kadar korkmuştu ki kaçmıştı. Ancak böyle bir şey olsaydı, Viktor mutlaka bana söylerdi.

Acaba o...

Masaya doğru gidip yere eğildim. Elbette, Sasha hâlâ masanın altındaydı. Tek fark, göğsüne çektiği dizlerine sarılmış ve yüzü kıpkırmızıydı. Gözleri akmamış yaşlarla doluydu.

"Neden saklanıyorsun?"

"Bana burada kalmamı söylemiştin," dedi hemen.

"Seninle ne halt yapacağım ben?" Ondan çok kendime

söylenmişim. Ardından yüzündeki beklenti dolu ifadeyi görünce ekledim. “Tüm sorun çözüldü.”

“Nasıl?”

“Rai benim eşcinsel olduğumu düşünüyor. Muhtemelen yüzünü bile görmemiştir, anlayacağın sorun yok.”

Dökülmemiş gözyaşları yanaklarından korkunç bir şekilde arka arkaya dökülürken hıçkırıklara boğulmuştu. Sesi o kadar yoğun ve dehşet vericiydi ki donup kaldım. İnsanların ağlamasını hiçbir zaman önemsemediğimi söylemek hafif kaçardı. Babam her duyguyu olduğu gibi bu duyguyu da benden koparıp almıştı.

Ancak onun nadir döktüğü gözyaşlarını görmek, bana ölen yaşlı çifti Rusya’da bıraktığımız zamanki çaresizliğini ve derin kederini hatırlatmıştı. Benden nefret etmeye başladığı, aramıza mesafe koyarak beni yakın çevresinden tamamen sildiği zamanı hatırlatıyordu.

New York’a kadar benimle gelmiş olabilirdi fakat bu benim için değildi, başka bir amaç içindi. Dokunuşumu arzulayabilir ve onunla istediğimi yapmama izin verebilirdi ama aramızda bizi ayıran bir duvar vardı.

Gözyaşları o duvarı hatırlatıyordu. Bu kadının aklından neler geçtiğine dair hiçbir fikrim olmadığına dair çok *acımasız* bir hatırlatmaydı.

Daha az nazik bir tonda, “Sorunun çözüldüğünü söyledim,” diye tekrarladım. “Ne sikime ağlıyorsun?”

Masanın gölgesi solgun teninde koyu çizgiler oluşturuyordu. “Rai senin eşcinsel olduğunu düşünüyorsa bunu kesinlikle sana karşı kullanacak, değil mi? Seni bununla tehdit edecek, hatta uğruna çalıştığın her şeyi tehlikeye atacaktır. Bu nasıl bir çözüm?”

“Bu olayın benim üzerimdeki etkileri yüzünden mi ağlıyorsun?”

Gözlerini yavaşça kırıştırdı. “Başka neden ağlayabiliyim ki?”

“Gerçek cinsiyetini açıklayamayacağını söylememiş miydin?”

“Ah, evet. Bir de o var.”

“Neden bu aklına sonradan gelmiş gibi geldi bana?”

Omuzlarını kaldırıp burnunu çekti. “Sanırım öyle oldu. Başkalarının kadın olduğumu bilmesini istemiyorum fakat asıl senin konumun hakkında endişeleniyorum. Pakhan bir kadın korumayı erkek gibi gösterdiğini ya da homoseksüel olduğunu öğrenirse muhtemelen bu işin peşini bırakmaz, değil mi?”

“Bırak da bu konuda ben endişeleneyim.”

“Ama... benim seni koruyan kişi olmam gerekiyor, aksi değil.”

“Haklısın fakat her zaman bedenimi korumak zorunda değilsin. Viktor ve diğerleri bunu yapabilir.”

“O zaman ben neyi koruyacağım?”

“Rai’nin maviye dönmesine sebep olduğu sert sikimi?”

Gözyaşlarının arasından gülümseyerek kıs kıs güldüğünde yanakları kırmızının koyu bir tonuna dönüştü. Bu hayatımda gördüğüm en güzel kahrolası şeydi.

Parmaklarım yüzünü bulduğunda yanaklarına, burnuna, dudaklarına ve çenesine yapışan gözyaşlarını silmek için acele etmedim.

Dokunuşumla sarsılırken daha fazla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü.

Dudakları titredi ve ben onu mahvetme isteğime karşı koyamadım. Gözlüklerimi çıkarıp ağzımı onunkine bastır-

dım. Dilim onu karşılayan sıcaklığının içine daldığında onu bir hayvanın vahşiliğiyle öptüm.

Sasha beni belli belirsiz hareketlerle geri öpmeye çalışıyordu ama benim hızıma ayak uydurması imkânsızdı, özellikle de ben onu bütünüyle tüketmeye böylesine kararlıyken. İçimdeki her zerre onu tamamen özümsememi isterken imkânsızdı, bitirdiğimde ondan geriye hiçbir şey kalmayacakken...

Ağzıma karşı inlediğinde kalp atışları benimkilerle çarpışıyordu ve vücudu ellerimde uyuşuyordu. Ben onu sanki öpmeyi hiç bırakmayacakmışım gibi öpüyordum, o da bu sapkın bağı koparmak istiyormuş ama koparamıyormuş gibi beni öpüyordu.

BÖLÜM YİRMİYEDİ

Sasha

“Sasha, sen misin?”

Kulübün merdivenlerinin dibindeki duvarın arkasında saklanırken, kullan-at telefonumu daha sıkı kavırıyordum.

“Benim, Albert amca.”

“Aklımdan ne geçiyordu?” Sesi endişeyle yükselmişti. “Bana haber vermeden Rusya’dan nasıl ayrılabilirdin?”

“Özür dilerim fakat acil ve kesinlikle gerekli olmadıkça sizinle iletişime geçmememi söylemiştin, bu yüzden... bu yüzden...”

“Demek Morozovlardan uzak duracağına söz verdikten sonra bana haber vermeden gitmeye karar verdin.”

Kıpırdandım, her geçen an omurgamdan aşağı daha fazla ter damlıyordu. Sesi sakin çıkıyordu ama sözlerinin arkasında bir hayal kırıklığı vardı, sanki bana bir konuda güvenmişti de ben onu hayal kırıklığına uğratmışım.

“Sadece Roman Morozov’un ailemizin ölümüyle ilgisinin ne olduğunu bilmek istedim. Göz açıp kapayana kadar neden herkesi kaybettiğimi bilmeyi hak ediyorum.”

“Ve? Cevabını aldın mı?”

“Hayır. Buraya gelir gelmez öldü fakat Kirill’e yaklaşıyorum. Eğer kendimi kanıtlarsam, babasının dosyaları tuttuğu ofise girmeme izin verecek ve-”

“Faydası yok, Sasha. Burada ümitsiz bir savaş veriyorsun.”

“Ama neden? Denemeden bilemem.”

“Ya da mafyaya karşı geldiğin için öldürülürsün.” Uzun bir iç çekti. “Bu kurallı askeriye hayatı değil, Sasha. Kendini ihanete sıfır toleransı olan, yasadız bir dünyaya soktun. Kirill’le yakınlaştığını düşünebilirsin ama yanlış bir şeyin kokusunu aldığı anda kimsenin seni bulamayacağı bir yere gömüleceksin.”

Nefesim kesildi ve kendimi toparlamak için duvara yaslandım. Evet, buraya gelmeye ilk karar verdiğimde bu ihtimali düşünmüştüm ancak bu Kirill’le olanlardan önceydi.

Gerçek şu ki, küçük ve muhtemelen aptalca bir parçam, işle zevki kesinlikle birbirinden ayırabileceğimi düşünmüştü. İkimiz de birbirimizin bedenini cinsel bir ihtiyacı gidermek için kullanıyorduk, hepsi buydu.

Ona karşı bir şey hissetmiyordum ve Tanrı korusun o da kimseye karşı bir şey hissetmiyordu. Bazen kendini bile sevmediğini düşünüyordum.

Rai bizi ofisinde yakalayalı bir hafta olmuştu. Her gece, manipülasyonu için uygun gördüğü insanlarla buluştuğu kulübe gelip sonra malikâneye, beni yiyip bitirdiği ve sonra da aletinde boğulduğum yere geri dönüyorduk. Dün, bunların hepsi aynı anda olmuştu.

Bitirdikten sonra, yatağın karşısındaki koltukta daha fazla iş yaparken beni yatağında uyumaya bırakıyordu. Bazen aptal iskambil evini inşa ediyordu.

Asla yanıma uzanıp uyumuyordu. Zaten genelde pek uyumuyordu.

Keşke ben de uyumasaydım çünkü bütün gecelerim Mike'in yardım istediği, sonra öldüğü, ardından Albert amca ve Babushka'nın geldiği aynı kâbusla geçiyordu.

Albert amcanın New York seyahatime vereceği tepkiden korksam da onu arayıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydım.

“Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Benim için endişelenme,” dedim hissetmediğim bir güvenle. “Babushka ve Mishka nasıl?”

“İyiler, Sasha. Hepimiz iyiyiz. Kendini korkunç bir duruma sokan sensin.”

“O kadar da kötü değil, ben...” Arkadaşlarım olduğunu söylemeden önce konuşmayı kestim.

Albert amca buna iyi tepki vermeyecekti. Arkadaşlarımın olması, gerçek kimliğimi ve dolayısıyla hepsini tehlikeye atmaktan farklı değildi.

“Neyin var?” diye sordu.

“Buraya iyi uyum sağladım. Kimse benden şüphelenmiyor.” Kirill ve Viktor dışında. Anna, Yulia ve Konstantin de benden hoşlanmıyordu ama amcamın bunu bilmesine gerek yoktu.

“Böyle bir yerde asla çok dikkatli olamazsın.”

“Biliyorum, biliyorum. Aslında Kirill'le yakınlaşıyorum.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle. Yaptığım işte iyi olmalıyım, değil mi?”

“O bir Morozov, Sasha. Yerinde olsam ona yakın olmak hakkında bu denli kararlı olmazdım.”

“Oraya varmak üzere olduğumu biliyorum. Neyse, Babushka nasıl?”

“Konuyu değiştiriyorsun.”

“Bana anlatabilir misin?” Masum bir ses tonuyla sordum.

Diğer taraftan uzun bir iç çekiş duyuldu. “Yaşlanıyor ama acı falan çekmiyor. Hatta benden daha enerjik.”

İçimi bir rahatlama kaplarken gülümsedim. “Bunu bilmek güzel.”

“Beni ara sıra ara.”

“Bunun tehlikeli olduğunu sanıyordum?”

“Öyle fakat arada bir hâlâ hayatta olduğunu duymayı tercih ederim.”

“Olur. Mike’la konuşabilir miyim?”

“Bir dakika.” Sesi telefonda çok uzaklardan geldi. “Mike, Sasha telefonda.”

Kısa nefesleri takip etmeden önce telefonda çocuksu bir cıyıklama geldi. “Sasha, Sasha, gerçekten sen misin, Sasha?”

Omuzlarım gevşerken sesimi yumuşattım. “Merhaba, aşkım. Seni özledim.”

“Seni aya gidip gelmekten daha çok özledim, seni özledim, seni çok özledim, Sasha.”

“Benden daha fazla değil. Seni yemek istiyorum.”

“Ne demek istiyorsun? Ben şeker değilim!” O gülünce ben de güldüm. “Ne zaman döneceksin?”

“Üzgünüm ama şu anda dönemem, Mishka. Çok uzak bir yerdeyim ve bir süre eve gelemeyeceğim.”

“Ay kadar mı uzak?”

“Hayır ama şu anda geri dönmek çok zor.”

“Ama bir gün geri geleceksin, değil mi?” Küçük sesinde bir titreme vardı ve buna neden olduğum için kendimi tekmelemek istiyordum.

“Tabii ki! Bunu seni güvende tutmak için yapıyorum ama bir gün geri döneceğim ve seni asla bırakmayacağım, tamam mı?”

“Tamam,” dedi küçük bir enerjiyle. “Al, babam.”

Gözyaşlarımla savaşmak için başımı kaldırdığımda buz gibi gözlerle karşılaştım.

Kirill merdivenlerin başında durmuş, bir eli cebinde korkuluğa yaslanmıştı.

Kahretsin.

Siktir.

Lütfen, her şeyi duymuş olamazdı, değil mi?

Hayır, amcamla konuşmaya başladığımda orada kimsenin olmadığından emin olmuşum, bu yüzden duymuş olamazdı.

Kullan-at telefonu kapatıp silah kılıfıma yerleştirirken sarsılmamaya özen gösterdim. “Beni mi arıyordun?”

Yüz ifadesi sakindi fakat bu kesinlikle iyi bir şey değildi. Kirill’in duygularını, ya da duygu adına geriye ne kaldıysa, korkutucu derecede iyi gizlediğini öğrenmişim.

Öfkesini veya düşüncelerini kimsenin göremeyeceği bir yere başarıyla gizlediği zaman ne hissettiğini asla anlayamazdınız.

Cevap vermeyince, midemi düğümleyen endişenin tam tersi bir rahatlık hissi duyarak merdivenlere doğru yürüdüm.

Her adımda sanki bir cesedi sürüklüyormuşum gibi geliyordu.

“Patron...”

“Kiminle konuşuyordun?” Sorusu yeterince sıradandı ama altında gizlenen bir keskinlik vardı.

“Hiç kimse-”

“Bana sikik yalanlar söyleme.”

Sesinin emredici tonu beni susturdu.

Cesaretimi toplayıp, “Ne zamandan beri dinliyorsun?” diye fısıldamam birkaç dakikamı aldı.

“Aradığın kişinin kim olduğunu söylemen neden bu kadar önemli?” Bana doğru bir adım attı. “Kendi başıma öğretemeyeceğim için sormuyorum. Bana anlatman adına sana bir şans vermek için soruyorum.”

Kalbim düzensiz aralıklarla hızlı hızlı atıyor, doğru düzgün düşünmeme izin vermiyordu. Kirill’in düşünme şeklimi bozan dengeli, sabit adımlarla bana yaklaşması da yardımcı olmuyordu.

Uzun zamandır ilk kez onun ne kadar devasa ve etkileyici olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Yürüyüşünde saldırgan bir hava vardı. Etrafındaki her şeyi yakmak üzere olan bir ateşe benziyordu.

Önümde durması, başka bir insanın yörüngesine çekilip havamın elimden alınmasından farksızdı. Donuk gözleriyle bana bakarken, aramızdaki boy farkından dolayı çarpıldım. Ancak şu anda daha iri ve uzamış görünüyordu.

Göz korkutucuydu.

Tehlikeliydi.

“Kimdi o, Sasha?”

Onun merhametsiz gözlerine baktıkça, ağzım daha da kuruyordu. Beni daha acımasızca ve daha derinden yutuyorlardı.

“Son şansın.”

Bir saniye geçti.

İki.

Üç.

Bana doğru uzanıp kolunu belime doladığında çığlık attım. Başlangıçta sözlü korkutmayı bırakıp fiziksel korkutmaya geçtiğini düşünmüştüm ama beklediğim gibi beni kendine çekmemiş ya da sarsmamıştı.

Bunun yerine eli silah kılıfıma uzanmıştı. Ne yaptığını ancak çok geç olduğunda fark edebildim. Kirill kullan-at telefonumu şaşırtıcı bir kolaylıkla alarak kontrol etmek için geri çekildi.

Vücudumdaki tüm hücreler alarma geçmişti, telefonu almak için yerimden fırladım fakat o hiç çaba sarf etmeden telefonu ulaşamayacağım bir yere kaldırdı.

Telefon havadayken soğuk bakışlarını üzerime dikti. Gözlerinde örgütün her üyesinin ve hatta ev halkının bile görmekten korktuğu o bakış vardı.

Sesim titreyerek, “Lütfen geri ver,” diye rica ettim.

“Benden sakladığın şeyi açıklamaman için sana birçok şans verdim. Sabrımın kendisi bile bir şanstı. Ancak sen şansını değerlendirmeyi reddettiğine göre, bu yöntemle başvurmak durumundayım.”

“Yani özel hayatıma izin yok mu?” Bundan hiç hoşlanmadığımı belli eden bir ses tonuyla sordum.

“Hayır, yok. Sana hayatının benim olduğunu söylemiş, şaka yapmadığımı özellikle belirtmişim ama görünüşe göre sen tam tersine inanmayı seçmişsin.”

Son bir kez durumu düzeltmek için silahımı çektim.

Kirill duruşunu değiştirmeden, başından beri olduğu gibi bana bakıyordu. “Beni vuracak mısın, Sasha?”

Nişan alıp ateş ederken düşünmeme fırsat vermedim.

Telefon Kirill’in elinden fırlayıp yere düştüğünde tam ortasında bir delik açılmıştı.

Nefesimi serbest bıraktım. Albert amcanın telefon numarası artık güvendeydi. Kirill hiçbir koşulda hayatımın o kısmına ulaşamazdı.

Kendisinden başka kimseye sadakati olmadığı gibi o hâlâ

babasının oğluydu. Açıkça görüldüğü üzere babasının başaramadığını fazlasıyla başarıyordu, peki ya babasının istediği gibi geri kalanımızı da yok etmeye karar verirse ne olacaktı?

Bir an ayaktaydım, bir an sonra Kirill boynumu tutarken ayaklarım yerden kesilmişti.

Parmakları hassas tenime gömülmüştü ve tutuşunu sıkılaştırırken nefes alamıyordum. Bileğini tırmalayarak çırpınıyordum ama sanki ona dokunmuyor gibiydim.

Sesi gittikçe kararmıştı, kulaklarımdaki uğultudan dolayı yeraltından geliyormuş gibi çıkıyordu. “O kim ki onu korumak için bu kadar ileri gidiyorsun?”

Bileğini vuruyordum, gözlerim beni bırakması için yalvarıyordu. “Ki...rill...”

“O kahrolası adam kim, Aleksandra?”

Sesi kulaklarımda çınılıyordu. Dağları yerle bir edebilecek bu öfkeli ve korkutucu tonu ilk kez duyuyordum.

Gözlerim yaşıyordu ve bana bağırma şeklinden mi, yoksa boğuluyor olmamdan mı kaynaklandığından emin değildim.

Tam bilincimi kaybedeceğimi düşündüğüm anda Kirill beni serbest bıraktı. Yere yığıldım, boğazımda bıraktığı el izlerine masaj yaparken öksürüyordum.

Omzum duvara çarpmıştı, yere yığıldığımda öksürükten neredeyse kusacakken bulduğum destek için minnettardım.

Daha sakin olduğumda ve daha rahat nefes alabildiğimde, tepemde dikilen canavara bakıyordum. Gözleri beni boğmaya çalışan fırtınalı bir denizi andıracak kadar öfkeli bir renkteydi.

“Bir isme ihtiyacım olacak.”

Yavaşça başımı iki yana salladım. “Ben... yapamam.”

“Yapamaz mısın, yoksa yapmayacak mısın?”

Tamamen ayağa kalktım. “Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorken neden sana bir şey söylemek zorunda olayım?”

“Ben sana sahibim, tam tersi değil.”

“Kimse bana *sahip* değil.”

Yaklaştı, ifadesi öncekinden daha korkutucuydu. Geri çekildim.

İsteyerek yapmamıştım. Birden olmuştu.

Kirill korkutucu bir adamdı. Bazıları onun bir insan değil; yarı insan, yarı canavar olduğunu iddia edebilirdi. Şu anda tam bir canavar gibi görünüyordu.

Savaş alanındaki ya da bir şeyler planladığı zamanlardaki gibi metodik değildi. Ne sakindi ne de soğukkanlıydı.

Bu tamamen kişiseldi.

Attığı her adımda bu işin benim için kötü sonuçlanacağı belli oluyordu. Sorun şu ki, beni yutmak üzere olan kızgın volkanı dağıtmak adına yapabileceğim hiçbir şey yok gibi görünüyordu.

Tek çıkışı kapattığından kaçamıyordum bile.

Belki dikkatini dağıtırsam...

Merdivenlerden bir kargaşa geldiğinde donup kaldım. Kirill donmadı, tüm dikkati benim üzerimdeydi. Avını yakalayana kadar durmayacak dev bir kara kedi gibiydi.

“Patron!” Maksim yukarıdan seslendi. “İzinsiz bir giriş oldu.”

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Sasha

Acil duruma rağmen, Kirill'in yıkıcı planını bozduğu için Maksim'e sarılabilseydim sarılırdım.

Öte yandan bu tam tersi bir etki yaratabilir, Maksim'in hayatını tehlikeye atabilirdi. O yüzden bu dürtüyle hareket etmekten kaçındım.

Bir de kulübün güvenliğinin tehlikede olabileceği gerçeği vardı.

Bu gibi durumlarda herkes kaos çıkmasını beklerdi fakat Kirill'in işlettiği bir yerde bu imkânsızdı.

Kulüpteki insanların dışarı çıkmasını isteyen bir alarm bile yoktu. Müzik devam ediyor, herkes durumun ciddiyetinden tamamen habersiz bir şekilde hâlâ dans edip içki içiyordu.

Kirill doğruca kontrol odasına gittiğinde, peşinden gitmeden önce kendimi toparlamak için birkaç dakikamı ayırmıştım.

Onunla aynı odada dururken bile gölgelerin arasında, ondan en uzak noktada dikiliyordum.

Hayatta kalmam için mümkün olduğunca onun ilgi odağı olmaktan kaçınmam gerekiyordu.

Yuri'yi diğer bazı korumalarla birlikte güvenlik görüntülerini izlerken bulmuştuk. Ekranlardan birinde Viktor, personel girişinin kapı eşiğine bırakılmış bir paketi inceliyordu. Daha açık konuşmak gerekirse, büyük bir spor çantasıydı.

Kirill, "Görüntüleri olayın başlangıcına geri sar," diye emrettikten sonra dışarıdaki hoparlöre bağlanan dahili telefonu alıp, "Ona henüz dokunma, Viktor," dedi.

"Emredersiniz, efendim," diye cevap verdi koruma.

Yuri birkaç düğmeye tıkladığında görüntüler beş dakika öncesine döndü. Siyah bir araç kulübün yakınında gıcırdayarak aniden durmuş, ardından girişe doğru hızlanmıştı. Birkaç koruma ateş etse de hiçbir aracı delip geçememişti. Bu da aracın kurşun geçirmez olduğu anlamına geliyordu.

Aracın içindekiler de silahlarıyla karşılık vermiş, yan kapı açılıp spor çantası dışarı atılmadan önce iki korumayı vurmuşlardı. Ardından yüksek bir hızla caddeden geçip gitmişlerdi.

Kirill, Yuri'nin yanına yerleşip görüntüyü birkaç saniye geri sararak kapının açıldığı anda duraklattı. Bunu birkaç kez yaparak spor çantasının dışarı atıldığı anı tekrar ve tekrar izliyordu.

Tekrar oynatıp kendisini kıdemli korumasına bağlayan dahili telefona bastı. "Spor çantasının içinde biri var, Viktor. Eğer ölmediyse, öldür onu."

"Emredersiniz, efendim." Viktor yavaşça fermuarı açınca ben dahil herkes Yuri'nin üç büyük monitöre yansıttığı resme odaklandı.

Viktor adamın yüzünü gördüğünde duraksadı. Kameranın açısından gördüğümüz tek şey bir kafa ve kısa kanlı saçlardı.

“Ölmüş mü?” diye sordu Yuri.

Viktor, “Hayır,” yanıtını verdi.

“O zaman neden vurmuyorsun?” diye sordu Kirill.

Viktor şaşkın bir ifadeyle kameraya döndü. “Bu Bay Konstantin, Patron. Onu öldürmeli miyim?”

Kirill sanki gerçekten de küçük kardeşinin hayatına son verip vermemeyi düşünüyormuş gibi duraksadı. Sonra da sakince, “Gerek yok. Onu ofisime götürün ve oraya vardığımda bilincinin yerinde olduğundan emin olun,” dedi.

Viktor’un cevap vermesini beklemeden gözlerini Yuri’ye çevirdi. “O aracın arkasında kimin olduğunu bulurken güvenliği güçlendirmeni istiyorum.”

“Geri geleceklerini sanmıyorum-” Kirill ona dikkatle baktığında Yuri sözünü yarım bıraktı. “Hallediyorum, Patron.”

Kontrol odasından çıkmaya başladığında kapıda durdu. “Sen benimle geliyorsun, Lipovsky.”

Kalbim tuhaf bir acı hissiyle sıkıştı. Bana böyle seslenmeyeli asırlar olmuştu, daha açık olmak gerekirse ordudan beri bana böyle seslenmemişti. Viktor’un bunu yapması umurunda değildi fakat Kirill için durum farklıydı.

Sahte soyadıyla çağrılmaktan hoşlanmıyordum. Uzak hissettiriyordu. Sanki yabancıymışız gibi geliyordu.

Yine de mesafeyi koruyarak peşinden gittim. Kirill’in kaldığı yerden devam etmesini bekliyordum ama güvenlik odasından ofisine doğru yürürken benimle muhatap bile olmamıştı.

Görebildiğim tek yeri sırtıydı; geniş, etkileyici ve... uzak.

Şu anda çok uzak görünüyordu. Aramızda hep bir duvar vardı. Engelleyici değildi ama oradaydı, aramızdaki farkı vurguluyordu.

Kirill Morozov ahlak yoksunu bir adamdı. Sınırları olmayan bir canavardı. Sofistike bir beyefendi gibi görünen bir yaratıktı.

Duvarın küçüldüğünü düşündüğüm zamanlar olmuştu, özellikle de Kirill'in nazik davrandığını düşündüğüm ender anlarda. Beni kurtardığında ve benimle ilgilendiğinde. Kimliğimi koruduğunda. Bana sanki gördüğü en güzel şeymişim gibi baktığında.

Bana enfes olduğumu söylediğinde ona gerçekten inanmıştım.

Şimdi tüm bu anların kendim için kazdığım çukuru mantıklı hâle getirmeye çalıştığım anlar olabileceğini fark ettim, sadece kendimi onun için farklı olduğuma inandırmak için.

Belki de onun acımasız hayatında özel bir yerim olduğuna.

Ancak şu anda o duvar yükselmeye devam ederken, nafile umutlarımı ve sahip olduğum her pembe düşünceyi ezip geçiyordu.

Ofise vardığımızda, Viktor'u baygın hâldeki Konstantin'i sandalyelerden birine yatırırken bulduk. Şakağından aşağı kan damlıyordu. Genelde kusursuz olan koyu kahverengi takım elbisesi buruşmuş, beyaz gömleği kanla ıslanmıştı.

Sağ gözü ve dudakları şişmiş, ayakkabılarından biri yoktu. Göğsü sigara yanıklarıyla doluydu.

Hiç şüphe yok ki işkence görmüştü.

Güce olan açlığına ve pratik karar verme becerilerinden yoksun olmasına rağmen, Konstantin aslında kötü biri değildi. Bence sadece Kirill'i kıskanıyor, onun akıl oyunlarından nefret ediyordu. Ayrıca Yulia'nın nefretinden etkilenerek doğruları göremiyordu.

Pakhan'ın evinde Kirill tarafından kovulduğu, iyice aşağılandığı o olaydan beri ya ondan kaçıyor ya da ona uzaktan bakıyordu.

Bir şekilde Karina gibiydi.

Yulia onu ailesinin toplantılarına götürüyordu, muhtemelen gücünü yeniden inşa etmeye çalışıyordu. Viktor dikkatini çektiğinde, Kirill bu gerçeği tamamen görmezden gelmişti.

“Onlar zayıf ve hiçbir şey başaramayacaklar. Bırakalım deneyerek kendilerini eğlendirsinler,” diye cevap vermişti.

Ancak şu anda Konstantin'in durumu kritik görünüyordu.

“Doktor çağırayım mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Kirill. “Onu uyandır, Viktor.”

“Ama enfeksiyon kapmış olabilir,” diye itiraz ettim. *Sonuçta kardeşiymiş, değil mi?*

“Bütün gün vaktim yok,” diyerek Viktor'a hitap ederken beni tamamen görmezden geldi.

İri yarı koruma başını sallayıp Konstantin'in kafasına bir şişe su döktü. Konstantin irkilerek uyandı, ardından sert bir nefes alıp öksürmeye başladı.

Sağlam gözü açıldı ama karşısında Kirill'i görünce diğer gözü yarı kapalı kaldı.

“Bunu kim yaptı?” diye sordu Kirill. “Kim senin işe yaramaz hayatın aracılığıyla bana bir mesaj göndermeye çalıştı?”

Konstantin'in gözleri öylesine büyük bir öfkeyle parlıyordu ki tüm bedenini kavuruyordu. “Neden... umursuyorsun ki?”

“Umursamıyorum.” Kirill onu kana bulanmış saçlarından yakalayıp başını geriye doğru çekti. “Ancak soyadımı paylaşıyorsun ve insanların hayatımdaki zayıf halkalar aracılığıyla bana mesaj göndermesinden hoşlanmıyorum.”

“Siktir git.”

“Bu benim sorumu yanıtlamıyor.” Yanağına iki tokat atıp saçlarından kavradı. “Odaklan.”

Bunu nasıl ve neden yaptığımı bilmiyordum ama onun yanına gittim. “Lütfen kes şunu. Bakışları odaklanamıyor ve büyük ihtimalle ateşi yüksek. Tıbbi yardıma ihtiyacı var.”

“Bu seni ilgilendirmez. Geri çekil.” Bana bakmadı bile. “Kimdi o, Konstantin?”

Kardeşi düzensiz bir şekilde sertçe nefes alıp veriyordu ve dili damağına yapışmıştı. “Siktir git... seni lanet olası piç.”

Kirill onu kendinden uzaklaştırıp yumruk atmak için yumruğunu kaldırdı.

Önünde durup kollarımı iki yanıma açarak başımı iki yana salladım. “Yapma.”

“Geri çekilmenin hangi kısmını anlamıyorsun, Lipovsky?”

Normalde o yoğun gözler karşısında yaprak gibi titrerdim ama kendimi onlara bakmaya zorladım. “Kardeşler birbirlerinden nefret etmemeli.”

“Senin istemediğim tavsiyelerine ihtiyacım olduğunda haber veririm.”

“Lütfen...” Ses tonumu yumuşattım çünkü sertleştirmek tam da umduğum etkinin tersini yaratmıştı. “Cevapları istiyorsun, değil mi? Senin için onları bulacağım. Eğer beni onunla yalnız bırakırsan-”

“Seni onunla *yalnız* mı bırakayım?” Sesi korkutucu bir seviyeye ulaşmıştı.

“Tamam, beni onunla yalnız bırakma. Ancak en azından bir süreliğine geri çekilebilir misin?”

“Hayır.”

“Sadece...” Soğukkanlılığımı kaybetmemek için sert bir nefes verdim. “Sadece on dakikaya ihtiyacım var.”

“Beş.”

“Yedi.”

“Beş.”

“İyi.” Onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. “Hâlâ burada duruyorsun.”

Bir adım geri attı. Şaka yapmıyordum, sadece bir adım.

“Daha uzağa gitmelisin.”

“Hayır.”

“En azından Viktor’un yanında dur.”

Gözlerini kısıtığında her nedense normalden daha soğuk görünüyordu ve bu hâliyle bile başlı başına ürkütücüydü, gerçi yine de Viktor’un yanına gitmişti.

O kadar uzakta değillerdi ama en azından Konstantin’in arkasındaydılar, bu yüzden onları göremiyordu. Yine de muhtemelen onlardan yayılan düşmanca enerjiyi hissedebiliyordu.

Yavaşça yüzümü ona döndüğümde sağlam olan tek gözüyle bana dik dik baktı. “Her ne halt yaptığını sanıyorsan-”

Kirill bir adım öne çıktığında yüzüm Konstantin’inkiyle aynı hizaya gelecek şekilde eğildim. “Sorun değil, bana bir şey söylemek zorunda değilsin.”

Sehpadan bir kutu mendil alıp şakağındaki kanı sildim. Kirill’in bakışını hissedebiliyordum –daha doğrusu ters ters bakışını– ama onu görmezden gelip Konstantin’e odaklandım.

Her müdahalemden nefesinin altından lanetler yağıyor, nefes alışları yavaşlıyordu ve kesinlikle ateşi vardı.

“Seni gerçekten çok hırpalamışlar,” dedim. Sesim endişeli görünecek kadar soğukkanlıydı ama ona acıyormuşum gibi değildi.

“O orospu çocuklarını elime geçirene kadar bekle.”

Hırıltılı bir şekilde öksürdü. “Beyinlerini delik deşik edeceğim, yemin ederim-”

“Seni çoktan ele geçirdiklerine göre artık çok geç, değil mi?”

“Sen ne anlarsın ki, göt herif? Orada mıydın?”

“Hayır, zaten orada olsaydım bunların hiçbirisi başına gelmezdi.”

“Kendini bir bok mu sanıyorsun?”

“Hayır, ancak muhtemelen bunun olmasına izin veren işe yaramaz korumalarından daha iyiyim.”

Dudaklarını büzdü. “Vuruldular. Pusuya düşürüldük, yani bir şey yapamazlardı.”

“Bundan şüpheliyim. Eğer doğru bir güvenlik planları olsaydı-”

“Bu bir tuzaktı!” diye gerildi. “Chicago şubesinden bir bağlantıyla buluşmamız gerekiyordu ama benim peşimde oldukları ortaya çıktı.”

“Beni kastediyorsun.” Kirill yanıma geldi. “Senin tek özelliğin benim kardeşim olman.”

“Siktir git, orospu çocuğu.”

Kurmaya çalıştığım anlaşma görüntüsünü mahvettiği için Kirill’e ters ters baktım ama o sadece beni görmezden gelmekle yetindi. “Buluşman gereken kişi kimdi?”

“Ivanov,” diye tükürdü.

Bacaklarım güçsüzleşti. Az önce Ivanov mu demişti? Hayır, bu kesinlikle bir rastlantıydı. Bizim soyadımızı taşıyan bir sürü Rus vardı. Hatta belki başka uyruklardan bile olabilirdi, dolayısıyla bu kişi benimle akraba olamazdı.

Ayrıca, tanıdığım tek Ivanovlar evdeydi.

“Adı?” diye sordu Kirill.

“Bilmiyorum.”

“Eşkâli?”

“İşkenceyi seven, iri yarı sarışın bir adam.”

“Yok artık.” Bakışlarını Konstantin’in çok sayıdaki yaralarının üzerinde gezdirdi.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Bilmiyorum. Dalga geçmem gereken bir şey mi yaptın? Geçmişini bile kontrol etmediğin bir adam tarafından pusuya düşürülmek kulağa amatörce geliyor.”

“Seni lanet olası-”

“Ona bir doktor bulalım,” diye araya girerek başlamak üzere olan kavgayı önlemeye çalıştım.

Kirill önerimi dikkate alma zahmetine katlanmadan arkasına dönüp yürümeye başladı.

Arkasından, “Patron!” diye seslendim.

“Viktor, onu başka bir yere götür de benim mekânımda kanamayı bıraksın,” diye seslenip gitti.

“Seni orospunun-” Konstantin hırıldıyor, sesi ateşten sayıklıyor gibi çıkıyordu.

“Onu bir doktora götürelim,” diye rica ettim Viktor’a.

“Patron öyle bir şey demedi.”

“Onu ölüme terk etmemizi de söylemedi. Hadi, bana yardım et.”

Homurdanırken, zorba patronunun yanında olmak istencesine kapıya baktı ama sonra telefonu eline aldı.

“Doktoru eve çağırın. Bay Konstantin’le birlikte yirmi dakika içinde geliyoruz. Yaralanmış ve tıbbi bakıma ihtiyacı var.”

Ardından Viktor yarı baygın hâldeki Konstantin’i arabaya taşımama yardım etti. Tamamen şeffaf olmak gerekirse, ağırlığın çoğunu o taşıyordu.

Dışarı çıkarken ne koridorlarda ne de kulübün VIP kabini-
ninde Kirill, Yuri ya da Maksim'den iz yoktu. Söylediğimiz
saatten beş dakika sonra eve vardığımızda bizi volta atan bir
Yulia karşıladı. Üzerinde sofistike saten bornozu vardı. Sarı
saçları ilk kez topuz yapılmış, yüzünde makyaj olmadığı için
yaşının verdiği bazı kırışıklıklar görünüyordu.

Bizi gördüğünde yüzü soldu ancak bize doğru hızla iler-
lerken ifadesi değişmedi. "Ne... ne oldu? Ah, Kostenka!
Bunu sana kim yaptı?"

Beni ittiğinde neredeyse oğlunu düşürüyordum. "Sen...
ve sen!" Viktor'un göğsünü yumrukladı. "Bunu yapmanı
Kirill mi söyledi? O... o şeytanın yaptıkları yetmedi, şimdi
de oğlumu mu benden alıyor?"

"Öyle değil," dedim nazik bir ses tonuyla. "Bay Konstan-
tin'e işkence edilip kulübün önüne atıldı, biz de-"

"Anne..." diye mırıldandı Konstantin, sesi titriyordu.

"Evet, canım? Annen yanında. Her şey yoluna girecek."
Ses tonu anne şefkatine dönüşmüştü. Ne Kirill'e ne de Kari-
na'ya karşı kullandığını hiç duymadığım bir tonda.

Onu kliniğe götürebilmemiz için bizi itmeyi ve yumruk-
lamayı bıraktı. Doktor geldiğinde de bizi kovdu.

Yine de ben dışarıda kaldım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen, Lipovsky?" Viktor onu ta-
kip etmediğimde sordu.

"Doktorun bir şeye ihtiyacı olursa diye burada kalacağım."

"Kimsin sen? Rahibe Theresa mı?" Yaklaştı. "Ona yar-
dım bulduk. İyileşecek. Bunun dışında ne onunla ne de an-
nesiyle görüşmüyoruz."

"O Kirill'in de annesi."

"Sence anneye benziyor mu?"

“Şey-”

“Siktir git buradan.”

“Ama-”

“Dışarı dedim. Git, gece nöbeti için Patron’un odasının önünde bekle.”

Viktor’un soğukkanlı suratının ortasına bir yumruk indirmek istedim ama içimden bir ses bunun pek de iyi gitmeyeceğini söylüyordu.

İstemeye istemeye hizmetçilerden birine Konstantin’in durumunu bana bildirmesini söyleyip, majesteleri zorba Kirill’i beklemek üzere merdivenlerden çıktım. Belki de onunla aynı odada kapana kısılmamak için hasta numarası yapmalıydım.

Maksim’den yardım istemeyi düşündüm ama şüphelenmesini isteme...

“Sasha!” Merdivenleri çıkar çıkmaz tanıdık bir ses bana seslendi.

Karina bileğimden tutup beni odasına doğru sürükleyerek kapıyı kapattı. Her zamanki gibi mumlar ve tuhaf bir mistik havayla doluydu ama en azından perdeleri açmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu telaşlı bir sesle. “Hizmetçilerin doktor ve tıbbi bakım hakkında konuştuklarını duydum. Kirill iyi mi? Giysilerindeki onun kanı mı?”

“Şeytan kadar iyi.” Onun kız kardeşiyle konuştuğumu unutarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Ah, Tanrıya şükür.” Nefesini bıraktı.

“Konstantin. Yaralanan oydu.”

Omuzları düşse de bir şey söylemedi.

“Nasıl olduğunu görmek istemiyor musun?” diye sordum.

Omuz silkti. “Yulia muhtemelen onun yanındadır, değil mi?”

“Evet.”

“Sorun değil o zaman. Ben hizmetçilerden duyarım.”

“O senin kardeşin, Karina. Bunu hizmetçilerden duymaman gerekiyor.”

“Yulia’nın ona yaltaklandığını görmektense bunu yapmayı tercih ederim.” Dudaklarını büzdü. “Onun önemseydiği tek çocuk o, biliyorsun. Kendi çocuğu gibi davrandığı tek çocuk. Ona bir şeyler alır, gezilere götürür ve onu onaylayan sözler söylerdi. Ona sevgiyle bakar, onun için endişelenir ve ona tüm ebeveynlik paketini sunardı. Kirill’e ve bana sadece tiksintiyle baktı. Hatta küçümseyerek. Panik atak ve anksiyete yaşamaya başladığımda ağlayarak ona gittim, her korkmuş kız çocuğunun annesinden isteyeceği gibi yardım istedim. Ancak ona sarıldığımda, sanki iğrenç biriymişim gibi beni itip tam da hak ettiğimi bulduğumu söyledi. O bizim üvey annemiz gibi.”

“Çok üzgünüm, Karina.”

Gözlerine dolan yaşları sildi. “Aptal su gerekmediği hâlde akıyor. Merak etme. Bunu tamamen aştım.”

“Tamam.”

“Korktuğum falan yok fakat ne olur ne olmaz, ben uyu-yana kadar burada kalabilir misin?”

“Elbette.”

Bana internetten öğrendiği hikâyeleri ve havalı bilgileri anlatırken başucundan ayrılmadım. Bir çizgi roman serisi yazarı olduğunu ve belki bir gün bana takma adını açıklayacağını söyledi. Dünya ile mücadele ederken, kendini daha rahat hissettiği kendi minyatür dünyasını kurmayı başarmıştı.

Uykuya daldıktan sonra üzerine bir battaniye örtüp sessizce odadan çıktım. Bir hizmetçiden Konstantin’in tehlikeyi

atlattığını ve uyuduğunu bildiren bir mesaj aldım. Yulia bu gece onun yanında kalacaktı.

Rahat bir nefes alarak Kirill'in odasına gittim. Konstantin'i taşıdığım için her tarafım kan içindeydi ve gece nöbetine gitmeden önce üzerimi değiştirmem gerekiyordu.

Kapıyı açtığım anda, bir el ağzımı sarmadan önce karanlık bir enerji beni esir aldı. İçeri sürüklenirken boğuk bir çığlık attım.

Karanlık, uğursuz bir ses kulağıma, "Şşt. Lanet çeneni kapatmana ihtiyacım var, Sasha," diye fısıldadı.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Sasha

Aklım durmuştu. En kötü kısmı tepki verememem ya da düşünememem değildi. Vücudumun birdenbire durumun kontrolünü ele geçirmesiydi. İçeri çekildiğim anda hiper farkındalık moduna geçmemiş veya mücadele için gerilmemiştim. Bunlardan çok uzaktım. Dokunuşu tanımış ve istesem bile alışamayacağım o aşına olduğum erkeksi kokunun içinde boğulmuştum.

Kapı sessiz bir tıkırtıyla kapandığında içeri itildim. Onun vahşi gücü beni soluksuz bırakırken adımlarına ayak uydurmaktan ya da en azından denemekten başka çarem kalmamıştı. Çok hızlıydı, çok öngörülemezdi ve bu içimde uyuyan bir canavarı uyandırıyordu.

Baldırlarım sert bir kenara çarptı ve yatağın yumuşak yüzeyine doğru sendeleyerek düştüğümde nefesim kesildi.

Ardından üzerimdeydi.

Elleri bileklerimi başımın üzerine hapsetmiş, dizleri karnımın iki yanına uzanmıştı. Beni yakaladığından beri yüzüne ilk kez baktım ve keşke bakmasaydım dedim.

Gergin ama ifadesizdi. Karanlık ama duyguluydu.

Sakin bir Kirill'den daha korkutucu bir şey yoktu. Herhangi bir dizginleme veya ahlaki değerlerden yoksun, dikkate alınması gereken bir güç hâline dönüşüyordu. Normalde de dizginlenebilen, ahlaki değerleri olan biri değildi fakat en azından öyleymiş gibi davranıyordu. Ancak şu anda?

Bu parçasından hiçbir iz yoktu. Tamamen yıkıma odaklanmış durumdaydı ve ben yanlış zamanda yanlış yerdeydim.

“Ne-” Başını bir kez salladığında sustum.

“Şşt, konuşma. Saf bir kahrolası hayvana dönüşmeme ramak kaldı ve eğer konuşmaya devam edersen bu durum çok çirkinleşecek, hem de oldukça hızlı bir biçimde.”

Yutkundum ancak boğazıma bir yumru takıldı. Bu kalın ses tonunu kullandığını ilk kez duyuyordum. Kararlı ve durgundu ama altında korkutucu bir kasırga gizleniyordu.

“Şimdi, Sasha...” Sesi daha da derinleşerek ince bir tehdide dönüştü. “Yardımsever biri olmayı ve Konstantin'in güvende olduğundan emin olmayı bitirdin mi?”

“Evet, aslında bitirdim.” Bu şartlar altında sesimin nasıl bu kadar doğal çıkabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. “Kardeşin olduğu için ikimizden biri bunu yapmak zorundaydı.”

“Senden kardeşime göz kulak olmam istedim mi?” Tehditkâr sesi beni iliklerime kadar sarstı.

Büyük ihtimalle sessiz kalmalıydim ancak sessizliğim onun bunu yapmayı keseceğini göstermiyordu. Ben ne yaparsam yapayım, eğer Kirill aklına bir şey koyduysa onu yapardı. Dolayısıyla ben de içimdeki bu kaotik duygulardan kurtulabilirdim.

“Yapacağım her şey için senden izin almama gerek yok.” Bileklerimi kurtarmaya çalıştım fakat demir misali tutuşunu

gevşetmek imkânsızdı. “İnanmak istediğinin aksine sen benim sahibim değilsin, Kirill.”

Merhametsiz bir sırtış dudaklarının kenarlarını sardı. “Eğer bu hayallerle teselli buluyorsan, o zaman elbette onlara inanmaya devam edebilirsin, ancak gerçek şu ki: İstediğim her şeyi yapabileceğim şekilde benimsin. Sen lanet olası her şeyinle bana aitsin, Sasha. Yeterince açık mı?”

Gözlerimin kenarları ateş gibi yansa da sözlerinin bana verdiği zararı ona belli etmeyi reddediyordum. Kirill’in sistematik, soğuk kalpli bir canavar olduğunu her zaman biliyordum fakat ilk kez bu kadar yakından şahit oluyordum.

Geçmişte yaşanan her şey ve onun kollarında hissettiğim güven duygusu benim hayallerimden başka bir şey değildi. Beni sadece sahip olabileceği, koleksiyonuna ekleyebileceği bir şey olarak görüyordu. Ben hiçbir şekilde tutkusunun bir parçası değildim. Kahretsin, belki de elde etmeye çalıştığı pozisyona gelene kadar vakit öldürdüğü oyuncağıydım.

“Ben senin hiçbir şeyin değilim,” dedim hissetmediğim bir sakinlikle. “Ve kesinlikle senin değilim.”

Çenesinde bir kas gerilirken gözlüklerinin arkasındaki gözleri kararmıştı. “Çoktan başka birine ait olduğun için mi?”

“Başka birine mi?”

Loş komodin ışığı keskin yüz hatlarının üzerinde gölgeler oluştururken aramızda uzun bir sessizlik oluştu.

“Daha önce bıraktığım yerden devam ediyorum. Bir isme ihtiyacım var.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Daha önce telefonda konuştuğun adamın adını öğrenmek istiyorum.”

Kalbim teklerken Kirill’in cevaplarını almak için derimi

yüzebileceğini düşünüyordum. Ne kadar tanrısal olursa olsun, bunu gerçekten yapamayacağını kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım.

Kelimelerin bir yakarış gibi çıkmasına yetecek kadar usulca, “Hayatımın o kısmı seni ilgilendirmiyor,” dedim.

“İsim, Sasha. Kendimi bir kez daha tekrar etmeyeceğim.”

Dudaklarımı büzdüm.

Kirill’in bileklerimi sıkıca kavramasıyla artan gerginlik dalga dalga yayılıyordu. Bir an için onları kıracağını falan sandım fakat sonra beni bileklerimden tutup kaldırdı.

Ellerimi bırakıp ceketimi çıkararak gömleğimi yırtıp açtığında sersemlemiş bir şekilde sessizliğe gömülmüştüm. Düğmeler yatağa saçılmış, yerlere dökülmüştü.

Göğüs bandajımın altından göğüslerim sızlıyordu ve meme uçlarım acı verici derecede sertleşmişti. Bende bir sorun olmalıydı çünkü kızgın olduğunu bildiğim hâlde yine de onun sert yanından hoşlanıyordum. Bir parçam bunu arzularken başka bir yanımda korkuyordu.

Gerçek şu ki, eğer aklını mevcut konudan uzaklaştıracaksa, elimden gelen tek şey buna izin vermektir.

Çok geçmeden güçlü, damarlı ellerinin hızlı bir manevrasıyla bandajlarım açıldı. Göğüslerim serbest kaldığında meme uçlarım ihtiyaçla titriyordu. Ardından kemerimi çözüp pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkardı, artık yatakta çıplak oturuyordum.

Bu onun önünde ilk çıplak kalışım değildi ancak hâlâ onun yanındayken içimi bir tereddüt sarıyordu. Her zaman birinin, *herhangi* birinin beni kadın olarak görmesini istemiştim. Tabii ki bu duygusuz canavarı seçmemiştim ama kimliğimi keşfeden tek kişi o olmuştu.

Nedense onun gözünde güzel olmak istiyordum. Geçen

gün ofisinde yaptığı gibi, beni doyamıyormuş gibi öpmesini istiyordum. Kirill'in beni öpmesine bayılıyordum. Bir canavardan çok bir erkek gibi hissettirdiği tek an bu oluyordu.

Beni bileğimden kavrayarak yataktan çekip kaldırdığında düşüncelerim dağıldı. Sendeledim, neredeyse düşecek gibi olduğumda tutuşuyla dengemi sağladı. Beni ebeveyn banyosuna sürüklerken iri adımlarına ayak uydurmak için koşmam gerekmişti.

Parlayan mermer tezgâh ve dev ayna görüldüğünde yoğun beyaz ışık beni kör etti. Beni lavaboya doğru itip Azrail'in dehşetiyle arkamda dikildi. Gözleri kızgın bir okyanusu andıran korkutucu bir maviye boyanmıştı. Onun tamamen giyinik olmasına rağmen benim çıplak olduğum gerçeğine takılmıyordum bile. Aynada gördüğüm tek şey, şiddet dolu bir canavardı.

Elini boğazıma dolamak için bileğimi serbest bıraktı. Kavrayışı parmak uçlarıma çıkmamı sağlayacak kadar sertti ancak nefesimi kesmeye yetecek kadar değildi. Bu bir hâkimiyet tutuşuydu. Böylece kimin kontrolünde olduğumu tam olarak bilecektim.

Diğer eli kalçamın üzerinde gezinerek tüylerimi diken diken ettikten sonra zonklayan bacaklarımın arasına kaydı. İki parmağını içime soktuğunda öylece donakaldım.

Tenim kızarıırken, önümüzde duran aynada utancımın her ayrıntısını görmek zorunda kaldım. Yan tarafımda katliamdan kalma beyazlaşmış iki yara izini ve omzumda vurulduğum zamandan kalma çirkin yarayı görmek zorundaydım. Dikkatimi yere kaydırmaya çalıştığımda, Kirill boynumu kavrayıp başımı yukarı kaldırdı.

“Her parçana sahip olmamı izleyeceksin, böylece tamamen benim olduğumu anlayacaksın.”

Üçüncü parmağını içime soktuğunda beni o kadar esnetmişti ki onun dokunuşundan başka hiçbir şeye odaklanamaz olmuştum. Parmaklarını içimde makas gibi açıp kapattığında içimde bir zevk patlaması yaşandı. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki bu korkutucuydu.

Kirill'in hızı bir çılgınlığa dönüşürken, parmaklarını artan bir şiddetle içime sokup çıkarıyordu. Gözlerim kayarken beni ele geçirmek üzere olan kasırgadan başımı çevirmek istesem de yapamıyordum.

Buz gibi gözleri beni içine çektikçe başım daha da çok dönüyordu. İki ustaca darbeyle klitorisimi okşadığında kendimi kaybettim. Keskin bir iniltiyle boşalırken Kirill'in tutuşu olmasa öne doğru düşebilirdim.

“İşte bu, Solnyshka. Beni ne kadar istediğini göster bana.” Kulağımı ısırmadan önce hırıltılı sesi kulağıma çarptı.

Kalçalarım titriyordu, orgazmım giderek zirveye ulaşırken yoğunluğu ve şiddeti de artıyor gibiydi. Kelimeleri sanki afrodizyak etkisi yaratıyordu. Belki, bir ihtimal, bana güneşim demesine fazla alışmıştım.

Bir canavar neden güneşe ihtiyaç duyardı ki?

Eli bacaklarımın arasından kayboldu ve ben bu kaybın yasını tutamadan kemerini açarak ereksiyonunun arka tarafıma sürtündüğünü hissettim. Aleti kıkımın yanağına sürtündüğünde içimden bir ürperti geçti. Bir kere, iki kere. Sonunda söneceğini düşündüğüm zevk artarak büyüyordu.

Nefesim kesilmişti. “Kirill...”

“Sikimi buraya sokmak için sabırsızlanıyorum.” Devasa aletini bir kez daha kıkıma doğru bastırdı. “Her parçanın

bana ait olduğunu anlayana kadar seni becerirdim. Başkasına değil. *Bana*. Bu benim, bana ait. Kahrolası bana.”

Elim kalçasını buldu ve onu itmeye çalıştım ama bileklerimi arkamdan yakalayıp, iki eliyle kalm deri kemerini bileklerime doladı. Tamamen kıpırdayamaz hâldeydim, istesem de hareket edemiyordum. Ardından parmakları tekrar boğazıma sarıldı.

“Ama bu gece...” Aletini bacaklarımın arasına kaydırıldı. “Burasıyla başlayacağım.”

İçime girdi ve acı tüm merkezimde patlarken nefes nefese kaldım. Kirill çok büyüktü, az önce yaşadığım orgazma rağmen onun tamamının içimde olması canımı acıtiyordu.

“Çok sıkısın. *Hımm*. Kahrolası çok doğru hissettiriyorsun.” Hırıltıları kulaklarımı doldururken, canım acısa da ritme ayak uydurmaya çabalıyordum.

Fazla çaba harcamama gerek kalmamıştı.

Birkaç darbenin ardından zevk acıyla savaşmaya başladığında inlemelerim havada yankılanıyordu. Kirill boynumdaki hâkimiyetini kullanarak aynaya bakmamı sağladı. Önümdeki manzara karşısında irkildim. Arkamda olduğundan daha büyük görünüyordu ve beni canlı canlı tüketen bir canavardan farkı yoktu. Tenim terlemiş, kızarmış ve onun ritmine göre şekillenmişti. Eli boğazımdayken ve bileklerim bağlıyken, tamamen onun merhametine kalmıştım.

“Kime ait olduğuna bak, *Solnyshka*. Sanki benim için yaratılmış gibi vücudunun bana nasıl teslim olduğuna bak. Sen benimsin ve her zaman kahrolası benim olacaksın. Asla benden başkasına ait olmayacaksın.”

Sözlerindeki karanlık sahiplenme duygusu beni korkut-

malıydı ve bir dereceye kadar korkutuyordu da ancak beni iliklerime kadar becerirken doğru düzgün düşünemiyordum.

Temposu en az kendisi kadar yoğunlu. Her zamanki kontrolüyle beceriyordu ama bazen o kadar hızlı ve sert giriyordu ki o bile kontrolü kaybediyordu. Gözlükleri terden ve efordan buğulandığı an onları bir kenara fırlatıp şiddetini arttırdı. Göğüslerim zıplıyor, uyarılmışlıktan dolayı sızlıyordu. Kalçalarım birkaç kez mermer tezgâha çarpmıştı ve acının verdiği sızı, içimde yükselen vahşi zevke ekleniyordu.

Birden boğazımı sıkıca kavrayıp oksijenimi kesti.

Nefes alamıyordum.

Nefes...

Tam öleceğimi düşündüğüm anda boşaldım.

Oksijen ve haz aynı anda içime doldu. Düşecek gibi oldum ama Kirill beni tezgâha doğru itti. Sert meme uçlarım mermer üzerine sürtündüğünde buz gibi soğuk, ısınmış tenime çarptı.

Ancak beni boynumdan kavrayıp orgazmım boyunca becerdiğinde bu rahatsız edici hissi unuttum. Daha derine giriyor, geri çekilip tekrar tekrar giriyordu.

Bir hayvanın öldürücülüğüyle içime dalıyordu. O bir *canavardı*.

Doymak bilmeyen bir canavar.

Yoğunluktan ağlamaya başladığımda bile... Gerçekten bayılacağımı düşündüğümde bile... Kirill durmuyordu, yavaşlamıyor ve kesinlikle bitirmiyordu. Zevk acıyla karışmaya başlayana kadar beni becermeye devam etti. Ta ki ben durmasını isteyip istemediğimi bilmeyene kadar.

İstedini alma ve beni kendi zevki için kullanma şekli, bacaklarımın arasını yapış yapış yapıyordu. İçimde bir orgazm daha birikip tüm vücuduma dağıldı. İşte o an, Kirill

hırlayarak birkaç sert darbeyle daha içime girdiğinde sıcaklığı içimi doldurdu.

Beni boynumdan tutup kendine çekerek sırtımın onun giyinik göğsüne yapışmasını sağladı. “Benim,” diye homurdanmadan önce sıcak nefesleri kulağıma dolmuştu.

Ciddi olduğunu ve muhtemelen beni gerçekten kendisinin yapmak için hiçbir şeyden çekinmeyeceğini anladığımda bedenimden bir ürperti geçti.

BÖLÜM OTUZ

Kirill

Gözlerimi açtığım anda iki şeyin farkına vardım.

Birincisi, uyuyakalmıştım.

Babam işkence seanslarına başladığından beri, benim uyku biçimim sadece gözlerimi dinlendirmek olmuştu. Her zaman etrafımın tamamen bilincinde ve her an harekete geçmeye hazır olurdum. Neredeyse yirmi yıldır derin bir gece uykusu çekmemiştim, öyle ki nasıl bir his olduğunu bile unutmuştum. Ordu uyku alışkanlıklarımı daha da düzensiz hâle getirmişti. O zamanı faydalı bir şey yapmak için kullanabilecekken gözlerimi dinlendirmenin ne anlamı vardı ki?

Sonuç olarak, uyku sürem yıllar içinde gittikçe kısalmıştı. Bunun tek istisnası köydeki o gece olmuştu. O zaman bunu endişe verici bulmuştum ve şimdi daha da endişe vericiydi çünkü altı saatten fazla derin bir uykuya dalmıştım. Bu durum, beni fark ettiğim bir sonraki şeye götürüyordu.

Sasha gitmişti.

Yatakta uyuduğu kısım dağılmış, kokusu havada asılı

kalmıştı ama burada olduğuna dair tek kanıt buydu. Kafamı eğdiğimde üzerime bir battaniye örtüldüğünü, şaşırtıcı bir şekilde neredeyse tüm vücudumu kapladığını gördüm.

Onu yatırdıktan sonra kanepede her zamanki yerime oturmuş, biraz iş yapmak istemiştım ama görünüşe göre lanet olası şekilde uyuyakalmıştım. Uyandığını, giyindiğini ve gittiğini fark etmediğim gibi bana dokunduğunu da hissetmemiştim.

Sikeyim.

Ayağa fırlayıp orada olmadığını hissetmeme rağmen banyoda olup olmadığına bakmak için oraya yöneldim. Eşikte durduğumda dün geceki görüntüler gözümün önüne geldi. Sikişmeler, inlemeler, şaplaklar, hırıltılar ve çığlıklar.

Sasha artık onu becermeme dayanamadığında ağlıyordu ancak arada yalvardığı da oluyordu, ben de boşalmama izin veriyordum. Gözyaşları yanaklarından süzıldükçe ben daha da sertleşiyordum. Ne kadar çok yalvarırsa ona o kadar çok sahip olmak istiyordum; her şeyiyle, böylece onu benden kimse alamazdı.

İlk seferden sonra durmak istemiştım çünkü açıkça tükenmişti ve muhtemelen ağrısı vardı, bu yüzden centilmen olmaya çalışarak onu duşa sokmuştım. Ancak ayakta durmadığı için vücudu benimkine sarıldığı anda tüm centilmenlik düşünceleri pencereden uçup gitmişti. Zaten bu karakter bana doğuştan verilmemişti.

Yapım gereği, bana tutunmaktan başka çaresi kalmayana kadar onu duş duvarına yaslayarak becermişim. Defalarca boşaldığından neredeyse bayılacak hâle gelmişti ve ben de boşalmak için onun ağzını kullanmak zorunda kalmıştım.

Belli belirsiz gülümseyerek, “Teşekkür ederim,” diye mı-

rıldanmıştı. Şu an bile niye teşekkür ettiğinden emin değildim ama yine de bana minnettar olmasından keyif almıştım.

Biri aklımdan ne geçtiğini soracak olsaydı, verecek bir cevabım olmazdı. Sasha yanımdayken bana ne sikim olduğunu ben bile bilmiyordum. Önceleri neden erkek gibi davrandığını merak ediyordum ama sonra onun kararlılığını ve azmini tanıyınca bu bir tür saygıya dönüşmüştü.

Bu önemli bir ayrıntıydı çünkü sadece birkaç kişiye saygı duyardım ve onların da bunu kazanması uzun zaman alırdı.

Ancak sonrasında, ben onun hayatının sahibiyken benden sır saklama küstahlığını göstermesine sinirlenmiştim.

Şimdiyse bu, sikik bir şehvete dönmüştü. Onu ne kadar uzun süre ya da ne kadar sert becersem de tatmin etmenin imkânsız olduğu türden bir şehvetti. Sanki sözlerimi kanıtlamak istercesine, aletim eşofmanıma sürtünüp onun dar amcığına tekrar girmeyi talep etti.

Hayır, *onun* değildi. *Benimdi*.

Sasha'nın verebildiği her şey benimdi, onun ne dediğinin bir önemi yoktu. Dolaba gidip üzerime bir takım elbise geçirdim, hâlâ neden uyuyakaldığımı düşünüyordum. Bir de ben uyurken Sasha'nın neden kayıplara karıştığını.

Kaçıp gitti ve bunu sen de biliyorsun.

İçimi küle çeviren ateşe rağmen kontrollü hareketlerle gömleğimi ilikledim. Arzularıma ters düşen durumlarda her zaman daha sakin ama daha ölümcül olan bir tip olmuştum. Bu, durumu tüm açılardan görmemi ve sorunu ortadan kaldırmak için mükemmel bir plan yapmamı sağlardı.

Şu anda sorun, mezarlarını yavaş ama emin adımlarla kazdığım örgütteki pislikler değildi. Aptal kardeşim ya da işe yaramaz annem değildi. Karina'nın heba olan hayatı bile değildi.

Sasha'nın bir yerlerde bir âşığı olduğunu hatırlatan şeydi.

Dün geceki konuşmanın tamamını duymamıştım ama onu özlediğini, çok sevdiğini ve yakında temelli eve döneceğini bilecek kadarını duymuştum. Bir de aptal gibi gülümseyip ayağıyla hayali taşları tekmeliyordu.

Onu ilk kez bu kadar mutlu görmüştüm. Ayrıca ilk kez birini telefonun diğer ucundan çekip, iki kaşının ortasından vurma gücüne sahip olmayı dilemiştim. Ancak onun kim olduğunu bile öğrenemezdim çünkü telefonu vurmıştu. Onu korumak için.

Benden korumak için.

Parmaklarım düğmenin etrafında sıkıştı fakat koparmadan önce bıraktım. Onu saklamaya çalışsa da aklıma koyduğum herkesi bulma konusundaki yeteneklerimi hafife alıyordu.

Giyindikten sonra odamdan çıkıp ona bir mesaj attım.

Kirill: Ofisime. Şimdi.

Görmemişti. Sanki sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını sağlayacakmış gibi telefona ters ters bakıyordum.

“Patron.”

Başımı kaldırdığımda Viktor'un merdivenlerin yanında durduğunu ve tuhaf bir şekilde beni izlediğini gördüm. “Ne oldu?”

“Durum biraz karışık.”

“Konuş, Viktor. Orada durup aptal gibi bakma.”

“Muhtemelen bundan hoşlanmayacaksın.”

“Her neyse, detayları duymak istemiyorum.” Duraksadım. “Sasha nerede?”

“Lipovsky muhtemelen hoşlanmayacağıın bu duruma dahil oldu.”

Gözlerimi kısıtım. “Şimdi ne yaptı?”

“Kendin görsen daha iyi olur. Her şey Bay Konstantin’in dinlendiği klinikte-”

O daha cümlesini bitirmeden ben dışarı fırlamıştım bile. Konstantin’in boynunu kıracak, Sasha’yı lanet olası bir yere kilitleyecektim. Daha dün onu kurtarma dümenini çevirdiği yetmezmiş gibi bir de bu sabah ilk iş onu görmek için beni bırakıp gitme küstahlığını göstermişti.

Kliniğe vardığımda hemşirelerden biri başını eğerek beni selamladı. “Bay Konstantin soldaki ikinci odada.”

Başım la hafifçe selam verdiğimde gülümseyerek yoluna devam etti. Buraya işe yaramaz kardeşimi ziyarete geldiğimi düşünüyor olmalıydı ki durum hiç de öyle değildi.

Onu dün gece kurtulduğu mezara gömmeye hazır...

Düşüncelerim, odasının kapısına ulaştığımda durma noktasına geldi. Konstantin yatakta oturuyordu, yüzü normal renginden ziyade maviye ve mora dönük, iğrenç bir hâldeydi ama sırtıyordu.

Ona gülümseyerek çorba yediren Karina’dan başkası değildi. O kadar uzun yıllardır gülümsemedi ki, yanaklarında derin gamzeleri olduğunu neredeyse unutmuştum.

İçine kapanık kız kardeşimin evden çıkıp bahçeyi boydan boya yürümesi bile başlı başına bir başarıydı ve bu da yetmezmiş gibi Konstantin’i ziyarete gelmişti.

Konstantin’in onu kanatları altına alma çabalarına rağmen, Karina’nın ondan hoşlanmadığı izlenimini edinmiştim. Bir başka şaşırtıcı gerçek de Yulia’nın başucunda olmayışındı. Eskiden Konstantin düşüp dizini yaralasa günlerce altın

oğluna tapınır, ‘kardeşime’ sahip çıkamadığım için beni suçlardı. Yulia’yla ilgili komik olan şey, işine geldiğinde Konstantin’in benim kardeşim olmasıydı. İşine gelmediğinde ise ben sadece ‘onun’ oğlunun yerini alan şeytan oluyordum.

Sasha, Karina’nın yanında durmuş usulca gülümserken bütün resim netleşmeye başlamıştı. Kız kardeşimi Konstantin’i ziyaret etmeye ikna etmiş ve evden buraya kadar ona eşlik etmiş olmalıydı. Karina’nın uzun kollu elbisesiyle botlarına bakılırsa, zihinsel olarak dışarı çıkmaya hazırdı.

“Dün gece gelmek istedi,” dedi Sasha kardeşime. “Ama annenden çekindi.”

“Anladım,” dedi. “Bana mesaj atman iyi oldu. Anneme başka bir doktora ihtiyacım olduğunu söylediğimde en iyisini bulduğundan emin olmak için bizzat gitti.”

Az önce mesajlaşmaktan mı bahsetmişti? Bu Sasha onunla *mesajlaşıyor* mu demek oluyordu?

Dün gece Viktor’un onu o lanet spor çantasının içindeyken vurmasına neden izin vermediğimi ciddi ciddi düşünüyordum.

Sasha başını salladı. “Annen yokken Karina’yı buraya getirmeyi çok istedim, böylece onun işini kolaylaştırmayı umuyordum.”

“İyi fikirdi,” dedi Konstantin.

“Teşekkürler, Sasha.” Karina onun elini tutup gamzeli bir gülümseme sundu. “Bunu sensiz yapamazdım.”

“Pekâlâ, ne kadar sevimli değil mi?” İçeri girdim. “Tek eksiği pasta ve şampanya olan bir aile toplantısı.”

“Kirill!” Karina heyecanla ayağa fırladığında neredeyse kâsenin içindekileri dökecekti. “Bak, dışarıdayım! Bahçeden geçtim ve sadece bir panik atak geçirdim ve-”

Sonsuza dek benden nefret edeceğine yemin ettikten sonra benimle konuştuğunu fark edip sustu. Ardından Konstantin'in yanına çöküp kâseye sarıldı.

Kardeşim sinir bozucu bir kibirle, "Rüya mı görüyorum, yoksa ziyarete mi geldin?" diye sordu.

"Kesinlikle rüya görüyorsun. Durumu gözden geçirmeye geldim, ziyarete değil." Dikkatim, Karina'nın kafasını ilgi çekici bulmuş gibi görünen Sasha'ya kaydı.

"Bir kez olsun aşâğılık davranmasan ölür müsün?" Konstantin'in ses tonundan bir miktar zehir sızıyordu.

"Döndüğüm andan beri benden ne kadar kurtulmak istediğini düşünürsek, bu sözler çok manidar, Konstantin. Aramızdaki aşâğılık olan kim acaba?"

"Seni lanet olası-" Öne doğru hamle yapacakken duraksayıp yüzünü buruşturarak öksürmeye başladı.

Karina hareketsiz kalırken gözleri dalgınlaşmıştı. Stresli durumlarla ya da duygusal konularla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Sasha onu nazikçe yerine yatırdı. "Hâlâ iyileşme sürecindesin. Kendini zorlama."

Çenem gerildi, onu belinden çekip omzuma atma isteğime karşı koyuyordum. Konstantin'in işime karışmasını istememem gibi basit bir nedenden dolayı direnmek durumundaydım. Sasha'nın beni bu kadar sinir bozucu bir şekilde etkilediğini öğrenirse bunu kendi lehine kullanırdı. Hiç şüphem yoktu.

Konstantin hâlâ güçlkle konuşarak, "Bu işe karışma," diye beni uyardı. "Bunu kimin yaptığını bulup hesabını soracağım. Bu benim kavgam, bundan uzak dur."

"Mümkün değil. İkimiz de bu saldırının sana değil, bana

yapıldığını biliyoruz. O yüzden olduğun yerde kal ve altın çocuk gibi annenin kucağında uyu.”

“Kirill, yemin ederim-”

Titreyen ve güçlkle duyulan sesiyle, “Kesin şunu,” diye fısıldadı Karina. “Kesin şunu, lütfen, ikiniz de. İsteyerek aynı odada bulunmayalı yıllar oldu, o yüzden kavga etmeyelim. Olur mu?”

Kardeşim bana ters ters baksa da çenesini kapatmıştı. Yulia’nın karbon kopyası olan gözleriyle yüzleşiyordum. Konstantin onun görünümünü almıştı. Bense onun karakterine sahiptim.

Bir zamanlar onu ailemizin iç savaşlarından korumaya çalışmıştım. Onu ailemizin çirkinliklerinden korumuş, cezalarını üstlenmişim. Onu mental olarak Roman’ın insanlık dışı testlerine hazırlamaya çalışmış, ona en iyi arkadaşım gibi davranmıştım. *Tek* arkadaşımış gibi.

Ancak sonra aramıza bir duvar örülmüştü ve o duvarın adı Yulia Morozova’ydı. O lanet olası yerden kaçmasına yardım ettiği, onun da beni ve Karina’yı terk etmeyi seçtiği gün, ona duyduğum tüm sevgiyi kaybettiğim gün olmuştu.

Bu olay Karina’yı tamamen mahvetmişti ki o da biliyordu. Bunu engelleyebilirdi veya annesine *diğer* çocuklarını da kurtarması için yalvarabilirdi ama yapmamıştı. Bunun için onu asla affetmeyecektim. Bana yalvarmasına rağmen, Rusya’ya askere gittiğim için o da beni asla affetmeyecekti.

Artık sadece düşmandık. Bu kadar basitti.

“Gidiyoruz, Sasha,” deyip kapıya doğru döndüm.

Küçük pislik, sanki doğrudan bir emir vermemişim gibi, “Bayan Karina’yı odasına bıraktıktan sonra size katılacağım,” dedi.

Ancak konu Karina olduğu için sorun yoktu. Sadece bu seferlik.

Viktor'u kliniğin önünde, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını kaldırmış beklerken buldum.

“Yapma,” dedim o yanıma gelirken.

“Bir şey söylemeyecektim.” Sert yüzünde bir gülümseme yakaladığımdan neredeyse emindim fakat konuyla ilgili sessizliğini koruyup bana o günkü planlarından bahsetmeye başladı.

“Damien beni aradı. Telefonlarına cevap vermediğini ve ona hâlâ bir dövüş borçlu olduğunu söyledi.”

“Görmezden gel.”

“Geçen seferki gibi birden karşımıza gelebilir.”

“Onu görmezden gelmeye devam et.”

Damien'in kuduz bir köpekten farkı yoktu. Yeterince değerli gördüğü herkesle dövüşme saplantısı vardı. Geçen sefer ona yumruk atmayı başardığımdan beri o kişi bendim. Onunla ilkel bir mücadeleye girene kadar durmayacaktı.

Viktor günlük raporunu bitirdikten sonra arabaya bindik. O önde Yuri'yle yolculuk ederken ben arkadaydım ki onlara beklemelerini emrettim. On beş dakikadan fazla beklemeye devam ettik, ta ki Sasha yüzü kıpkırmızı bir hâlde koşarak bize doğru gelene kadar.

Nefes nefese yanıma otururken bana bakmamıştı. “Üzgünüm, geciktim. Bayan Karina sakinleşene kadar onun yanında kalmamı istedi.”

“Gidebiliriz, Yuri,” diye emrettim, ardından siyah izolasyon ekranını aşağıya indiren düğmeye tıkladım. “İncelemem gereken dosyalar var, bu yüzden yolculuk boyunca hiçbiriniz benimle konuşmayacaksınız.” Viktor ve Yuri ekran kapanırken başlarını salladılar.

Araba garaj yolundan ayrılırken Sasha'nın daha ben bakmadan kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum. Yüzüne baktığımda teninin doğal olmayan solgunluğu beni hayrete düşürdü. Yüzü pürüzsüzdü ve kahrolası bir güzelliğe sahipti. Uzayan saçları bile ona ayrı bir ışıltı katıyordu. Belki bu yüzdendi, belki de o sevimsiz takım elbisesinin altında aslında ne kadar güzel görüldüğünü bildiğimdendi fakat şu anda çok kadınsı görünüyordu.

Sanki bu mucizevi bir şekilde ilgimi dağıtacakmış gibi kucağında birleştirdiği ellerine bakıyordu. "Artık kaçacak bir yerin olmadığına göre, bu sabah neden ortadan kaybolduğunu açıklamak ister misin?"

Başını bana doğru hızla çevirip, "Yuri ve Viktor burada," diye tısladığında tenini kaplayan kırmızı noktalar gözüme çarptı.

"Ekran kapalıyken duyamazlar. Soruma cevap ver."

Sözlerime inanmıyormuş gibi ön tarafa bir bakış fırlattıktan sonra mırıldandı. "Aslında kaybolmadım. Sadece... uyandım ve kahvaltı için Karina'yı görmeye gittim."

"Palavra." Onu bileğinden ve belinden tutup kucağıma çektim. Kucağıma oturmadan önce başı tavana çarptı, elleri göğsümdeydi ve gözleri kocaman açılmıştı.

Ancak yüzünde başka bir ifade daha vardı. Belli belirsizdi, neredeyse fark edilemezdi fakat bariz korkusunun altında az da olsa bir heyecan gizliydi.

"Kirill... ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Kaçışının ardındaki nedeni itiraf etmeni sağlamaya çalışıyorum."

"Ama... biz arabadayız. Adamların hemen diğer tarafta. Her an paravanı kaldırabilirler."

“O zaman konuşmaya başlasan iyi olur, değil mi?”

“Ben...”

“Evet?”

Gözleri benimkilerle çakışıyordu, keskin, çoğunlukla yeşildi ve ışıldıyordu. “Sorunun ne olduğunu anlamıyorum. Birbirimizi kullandık, hepsi bu.”

Kalçasını sertçe sıkıyordum fakat kemiklerini kırmadan önce kendimi durmaya zorlamıştım. Ses tonum sakın ve nazik, neredeyse umursamaz çıktı. “Öyleyse birbirimizi kullanıyoruz, hah?”

“Pekâlâ, durum bu değil mi? Herhangi bir ilişki içinde değiliz ki. Sen bunun tamamen cinsellik olduğunu belirttin.”

“Tam tersi olması gerekmez miydi?” Yüzüm onunkine çok yakın duruyordu, dudaklarım aralanmış ağzının üzerinde geziniyordu. “Âşığımı benden saklayan sensin.”

Kısık ve şaşkın bir ses tonuyla, “Âşığımı mı?” diye sorduğunda neredeyse muhteşem oyunculuğuna kanacaktım.

“Benimle oynama, Aleksandra. Kim olduğunu öğrenmeyeyim diye telefonu vurdun. Ancak sözümü unutma, onu saklandığı delikten çıkaracağım.”

Gözlerinde vahşi ve ölümcül bir ateş tutuştu. Bu şimdiye kadar onu gördüğüm en öfkeli hâliydi. Nadia ve Nicholas öldüğündeki ifadesi bile bununla kıyaslanamazdı.

“Eğer onun peşine düşersen düşmanın olurum, Kirill. Bir saniye bile düşünmeden seni öldürürüm.”

Çenem gerildi. Mesele beni tehdit etmesi değildi, mesele beni *onun* yüzünden tehdit ediyor olmasıydı. “Bana yumruk bile atamazken beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?” Konuştukça daha da ürkütücü bir şekilde sakınlaşıyordum. “Anlaşılan benimle alakalı yanlış bir fikre kapılmışsın, aksi

takdirde bu sözleri söylemezdin. Seni hiç var olmamışsın gibi mahvedebilirim ki ederim de.”

“O zaman neden yapmıyorsun?” Gözleri alışılmadık bir parlılıkla parlıyordu. “Neden benden kurtulmuyorsun, Kirill?”

“Çünkü senin de zarıfçe ifade ettiğin gibi birbirimizi kullanıyoruz.” Ben onun pantolon düğmesini çekerken o kıpırdamadan durdu, teni kıpkırmızı olmuştu.

Kendi kemerimi çözüp, sabah uyandığımda o yanımda olmadığından beri sertleşmiş hâlde olan aletimi serbest bıraktım.

Onu kaldırıp pantolonu yere düşene kadar aşağı çektim, ardından aletimi külotuna dayadım. Bu sürtünme beni şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha fazla tahrik etmişti.

“Bekle...” Elleri ceketime sarıldı.

“Eğer durmamı istiyorsan, söyle. İstemiyorsan kıpırdama.”

Yutkundu ama konuşmadı. Omuzlarımda hareketsiz duran parmaklarını da gevşetmedi. Kadınlığına erişebilmek için külotunu yana kaydırmak istemiştım ama kendimi onu yırtarken buldum. Parmaklarım onun ıslaklığıyla kaplanırken, aletimin ucu da ıslandı.

“Seyirci istemediğini iddia ediyorsun ama bu fikir bile seni sıırıslıklam ediyor.” Parmaklarım klitorisiyle oynarken nefesi kesildi ve dişlerini alt dudağına geçirdi. “Sen benim edepsiz, küçük sikiş deliğimsin, değil mi?”

Bir şeyler söylemeye başladıysa da onu kaldırıp aletimin üzerine oturttuğumda sözleri bir iniltiyle son buldu. Başı geriye düşerken sesini bastırmak için elini ağzına kapattı fakat bu çıkardığı erotik sesleri gizlemeye yetmiyordu.

“Gördün mü? Amın esneyerek beni evime kabul ediyor.” Onu kalçalarından kavrayıp, dün gecedен daha vahşice ve çılgınca bir hızla içine girdim. “Sahibinin kim olduğunu çok iyi biliyor, sen de onu örnek almaya ne dersin?”

Sasha'nın tek cevabı, *G* noktasına her vurduğumda inlemek ve ara sıra soluğunu tutmak olmuştu. Ben de duvarları daha da kasılıp aletimi boğana kadar tekrar tekrar yaptım.

Bedenlerimizin birbirine çarpması arabanın içinde yankılanırken, inlemeleri de aynı şekildeydi. Dengesini kaybedip düşecek gibi olduğunda, kollarını boynuma dolayarak yarı kapalı becer beni gözleriyle bana baktı. Çılgına dönmüştüm, acımasız bir şiddetle içine giriyordum. Aletimin üzerinde zıplıyor, kalçaları bana sürtünürken dudakları *O* harfi şeklini alıyordu.

Ancak durmuyordum.

Kesinlikle ağırdan da almıyordum.

Kalçasını serbest bırakıp parmaklarımı boynuna dola-dım. Onu boğarken aletimin etrafında kasılmasını seviyor-dum. Beni sertçe daha derine çekmesini, en gizli kısmına erişmeme izin vermesini...

“Demek bundan hoşlanıyorsun, Solnyshka? Benim küçük seks oyuncağım olmaktan?”

Gözlerinde yaşlar parlarken, bunun benim sözlerimden mi, yoksa devam eden orgazmından mı kaynaklandığından emin değildim. Çok yoğun olduğunda ağlayabiliyordu.

“Aletimi sokmama, seni ne zaman ve nasıl istersem kullanmama izin vereceksin, değil mi? Sen de benim için boşalacaksın çünkü birbirimizi kullanıyoruz.”

Darbelerim hızlanıp kısaldıkça başı arabanın tavamna çarpıyordu. Devam ederken onu kendime doğru çektim. Vahşi kalp atışları benimkilere yansırken burnunu çekişleri kulaklarımı doldurup ruhumun en karanlık kısmına ulaşı-yordu. Yüzünü boynumun kıvrımına sakladığında, sıcacık amına boşaldım. Boşalmam uzun ve oldukça şiddetliydi. Menim uyluklarına bulaşıyordu.

Sasha hareket etmedi. Güçsüz ellerini omuzlarıma koymuş, ağlamaklı yüzünü boynuma gömmüştü. Birkaç dakika öylece kaldık. Şimdiye kadar yaşadığım en etkili boşalmadan dolayı nefesimi topluyordum. O ise... Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Muhtemelen ağrısı olduğu için yüzünü buruştururken ona yardım ettim. Bugün gayet iyi hareket ettiği için dün geceden dolayı ağrısı olabileceğini düşünmemiştim. Yanımdaki koltuğa yerleşmeye çalışırken benim kalçalarına bulaşıyordu. Birkaç mendil alıp onu silmeye başladığımda Sasha mendilleri almaya kalkıştı.

Onu bir bakış atmamla durmuş ama en sevdiği yavru köpeğini öldürmüşüm gibi bakmayı ihmal etmemişti. Onu temizlemeyi bitirdikten sonra pantolonunu düzeltirken ben de aynısını yapıp kemerimi bağladım.

Ona tekrar baktığımda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Elim bir anlığına kalçama yaslayıp, az önce olanlardan sonra neden tatmin olmaya yakın bile olmadığımı ciddi ciddi düşünüyordum.

Tekrar ve tekrar ve tekrar yapmak istiyordum.

Hatta onu sadece benim ulaşabileceğim bir yere hapsetmek istiyordum ki bu çok tehlikeli bir düşünceydi. Daha önce hiç kimseyi alıkoymak istememişim. Bitirdiğim anda onları tekrar becermeyi hiç düşünmemiştim.

“Prezervatif kullanmadın,” diye mırıldandı, hâlâ sokaklara bakıyordu. “Dün gece de kullanmamıştın.”

“Ve?”

Başını bana doğru çevirdiğinde kaşlarının arasında bir çizgi vardı. “Beni hamile bırakabilme ihtimalini hiç düşündün mü? Orduya katıldığımdan beri reglim çok düzensiz ve iğnenin işe yaradığından da emin değilim.”

“Muhtemelen yarıyordur.”

“Muhtemelen mi? Bu kulağa pek tatmin edici gelmiyor.”

İçten içe tamamen bocalasam da omzumu silktim. Prezervatifsiz ya da sonrasında profesyonelce bir *temizlik* yapmadan hiç seks yapmamıştım. Bu, bir servet avcısının neredeyse onu hamile bırakmamı sağlamasından ve bir başkasının döllerimi satmaya çalışmasından sonra başlamıştı.

Peki bu kadını becerirken neden bunu tamamen unutmuştum?

Kaşları çatıldı. “Yine de sağlığın için prezervatif kullanmalısın.”

“Ben temizim. Eminim sen de temizsindir, ilk seferinde ne kadar dar hissettirdiğini düşünürsek muhtemelen uzun zamandır seks yapmamışsındır.” Yanakları kızarıırken gözlerini pencereden dışarı dikmişti. “Uzun zamandır seks yapmamıştın, değil mi?” Tekrar sordum.

“Bunun ne önemi var?”

Parmaklarımı bileğine dolayıp yüzünü bana dönene kadar sıktım. “Yoksa sen... bakire miydin?”

Boynundan yanaklarına, oradan da kulaklarına yayılan kırmızılık ihtiyacım olan tek cevaptı.

Kahretsin.

Dün gece onun dayanılmaz derecede sıkı olduğunu hissettiğimde, açıkçası bir süredir bekâr olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca kanaması da olmamıştı ki zaten bütün kadınların kanaması olmazdı.

“Ben senin ilkin miyim?”

Gözle görülür bir şekilde titriyordu ve bunun sesimi alçaltmamdan mı, yoksa sorunun kendisinden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

“O kadar da önemli değil, tamam mı? Ayrıca, gençken bir erkek arkadaşım vardı, bir şeyler yapmıştık ve-”

“Sakın. Bir kelime daha edersen eski erkek arkadaşını bulup hayatını karartmayı kendime görev edinirim.”

Omuzları düştü. “Böyle olmak zorunda mısın?”

“Nasıl?”

“Sebepsizce saldırgan.”

“Belli ki bir sebebim var fakat şu anda bunun bir önemi yok, değil mi? Önemli olan beni ilkin olarak seçmiş olman.”

“Seni ben *seçmedim*. Bu sadece uygundu.”

Uygun. Hımm.

Demek şimdi de uygundum. İlk defa biri benim için bu kelimeyi kullanmıştı. Ben pek çok şeydim ama kahrolası *uygun*, olduğum şeylerden biri değildi.

Önemi yoktu.

Onu benim yanımda ve koruduğu orospu çocuğundan uzak tutmak için gereken şey eğer birbirimizi fiziksel olarak kullanmaksa, o zaman tam olarak böyle olacaktı.

Onu öyle bir tuzığa düşürecektim ki çıkış yolu kalmayacaktı. Er ya da geç, âşığını unutup benimle birlikte olmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

BÖLÜM OTUZ BİR

Kirill

Bir ay sonra, herkese söz verdiğim şeyi yapmıştım. Artık Bratva'da iki kötü şöhretli kartelle ilişkisi olan tek kişi bendim. Sergei benim adıma bir parti vermişti. Adrian, Igor ve sıkıcı Vladimir bana ateşle oynadığımı söylemişlerdi. Bir gün bu alışılmışın dışındaki ilişkinin geri tepeceğini ve içlerinden biriyle birlik olmak zorunda olacağımı söylüyorlardı.

Damien, onunla dövüşmeyi kabul edersem benim için birkaç kişiyi yumruklayacağını söylemişti. Mikhail bana yeni başlayan bir saygıyla bakıyordu. Rai, olması gerektiği gibi bana karşı daha temkinliydi.

Asıl olay şu ki hiçbirinin başaramadığını yapmıştım. İki sevkiyat gerçekleşmişti ve bu gece adamlarımın çoğuyla üçüncüsü için buradaydım.

Adrian bana bu belirsiz yolda ilerlemeye devam edersem her şeyimi kaybedebileceğimi söylemişti. O orospu çocuğu benim güvenliğimi önemsiyordu. Sadece bunu yüksek sesle itiraf etmeyi reddediyordu.

Her koşulda, bu kartelleri kaybetsem bile, diğerlerini güvence altına almam gerekecekti. İçlerinden birinin lideri Karina'yı oğluyla evlendirerek ilişkimizi güçlendirebileceğimi teklif ettiğinde kafasını kırma isteğime karşı direnmiştim. Karina'nın varlığından haberdar olması bir yana, onu bunun için evlendireceğimi düşünmesi bile hoşuma gitmemişti. Kimsenin kız kardeşimi hak etmediğini düşünmek hoşuma gidiyordu, gerçi öyle bir orospu çocuğu var olsa bile bizim dünyamızdan olmayacaktı. Yaşadığı onca boktan şeyden sonra kız kardeşimin normal bir hayata ihtiyacı vardı.

Konudan biraz saptım. *Sadece biraz.*

Viktor, Yuri, Maksim ve Sasha diğer adamların yerlerinde olduğundan, konteynerlerin arasında herhangi bir sürpriz olmadığından emin olmak için rıhtımın etrafını kolaçan ediyorlardı.

Arabanın penceresinden bulutlu gökyüzüne bakıp saatimi kontrol ettim. Sasha'ya arabaya dönmesi için mesaj atalı tam üç dakika olmuştu. Kızını buraya getirmek için kullanabileceği birkaç dakika.

Ona doyamadığımı söylemek sıkık bir şekilde hafif kalırdı. Sırf ona dokunabilmek için kendimi sık sık mümkün olan her yerde onu köşeye sıkıştırırken buluyordum.

Bağımlılık yapıyor muydu? Sikeyim, evet.

Üzerimde bu tür bir etkisi olmasını hâlâ sinir bozucu buluyordum, özellikle de başka bir kadının vücuduna veya ihtiyaçlarına hiç onunkine bağlandığım kadar bağlanmadığım içindi. Onu becermeyi bitirdiğim an, onu tekrar istiyordum. Hatta aramıza biraz mesafe koymak ve tüm gece boyunca ona gömülmemek için kendimi fiziksel olarak dizginlemem gerekiyordu. Ardından sadece seks arkadaşı olduğumuzu söylediğini hatırlıyor ve acımasızca onu uçurumun kenarına sürüklüyordum.

Sevkiyatın gelmesine yaklaşık iki saatimiz vardı, herkes işini yaparken onu arabada becerebilirdim. Bazen Viktor, “Ben varken Lipovsky’ye neden ihtiyacın olsun ki?” diye soruyordu ve ben de suratını dağıtma isteğimi bastırıyordum.

Sasha nihayet uzakta görünmüştü, saatini kontrol edip adımlarını hızlandırdı. Saçlarını yine kestirmişti çünkü uzunluğu onu o kadar kız gibi yapıyordu ki diğer korumalar bile bu konuda onunla alay etmeye başlamıştı. Bunu yapmaktan nefret ediyordu. Biliyordum çünkü bütün gün asık bir suratla gezmişti.

Nefes nefese arabanın kapısını açtı. “Beni mi çağırdın?”

Kucağıma oturması için onu içeri çekip kapıyı kapattım ve kolumu incecik beline doladım. “Oldukça uzun sürdü.”

“İskelenin diğer tarafındaydım, yerimi tekrar tekrar kontrol ediyordum.” Kendini uzaklaştırmaya çalıştı fakat beline doladığım kol onun kurtulmasını engelliyordu.

“Rahat dur.” Pantolonunun fermuarını açmaya çalıştım ama silkinip elimden kurtuldu. Oturmadan önce kendini kapının yanındaki koltuğa attı.

Onu ait olduğu yere geri çekmenin en iyi yolunu düşünürken ellerim bir kasılıp bir gevşiyordu. “Ne halt olduğunu açıklamak ister misin?”

“Önemli bir sevkiyatı beklerken seks yapmayacağız, Kirill. Böyle bir şey olmayacak.”

Kendinden emin konuşma tarzı aletimi sertleştiriyordu. “Neden yapmayalım ki? Daha iki saatimiz var.”

Daha kısık bir ses tonuyla, “Konsantrasyonumu kaybederim,” diye itiraf etti. “Ve uzuvlarım titrer ki bu da keskin nişancı olmam gereken bir zamanda hiç yardımcı olmayacaktır.”

“Pekâlâ, burada dinlenebilirsin. Görevle biz ilgileniriz.”

“Öyleyse şimdi sen ve diğerleri görevle ilgilenirken ben *sadece* seks yapmaya mı yarıyorum?”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Peki ama benim anladığım şey buydu. Bilmelisin ki Kirill, işim seksten daha önemli.”

Bu kahrolası kadın az önce koruma olmanın sikişmekten daha önemli olduğunu mu söylemişti? Eğer bu benim ‘kullanışlı’ olduğumu ima etmenin başka bir yoluysa, yemin ederim...

“Şey, daha önemli değil,” diye ağzından kaçırdı, yanakları kızarmıştı. “Sanırım karşılaştırılmazlar. Tek söyleyeceğim seks yapamayacağımız. Dikkatimi dağıtıyor ve odaklanmaya çalışıyorum.”

Bu beni gülümsetti. “Dikkat dağıtıcı mıyım?”

“Tabii ki öylesin.”

Dikkat dağıtıcı olmak kullanışlı olmaktan iyiydi, o yüzden peşini bıraktım. *Şimdilik*.

“İki saat boyunca seni aklını başından alacak kadar becermeyeceksem ne yapacağım?” diye sordum.

“Bir kez olsun, uyuyabilirsin.” Bana kaçamak bir bakış attı. “Haftalardır uyumadın.”

“Ben uyumam.”

“Uyudun... geçen sefer.”

“Konstantin’le buluşmak için kaçtığın zamanı mı kastediyorsun?”

“Karina’yı Konstantin’i görmeye götürdüğümde, evet.”

“O bir anomaliydi.”

“Peki ya Nadia ve Nicholas’ın evinde olduğumuz zaman? O zaman da uyumuştun.”

“Başka bir anomali.”

Gözlerimi kapatıp başımı pencereye yaslayarak taş gibi sertleşmiş aletimi sakinleştirmeye çalıştım. Tek yapmamız gereken şu lanet olası sevkiyatı aradan çıkartmaktı ve sonra onu kalbimin elverdiği kadar becerecektim. Bu açlıktan kıvranan aletimi teselli etmeye yetmemiştii, tabii.

“Yardım etmemi ister misin?” Yumuşak sesi arabanın içinde bir ninni gibi süzüldü.

Baş başa olduğumuzda bir kadın gibi konuşması hoşuma gidiyordu. Dışarıya karşı ne kadar erkek gibi davranırsa davran, benim yanımda o rolünü tamamen yitiriyordu.

“Zamanını boşa harcama. Uyuyamamakla barıştım. Böylesi daha iyi.”

“Hayır, değil. Uzun vadede seni kötü etkiler. Bir şey deneyebilir miyim?”

“Keyfine bak.”

Nazik bir el benimkini sarıp yukarı kaldırdı. Avucumu göğsüne koyduğunda gözlerimi açtım. Sırıttım. “Fikrini mi değiştirdin? Memelerine daha fazla ilgi göstererek mi başlayayım?”

Sert bir öğretmen edasıyla, “Hayır,” dedi.

“Öyleyse aletime oturmayı mı tercih edersin?”

“Hayır, dedim. Şimdi gözlerini kapat ve dikkatini vermeye çalış.”

“Tek düşünebildiğim küçük pembe meme uçlarını ellemekken bunu yapması çok zor.”

“Sen imkânsız birisin.” Başını iki yana salladı. “Sadece dediğimi yap.”

İstemeyerek gözlerimi kapatıp koltuğa yaslandım. “Bu yaptığın düpedüz elletip vermemek. Eğer işe yaramazsa, bil ki seni becereceğim.”

“Anlaştık. Şimdi edepsiz düşüncelerin yerine kalp atışlarıma odaklan. Ayrıca ciddiym, mememi sıkmayı bırak!”

“İyi.” Parmaklarımın altındaki kalp atışları sakın, düzenli ve hassastı.

Nefesleri kulağımı okşarken burun deliklerim genişliyordu.

“Bunun bir çeşit ön sevişme olmadığına emin misin, beni sertleştirmekten başka bir işe yaramıyor.”

“Şşt.” Alçak sesi kulağımdan içeri süzüldü, ardından yavaş bir mırıltı duydum.

Sasha hiç beklemediğim bir şey yapmıştı. Yumuşak, melodik bir sesle şarkı söylemeye başlamıştı. Annelerin çocuklarına söylediği Rus ninnisi kulaklarımdan sızıp içimde var olduğunu bilmediğim bir yere ulaşıyordu.

Sesi dondurucu bir kış gecesinde ılık bir esintiye andırıyordu. Bu garip çekim, bedenimi gerçek dünyadan koparıp masalsı bir boyuta taşıyan büyülü bir enstrüman gibi beni kendine çağırıyordu.

Sonra ses aniden kesildi ve gözlerimi açtığımda Sasha’yı omzumu sarsarken buldum. Göğsünde olan elim şimdi yanımdaki koltuktaydı ve o gülümsüyordu. “Gitme vakti geldi. Sevkiyat on beş dakika sonra varacak.”

Gözlerimi ovuşturdum. “Neden erken geldiler ki? Daha iki saatimiz var.”

“Hayır, yok.” Yüzünü gururlu, geniş bir gülümseme kapladı. “Yaklaşık iki saattir uyuyorsun. Gördün mü? Sana yardım edebileceğimi söylemişim.”

Bu lanet olası bir şaka mıydı? Gözlerimi sadece bir dakikalığına kapatmışım. Saati baktığımda yaklaşık iki saat geçtiğini gördüm. Hay sikeyim.

Onun yanında uyuyakalmışım. Yine.

Etrafımda olan biten hiçbir şeyi hissetmemiştim. *Yine.*

O sırada biri beni vurabilirdi ve benim bundan haberim bile olmazdı. Beni kurşuna dizebilirdi fakat o lanet yumuşak şarkısı ve biraz kalp atışı büyüleriyle beni uyutmayı başardığı için gururlu görünüyordu.

Daha da kötüye gitmeden bu işe bir son vermem gerekiyordu.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Sasha

“Bu Kirill’in çelimsiz koruması değil mi?”

Tanidik derin sesle doğrulup arkamı döndüm ve başımla onayladım.

Damien, her zamanki iyi bir şey yapmayacakmış gibi görünen o hesapçı yaklaşımıyla beni süzüyordu. Kirill’le dövüşme niyetini sürekli dile getiriyordu. Ana evdeki akşam yemeklerini basacak kadar ileri gitmiş, Pakhan’ın önünde ölümüne bir dövüş ilan etmiş ve bunlar dışında da birçok şey yapmıştı.

Kirill’den hâlâ onay alamamıştı. Bu durum başka herhangi birinin pes etmesine neden olabilecekken Damien için böyle bir durum söz konusu değildi.

Aksine, ‘hak ettiği dövüşü’ elde etme konusunda daha da ısrarcı olmaya başlamıştı.

Bu sabah haftalık toplantı için Pakhan’ın evindeydik, daha önce Damien’in hiç umursamadığını duyduğum ama Kirill’le hayali husumeti başladığından beri ibadet edercesine katıldığı bir toplantıydı.

Toplantıdan herkesten önce çıkmıştı, gerçi bu tür şeylerden sıkıldığı için benimle konuşuyordu.

Bir sigara alıp ağzına yerleştirdikten sonra beni süzerken yaktı. “Gerçi ilk tanıştığımız zamanki kadar zayıf değilsin. O kasları çalıştırıyor musun, Sasha?”

Dudaklarım aralandı. Bir beden büyük kıyafetler giyiyor olmama rağmen bunu nasıl bilebiliyordu?

Altı ay önce arabasında iki saat kestirdikten sonra Kirill bire bir antrenman seanslarını aniden durdurmuştu. Ancak ben her gün, bazen Maksim ve Yuri ile bazen de tek başıma antrenman yapmaya devam ediyordum.

“Yine de hâlâ zayıfsın,” diye devam etti Damien tek taraflı monoloğuna. “Zayıflık güçleniyor, demek ki bir gelişme var. İşte sana bir tavsiye.”

İyice yaklaştığında sigara kokusunun saldırısına uğradım. “İyi bir keskin nişancısın, ha? Kollarını çalıştır ve böyle devam et.”

Kirill de bana uzun zaman önce aynı şeyi söylemişti. Gerçekten fiziksel olarak güçlenemeyeceğimi mi düşünüyorlardı? Öyleyse, yapacağım son şey olsa bile yanıldıklarını kanıtlamaktan mutluluk duyacaktım.

Farklı koşullar altında büyüleyici görünecek bir sırtışıla, “Şimdi bu tavsiyem için bana ödeme yap,” dedi.

Damien siyah saçları, kara kaşları ve delici yeşil-gri gözleriyle çok çekici bir adamdı fakat cazibesi burada bitiyordu. Kişiliğiye durumu kurtarmıyordu. Ayrıca görünüşe göre bende bir bozukluk vardı çünkü her erkeğin görünüşünü Kirill’inkiyle kıyaslayıp duruyordum.

Hiç kimse o canavarın yoğun çekiciliğine yaklaşamıyordu bile.

“Sana ödeme yapmak mı?” Sözlerini tekrarladım.

“Evet, tavsiye verdim ve ödeme bekliyorum.”

“Senden asla tavsiye istemedim ve bu nedenle herhangi bir ödeme yapmayı reddediyorum.”

“Bak bak.” Bir kolunu omzuma doladı. “Bu kadar kasıntı olma, Sasha. Senin sorunun bu, biliyorsun. Her şeyi çok fazla ciddiye alıyorsun. Patronun gibi ol ve biraz rahat davranmaya başla.”

Kirill her şey olabilirdi fakat rahat biri değildi. Acımasızdı. Kurnazdı. En önemlisi de merhametsizdi.

İnsanları hiç düşünmeden öldürdüğünü, hatta sırf *uğraşamak* için adamlarına bunu yaptırdığını görmüştüm.

Ancak sistematik olduğundan, hafif soğukkanlı ama eğlenceli bir kişilik sergilediğinden, örgüttekiler de dahil olmak üzere herkes ona yaklaşmanın ve onunla başa çıkmanın kolay olduğunu düşünüyordu.

Bunun da onların gardını düşürüp hiç beklemedikleri bir anda onları vurmak için kullandığı bir taktik olduğuna eminim. Damien ve Mikhail, buna böyle kolayca kanan sayılı insanlardı. Diğerleri belli etmeseler de Kirill’e karşı temkinlilerdi. Özellikle de Rai, Kirill’e karşı bir ‘sır’ sakladığı için endişe vericiydi.

Damien omzumdaki tutuşunu sıkılaştırdığında dikkatimi tekrar üzerine topladı. “Ödeme için fazla bir şey istemeyeceğim. Sadece Kirill’in bu haftaki programını bana ilet.”

“Tüm saygımla, reddediyorum.”

“Ah, hadi ama... Bu sana herhangi bir şeye mal olmaz.”

“Patron’un programı hakkında bir şey paylaşmam yasak. Ayrıca...” Ona yan gözle baktım. “Sence de bu biraz aşırı ve sapıkça değil mi?”

Oldukça sapıkçaydı fakat konumuna saygımdan dolayı bunu söylemekten kaçınmıştım.

“Siktiğimin patronunu suçla. Normal bir insan gibi kabul etseydi, bunu yapmak zorunda kalmazdım.”

Toplantının yapıldığı odanın kapısı açıldığında önce Kirill dışarı çıktı, Adrian’la konuşuyordu. Bize doğru sadece bir bakış atmıştı ki bu benim derin bir nefes almam için yeterliydi.

Zaman geçtikçe Kirill’in üzerimdeki etkisine karşı bağışıklık kazanacağımı düşünmüştüm. Onun yanında daha az utan- gaç olmayı öğreneceğimi ve sadece bir bakışıyla beni etkilemeyi bırakacağını düşünmüştüm ama fena hâlde yanılmıştım. Etki sadece devam etmekle kalmayıp, giderek artmıştı.

Aylardır cinsel bir ilişki içindeydik –birbirimizi kullanı- yorduk– beni arabasında becerdiği o gün aptal gibi böyle söylemişim. Öyle demek istememişim ama ilk sevişme- mizde yatak yerine koltukta uyumayı tercih etmesi beni in- citmişti.

Ondan önce gerçekten bütün gece çalıştığını düşünmü- ştüm fakat gayet iyi uyuyordu, sadece benim yanımda yatmı- yordu.

Bu yüzden birbirimizi seks için kullandığımızı varsaymış- tım ve görünüşe göre doğru bir varsayımdı. Beni her gün, ba- zen günde birkaç kez deli gibi beceriyordu; ofisinde, arabada ya da uyuşturucu sevkiyatını beklerken. Nereyi uygun bulursa.

Ancak yine de yatakta yanımda hiç uyumamıştı. Bir kere bile. Uyumasına yardım edeceğimi söylemeye çalıştıysam da şiddetle reddetmişti. Gururum biraz incinmişti çünkü ilaç sevkiyatından önce uykuya dalmasına yardım ederek bir şeyler başardığımı düşünmüştüm.

Ne yazık ki o zamandan beri nedense biraz daha mesafeli davranıyordu.

Ona kıyafetlerimi neden kendi dolabına taşıdığını sordüğümde, bu şekilde daha ‘uygun’ olduğunu söylemişti. Bazen konuştuğu umursamaz tondan gerçekten nefret ediyordum.

Bu yüzden bir intikam biçimi olarak, çocuklarla geç saatlere kadar kalma ve şımarıklık yapmak istediğimde onların evinde yatma alışkanlığı edinmiştim.

Gerçi bu genellikle onun zaten doyumsuz olan cinsel arzusunu daha fazla artırıyordu.

İşte böylece cinsel tatmin, fiziksel çekim ve delice şehvet dolu bu hayatın içine düşmüştük. Eninde sonunda sona erecekti, bunu biliyordum. Sadece henüz bitmesini istemiyordum.

Belki anlamsız bir bencillikti ama Kirill, daha doğrusu ona karşı duyduğum bu efsanevi çekim, çok uzun zamandır kendim için yaptığım tek şeydi. Eğer onu bırakacak olsaydım, eski hapishanemin parmaklıklarının ardına geri dönme-ye zorlanıyormuşum gibi hissederdim.

Hapishane tamamen ortadan kalkmış sayılmazdı ama artık daha az kısıtlayıcı geliyordu. Sadece ailemden intikam almak için yaşamıyordum. Kendim için de bir şeyler yapıyordum.

Onun kollarında bir kadın gibi hissediyordum. Güzel, arzulanen ve... doğru hissediyordum. Tuhaftı ama doğrudu.

Adrian ve Kirill girişte ayrıldılar. Bir tanrıdan daha göz kamaştırıcı görünen canavarım geri çekilip başını Damien’a doğru eğdi.

“Yine adamlarımın başının etini mi yiyorsun?”

“Hadi ama. Sasha ve ben arkadaşız.” Damien sanki bir noktaya değinmek istercesine omzumu daha sıkı sıkı.

“Öyle misiniz?” Kirill’in sakin sesi nedense beni geriyordu. Bu kadar ifadesiz olmasından hep nefret etmiştim. Ne yaparlarsa yapsınlar, kimsenin göremeyeceği katmanların altında kendini nasıl gizlediğinden.

“O zaman onu yanma almak ister misin?” diye sordu Damien’e. “Arkadaş olduğunuza göre onu işe alabilirsin, değil mi?”

Kalbim yerinden çıkacak gibi olurken ona bakakaldım. Gerçekten beni... Damien’e mi itekliyordu? Böyle kolayca?

Benden bıktığı ve beni mümkün olan en kolay yoldan elden çıkarmak istediği zaman gelmiş miydi?

“Onu işe alırsam programını nasıl bilebilirim?” Damien dilini şaklatarak beni serbest bıraktı. “Şu sikik kavgayı bana versen de şu işi bitirsek nasıl olur?”

“Sinir bozucu olmayı bıraksan ve tüm bunlar sona erse nasıl olur?” diye yüzüne doğru parmaklarını şaklattı. “Tam da böyle.”

“Reddediyorum.” Damien çıkarken Kirill’in omzunu itti. “Yemin ederim, bugünlerin birinde seni yakalayacağım.”

Kirill hafif bir sırtışı arkasından seslenerek, “Kulağa saplantılı bir eş gibi geliyor,” dedi.

“Siktir git.” Damien arkasını dönmeden ona orta parmağını kaldırdı.

Kirill’in sırtışı bana bakarken ansızın kayboldu. Hayır, hatta ters ters bakıp tek kelime etmeden arabaya yöneldi.

Kısmen nefessiz kısmen de ne yapacağımı bilemez hâlde orada öylece durdum. Bu lanet olası şey de ne demek oluyordu?

Peşinden gitmeden önce kendimi toparlamam birkaç dakikamı aldı. Yuri’yi kaşları çatılmış bir şekilde arabanın yanında beklerken buldum.

“İçeride bir şey mi oldu?” diye sordu Yuri fısıldayarak
“Bildiğim kadarıyla, hayır. Neden?”

“Patron keyifsiz görünüyordu ama Viktor toplantıda ters giden bir şey olup olmadığını sorduğumda omuz silkti.”

Yutkunarak yolcu kapısına yöneldiğimde Viktor’un çoktan orada oturduğunu gördüm.

Kahretsin.

Şimdi, bariz bir şekilde sinirli olan Kirill’in yanında oturacaktım. Aslında pek de belli etmiyordu, iPad’inde bazı dosyalar arasında geziniyordu. Ancak sakinliği hiçbir zaman iyi haber değildi. Ayrıca çenesi gergindi ki bu da genellikle kötüye işaretti.

Koltuğun kendi tarafıma geçip sessizce bir sonraki durağa varana kadar geçen saniyeleri saydım. Birkaç dakika sonra, neden gergin olduğumu hatırlayıp bana davranış şekline kızmaya başladım.

Tabletinden başını kaldırmadan, “Öğleden sonra programda ne var?” diye sordu.

“Emin değilim. Damien’a transfer edileceğimi düşünerek sildim.”

Yoğun bakışları üzerime düşerken gözlüklerini düzeltti.
“İğneleme miydi bu?”

“Damien isterse beni almasma gerçekten izin verecek miydin?”

“Bilmiyorum. Sen söyle. Arkadaş olduğunuza göre, sana ortam değişikliği yapmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüm.”

“Bunu istemezdim ve böyle bir karar almadan önce bana danışırsanız çok memnun olurum.”

Gözleri kısıldı ama dikkatini tekrar tabletine verirken hiçbir şey söylemedi.

Daha iyi bir ruh hâlinde görüldüğü için doğrudum. Aslında bunu bu gece daha sonra, belki seksten sonra sormayı planlamıştım çünkü o zaman daha cana yakın görünüyordu. Ancak uyuyakalmayacağım konusunda kendime güvenmiyordum.

Ayrıca, beni uzun süre sorgulamaması için bir dinleyicimiz olması daha iyiydi.

“Patron...” diye başladım.

“Hımm?”

“Üç gün izin alabilir miyim?”

iPad’inden başını kaldırıp bana baktı, hatta başını yana eğmişti. “Neden?”

“Bu... kişisel.”

Bir saniyeliğine aramıza sessizlik çöktü.

İki.

Üç.

Ardından, yüz ifadesinde bir değişiklik olmadan, “Tamam,” dedi.

“G-gerçekten mi?”

“Evet.”

Gözlerimi kısıtım. Bunun oldukça şüpheli olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Acımasız sorgulamasına maruz kalmaya, hatta zihinsel olarak bunun için dişe diş mücadele etmeye bile hazırdım. İşkence altında her şeyi anlatırsam nasıl hayatta kalacağımı bile düşünmüştüm.

Doğru, Kirill bir keresinde konuştuğumu sandığı ‘adam’ hakkında bir daha soru sormamıştı ve ben de bir şekilde tehdidimi ciddiye almış olabileceğini düşünmüştüm. Ancak bu onun tarzı değildi.

Eve gitmem gerektiği gerçeği beni daha çok tedirgin

ediyordu. Neredeyse yakalandığım o günden beri amcamla nadiren konuşmuştum, o da sadece görevde olmadığım ve evden uzakta olduğum zamanlardaydı. Kirill'e yakınlaşmak için görevime son vermeme istemeyi bırakmıştı. Aslında, ona artık Kirill'in yakın çevresinin bir parçası olduğumu söylediğimde sevinmiş görünüyordu.

Ben de yavaş yavaş ofise girebilmek adına ilk planım üzerinde çalışıyordum. Oraya birkaç kez yalnız gitmiştim ama Kirill güvenliği güncellemişti, bu yüzden tüm kritik dosyalar artık onun parmak iziyle korunuyordu. Hâlâ onun şüphelerini tetiklemeden bu sorunu aşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Diğer yandan ne Albert amca ne de ben hâlâ kardeşimden haber alamamıştık. Bazen çoktan öldüğünü düşünüyör, gözlerim yaşararak uyuyordum ama çoğu zaman buna inanmayı reddediyordum.

Dün Babushka'nın hasta olduğunu ve durumunun kötü olduğunu öğrenmiştim. Albert amca onunla ilgileneneğini söylemişti ama her ihtimale karşı eve gitmem gerekiyordu. Bu, onu canlı görmek için son şansım olabilirdi ve gitmemeyi seçersem kendimi asla affetmezdim.

O yüzden bu izin talebiyle gelmiştim. Kirill de bunu hemen kabul etmişti.

Muhtemelen beni takip etmesi için birini gönderecekti.

Ancak sorun değildi. Bu sefer onu kendi oyununda yenmem gerekecekti.

Arabayı bizzat kullanan Kirill'e, "Beni havaalanına götürmek zorunda değilsin," dedim.

O böyle bir şeyi asla yapmazdı.

Yüzü okunmuyordu, zaten çoğu gün okunmuyordu ama izne çıkmak istediğimden beri yüzü hepten gizemli bir hâl almıştı.

Hemen kabul ettiyse de tavrı değişmişti. Zamanının çoğunu dışarıdaki işlerle uğraşarak geçirmiş, sık sık Karina için evde nöbet tutmamı emretmişti.

Önceden olduğu gibi herhangi bir odada yalnız kalmıyorduk. Odasınıysa sadece duş almak ve kıyafet değiştirmek için kullanıyordu.

Sonuç olarak, üç gün boyunca hiç seks yapmamıştık.

Aylardır böyle bir şey yaşanmamıştı.

Kirill'in beni karanlık bir köşeye çekip, ayakta durmakta zorlanana kadar becermeden geçirdiği bir gün bile olmamıştı.

Bu yüzden son zamanlardaki tavır değişikliği beni şaşkına çevirmişti. Tüm bunların arkasındaki anlamı düşünmekten ne doğru düzgün uyuyabilmiş ne yemek yiyebilmiştim.

Doğası gereği Kirill hiçbir şeyi amaçsız yapmazdı. Herkes ve her şey onun için daha büyük bir planın parçasıydı.

Belki de benden bıkmıştı ve beni başından atıyordu.

Sadece...

Eğer durum böyle olsaydı, neden beni bizzat götürüyor olsundu ki?

“Uçakla gideceğimi nereden biliyordun?” Bir önceki soruma cevap vermeyince sordum.

Yine cevap yoktu.

Ellerim kucağımda kenetlenirken içimdeki karanlık duygular –acı, sızı ve tatminsizlik– dikiş yerlerinden patlamaya başladı.

“Madem bu kadar sessiz olacaktın, en azından Maksim ya da Yuri'nin gelmesine izin verebilirdin.”

Zip. Zilch. Nada.*

Kendimi aşırı duygusal olmaktan ve muhtemelen söylememem gereken şeyleri söylemekten alıkoymak adına camdan dışarı baktım.

Araba havaalanının önünde durduğunda, son bir saattir beni boğan delice gerginliği öldürmeye hazırdım.

“Ben gidiyorum.” Ona bakmadım çünkü bu bende ona sarılma ya da onu öpme isteği uyandıracaktı ve biz bu tür bir ilişki içinde değildik.

Güçlü bir el bileğimi kavrayıp beni geri çekince nefesim kesildi, dönerek ona baktım.

Yüzünü bir gölge kaplamış, daha önce hiç görmediğim tuhaf bir ifade keskin yüz hatlarını sarmıştı. Bileğimdeki ölümcül tutuşla vurgulanan bir acı ve öfke karışımıydı.

“Ne?” Daha yüksek sesle konuşmaktan korktuğum için kısık bir sesle sordum.

“Gitme.” Sadece tek kelimeydi ama öylesine doluydu ki göğsüme saplanmıştı.

“Ben... üç gün içinde geri geleceğim. Söz veriyorum.”

“Git. Me.” Bu kez Kirill’in sahip olduğu otoritenin her zerresiyle harmanlanmış bir emirdi bu.

“Gitmek zorundayım,” diye fısıldadım.

Beni kucağına çekip yarı uzanır hâle getirdi. Gözlüklerini çıkarıp beni öptü. Hayır. Beni sadece öpmekle kalmıyordu. Beni yutuyor, dili benimkiyle ziyafet çekiyor ve dişleri ısırıp dişliyordu. Son üç gün boyunca aklımdan geçen tüm karanlık düşüncelerin yersiz ve anlamsız olduğunu söylemek yerine bana gösteriyordu.

Bana olan arzusunu kaybettiğinden ya da artık bana dokunmak istemediğinden değildi çünkü hâlâ istiyordu. Be-

* İspanyolca, “Hiç, sıfır, yok” anlamına gelen bir tekerleme. –ç.n.

nimkini bir ayna gibi yansıtan çaresizliğini hissedebiliyordum ve hiç şüphesiz onun da beni en az benim onu istediğim kadar istediğini söyleyebilirdim.

Beni ona yabancı gelen şiddetli bir tutkuyla öpüyordu. Karmakarışık, plansız ve ne yaptığını biliyormuş gibi hissettirmiyordu. Ancak hepsi oydu.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında, onları geri istiyordum. Hayır, ağzım fazlasıyla şişmiş ve sızlıyor olsa bile dudaklarına ihtiyacım vardı.

Bu kez yumuşak bir sesle, hatta yalvarırcasına, “Gitme, Sasha,” dedi.

Ve ben eridim.

İçimdeki her zerre parçalanıyor, bile isteye kendini bu canavara sunuyordu.

Benim canavarıma.

Başımı sallayıp yalvarışını kabul etmek istiyordum. Hayatımın diğer kısmını bir kenara atmak ve sadece burada kalmak istiyordum.

Onun kollarında.

Buz gibi gözlerine bakmaya devam etmek ve bir gün onları yumuşatma hayalleri kurmak istiyordum.

Ancak yapamazdım. Bu sadece benimle ilgili değildi. Bu ailemle ilgiliydi.

İnsanüstü bir çabayla Kirill’in elinden kurtulup, tutkulu öpücükten hâlâ sersemlemiş bir hâlde başımı iki yana salladım. “Üç gün içinde döneceğim.”

Yüz ifadesi değişmese de çenesindeki bir kas gerildi.

Fikrimi değiştirip gerçekten kalmadan önce sırt çantamı kaparak arabadan fırladım.

Girişin önüne geldiğim anda, Kirill’e doyabilmek umuyla arkama bir göz attığımda o ve araba yoktu.

Havaalanında gözden kaybolurken omuzlarım çöktü. Uçuş rahatsız ediciydi, uzunluğundan ziyade aklımı kurcalayan düşünceler yüzündendi.

Bana üçüncü kez teklif ettiğinde kalmayı reddettiğim anda Kirill'in yüzündeki ifadeyi düşünmeden edemiyordum.

Ayrıca... o öpücük. Düşünmek bile başımı döndürüyordu. Rusya'ya ulaştığımda, ayrıldığımdan farklı görünmek için havaalanının tuvaletinde kıyafetlerimi değiştirdim. Kapüşonlu bir tişört giyip silahımı belime sakladım. Sonra sırt çantamı ters çevirdim, artık koyu turuncu yerine mavi bir çanta olmuştu.

Beni bıraktığında Kirill bana kızmış olsa da beni takip etmesi için birini göndermiş olabileceğinden “çok dikkatli olmak” diye bir şey yoktu.

O yüzden telefonumu bile havaalanındaki bir dolaba sakladım çünkü üzerinde bir çeşit takip cihazı olduğundan emindim. Binadan çıkmam, gerekenden daha fazla zamanımı almıştı ama kimsenin beni takip etmediğinden emin olarak oradan ayrıldım. Takip ettilerse bile beni çoktan kaybetmişlerdi.

Yine de dikkatli bir rota çizip, ailemin bulunduğu uzak kasabaya varana kadar bazı büyük kamyonlara otostop çektim.

Son kamyondan ayrılıp, peşimde hiçbir araç ya da insan olmadığından emin olmak adına, yoğun kar ve dondurucu soğğun ortasında yaklaşık sekiz kilometre kadar yürüdüm. Albert amcanın bana verdiği yere ulaştığımda duraksadım. Bir kasaba olmasını bekliyordum ama sadece bir depo vardı.

Bir tepe tarafından gizlenmişti, buradaki son görevimizdeki depoya çok benziyordu...

Bu doğru olamazdı.

Duyu organlarım alarma geçmişti, adımlarımı daha dikkatli atmaya başlarken silahımı elime almıştım. Albert amca Babushka'yı buraya getirmezdi. Burası yaşlı bir kadına ya da Mike gibi bir çocuğa uygun bir yer değildi.

Bana verdiği koordinatlarda bir hata olmalı...

“Sasha.”

Arkamı döndüğümde amcamın karların üzerinde durduğunu gördüm ancak farklı görünüyordu. Huzurlu amcam askeri botlar giymiş, omzuna silah asmıştı.

Üstelik yalnız değildi. Birkaç adam daha belirdi, hepsi de askeri kıyafetler giymiş ve siyah maskeler takmışlardı.

Paralı askerler miydi?

“Neler oluyor?” Parmağım hâlâ tetikteyken sordum. “Babushka nerede? Kim bu insanlar?”

“Tam zamanında, Sasha.” Amcam kolunu omzuma doladı. “Çok iyi iş çıkardın.”

“Ben henüz hiçbir şey yapmadım.” Ona şaşkınlıkla baktım.

“Ah ama yaptın. Al, bunu tak.” Bana diğerlerinin taktığına benzer bir maske uzattı.

“Albert amca, bana neler olduğunu anlatabilir misin? Babushka için geldiğimi sanıyordum.”

“Ah, onu eninde sonunda göreceksin.” Maskeyi bana taktı, sonra kendi maskesini takıp bana sarıldı. “Seninle çok gurur duyuyorum, Sasha. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Her geçen saniye göğsüm sıkışıyordu ama başımı salladım.

Çok iyi iş çıkardığımı söylüyordu, peki neden buraya gelmekle korkunç bir hata yapmışım gibi hissediyordum?

Bir kar arabası görünmeden önce havada bir gürültü yankılandı. Albert amcanın arkadaşlarından biri olduğunu düşünerek geri çekildim.

Albert amca gururlu bir sesle, “Onu tek başına getirmeyi başardın,” dedi.

“Kimi...” Kar motosikletinin sürücüsü görüş alanıma girdiğinde geri geri gittim.

Kalbim ağzıma gelmişti. Bacaklarım titrerken tüm dünya dönmeye başlamıştı. Bu vücudu her yerde tanırdım. Kalabalığın arasında. Hatta kar kıyafetleri içinde bile.

“Albert amca,” diye fısıldadım. “Ne... ne planlıyorsun?”

“İntikam, tatlım. O adam ailemizin katliamının arkasındaki dehaydı.”

Amcamın Kirill’e ateş açmasını dehşetle izledim.

